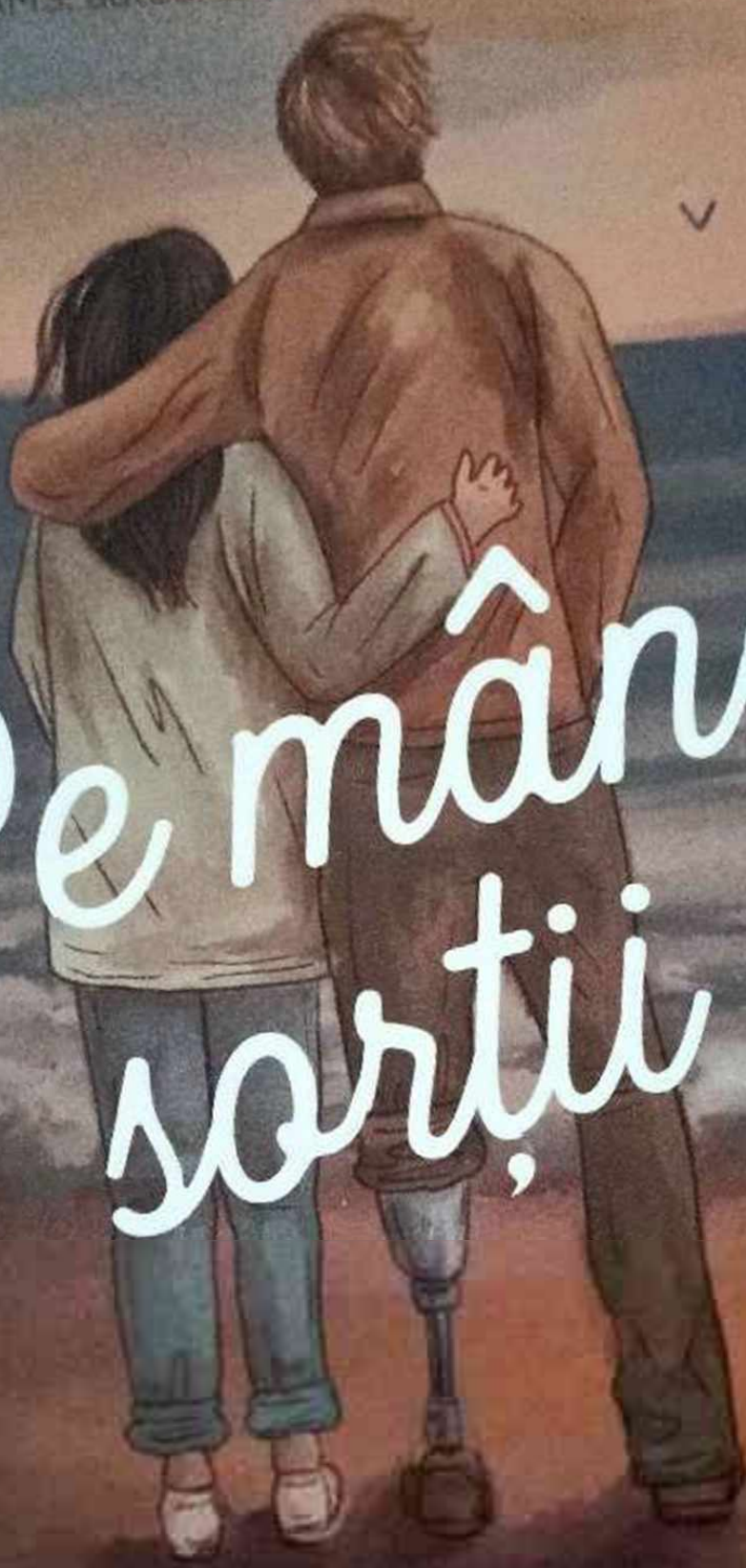

„O încântătoare poveste de dragoste,
plină de bucurie de la început și până la sfârșit!”
SARAH ADAMS, autoarea bestsellerului *Evadare la Roma*

Pe mână sortii

HANNAH BONAM-YOUNG

TRADUCERE DE ANA-MARIA SCARLAT

ROMANCE

LEDA BAZAAR

HANNAH BONAM-YOUNG

Pe mâna
sortii

VLAD OANA
16.07.2025

Hannah

VLAD ONAMA

Hannah

HANNAH BONAM-YOUNG

Pe mâna sortii

Traducere din limba engleză de
ANA-MARIA SCARLAT

LEDA BAZAAR

Nota autoarei și avertismente cu privire la conținut

LA DOAR CINCI ZILE DUPĂ CE AM NĂSCUT PRIMUL copil, am postat următorul text pe Instagram:

Singurul lucru pe care nu am crezut vreodată că am să îl pot face cu o singură mână este să fiu o mamă bună. S-ar putea să nu aibă logică ce zic, dar de fiecare dată când auzeam un comentariu clișeizat despre cum mamele au nevoie de „un set suplimentar de mâini”, mi se puneă un nod în stomac. Pe măsură ce am crescut, au fost multe momente când adulții, de teamă, nu mă lăsau să le țin bebelușii în brațe, iar, la un moment dat, i-am luat în serios. M-am agățat de această nesiguranță și nu am abordat-o cu adevărat până săptămâna asta. Acum mi-ar plăcea să spun că zece degete sunt supraapreciate, deoarece eu și copilul ăsta ne-am descurcat foarte bine momentan.

Eram mamă de mai puțin de o săptămână și deja simteam că trăisem toate emoțiile umane care există pe lume. Mă recuperam fizic și mintal după un travaliu traumatizant și o sarcină dificilă. Aveam răni la sfârcuri, mă durea corpul și eram convinsă că vaginul meu nu avea să mai fie niciodată la fel. Și totuși... eram foarte, foarte... incredibil de fericită!

Nu doar datorită bebelușului micuț pe care îl adusesem acasă (și care e destul de grozav), ci datorită faptului că greșisem să mă tem. Pentru că *ei* greșiseră. Eram perfect capabilă să fiu o mamă bună.

La fel ca Win, m-am născut cu o malformație a membrilor. Mâna mea dreaptă este mai puțin dezvoltată și identică cu a lui Win, așa cum e descrisă în carte. Și, cu toate că m-am străduit întreaga viață să nu las acest lucru să îmi pună frâne, categoric mi-a creat dificultăți. Întotdeauna încercam să fac în privat lucrurile pe care ar fi trebuit să le fac în public. Lucruri mărunte, precum să închizi nasturii unei noi perechi de pantaloni sau tastatul ca să iau notițe la oră. Mi-am petrecut ore peste ore gândindu-mă la obstacolele zilnice, găsind mici ajustări și planificând totul extrem de detaliat ca să evit orice stânjeneală sau eșec. Apoi am descoperit că sunt însărcinată și dintr-odată m-am simțit total nepregătită. Știam că nimic nu ar fi putut să mă pregătească pentru ce urma și am fost îngrozită...

Am vrut să scriu o carte pentru oricine a lăsat teama de eșec să îl încetinească. Nu doar pentru cei dintre noi care alegem să avem copii sau care avem dizabilități, ci pentru oricine a fost azvârlit în ceva nou și care l-a scos atât de mult din zona de confort, încât nu și-a mai recunoscut sinele temător din trecut. Am vrut să scriu ceva despre doi oameni care se iubesc așa de mult, încât pot să schimbe tiparele de gândire negative de care s-au agățat și să își accepte complet diferențele. Unde iubirea este ilustrată ca fiind autentică, bună, atentă, veselă, răbdătoare și blândă.

În această carte, Win pornește într-o călătorie spre maternitate prin intermediul sarcinii. Deoarece sarcina ei este total neașteptată, am ales să includ conversații despre opțiunea avortului între Win, medicii ei și cei care o susțin. De

observat că acțiunea cărții se petrece în Canada, unde drepturile pentru avort nu sunt amenințate așa cum se întâmplă în alte părți ale lumii, prin urmare, opțiunile ei sunt mai puțin limitate. În cele din urmă, Win decide să păstreze copilul, dar mi s-a părut necesar să includ acele discuții, având în vedere că dreptul fundamental de a avea acces la avorturi sigure, legale, este disputat în mod constant. Alegerea lui Win nu este superioară și nici această tânără nu este presată să o facă. Alegerea lui Win este doar atât. *Alegerea ei.*

Pentru a încheia această notă, vreau să adaug un lucru: știu că în cărțile romantice sarcina este un subiect de interes. Nu e pentru toată lumea, și e perfect în regulă. Dar această carte este mai mult decât despre o aventură de-o noapte transformată în bebeluș. E despre a învăța să lași pe cineva să-ți vadă părțile mai problematice, mai disperate. E despre a învăța să fii iubit așa cum ești și să accepți ajutorul. E despre așteptări complicate și despre depășirea obstacolelor. E despre **bucuria celor cu dizabilități**. Pe care ar trebui să o vedem mai des, dacă mă întrebi pe mine.

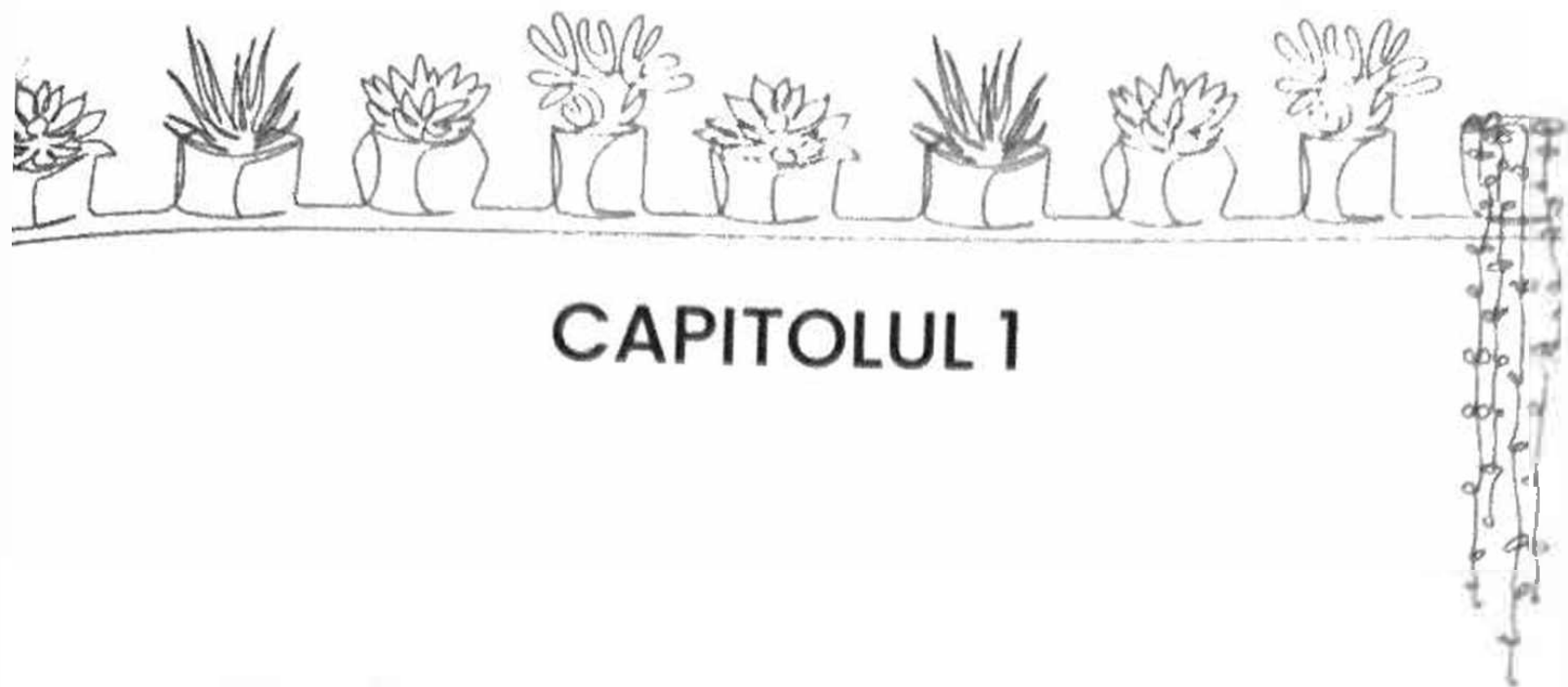
Sper că îi vei iubi pe Bo și pe Win la fel de mult ca mine.

Cu toată dragostea mea,

Hannah Bonam-Young

Avertismente cu privire la conținut: conținut sexual explicit, sarcină și simptome de sarcină, scurtă discuție despre avort (atitudine pro, proces medical nerealizat), jigniri cu privire la malformația membrelor, fost partener abuziv verbal (fără să reapară), moartea unui părinte (trecut, în afara contextului), depresie și sinucidere (trecut, în afara contextului), cancer (trecut, nerecurent), amputație (trecut, în afara contextului).

*Lui Ben, pentru că întotdeauna a fost mâna mea dreaptă.
Îmi pare rău că nu o să câștigi niciodată la piatră, hârtie, foarfecă!
Te iubesc!*

CAPITOLUL 1

— ȘTII CĂ MELODIA ASTA AR PUTEA FI DESPRE O orgie? o întreb, arătând spre boxă, pe vrăjitoarea care stă lângă bolul cu puncte.

— Poftim? strigă ea, folosindu-și ghearele negre ca smoala ca să tragă în dreptul urechii de peruca argintie, elegantă.

— Melodia, „Monster Mash”.

Arăt spre boxă din nou.

— Care-i treaba cu ea? întreabă mai tare.

— O orgie! țip exact când muzica se oprește brusc – prietena mea și gazda serii, Sarah, se urcă pe un scaun ca să se adreseze oaspeților ei.

— Nu, mersi...

Femeia-vrăjitoare îmi aruncă pumnale din priviri pe măsură ce se întoarce încet și se îndreptă, destul de amuzant, spre arcada decorată cu arme însângerate.

— N-ai tu norocul ăsta, mormăi în barbă pe când îmi umplu paharul cu o substanță de un verde neon al cărei conținut este necunoscut, evitând cu succes bomboanele în formă de ochi care plutesc deasupra.

Sarah, de-o viață întreagă prietena mea cea mai bună, ține discursul anual cu „vă mulțumesc foarte mult pentru că ați venit la petrecerea mea de Halloween; e singurul lucru de care îmi pasă” în timp ce dezbat în sinea mea dacă ține cineva evidența mumiilor-hotdog cu care m-am delectat până acum.

Nr! Așa că întind mâna după încă una.

— Ahoi, Căpitane Winnifred!

La naiba, am fost văzută! Scap mumia în băutură și acopăr gura paharului cu mâna.

— Te simți bine? mă întreabă Caleb, soțul lui Sarah, trăgând suspicios cu ochiul spre paharul meu.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine, îi răspund pe un ton dulceag. Încă un an de succes, continui, admirându-le casa, decorată cu o remarcabilă precizie.

Caleb face la fel, iar când expresia i se transformă în mândrie și admirație subtilă pentru munca soției sale, pun pariu cu universul că următoarele trei cuvinte care îi ies pe gură vor fi...

— Orice vrea Sarah, spunem amândoi la unison.

Zâmbește pe deasupra berii, cu o urmă de timiditate vinovată, dar în mare parte cu hotărâre. Sarah și Caleb s-au cunoscut în clasa a noua. Îi cară cărțile, și la propriu, și la figurat, de atunci.

Îl iubesc pe Caleb! E ca un frate pentru mine. Un cumnat dacă eu și Sarah am fi *cu adevărat* surori așa cum obișnuiam să pretindem (vezi: minciună) la școală. Se pare că, potrivit unui test ADN pe care l-am făcut cu câțiva ani în urmă, suntem verișoare de gradul al patrulea. Acum Sarah pur și simplu spune că suntem verișoare oricând are ocazia.

— Știi, prietenul meu, Robbie, e aici. M-am gândit că aș putea să vă fac cunoștință, zice Caleb după ce ia o gură mare din berea sa.

Păi, categoric nu!

I-am evitat cu succes pe tipii cu care Caleb încearcă să mă cupleze de la întâlnirea cu amicul lui de la muncă. Winston a plâns în timp ce și-a descris mama – *foarte vie* – și „frumoasa legătură” pe care o au. Mi-a cumpărat o orhidee, care

ar fi putut să fie un gest drăguț – ador plantele! Din păcate, era un bol ceramic mare, plin cu pietre și scoarță, și cântărea o tonă. Nu puteam să-l pun pur și simplu pe jos, de teamă să nu se împiedice vreun ospătar și să își vadă moartea cu ochii, așa că a trebuit să stea pe masă între noi, împiedicându-ne să ne vedem unul pe altul. Apoi, după o cină plictisitoare, am fost nevoită să car ghiveciul acasă, agățându-mă de el pe bancheta din spate a taxiului în timp ce scriam un mesaj blând, dar ferm cu „hai să nu mai facem asta din nou”.

În orice caz, întâlnirea aia doar mi-a consolidat dorința de a menține lucrurile lejere și a rămâne la aplicații de dating, unde pot să analizez bărbații de una singură.

— Poate mai târziu, îi răspund lui Caleb. Aștept să vorbesc cu gazda noastră.

Arăt cu bărbia spre Sarah, care este costumată în prințesa Buttercup în timp ce Caleb e costumat în Westley.¹

— Bine, în regulă! Țsta e diferit, totuși. Are chiar și o mamă moartă, adaugă Caleb cu mult prea mult entuziasm.

— Oo, bonus! spun cu o energie identică. Ador când mamele lor sunt moarte. Face ca lucrurile să fie mai ușoare de sărbători.

Caleb râde și se întoarce ca să umple un pahar cu punci de lime.

— Uite! Mănâncă oricât de mult vrei, Win, spune pe când îmi înmânează paharul după ce mi-a luat băutura mumificată și a aruncat-o în coșul de gunoi.

Iau băutura și mă aplec spre el.

— Țsta s-ar putea să fie cel mai sexy lucru pe care mi l-ai spus vreodată, Caleb.

¹ Personajele principale din cartea *Mireasa prințului* de William Goldman. În 1987, Rob Reiner a realizat un film omonim, având la bază această carte (n. tr.).

Chiar atunci, cineva mă plesnește peste fund.

— Flirtează cu tine din nou? Doamne, v-am spus de atâtea ori – dacă o să aveți o aventură, măcar fiți discreți.

— Buttercup! Ce drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat! Îi spun, zâmbind larg.

— Ador costumul... din nou.

Sarah oftează și arată cu o mână moale spre costumul meu elaborat de pirat.

— Până când o să-mi crească o mână, asta o să fie în continuare o comedie de primă clasă.

Îi împung sânul cu cârligul până chicotește și mă lovește jucăuș ca să mă îndepărteze.

— Trebuie să mergem să vorbim cu o grămadă de oameni, dar vrei să rămâi peste noapte? Am pregătit dormitorul de oaspeți și...

— Da, o să ajut la curățenie. O fac în fiecare an, drăguță! o întrerup. Du-te! Distrează-ți masele!

Sarah amestecă cuvintele *mulțumesc-ești-cea-mai-tare* într-o propoziție lungă pe când îl trage pe Caleb după ea ca un cățeluș extrem de ascultător în lesă.

— Grozave costume! mormăie o femeie extrem de beată costumată într-o cariocă roșie pe când trece pe lângă mine.

— Cred că o să câștigați concursul cuplurilor, adaugă carioca albastră de lângă ea pe când se îndepărtează.

Costumul cuplurilor? Eu? Singură? Winnie? Tee-roog!

Probabil l-au confundat pe Caleb cu un pirat și au crezut că e logodnicul meu. La urma urmelor, Westley a fost Dread Pirate Roberts. Așa că nu e o presupunere deplasată. Dar stilul meu de pirat se îndreaptă mai mult în direcția clasicei țărăncuțe-prostitute. Sâni îi sunt practic cercei la cât de sus sunt ridicați, iar ciorapii stil plasă sunt rupți de la atâția ani în care i-am purtat, ceea ce le oferă înfățișarea

ușuratică *accidentală* perfectă. În talie am prinsă o curea lată din piele artificială și mi-am strâns părul lung până la umeri cu o bandană roșie. Asta e o achiziție nouă după ce pălăria de pirat mi s-a pierdut în timpul dezvățului de anul trecut. Odihnească-se în pace!

O să continui să port costumul ăsta până când gluma o să devină plictisitoare. Asta nu a fost o minciună. Dar și pentru că – să fim serioși – arăt sexy în el. În plus, sunt prea falită ca să cumpăr ceva nou. Dar să nu vorbim despre asta!

Geniul lui Sarah are și un alt substrat. Pune mâna pe cel mai drăguț tocilar informatician cât de repede poți, fă-l să se îndrăgostească nebunește de tine și apoi așteaptă să devină putred de bogat! Acum Sarah este prietena distractivă cu normă întreagă. Gazdă a petrecerilor, organizatoare de evenimente, cititor înfocat și casnică fără copii cu menajeră. În prezent, încearcă să decidă ce temă să aleagă pentru petrecerea *mea* de 30 de ani, care o să aibă loc abia peste 18 luni.

— Scuză-mă? strigă o voce joasă, sardonică, din spatele meu, făcându-mă să mă întorc.

Oh, *iată-l!* Celălalt pirat cu care am fost cuplată. Cu toate că, pe acesta, cu siguranță nu l-aș pune să meargă pe scândură.

Primul meu gând? E înalt. Foarte înalt. De parcă trupul i-a fost întins cu sucitorul înainte să fie băgat în cuptorul magic de băieți minunați în care a fost copt. Are părul ciufulit, cu cărare pe mijloc, în stilul trupelor de băieți din anii '90 și care a revenit la modă dintr-odată. E blond-închis, lucru pe care pot să aleg să i-l iert. Are un zâmbet șmecheresc care spune „fugi cât încă mai poți” sub un nas drept și niște ochi blânzi, alăturarea aceasta fiind uimitor de adorabilă.

— Îmi pare foarte rău, dar unul dintre noi trebuie să se schimbe! mă anunță fără urmă de sinceritate.

— Oh, Doamne, îi zic, netezindu-mi fusta înainte să îmi pun mâinile pe talie. E foarte stânjenitor... Care erau șansele?

— Nu-i așa? Adică, niciunul dintre noi n-o să poată să câștige concursul costumelor individuale în felul ăsta și – se apleacă ca să îmi șoptească, și *tot* e mai înalt ca mine – nu port nimic pe sub costum.

Mă lupt să nu râd, vrând ca partea asta să nu se termine. Atât de rar găsesc un partener de discuții nou! Și niciodată unul atât de drăguț!

— Păi, e ceva neplăcut. Ar fi trebuit să planifici mai bine. Eu am câteva costume pe sub ăsta.

Colțul gurii îi tresare, dar pare că rezistă și nu-mi oferă altă reacție. Provocare acceptată!

— Cum ar fi? mă întreabă, punându-și mâinile în sân.

— Un viking, îi răspund.

— Acum, că ai menționat asta, observ cum un corn iese puțin la iveală.

Face semn cu degetul îndoit spre o parte a capului meu.

— Asta e dotarea standard a tuturor odraslelor Satanei, dar înțeleg ce te-a derutat, precizez eu.

— Îngrijorător. Ce altceva?

— O menajeră sexy, bineînțeles, îi spun, fluturându-mi genele.

— Păi, asta trebuie să văd, glumește la rîndul lui mult prea repede.

Aici, mă gândesc, este momentul în care câștig concursul de răs pe care ne prefacem că nu îl avem. Șocul câștigă întotdeauna.

— Dar mă tem că trebuie să insist să păstrez costumul de pirat. Vezi tu – dau drumul mânerului interior al cârligului și îl îndepărtez cu mâna stângă, dezvăluind mâna

dreaptă mai mică și mai puțin dezvoltată de dedesubt —, am nevoie de un cârlig.

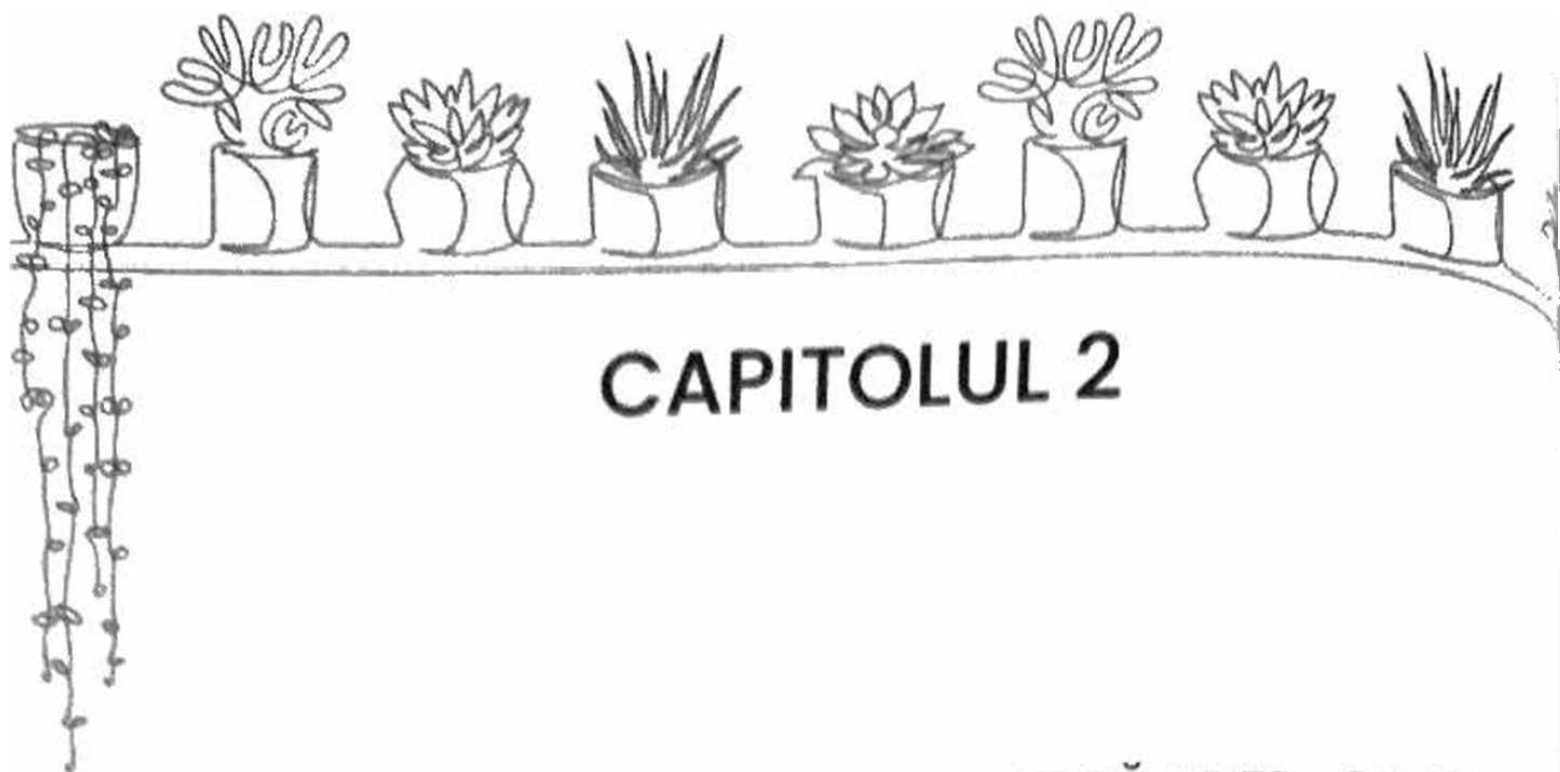
Îi fac cu mâna batjocoritor, degetele mele mici, îndoite, mai mici decât prima falangă, unduindu-se cât de bine pot.

El nu se frânge așa cum îmi doresc. Dar rânjește răutăcios. Ochii i se umplu de umor, atrăgându-mă cu o viteză îngrijorătoare. Aș fi frustrată dacă expresia lui nu ar fi atât de captivantă. Ceva din amuzamentul lui îmi dă de înțeles că, poate, e cu un pas înaintea mea.

— Oh, înțeleg! Păi, atunci... poate că putem ajunge la un fel de compromis.

Își pune piciorul între noi și mi-l arată.

Îți bați joc de mine!

CAPITOLUL 2

ARE PROTEZĂ LA PICIOR. E ACOPERITĂ LEJER, CU UN autocolant din vinilin care seamănă cu lemnul, genul pe care îl folosești pe dulapurile de la bucătărie, dând impresia că este piciorul de lemn al unui pirat pe sub pantalonii negri pe care i-a legat la genunchi cu o coardă subțire, împletită, din piele.

— Fir-ar să fie! strig.

Ceea ce îi provoacă în sfârșit un hohot de râs. Și e un râs grozav. Un sunet copios, profund, nestăpânit, care îi încordează maxilarul și face ca gâtul să îi tresară. Neînhibat. Și, îndrăznesc să spun, sexy.

— Chiar credeam că o să câștig runda asta, spun pe o voce nesigură.

El nu s-a oprit încă din râs – râde mai tare decât mine, de fapt. Nu sunt obișnuită cu asta și, sincer, e revigorant. Mi s-a spus că râd incredibil de tare. Unii au mers atât de departe, încât să mă compare cu un pui de focă ce își strigă mama. Unii însemnând mai mult de o persoană – în două situații separate – și-au exprimat aceeași părere.

— Asta e un costum de cuplu. Cariocile aveau dreptate, spun printre hohote de râs nestăpânite.

El se ține de piept de parcă încearcă să se liniștească, iar râsul lui începe în sfârșit să se stingă. Apoi sunt răsfățată cu un zâmbet băiețesc, într-o parte, și ochi sinceri care mă analizează din cap până în picioare și înapoi.

Mă întreb dacă îi place ce vede. De fapt, *sper* să îi placă ce vede. Pentru că mie cu siguranță îmi place cum arată el. Cu cât se uită mai cu atenție la mine din cap până-n picioare, cu atât mai mult cred că îmi aprobă înfățișarea.

Păr lung până la umeri, nu chiar drept, dar nici chiar ondulat. Sprâncene subțiri de la pensatul nemilos din anii adolescenței. Nasul ascuțit, cu un piercing simplu de aur în nara stângă, așezat între doi ochi de un albastru glaciuar. Corpul îmi e îndesat și ascuns în costumul ăsta menit să îmi ridice sânii și să îmi subțieze talia, dar asta e în mare parte doar o iluzie.

Mi-aș descrie conformația ca fiind normală. Îmi plac plimbările lungi, înotul și dansul, dar ador în egală măsură zilele ploioase în care mă trântesc pe canapea, dulciurile și cafelele prea îndulcite. Brațele și spatele îmi sunt puternice și lucrate datorită anilor de antrenament la înot în stilul fluture și craul, dar coapsele și abdomenul sunt dovada unei femei bine hrănite și relaxate. Nu încerc să îmi forțez corpul să fie ceva sau să îl privez de anumite plăceri. Pur și simplu așa este. Și îmi place, *suficient de mult*, așa cum este.

Dar cum arată acest specimen aparent perfect din fața mea într-o zi normală? Îmi dă impresia unei persoane care a crescut frumos. Mica înclinare arogantă a bărbiei sale, combinată cu dulceața naivă a zâmbetului, care îmi doresc să nu fi fost atât de dezarmant. Probabil e cu 30 de centimetri mai înalt decât mine, și nu pot să nu mă întreb cât de tare ar trebui să trag de bluza lui plisată de pirat ca să îi aduc buzele peste ale mele.

— Sunt Bo.

Întinde mâna stângă – dar, de fapt, corpul meu aude „Ți-ar plăcea să te fut?” Pentru că nu există nimic mai ciudat decât să dau mâna cu cineva cu mâna mea dreaptă și *nimic* mai atrăgător decât un bărbat care a putut să anticipeze asta.

Îi strâng mâna cu entuziasm.

— Win.

— E o prescurtare de la ceva? întrebă, lăsând mâna în jos și băgând-o în buzunarul pantalonilor.

— Winnifred, dar nimeni nu-mi spune așa. Care-i treaba cu tine?

Scot în evidență faptul că îmi întind gâtul, holbându-mă la el de parcă e un fel de uriaș dintr-un basm.

— Ești prelungirea de la ceva? continui.

Nu se poate *opri* din râs, în vreme ce nu mă pot opri din a-mi dori să-l fac să-l râdă.

— Poftim? mă întrebă, în vreme ce ochii îi sclipesc plăcere.

— Serios, cât ai? Aproape trei metri?

— Aproape doi.

— Cât înseamnă asta?

— Un metru nouăzeci.

— Total inutil pentru viața de zi cu zi. Joci baschet?

— Aăă, jucam.

Zâmbetul îi slăbește foarte puțin – dar observ. Observ și că – probabil inconștient – își freacă genunchiul, chiar deasupra locului de unde începe proteza.

Mă crispez.

— Îmi pare rău! îi spun simplu. Eu m-am născut cu mâna așa. Deci în mod stupid uit că alți oameni...

— Nicio problemă, mă întrerupe, zâmbind cu bărbia ridicată.

— Am stricat atmosfera. Dar a fost drăguț înainte, nu-i așa?

Își mută privirea, rânjind, dar, încă vizibil timid, ochii îi rătăcesc și corpul i se leagănă ușor.

— Încă poate să fie drăguț. Pot să egalez scorul? Să râd de mâna ta, dacă ți-ar plăcea? se oferă, în mod evident neriesos.

— Da, te rog! Ar ajuta foarte mult, îi spun, mergând la cacealma.

Se întoarce spre mine, fixându-mă cu ochii mijiți și cu un zâmbet tot mai mare care mă face să mă îmbujorez. Ridic o sprânceană, provocându-l, atunci când pare că își calculează următorii pași, cu capul înclinat într-o parte.

— În regulă!

Bo întinde palma, apoi îndoaie două degete, făcându-mi semn să mă apropii.

— Lasă-mă să o văd atunci! continuă el.

Mijesc ochii la el într-un fel jucăuș în timp ce îi prezint mâna mea mai mică, așezând-o în palma lui, care este aproape de două ori mai mare decât a mea. Înghit în sec la contact, iar atingerea îmi trimite scânteii în vene.

— Rahat...! șoptește în barbă, întorcându-mi palma pe partea cealaltă pe când îmi strânge încheietura într-un fel care mă înnebunește. E adorabilă! spune, studiind-o atent.

Apoi tâtâie și îi dă drumul, aruncând-o practic deoparte.

— Ce ar trebui să spun? continuă el.

— Nu-i așa? sunt de acord, ridicând ambele brațe în aer. E imposibil să faci mișto de ea. E prea al naibii de drăguță. E oficial! Am stricat seara.

— Cel mai bun lucru pe care l-am găsit a fost un sarcastic „Ce mână faină, *În căutarea lui Nemo*”, dar e oarecum înduioșător, nu?

— E emblematic, sunt de acord!

— L-am adorat pe peștișorul ăla.

Se freacă la ceafă, privind dincolo de arcada și coridorul din stânga noastră.

— Vrei să stăm jos? mă întreabă.

Încuviințez din cap, luând-o înaintea spre canapeaua tapisată cu două locuri de culoare galbenă din biroul lui Sarah. Pereții sunt acoperiți cu numeroase cărți și hărți ale

diverselor lacuri din nordul provinciei Ontario. E o încăpere decorată în stilul unei cabane. Deoarece oamenii bogăți au petreceri și camere tematice.

— Deci îi cunoști pe Sarah și pe Caleb? întreb, strângându-mi picioarele sub mine ca să stau cu fața la el.

Fiind atât de aproape de Bo, pot să văd că ochii îi sunt căprui cu o brumă de verde. Are mai multă barbă decât am observat la început, dar asta pentru că e mai deschisă decât părul. De asemenea, miroase *foarte* bine. A scorțișoară și încă ceva, ceva moscat, cald și delicios. Precum cineva care ar putea aranja un foc de tabără și mi-ar putea pregăti și un tort de ziua mea.

Continui să îl analizez nestingherită. Nu pot să mă abțin, așa că nu mă opun. Și, în cele din urmă, când ochii mei părăsesc colecția *surprinzător* de atrăgătoare de inele de deasupra unghiilor date cu oă neagră, îmi dau seama că se uită direct în jos la bluza mea. Și el admiră nestingherit.

Zâmbesc în sinea mea, mândria ridicându-mi umerii și, în același timp, pieptul. Îi acord încă câteva secunde ca să se holbeze înainte să îmi dreg glasul delicat.

— Scuze! zice, scuturându-se. Ce-ai spus?

Clipește ca un bărbat vinovat care a fost prins în fapt.

— Nerușinatule! strig, râzând. Te holbai la mine!

El chicotește agitat.

— Știu, la naiba, scuze! Niciodată... ei bine, niciodată nu mi s-a mai întâmplat să uit să mă prefac că nu analizez o persoană.

Se ascunde sfios, colțurile gurii fiindu-i încă ridicate.

— Costumul acesta a fost ales cu un scop.

Ridic din umeri, jucându-mă cu tivul fustei.

— Chiar îmi pare rău. Nu...

— Cum arată? îl întrerupt.

Se uită la tavan de parcă e în căutarea unei zeități care să îl ajute să îmi facă față. Îmi place asta mult!

Privesc cum i se formează un zâmbet lent, prinzându-și colțul buzei de jos între dinți.

— Păi, ca orice altă parte a ta, arată grozav, spune încet.

Acum e rândul lui să își dreagă glasul când îl fixează îmbujorată cu privirea.

— Dar... ce *m-ai* întrebat?

Mă fastăcesc, uitând tot ce am spus. Atunci când mă uit în jur, clipind până când reușesc să mă concentrez pe ceea ce mă înconjoară, îmi amintesc în casa cui sunt și, prin urmare, ce am întrebat.

— De unde îi știi pe Sarah și pe Caleb?

Bo se lasă pe spate pe canapea, mâna jucându-i-se nepăsătoare cu gulerul lejer, răvășit, al cămășii.

— Eu și Caleb ne-am cunoscut printr-un prieten comun în urmă cu șase ani. Am reluat legătura la începutul anului pentru o chestie de la muncă. E un tip de treabă. Dar tu cum i-ai cunoscut?

— O știu pe Sarah din totdeauna. Mamele noastre au fost cele mai bune prietene în liceu și amândouă au rămas însărcinate accidental în ultimul an. Ne-au crescut împreună ca și cum ar fi fost surori.

— La naiba, deci îl știi pe Caleb din...

— Clasa a noua, da, îl întrerup. Am mers cu toții la același liceu. Sunt a cincea roată la căruță de atunci.

— A cincea roată, repetă el. Deci, nu ești..., îngaimă, iar gura zâmbitoare îi tresare într-o parte. Urma să te întreb dacă ești aici cu cineva, dar permite-mi să reformulez. Există cineva care m-ar face pachet pentru că m-am holbat la tine în felul în care am făcut-o mai devreme?

— Nu!

Îmi acopăr zâmbetul cu degetul arătător îndoit, urmărind conturul buzei cu el, înainte să îmi adun curajul încă o dată.

— Nimeni. Aici sau în *orice altă* cameră.

Asta a sunat mult mai sugestiv decât am intenționat, dar funcționează în favoarea mea căci observ că zâmbetul i se formează din nou, iar ochii lui zăbovesc o clipă asupra buzelor mele.

— Orice altă cameră, încuviințează din cap cu bărbia ridicată. Am notat.

— Dar tu? Ai o iubită de care ar trebui să știi? Întreb înainte să înghit în sec.

Pare ofensat că aş putea să sugerez măcar un astfel de lucru, iar sprâncenele i se ridică imediat.

— Nu!

— Nu ai fi primul tip indisponibil care se comportă de parcă ar fi total disponibil, argumentez.

Fostul meu, de exemplu, făcea asta deseori.

— Corect! recunoaște și se calmează. Nu, nicio iubită. Aici sau în *orice altă* cameră, mă tachinează.

— Bun!

Mă relaxez, sprijinindu-mă de canapea și împingându-mi sânii în față, lucru pe care Bo îl observă imediat.

— Atunci... spune-mi despre tine. Cine ești?

— De ce întrebarea asta e întotdeauna intimidantă?

Își trece încheieturile degetelor peste obraz, conturând linia maxilarului cu arătătorul.

— Deoarece experiența umană nu poate fi rezumată în câteva propoziții, dar tot e politicos să încerci, îi spun.

El încuviințează din cap, privindu-mă într-o manieră complet curioasă, răvășitoare, care pare lipsită de efort pentru el în ciuda felului în care îmi face inima să bată.

— Corect! Începe el. Am 29 de ani. Sunt analist financiar. Ridică imediat o mână de parcă vrea să mă oprească din a-l întrerupe – lucru pe care chiar *urma* să-l fac.

— Știu, nu e o alegere fascinantă pentru o carieră, dar mie chiar îmi place. Își freacă nasul cu dosul degetului, uitându-se în ambele părți ale camerei, apoi adaugă: Sunt singur la părinți. Tatăl meu locuiește în Franța, așa că nu îl văd foarte des. Dar, în ciuda acestui fapt, el e, lucru destul de jalnic, prietenul meu cel mai bun. Mama a murit când eram mic.

Râde sec, de parcă e nesigur dacă nu cumva dezvăluie prea multe.

— Ăăă, am lucrat ca barista în timpul facultății și asta m-a făcut să fiu extrem de pretențios când vine vorba de cafea. Când eram adolescent, am citit o carte despre obiceiurile sănătoase ale creierului și acum fac sudoku în fiecare zi pentru că sunt paranoic că o să îmi putrezească creierul. Animalele mele preferate sunt câinii, dar n-am avut niciodată unul ca animal de companie. Ăăă, culoarea mea preferată e mov? Întreabă, de parcă e nesigur unde să se oprească.

— A fost grozav, mulțumesc! îi spun.

— Da? Am trecut?

— Da, o prezentare bogată în informații. Cu toate că am câteva întrebări de completare.

— Nu ar trebui să-mi spui și tu despre tine mai întâi? Întreabă Bo, ridicând o sprânceană.

— Oh, da, în regulă! spun, întinzând mâna după paharul pe care l-am așezat pe masa din fața noastră.

Bo așteaptă să vorbesc, urmărindu-mă tot mai concentrat pe măsură ce se lasă și mai mult pe spate în canapea.

— Am 28 de ani, încep și iau o gură din băutura mea. Lucrez la o cafenea, așa că *și eu* sunt o snoabă când vine vorba

de cafea. În timpul sezonului lucrez ca salvamar, lucru pe care îl ador. Mi-aș petrece întreaga viață în aer liber dacă aș putea. Mama mea obișnuia să îmi spună cu afecțiune că sunt veverița ei din cauza asta, dar și pentru că tind să acumulez lucruri. În prezent, e vorba de plante. Mama locuiește în Florida acum cu un șir de iubiți care sunt mulțumitor de drăguți... Încerc să o vizitez o dată pe an, dar nu suntem foarte apropiate. Nu l-am cunoscut pe tata. Și..., zic, încercând să mă gândesc la un ultim lucru de spus. Oh, culoarea mea preferată e verde.

— Păi, mă bucur că te-am cunoscut, Fred.

— Te rog, nu-mi spune așa! spun cu hotărâre, glumind doar pe jumătate.

— Poftim? De ce nu?

Se preface ofensat într-un mod comic.

— Nu e un nume foarte sexy, îi spun. Winnifred e suficient de rău, dar *Fred*? Zici că sunt unchiul ciudat pe care nu-l inviți la Ziua Recunoștinței.

— Hai să cădem de acord că avem păreri diferite!

— Imaginează-ți să strigi „Fred” în dormitor.

Rânjetul lui se mărcște, iar eu mă uit fix la el, hotărându-mă să îmi scot în evidență punctul de vedere.

— Oh, Fred! gem. Da, Fred! strig, probabil puțin prea tare, cu o pasiune prefăcută. E îngrozitor!

Câțiva oaspeți de la petrecere, confuzi și probabil un pic ofensați, se întorc spre noi. Îi salut înainte să se întoarcă la propriile conversații, ochii mei rămânând în tot timpul acesta fixați asupra lui Bo.

E un clișeu oribil, dar zâmbetul lui strălucește — mult mai luminos decât soarele. Simt că îmi crește inima din cauza lui, de parcă e propria mea versiune de fotosinteză.

— De ce te uiți așa la mine? îl întreb, simțindu-mă dintr-odată timidă.

— Ești amuzantă, spune direct, menținându-și expresia.
Ha!

Încerc să mă uit prin încăpere, prefăcându-mă că ceilalți oaspeți și costumele lor au devenit dintr-odată extrem de interesanți. Sunt conștientă de faptul că roșesc la complimentul lui și că îmi doresc, cu disperare, să mă opresc.

Când, în cele din urmă, îl privesc din nou, atenția lui Bo e concentrată asupra spătarului canapelei tapițate. Ține mâna pe el în dreptul meu, iar cu vârful degetului încercuiește repetat nasturii materialului cu o mișcare lentă.

Nu ar trebui să mă impresioneze treaba asta, și voi nega dacă voi fi vreodată luată la întrebări, dar mișcarea are ceva sexual. Privesc, simțindu-mă prea captivată, cum încercuiește nasturele cu tandrețe. Îmi imaginez cum degetul lui mă atinge pe *mine* într-un fel asemănător și simt cum mi se încordează gâtul și mi se depărtează buzele. Au trecut luni de când o întâlnire n-a mai mers suficient de bine ca să îi permit unui bărbat să mă atingă în felul ăsta – nu că a fost atât de grozav atunci când a făcut-o. Totuși, judecând după respirațiile întretăiate care mi se opresc în piept, cred că l-aș lăsa pe Bo să încerce.

— Deci, spune Bo, atrăgându-mi atenția de la nasture la chipul lui, nu ești aici cu cineva...

— Asta e o întrebare? zic, regăsindu-mi vocea, care are o răgușeală sesizabilă.

Își dă ochii peste cap. Îmi place și asta.

— Presupun, prelungește el cuvântul. Întrebarea e: de ce nu?

— Oh, așadar am ajuns la faimoasa parte „Ce defecte ai”?

— Mă gândeam mai mult la „Cum de cineva ca tine este singură”, dar, desigur, spune el.

— Ah, păi, mersi!

În ciuda sarcasmului meu, simt că fața mi se îmbujorează din nou și mă înjur în gând pentru asta. Trei îmbujorări într-o singură seară? Trebuie să fie un record. Unul pe care sper că nu o să-l bat niciodată.

— Sincer, răspunsul nu este atât de interesant. Nu caut neapărat ceva permanent. Mi-a spus Sarah că sunt independentă până la extrem.

Ce nu spun este că am crescut privind-o pe mama cum aduce acasă ratat după ratat și știind al naibii de bine că ne-ar fi fost mult mai bine fără ei. Nu era nevoie decât de vreo două săptămâni de relație ca iubiții respectivi să înceapă să se comporte de parcă aveau vreun fel de autoritate asupra vieții ei – a noastre. Începeau ușor, cum ar fi să înlocuiască brandul preferat de cafea al mamei cu al lor. Apoi escalada încet. Serile noastre dedicate maratoanelor de telenovele deveneau „Păi, scumpo, e meciul. De ce nu te duci să-ți termini temele în camera ta?” Sau „Nu, nu mâncăm tacos în seara asta. Lui introdu-numele-iubitului-aici nu-i plac”. Apoi, în cele din urmă, plecau, iar noi reveneam la normal. Eu, Sarah și mama ei ne bucuram de perioada scurtă până la apariția noului amorez al mamei, iar apoi aveam grijă de mama când relația aia, inevitabil, se ducea de râpă. Din cauza asta, am învățat repede că, dacă voiam să păstrez viața pe care mi-o doream, trebuia să evit să invit un bărbat în ea.

Dar, ca majoritatea idioatelor romantice incurabile, mi-am uitat regula de aur autoimpusă pe când aveam în jur de douăzeci de ani și m-am mutat cu iubitul meu, Jack, care își dorea ca *totul* să fie cum voia el și nu-i păsa de felul în care trebuia să se comporte ca să primească ce-și dorea. Asta, bineînțeles, s-a terminat îngrozitor. De atunci încă adun bucățelele. Stima mea de sine și planurile de viață sunt încă, în mare parte, țândări.

— Dar tu? întreb. Ești în căutarea unei soții?

— Nu! râde Bo, ochii lui privind în tavan momentan.
Nu sunt!

— Păi, asta e categoric... compatibil.

Îmi ronțai buza de jos, sperând că se prinde de sugestia mea nu prea subtilă.

Se prinde, perfect, și se uită la mine puțin *prea* mult. Atât de mult, încât încep să-mi simt pulsul pe gât. Îmi doream răspunsul ăsta, desigur, dar, din cine știe ce motiv, din partea lui Bo, mi se pare puțin copleșitor. Poate că e vorba de felul în care ochii lui îmi cercetează chipul de parcă încearcă să-mi găsească sensul. De parcă ne-am mai întâlnit. Sau poate de parcă nu-i vine să creadă că nu ne-am mai întâlnit până acum.

Indiferent ce înseamnă *privirea* asta, trebuie să înceteze! Prea mult sânge mi se adună în cap – mă încălzește, mă face să mă îmbujorez și să mă simt amețită.

— Îmi place piciorul tău de pirat, spun într-o încercare îngrozitoare de a muta atenția de la mine. A-adică, vreau să spun costumul tău. Nu doar piciorul, evident. Toată treaba, spun, bâlbâindu-mă.

— Oh, păi, bine! Pentru o secundă, m-am temut că mă vrei doar pentru piciorul meu, mă tachinează el.

Aleg să ignor utilizarea superficială a cuvintelor „mă vrei”, căutând să mă îndepărtiez iute de gafa pe care tocmai am făcut-o.

— Ți s-a întâmplat asta până acum? îl întreb, întinzându-mă după băutura mea și rugându-mă să mă poată răcori. Am primit un mesaj extraordinar săptămâna trecută pe Instagram. Reese24 mi-a spus că scula lui ar arăta uriaș în „mâna mea de bebeluș”.

— Oh, Doamne!

Chipul lui Bo se schimonosește pe când râde oripilat.

— Da!

— Asta e un alt nivel de aiurea.

— Așa e!

— Dar...

Bo ridică două palme, imitând o balanță.

— Nu! spun și accentuez cuvântul cu un râs șocat. Nu! Să nu-ndrăznești!

— *Adică*, zice, iar ochii lui capătă o scânteie de tachinare pe când ridică din umeri, are dreptate. Probabil așa ar fi.

— Of, Doamne!

— L-ar ajuta foarte mult la ego. Reese²⁴ sigur știe ceva.

— Îngrozitor! reușesc să spun în timp ce râd. Amândoi sunteți îngrozitori.

Îmi încrețesc nasul de parcă în încăpere miroase ceva urât, iar Bo se lasă pe spate relaxat, brațul lui odihnindu-se încă o dată în spatele meu.

Continuăm să vorbim despre nimicuri suficient de mult timp ca playlistul lui Sarah să cânte de două ori „Monster Mash”. Bo a râs când a auzit teoria mea despre melodie, spre deosebire de femeia-vrăjitoare, iar, în cele din urmă, decide că o să facă propria cercetare, analizând cu atenție versurile atunci când ajunge acasă. Petrecerea începe să se liniștească și la fel și discuția noastră. O estompare lentă în liniștea mulțumitoare și un al treilea rând de băuturi aduse de mine.

Dar, destul de ciudat, pauza noastră în conversație nu e inconfortabilă. Am fost la nenumărate întâlniri unde discuția se oprește și e mai ușor fie să închei totul, fie să duci lucrurile mai departe în apartamentul cuiva, decât să aștepti următorul schimb de replici ironice. Dar, în seara asta, nu există să nu avem subiecte și nici teama unei conversații forțate și lipsite de umor.

Aceste răgazuri tăcute par mai degrabă niște pauze. De parcă ținem un spectacol unul pentru celălalt. Când unul este cel care distrează, când este cel distrat. Ne facem să râdem reciproc. Menținem suspansul. E *distractiv*, iar o parte din mine își dorește să avem mai mult timp înainte ca Sarah și Caleb să decidă să dea afară pe toată lumea. Dar *poate* pot să-l conving să mai stea puțin.

Ținând cont de tot ce am aflat despre Bo până acum, trebuie să preiau controlul. Nu e deloc conștient de propriul lui șarm, lucru care mi se pare comic de-a dreptul. E timid, aproape. Pot să-l văd cerându-mi numărul de telefon, dar mă îndoiesc că ar fi suficient de curajos încât să îmi ceară să merg la el. Ceea ce, am decis, este ceea ce vreau să fac.

— Asta e o perucă?

Nu îmi dau seama până când nu simt dosul degetului lui Bo atingându-mi obrazul, dar el ține o şuviță de păr între degetul mare și arătător, răsucind-o absent.

— Nu, e tot al meu.

Înghit în sec când degetul lui se atinge de bărbia mea.

Continuă să îmi răsucescă părul între degete, înfășurându-l în jurul falangelor de parcă este un șarpe care l-a fermecat. Mă lupt cu impulsul de a mă urca în poala lui și a toarce.

— Scuze! șoptește el, umezindu-și buzele.

Observ totuși că nu dă drumul părului.

— Nu mă deranjează, îi răspund încet.

Ce *ar trebui* să spun este: „Continuă să mă atingi! Oriunde ți-ar plăcea.”

— E frumos! îmi spune, aruncându-mi o privire fără umor care mă destabilizează.

Îmi dă drumul la păr și se lasă pe spate, inspirând adânc până când i se măresc nările.

— Am băut prea mult punci, probabil.

— Chiar nu m-a deranjat.

Mă aplec, încercând să-i surprind privirea. Încercând să-l conving, tăcut, să-i cer mai mult. Dar degeaba. E superb, însă, în mod evident, nu e conștient de asta. Pe atât de înduioșător, pe cât e de frustrant.

Așa că decid că ce-i de-ajuns e de-ajuns. Pot să preiau controlul. Sunt o femeie modernă, la naiba! Pot să obțin ceea ce vreau, chiar dacă nu practic mai exact conceptul ăsta în viața de zi cu zi. Pot să fac *asta*!

— Bo, ți-ar plăcea să mergi sus cu mine? îl întreb, însă vocea mea e un pic mai tare decât am intenționat după ce m-am forțat să vorbesc pe un ton încrezător.

Ochii lui se măresc de surprindere, și își înclină capul într-o parte.

— Sus?

Nu am luat în calcul că o să fie nevoie să mă repet. Sau să clarific. Îmi vine să îmi acopăr fața cu o pernă de pe canapea, dar *dă-o naibii*. M-am băgat în asta acum.

— Ți-ar plăcea, poate, să faci sex cu mine? Am o cameră aici, îi explic, făcând tot ce pot ca să rămân dreaptă și să nu mă fac mică.

Iluzia încrederii este cheia.

— Aici?

Își mișcă sprâncenele confuz.

— Da?

— Tu... locuiești aici?

— Nu, doar că rămân aici deseori.

Aștept câteva secunde, sperând că o să-mi curme suferința, dar pare pierdut în gânduri și puțin uimit. Chiar am interpretat greșit toate astea? Am mai fost pe lângă, dar niciodată *atât* de mult. Părea un lucru sigur.

El râde nervos, cu capul plecat.

— Aăă, de fapt...

Dă vina pe punciul neon, îmi spun.

— Scuze! Uită că am spus asta!

O să mă mint ca să trec peste asta. Bo e virgin. Celibatar datorită jurământului lui solemn pe viață. Am fost cea mai tentantă ofertă pe care a avut-o vreodată, dar trebuie să rămână puternic. Nu e vorba de mine. Nu e vorba de mine. Nu e...

— Nu, spune el cu puțin prea multă forță. Nu, nu uita asta! Ăăă, îmi pare rău, doar că (își clatină capul) n-am mai făcut-o de când...

Ochii lui coboară spre mâna care i se odihnește pe genunchi, chiar deasupra locului de unde începe proteza.

Aaa!

Ar trebui să gândesc. Ar trebui *foarte mult* să gândesc înainte să vorbesc. Dar nu o fac. Rareori o fac, din păcate.

— I s-a întâmplat ceva...?

Închei propoziția pe care n-ar fi trebuit să o rostesc niciodată arătând spre poala lui.

Winnifred June McNulty, nu poți să întrebi oamenii dacă organul lor e stricat. Ce e în neregulă cu tine?

— Oh, nu! Nimic! Formă maximă.

Face o grimasă din cauza alegerii cuvintelor. Sau poate din cauza conversației, în general.

Trebuie să repar cumva prostia pe care am spus-o. Nu sunt genul ăsta de persoană – cea care își bagă nasul, se bâlbâie și o face pe cealaltă persoană să se simtă inconfortabil din pricina felului în care arată. Nu pot să fiu acea persoană! Asta m-ar transforma într-o ipocrită *uriașă*.

Îl abordez blând, așezându-mi mâna peste a lui.

— Atunci sunt sigură că nu e atât de diferit, spun, apoi ezit, dorindu-mi să se uite la mine. Sunt dispusă să încerc, dacă și tu ești. Ar putea fi foarte distractiv.

Se întoarce spre mine, iar ochii lui sunt mai întunecați, pupilele, dilatate, iar sprâncenele, strâns unite.

— De ce a fost asta atât de atrăgător? întrebă în șoaptă, vocea lui dezvăluind că nu-i vine să creadă.

Asta e! mă gândesc. O parte din mândria mea se întoarce.

— În clipa în care mi-ai strâns mâna cu stânga ta, am fost pregătită să o fac, spun și încerc să-mi rețin zâmbetul. Îmi imaginez că e ceva asemănător cu asta? Să știu că pot să amân, într-o oarecare măsură?

Ochii îi coboară din nou spre buzele mele și încuviințează din cap – ochi fermecați și sclipitori.

— Deci, ce o să fie? întreb, aplecându-mă suficient de mult de el încât pot să-i număr pistruii care i se împrăștie pe obraji și pe nas, formând un fel de pod între ei. Pentru că, dacă trebuie să întreb din nou, s-ar putea să încerc să mă înec în bolul cu puncti.

Fără ezitare, Bo elimină distanța dintre noi și mă sărută tandru și scurt, mâna lui cuprinzându-mi maxilarul. Buzele îi sunt moi, calde și al naibii de ametoare.

— Da! spune el, inspirând cu poftă în timp ce își așază fruntea pe a mea.

Râde încet și îmi dă după ureche o șuviță înainte să își lase mâna să alunece în jos pe gâtul, umărul și brațul meu.

— Haide! spune, luându-mă de mână în timp ce se ridică.

— Stai! îi zic și îl trag înapoi. O să mă duc eu sus mai întâi. O să mă asigur că nu i-a trecut prin cap altcuiva aceeași idee și că nu pângărește dormitorul pentru oaspeți. Du-te la bucătărie și ia niște apă sau ceva! E ultima ușă pe stânga.

— Bine!

Nerăbdător, încuviințează din cap de prea multe ori pentru gustul meu. Îmi amintește de disponibilitatea de cățeluș a lui Caleb, ceea ce face să mă străbată un fior de panică.

Nu pot să mai suport încă un tip care e *prea* drăguț în dormitor. Trebuie să știu că toată pasiunea asta dintre noi nu se va pierde odată ce ajungem la etaj.

— Bo, poți să-mi promiți ceva? îl întreb.

Buza de jos îi iese în relief când dă din cap din nou, cu mai puțină nerăbdare.

— Desigur?

— Vreau să-mi promiți că *amândoi* o să ne simțim bine în seara asta. Am avut un șir de întâlniri jalnice anul ăsta și, dacă trebuie să mai simulez un orgasm, cred că o să mi se ceară în mod legal să devin călugăriță sau ceva.

Îmi mușc buza, neliniștită că probabil cer prea mult de la el, un străin aproape perfect.

El nici măcar nu clipește, dar rânjetul băiețesc se întoarce cu o forță deplină, brutală.

— Win, dacă o să ieși din camera aia mergând mai bine decât mine, n-o să fiu fericit.

O glumă legată de picior? Liniștește-te, inimă!

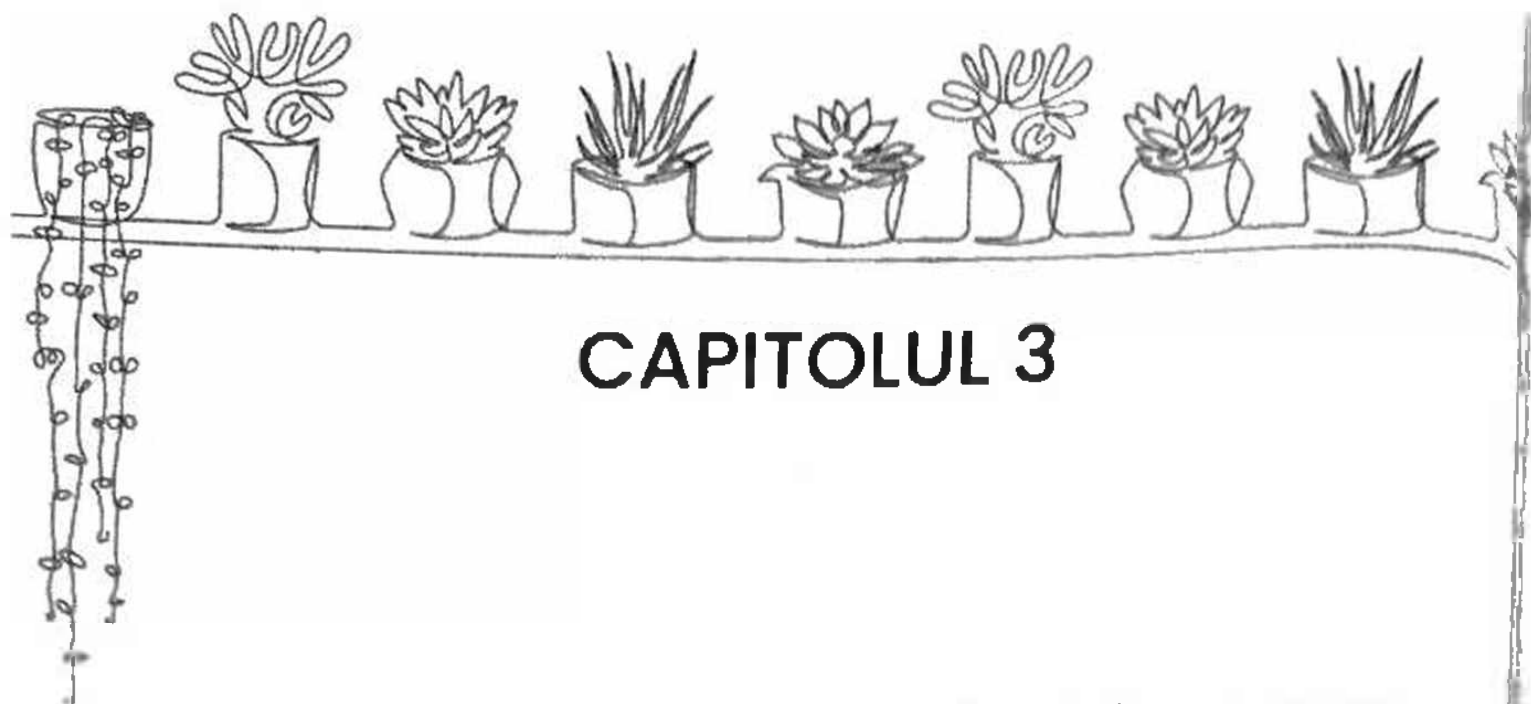
Îmi acopăr gura ca să ascund un icnet, iar un râs scurt îmi scapă.

— N-ai făcut asta!

— Ba da! spune el, relaxându-se pe canapea.

Își ridică mâna spre părul meu încă o dată, jucându-se cu el pe când ochii îi coboară din nou pe buzele mele, afișând cantități egale de dorință și amuzament.

— Acum... du-te sus și așteaptă-mă!

CAPITOLUL 3

— CE BINE EI OFTEZ ÎNCÂNTATĂ, LĂSÂNDU-MI CU-
reaua să cadă pe podeaua din baia dormitorului.

Deschid dulapul de sub chiuvetă pe care Sarah îl ține
mereu aprovizionat cu o cantitate obscen de mare de ar-
ticole de toaletă și găsesc tot ce îmi trebuie pentru o reîm-
prospătare rapidă.

Iau ață dentară, apă de gură, deodorant și câteva șervețele
demachiante pentru o curățare rapidă *acolo jos*. S-ar putea să
îmi dezechilibreze pH-ul, dar asta e o problemă pentru Win
de mâine.

Aud o bătaie ușoară, urmată de scârțâitul unei uși care se
deschide, apoi se închide în camera alăturată.

— Ies într-un minut! strig, ștergând o parte din machia-
jul întunecat din jurul ochilor cu care m-am mânjit înainte
de petrecere.

— Țsta e dormitorul lor de *oaspeți*? întreabă Bo din cea-
laltă parte a ușii, în mod evident impresionat.

— Lucrezi în finanțe, nu? Cât crezi că valorează casa
asta? întreb înainte să folosesc niște apă de gură, plimbând
soluția de colo-colo, apoi încercând să o scuipe *în liniște*.

El râde, dar nu îmi oferă nicio cifră.

Îmi las capul în jos, folosindu-mă de antebraț și de în-
cheietura mâinii stângi ca să îmi prind părul într-o coadă
în vârful capului. Îmi dau jos fusta de piele și ghetetele, dar

îmi las bluza albă – cu nasturii suplimentari desfăcuți – și ciorapii-plasă.

După câteva respirații de centrare, îmi aplic puțin luciu pe buze, pe care le unesc o dată pentru ca luciul să se distribuie uniform, și încerc să-mi adun fiecare fărâmbă de încredere necesară ca să deschid ușa dormitorului.

Camera de oaspeți a lui Sarah este decorată cu un tapet gri, sumbru, și podele întunecate, în mijlocul încăperii găsim un mic candelabru. Am micșorat intensitatea tuturor luminilor până s-a creat o strălucire blândă, flatantă, înainte să fug spre baie. În mijlocul camerei se află un pat dublu acoperit cu o plapumă albă din bumbac răcoros, pături împletite de culoare bej și perne decorative.

Bo stă pe marginea patului, privind spre cadrul ușii din care încă nu m-am mișcat. În momentul în care mă vede, își mută mâinile automat spre poala lui și își așază pantalonii. Ceea ce face lucruri *grozave* pentru egoul meu.

— La naiba! spune el încleștându-și maxilarul.

Se apleacă, chicotind în sinea lui într-o manieră agonizantă, dulce-amară, înainte să își ridice privirea să mă privească prin ochii cu pleoapele lăsate. Mă lovește iluzia puterii, născută din privirea nerăbdătoare de pe chipul lui Bo, care îmi spune că ar întreba „cât de sus” dacă i-aș spune pur și simplu „sari”.

— Mi-am dat jos o parte din... lucruri, spun, ținându-mă de cadrul ușii ca să îmi mențin echilibrul.

— Observ.

Bo își umezește buzele. Mâinile îi alunecă în sus și în jos pe coapse de parcă ar căuta o frecare de orice fel.

— E o înfățișare bună, își drege glasul și se ridică încet. Grozav – arăți... grozav!

Zâmbește, în timp ce ochii lui continuă să mă privească fermecați.

Fac cinci pași pe vârfuri spre el, oprindu-mă între genunchii lui despărțiți. Măinile i se așază pe coapsele mele, chiar sub fund. Sunt încordate pe când rătăcesc pe pielea mea acoperită cu ciorapii subțiri de plasă. Chiar și când stă jos, fața mea e puțin mai sus decât a lui.

— Presupun că ai glumit când ai vorbit despre costumul de menajeră sexy, spune și își trece mâinile de la spatele genunchilor mei până la adâncitura de sub fund, degetele lui jucându-se cu firele care îmi acoperă coapsele în zig-zag de parcă sunt corzile unei harpe.

— Dezamăgit? întreb, aplecându-mă spre el.

Vârful cozii mele cade peste obrazul lui. Bo își înclină capul spre el și își închide ochii scurt pe când îi inspiră mirosul.

— Doar puțin.

Își mută o mână de pe spatele coapsei mele pe ceafă și mă trage mai aproape, ridicându-și bărbia ca să își lipească buzele de ale mele.

— Poate anul viitor, șoptesc chiar înainte ca gurile noastre să se unească.

Sărutul nostru e explorator la început. Blând, dar intenționat. Abia când mâna lui Bo ajunge pe talia mea devine fierbinte – dinți care trag, mâini care smucesc, guri care se ciocnesc. Mă urc în poala lui, trecându-mi genunchiul peste șoldurile lui, și gem fără să vreau când se împinge în mine pe când lasă pe spate – senzația de a-l avea *exact* între picioarele mele e uluitoare.

— Ador al naibii Halloweenul! mârâie în dreptul buzelor mele și zâmbește.

Nu pot să mă gândesc la altceva.

Dă-mi hainele *jos*!

Hai să *terminăm* amândoi!

Ajută-mă să-mi opresc creierul *de tot*!

— Nu pot să desfac nasturii altcuiva, îi spun cu vocea răgușită, acoperindu-i maxilarul cu săruturi, și urcând spre ureche. Adică, pot să o fac, dar... încet.

— Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, îmi spune, cuvintele fiind întrerupte de săruturi tandre pe gâtul meu care mă fac să vreau să închid ochii, din cauza dorinței fierbinți care o trezesc în mine.

Îmi mut mâna stângă în mijlocul pieptului lui și găsesc primul nasture al cămășii. Cobor de acolo, câte unul pe rând, desfăcându-i cât de bine pot.

Bo începe să-mi deschidă cămașa. La început, cred că mă tachinează cu o dezvăluire lentă, seducătoare. Dar apoi îmi dau seama că își potrivește ritmul cu al meu intenționat, mai încet decât ar putea în mod evident, dar pentru a-mi crea un avantaj. Ceea ce e la fel de sexy cu a mă fi tachinat. Poate chiar mai mult.

În mod tragic, este și unul dintre cele mai romantice gesturi din viața mea.

Când cămașa lui e deschisă, i-o dau jos de pe umeri și de pe brațe, sărutându-ne frenetic.

Când cămașa mea dispare, mă las pe spate și îngădui mâinilor mele să rătăcească pe pieptul lui în timp ce îl sorb din priviri. Are pistrui în partea de sus a pieptului și pe umerii largi, ce coboară în jos pe biceps înainte să se estompeze la doar câteva puncte pe antebrațe.

Îi urmăresc cu mâna, ca și cum desenez constelații pe cerul nopții pe când mă aplec să-l sărut din nou. Mă oprește, lăsându-și capul în jos, sugându-mi sânii, care s-au revărsat din cupele sutienului.

Scâncesc, împingându-mă spre el. Mă privește, urmărindu-mi reacția, în timp ce îmi sărută pieptul. Răsuflarea mea devine întretăiată și superficială când îmi prinde carnea cu dinții și mă strânge mai tare de coapse.

Îmi așez mâna dreaptă pe ceafa lui, încercând cu disperare să-l apuc de păr și să-l țin acolo. Apoi se strecoară rușinea. Îmi las mâna mai mică să cadă de pe capul lui și să alunece pe umăr, auzind cuvintele fostului meu foarte tare în ureche. „Nu face asta! Nu, folosește-ți cealaltă mână!”

— Mi-a plăcut asta! spune Bo, cu gura și nasul presate în clavicula mea pe când depune săruturi în sus, spre gât.

Îmi așază mâna din nou în părul lui. Fac tot ce pot ca să îmi trec degetele scurte prin el, adunând cât de mult pot între degetul mare și marginea palmei ca să trag.

Bo geme, așa că o fac din nou pe când îmi suge pielea din dreptul pulsului, care se zbate sub ureche. Părul i se freacă ușor de bărbia mea.

— Ador cum miroși, îi spun, conștientă de faptul că răsuflările greoaie ne devin din ce în ce mai grabnice.

— Și tu! Asemenea merelor glazurate, zice și își lipește nasul de linia părului meu, cu buzele pe marginea maxilarului. Mă face să vreau să..., spune și se încordează, după care își deschide gura și își trece dinții ușor peste bărbia mea. Doamne, lungește cuvântul, accentuând cele două silabe, și râde fără umor.

— Te vreau, îi spun fără suflare.

— Te întinzi? întreabă pe un ton blând din dreptul obrazului meu. Vreau să te văd toată!

Încuviințez din cap sfioasă, cobor din poala lui și mă îndrept spre mijlocul patului. Mă întind și mă cufund în senzația pe care așternutul luxuriant o lasă pe brațele și pe spatele meu gol. Totul e atât de moale, încât mă excită și mai mult. Senzația așternuturilor pe pielea mea și sunetul pernelor umplute cu pene mă învăluie.

Bo se mută la capul patului, stând acolo doar cu pantalonii negri pe el. Îl privesc pe când își scoate trei inele fără să

își ia ochii de la trupul meu. Inelele zornăie pe podea la picioarele lui, dar nu pare că-i pasă unde aterizează.

Mă ridic pe coate, rânjind cu satisfacție la felul în care părul lui Bo e în toate direcțiile. Pe când își trece mâna prin el, nu face altceva decât să-l ciufulească și mai tare.

Își pierde mințile din cauza *mea*.

— Win, spune, iar numele meu sună ca o rugă chinuită, în timp ce clatină din cap. La dracu', *uită-te* la tine.

— Da? întreb, simulând inocența pe când zâmbetul îmi devine și mai mare.

Nici măcar nu am spus că nu poate să mă atingă sau să se apropie, și totuși e tulburat. Se folosește de tot autocontrolul pe care îl are ca să facă ca asta să dureze atât de mult cât ne dorim *amândoi*.

Recunosc că ador senzația asta. Puterea pe care am adunat-o în timp ce m-am lăsat pe spate. Felul în care trupul meu poate să înnebunească pe cineva. N-am mai simțit un asemenea control decât atunci când mă aflu în turnul salvamarilor pe plajă.

Face un semn spre genunchii mei.

— Desfă ăștia, scumpo!

„Scumpo”? Hmm, cred că-mi place!

Îmi înfig călcâiele în saltea, ridicându-mi genunchii pe când îmi depărtez picioarele.

— Așa? întreb mios.

— Da! răspunde Bo, mușcându-și falangele degetelor cu dinții la vedere. Fix așa, zice încet, înainte să-și dea părul din ochi.

Îmi răsfir degetele pe banda din jurul taliei ciorapilor și urmez marginea până în dreptul soldurilor. Apoi urmăresc un fir care trece prin cea mai groasă parte a coapsei mele.

— Îmi dai ăștia jos? îl întreb, jucându-mă cu ei.

Bo încuviințează din cap ca un bărbat posedat, aplecându-se peste pat ca să ajungă la talia mea. Trage ciorapii dintr-o singură mișcare fluidă, hotărâtă, până când îi dă jos și ajung pe umărul lui. Am crezut că a fost o întâmplare și că în scurt timp o să-i arunce pe podea, dar el îi ține aproape apucându-i strâns pe când își mișcă cealaltă mână pe interiorul piciorului meu.

— Win! spune, aproape scâncind. Cine *esti*?

Sunt mai excitată decât am fost în *ani* de zile, iar tipul nici măcar nu m-a atins încă.

— Bo! șoptesc tânguitor, iar mâinile mi se agață de pătura de sub mine.

Ce vreau să spun este „încetează să îmi mângâi piciorul și apropie-te cu mâna, gura, scula sau orice altă parte din tine!”

— Vino aici, te rog! îi spun în schimb, mușcându-mi buza de jos.

Bo merge în cealaltă parte a patului, dând drumul ciorapilor doar când se așază ca să se dezbrace. Apoi îi aruncă pe podea.

Mă mut pe partea dreaptă a patului pe când Bo se dezbracă până rămâne în boxeri. Acum, că pantalonii și costumul au dispărut, pot să-i văd mai clar proteza de la picior. Arată mai futurist decât m-am așteptat – metalică, cu balamale și îmbinări argintii pe sub o carcasă de plastic gri.

Apoi îmi amintesc ce a spus la parter despre faptul că nu a mai făcut sex de când... de când orice s-o fi întâmplat. Vreau să se simtă în siguranță și să aleagă ce să facă mai departe, dar este un teritoriu necunoscut pentru amândoi.

— Poți să-ți dai jos proteza sau să o lași. Orice ți se pare mai confortabil, îi propun, menținându-mi vocea indiferentă și făcând efortul de a-mi păstra respirația greoaie,

astfel încât să nu creadă că sunt mai puțin excitată decât am fost în urmă cu câteva momente.

Bo încuviințează din cap, căci e cu spatele la mine, înainte să își folosească mâinile ca să se urce în pat. Se ridică și se așază, astfel încât spatele îi este drept, sprijinit de tăblia patului, iar ambele picioare îi sunt întinse în față.

Nu pierd nicio clipă ca să reiau ce făceam înainte, așa că îmi trec buzele de la biceps în partea de sus a umărului și peste el. După ce îmi ridic piciorul peste poala lui, încălecându-l încă o dată, prindem viață. Senzația glorioasă a faptului că nu ne mai separă nimic, decât două straturi asemănătoare de bumbac negru, este extraordinară.

— Spune-mi „scumpo” din nou, îi zic, frecându-mă de duritatea lui.

— Ți-a plăcut asta? spune meditativ și obraznic. Mi-a scăpat pur și simplu.

Nu răspund. De fapt, o fac. Doar că nu prin cuvinte.

Ne întoarcem la a ne săruta intuitiv. Dur și lacom, dar coordonat – fără nasuri care se ciocnesc sau alunecări ciudate ale limbii peste dinți. Doar doi oameni care urcă din ce în ce mai sus cu speranța că, în cele din urmă, vom cădea, ne vom prăbuși și vom arde.

Continui să mă frec de el, recunoscătoare că nu pare că se grăbește. Călăreala pe uscat este *foarte* subapreciată.

Încep să simt că trupul îmi plutește până pe culmea perfectă când se întinde spre spatele meu și îmi desface sutienul. Două mâini mari îmi găsesc sânii imediat, jucându-se cu ei până când gâfâi și mă mișc ca o marionetă. Bo își coboară buzele pe pieptul meu, iar eu îmi arcuiesc spatele pentru el. Îmi prinde sfârcul între degete înainte să-l cuprindă cu gura și să-și treacă limba peste el.

— *Da!* șuier, iar ritmul soldurilor mele prinde viteză.

Gemând lângă mine, Bo își răsfiră degetele pe mijlocul meu, lipindu-mă și mai mult de el, în timp ce gura lui se mută de la un sân la altul cu lăcomie.

— Ridică-te! spune cu o voce puternică, șuierată, și cu mâna așezată la baza gâtului meu.

Mă pun în genunchi fără să comentez, ridicându-mă din poala lui. Se lasă ușor în jos pe saltea până când stă întins pe spate, cu fața perfect așezată între coapsele mele.

— Bun! zice, zgâriindu-mi interiorul coapsei cu barba lui proaspătă pe când îmi trage chiloții într-o parte cu o duritate neașteptată. Acum așază-te... *scumpo*.

Aruncă acel cuvânt la final ca pentru a îndulci situația. Nu am nevoie de prea multă convingere.

Înainte să apuc să mă las complet, Bo își pune ambele mâini pe șoldurile mele și mă trage în jos peste fața lui. Degetele i se înfig până când *aproape* că mă doare.

— Relaxează-te! spun pe nerăsuflăte pe când își îngroapă fața în mine.

Dar îngâmfarea mea nu durează mult. Oftez când gura lui începe să lucreze. Genunchii îmi tremură, apoi cedează complet, până când *efectiv* stau pe fața lui și mă agăț de tăblia patului cu toată puterea când își lipește limba exact unde îmi doresc.

— Da, da, da! șoptesc cu vocea răgușită.

Întinde ambele mâini, le îndepărtează pe ale mele de pe tăblie și mi le așază la spate, ținându-le cu o strânsoare fermă, neobosită. Trupul meu e în *întregime* la mila lui, iar mie pur și simplu nu-mi pasă.

Murmură pe pielea mea ca răspuns la fiecare sunet care îmi scapă printre buze. Un geamăt recompensator, mândru, îi huruie din gât de fiecare dată când suspin, gem sau strig.

Am avut un număr cinstit de hărbați care mi-au făcut sex oral. Dar niciunul nu a făcut-o *asa*. De parcă era *flă-mând* după mine. De parcă îi făcea plăcere la fel de mult ca mie.

Plăcerea se adună și se adună și se adună până când, în cele din urmă, îmi dau drumul tremurând, cu un scâncet lung, recunoscător, pe când mă cuprinde orgasmul. Părți egale de ușurare și plăcere trec în valuri prin mine.

Bo îmi dă drumul la mâini cu tandrețe pe când continuă să mă atingă cu limba, trimițându-mi fiori pe șira spinării cu fiecare gest languros. Îmi șterg pelicula de transpirație de pe sprâncene cu încheietura mâinii, tresărind pe măsură ce mă linge delicat.

— Nu pot, șoptesc, încercând să mă ridic și să mă dau jos de pe el.

Bo clatină din cap între picioarele mele, gemându-și neplăcerea la faptul că încerc să mă mișc. Încearcă să țină pe loc cu o mână înfășurată în spatele genunchiului meu, dar reușesc să mă eliberez.

Îmi mușcă, nu molfăie, îmi *mușcă* cea mai moale parte a interiorului coapsei când ridic un picior ca să mă dau jos de pe el.

Schiaun, râzând surprinsă, dar redevin serioasă imediat, după ce cad în fund lângă perne.

— Domnule! strig la el șocată, de parcă aș zice „cum îndrăznești?”

Mă uit la el și sunt uimită pe moment. Buzele despărțite ale lui Bo sclipesc umede și sunt ușor umflate, iar ochii lui par satisfăcuți.

— Oh, la dracu', da! spune râzând. Cu siguranță ar putea să-mi placă să mi se spună „domnule”.

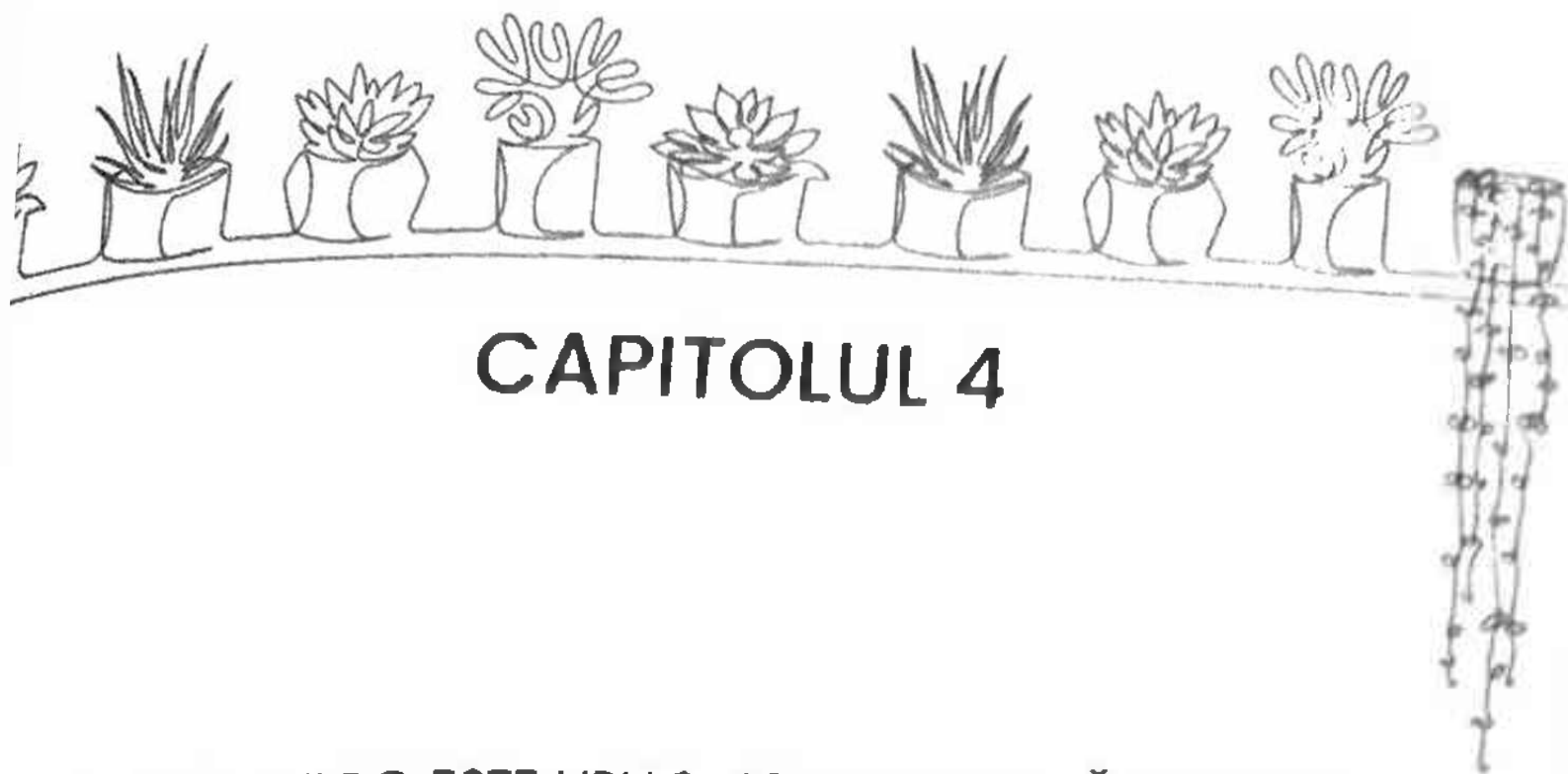
Îmi dau ochii peste cap, cu toate că nu pot să nu zâmbesc.

Încercând să-mi trag sufletul, mă întind lângă el. Își îndepărtează o şuviță de păr de pe față înainte să își lase greutatea pe antebraț ca să se așeze deasupra mea și mă sărută lejer. Mă excită gustul meu pe buzele lui și, ținând cont de felul în care continuă să își împletească limba cu a mea, și el simte la fel.

Nu după mult timp, trasez conturul durității sale prin boxeri.

— Pot? întreb și îmi strecur vârful degetului sub marginea boxerilor. *Domnule*, îl recompensez cu doar o urmă de sarcasm.

— Fă-ți de cap, scumpo! spune el trăgănat, pe un ton arogant, pe când se lasă pe spate cu mâinile băgate sub cap.

CAPITOLUL 4

PENISUL LUI BO ESTE URIAȘ. AR FI TREBUIT SĂ GHICESC, ținând cont de înălțimea uluitoare și de ce am simțit prin boxerii lui. Dar n-am avut prea mult timp să mă gândesc.

— Ai luat în considerare să devii actor de filme porno? întreb, minunându-mă.

— Doar o să te uiți la el? întreabă Bo, încordat.

— Tu ai avut ocazia să te holbezi. Asta e a mea, îi spun.

— Sunt puțin vulnerabil, zice și își întinde mâinile în lateral. Gol și zăcând aici.

— Te-aș putea lega, mă ofer. Asta m-a ajutat cu timiditatea mea în pat, continui și mă uit în jur. Ar trebui să găsesc ceva care să-mi servească drept sfoară.

— Nu sunt timid, zice direct. Dar acum categoric mi te imaginez legată.

Întinde mâna să mă cuprindă de ceafă, dar mă îndepărtez de el, încă nesigură ce să fac cu *surpriza* asta.

— Taci puțin cât încerc să calculez cum o să se po-trivească.

Mă pun în genunchi, genunchii lui depărtați.

Oftează, își pune o mână la frunte, acoperindu-și ochii pe jumătate.

— Sunt foarte multe pe care nu le-am făcut încă, știi? îi zic.

— Ce? întreabă, râzând exasperat în timp ce își trece o mână prin păr.

— Vreau să călătoresc, poate să am copii, să învăț cum să-mi fac propriile lumânări. Încă n-am văzut toate sezoanele din *The Office*. Am crezut că o să am mai mult timp.

— Sugerezi că...

— Scula asta o mă omoare? Da, îl întrerup.

— Oh, Doamne! geme el.

— Nu îți amortesc mâinile cât timp o ții ca să faci pipi?

— O să plec, mormăie el. O să plec, spune ferm când îmi așez antebrațul lângă poala lui pentru comparație.

— Scuze! Bine, scuze! Nu pleca! Îl rezolv!

— Nu e un cub rubik; e penisul meu.

— Poți să nu spui penis? Nu e un cuvânt sexy.

— Da, pentru că restul acestei conversații, de când m-am dezbrăcat, a fost *foarte sexy*.

— Îți înțeleg punctul de vedere.

— Mulțumesc! răspunde el, indignat.

— Doar... *foarte repede*... cum...

Mormăie ceva în barbă, cuprinzându-mi ceafa și trăgându-mă atât de tare, încât imediat mă transform în plastilină în mâinile lui.

— Gata cu întrebările.

Își trece degetul peste gura mea până când îmi despart buzele. Apoi își mută degetul între buzele mele și îmi apasă pe limbă, deschizându-mi gura larg.

— Mai bine! zice, inspirând iute.

Oh, Doamne.

— Ești gata? mă întreabă, căutându-mi privirea.

Încuviințez din cap pentru el, înfășurându-mi limba în jurul degetului. Zâmbetul lui malițios se mărește înainte să-mi împingă capul în jos, spre poala lui. Îmi ține strâns părul prins în coadă, iar cu cealaltă îmi cuprinde obrazul.

Bine, deci *chiar* se potrivește.

Și Bo *nu* e prea dulce.

Iar eu s-ar putea să fiu nevoită să analizez partea cu o din expresia *aventură de o noapte*.

El geme, tremurând când îl iau cu totul în gură.

— Mult mai tăcută, mă tachinează, cu răsuflarea tăiată.

Mă uit la el, dar, în mod *ciudat*, nu are același efect în timp ce membrul lui îmi ajunge până în gât.

Continui să-l lucrez, lipindu-mi limba pe el și conturând venele coloanei. Când îmi sug obrazii, întregul lui trup se încordează și mă trage de păr mult prea tare, până când scâncesc.

— Rahat, scuze! spune, dându-mi drumul aproape complet.

Îi dau drumul cu un *poc* umed, continuând să-l mângâi cu mâna.

— Să nu-ți fie! zic și rânjesc ca un drăcușor pe când îmi trec limba de la bază la vârf. Pot să fac față.

Ceea ce vreau să spun e că sunt extrem de obosită ca bărbății să mă trateze de parcă sunt delicată din cauza mâinii mele. Nu mă frâng. Nu sunt fragilă. Folosește-mă! Dă-mi voie să te împing până în punctul în care mi-ai face lucruri *inimaginabile*. Dă-mi voie să am puterea asta asupra ta! Sunt capabilă de asta!

Trec minute în șir de împins și tras. Cu gura mea înfășurată în jurul lui, Bo pare să fie în rai – strigându-mi numele și șoptind nenumărate laude, de parcă e dispus să-și pună viața la picioarele mele.

Mâna lui Bo se mută din jurul părului meu pe fund, frământând și strângându-mi carnea. Îmi arcuiesc spatele pentru el, împingându-mi fundul în aer.

— La dracu'! șoptește el, apucându-mi chiloții și trăgând ca să mi-i dea jos.

Mă ajută să scap de ei, iar după ce se pierde în mormanul mare de haine de pe podea, Bo întinde mâna între picioarele mele și mă cuprinde într-un fel posesiv și plin de dorință. Îi

mulțumesc, murmurând în jurul sculei sale, în timp ce sporesc viteza și intensitatea gurii mele.

Se cutremură, șuierând lung când îmi ridic capul după ce m-am înecat. Bo își trece un deget peste intrarea mea umedă și imediat simt cum tresalt din cauza anticipării.

— Stop! spune Bo ferm, îndepărtându-mă de el cu o mână pe ceafa mea. Se ridică și se întinde spre mine, apoi zice: Am nevoie de *tine*.

Cu două mâini pe talia mea, mă prinde și mă așază în poala lui. Chicotesc când pieptul mi se ciocnește de al lui.

— Nerăbdător, îi spun, ridicând o sprânceană când mă uit între noi, la locul unde membrul lui dur, strălucitor și umed este presat de abdomenul lui.

— Înnebunitoare..., râde încet pe când își rotește gâtul. Tu ești *înnebunitoare*.

Îmi mușc buza, încercând să nu roșesc sau să zâmbesc pe când mă întind spre noptieră. Sâniile mei îi atrag atenția lui Bo în timp ce bag mâna în sertarul de lângă pat. Pe când îmi linge și molfăie pielea de lângă sfârcuri, mătur absentă cu mâna în interiorul cutiei cu prezervative. Apoi o fac din nou. Găsind... nimic.

Nu... Nu. Nu. Nu!

— Rahat!

Mă ridic, forțându-l pe Bo să îmi lase sâniile pe când mă uit într-o cutie complet goală.

— Ce e? întreabă el, privind când la expresia mea neîncrezătoare, când la sertarul de lângă pat.

— Ai un prezervativ? îl întreb.

Își freacă umărul drept cu mâna stângă, făcând ca bicepsul să i se încordeze în dreptul pieptului, ceea ce *nu* mă ajută deloc să mă concentrez.

— Nu! Rahat, scuze! Eu, ăăă, n-am prevăzut că o să se întâmple asta.

— La naiba! scâncesc și mă așez în genunchi lângă el.
Nu pot să gândesc coerent când îi stau în poală.

Aș putea să arunc niște haine pe mine și să fug în cealaltă parte a coridorului, unde e camera lui Sarah și a lui Caleb, dar am jurat că nu o să mai caut în sertarul lor după descoperirea *traumatizantă* a colecției de jucării sexuale din 2019.

Îmi rod agitată unghia degetului mare de la mâna dreaptă, analizând următoarea noastră cea mai bună opțiune.

În timp ce mă privește cu îngrijorare, Bo face ceva neașteptat. Îmi îndepărtează mâna mea mică de dinți și o duce la buzele lui. Apoi îmi sărută fiecare deget mic, unul câte unul.

Nimeni nu a făcut asta *vreodată*.

Nu m-am sinchisit vreodată să-mi imaginez că cineva m-ar atinge acolo atât de intim.

Vâltoarea din pieptul meu îmi spune că nu sunt sigură dacă acest nivel de vulnerabilitate este în regulă. Nu îl opresc, totuși. Nu vreau! Mă uit în egală măsură cu uimire și confuzie.

Bo își trece dinții peste palma mea, apoi îmi depune sărutări delicate pe încheietură, ochii lui nedezipindu-se de ai mei nici măcar o clipă. Sunt puțin înmărmurită. Și conștientă de felul în care ritmul inimii mele s-a accelerat și a crescut într-un fel de afecțiune uitată pe care n-am mai simțit-o de *ani* de zile. Probabil niciodată.

— Trebuie să ne oprim? întreabă el încet.

Nu, răspunde întreaga mea ființă.

— Iau anticoncepționale, spun.

El încuviințează din cap gânditor.

— Mi-am făcut analizele de ultima dată. Sunt curat, spune Bo cu o disperare de neconfundat.

— Și eu!

Îmi frec nasul pe gâtul lui pe când îmi cuprinde talia cu mâinile și mă trage din nou în poala lui.

— Nu vreau să ne oprim, îi spun pe când îmi depune săruturi pe claviculă.

— Nici eu! răspunde.

Ademenită de astfel de săruturi adoratoare, mă las deasupra lui complet goală în cele din urmă. La început, amândoi rămânem complet nemișcați pe măsură ce mă acomodez cu lungimea lui în mine. Îl simt mai adânc decât am crezut că e posibil și, deși nu e chiar inconfortabil, îmi taie răsuflarea în timp ce mă străbate un fior. O nevoie dureroasă care are nevoie să fie satisfăcută.

Facem ceva între a ne-o trage și a face dragoste. Ceva nou și puțin năucitor, diferit de sexul ocazional pe care l-am experimentat vreodată. Nu e blând, dar nu e nici complet hedonistic.

Ne potrivim perfect împreună. Eu, cu picioarele înconjurându-i mijlocul. El, un stâlp de putere care stă în mijlocul patului. Măinile lui Bo cutreieră pe spina mea în sus și în jos, strângându-mi carnea de pe șolduri, fund și gât. Măinile mele se desfată cu părul lui, îi trasează maxilarul, îi strâng umerii.

Continuăm să ne sărutăm pasional. Mușcând când e prea mult – buze, umeri și bărbii. Facem schimb de suspine și gemete cu răsuflarea tăiată, pe care le depunem pe pielea îmbujorată și în părul celui alt.

În cele din urmă, terminăm împreună, cu degetul lui pe clitorisul meu și spunându-mi – *cerându-mi* – cu dinții încheștați să termin. E incredibil!

Și totuși, când mă întorc după ce m-am curățat la baie, Bo este pe jumătate îmbrăcat și își caută lucrurile împrăștiate nepăsător în întuneric.

— Uite! îi spun, înmânându-i unul dintre inelele pe care le-a aruncat întâmplător la capătul patului.

— Mulțumesc! îmi zice, zâmbind timid spre podeaua dintre noi pe când și-l strecoară pe deget.

Nu e ca și cum mă așteptam să rămână după. Am fost amândoi clari în privința a ceea ce căutăm. Eu, chiar mai mult. Nimic serios sau permanent. Nimic de durată. Și încă simt la fel.

Dar... nu pot să împiedic senzația apăsătoare care începe în piept și se târăște în jos, pe șira spinării, la gândul că voi dormi singură după ce am împărtășit un moment atât de vulnerabil. Nu pot să nu mă întreb dacă și pentru el a fost un moment unic. Dacă nu am fost la fel de bună pentru el cum a fost el pentru mine?

Mă acopăr cu cearșaful și îl privesc cum își încheie nasturii cămășii fără efort.

Odată îmbrăcat, se oprește. Își pipăie pantalonii, căutându-și telefonul, cheile sau portofelul, și încuviințează. În cele din urmă se uită la mine cu chipul cuprins de ezitare.

— Mulțumesc! îmi spune, întinzându-se după mâna mea stângă.

Se apleacă să o sărute, în timp ce ochii îi rămân fixați asupra mea.

— Nu pot să explic în întregime ce a însemnat asta pentru mine, înghite în sec, dar mulțumesc, Win...

Dau din cap, nesigură în privința a ceea ce aş putea spune. Neliniștită că ar putea să-mi scape cuvântul „rămâi” printre buze dacă îi răspund. Mă așez pe saltea pe când își ia un ultim lucru de pe scaunul din celălalt capăt al camerei și se îndreaptă spre ușă, fără să se uite înapoi.

După ce sting luminile, mă întind pe perne și încep să mă conving că așa e cel mai bine. Ultima dată când am simțit acest tip de conexiune imediată cu cineva, acest du-te-vino fără efort, valul de entuziasm care apare după o partidă de sex grozavă, am sfârșit într-un loc oribil.

Și Jack a fost drăguț la început. Dulce. Amuzant. Generos în pat. Dacă ar fi fost oribil în întregime, nu i-aș fi oferit

șansa de a mă distruge așa cum a făcut-o. Așa te prind bărbații. O senzație falsă de confort și apoi bum – zece luni mai târziu le spui oamenilor că ai alergii ca să eviți să le explici de ce ai ochii roșii *din nou*.

Și, la fel ca mama, am o inimă mult prea slabă. Deseori mult prea nerăbdătoare să vadă ce e mai bun în oameni. Prea atașată ca să plec atunci când ar trebui. Prea speriată de a fi singură.

Și *chiar* mă lupt cu ideea de a fi singură pentru totdeauna. Dar asta e încă un motiv de a menține situația la fel, cred. Ce e mai rău decât o femeie care nu se poate bucura de propria companie? Independența e o virtute, și una pe care o înveți mai bine fără prea multe lecții dure.

Întotdeauna gândirea mea logică va trebui să îmi împace inima neghioabă și neajutorată. Și cred că logica va învinge în final. Pot să mă asigur de asta.

Așa că închid ochii și îmi propun să dorm bine. Hotărâtă să nu pierd o noapte pentru niciun bărbat de pe lumea asta. Indiferent de cât de minunat ar putea părea acesta.

CAPITOLUL 5

Şase săptămâni mai târziu

— ÎNSĂRCINATĂ? ÎNTREB, RÂZÂND ISTERIC.

Dr. Salim se uită la mine cu evidentă îngrijorare când încep să râd din ce în ce mai tare.

— În niciun caz. Nu! Nu-nu-nu! Verificați din nou. Derulați casetele! Numărați din nou voturile. Ceva *nu e în regulă* aici.

Doctorița trage aer în piept în timp ce se îndreaptă de spate și adoptă o postură impresionantă. Se prefăce cel puțin că se uită încă o dată peste hârtiile din mână – dosarul pe care trebuie să-l fi încurcat cu al meu.

— Win, analizele de sânge nu mint. Dacă ultima ta menstruație a fost pe 16 octombrie, asta înseamnă că ai aproximativ opt săptămâni de sarcină.

— Winnifred McNulty este un nume mai comun decât ai crede, arăt spre partea de sus a rezultatelor, apoi înghit în sec, tulburată. Laboratorul probabil a încurcat rezultatele mele cu ale altcuiva.

Asta e! Asta trebuie să fie!

Suntem întrerupte de sunetul unui ciocănit scurt, urmat de sosirea unei mâini fără trup prin crăpătura ușii – care presupun că e atașată de asistenta care m-a pus să fac pipi într-un recipient. O altă foaie de hârtie îi este înmănată doctoriței. Hârtiile astea *nu* sunt prietenele mele azi.

— Și proba ta de urină a ieșit pozitivă pentru sarcină, spune doctorița, adăugând o altă foaie la dosarul care tot

crește. Win, mi se adresează, apoi pune dosarul pe birou și se așază picior peste picior, cu mâinile strânse pe genunchi. Să înțeleg că te surprinde?

— Iau anticonceptionale, îi spun, dar vocea mea pare distantă.

Poate că vocea mea e undeva cu trupul meu. Corpul meu „neînsărcinat”. Cel pe care l-am avut cu doar câteva minute în urmă.

— Niciun contraceptiv nu este sută la sută eficient împotriva sarcinii.

— Folosesc și prezervative, adaug.

— De fiecare dată?

Rahat, *corect!*

— Păi, o dată... nu.

Înainte de Halloween, aveam un istoric perfect. Apoi a apărut Bo. Tipul pe care am tot încercat să mi-l scot din gânduri.

— O dată cu aproximativ cinci-șase săptămâni în urmă? întreabă dr. Salim, pierzându-și răbdarea.

— Aproximativ, da, răspund pe un ton mai arțagos decât am intenționat. Rahat, îmi pare rău! șoptesc în palme, acoperindu-mi fața. Am rămas gravidă cu un pirat..., spun, dar vocea îmi este înăbușită de mâini.

— Scuze, ce-ai spus?

Tonul doctoriței mă atenționează cu privire la lucrul foarte neobișnuit pe care doar ce l-am zis.

Arunc o privire printre degetele răsfire.

— Era Halloween. El era îmbrăcat în pirat.

— Oh! oftează doctorița. Ai mai avut relații intime în aceeași lună sau la scurt timp după aceea?

— Nu, doar cu el.

— Piratul?

— Ahoi! scâncesc.

Doctorița îmi aruncă o privire gen „ăsta nu e momentul potrivit” pe care am primit-o doar de la mama.

— Păi, ai norocul să știi exact când a avut loc concepția, ceea ce stabilește că data nașterii va fi... Ridică dispozitivul circular de carton de pe birou și rotește datele: Așa, 24 iulie.

— Bine!

Încuviințez din cap, iar ochii mei găsesc un punct pe perețe pe care încerc să îl fixez ca să mă liniștesc. O bucată mică de unde a sărit varul devine punctul meu focal pe când pereții se umflă și se mișcă în jurul meu.

Așadar, 24 iulie. Asta e o zi destul de neclară. Ce fac de obicei pe 24 iulie?

De obicei îmi petrec verile lucrând ca salvamar pe plajă la campingul Westcliff Point. Anul trecut, am lucrat ture suplimentare la cafenea ca să plătesc pentru a o vizita pe mama în Florida, la sfârșitul verii. Am luat împreună cina afară în fiecare seară în timp ce ascultam șuierul vântului printre frunzele palmierilor și broaștele agresiv de vocale. Pielea ei părea tăbăcită, iar îngrijorările mele față de obiceiurile ei de a se bronză au crescut. Dar nu s-a întâmplat nimic semnificativ. *Niciodată* nu s-a întâmplat ceva semnificativ.

Nu pot să fiu salvamar când sunt însărcinată în nouă luni.

Nu pot să o vizitez pe mama cu un nou-născut.

Ce *poate* face o persoană însărcinată în nouă luni în afară să... aștepte?

— Vestea bună este că în această etapă a sarcinii ai toate opțiunile disponibile. Avem ceva timp ca să decidem cum e mai bine să mergem mai departe.

— Bine! e singurul cuvânt pe care se pare că pot să-l rostesc.

— E cineva pe care poți să-l suni ca să te ajute să procesezi aceste vesti? Un prieten? Aăă, tatăl copilului, poate?

— Da! mormur, scoțând telefonul ca îi dau mesaj lui Sarah. Nu că l-aș fi sunat pe el *dacă* aș fi avut numărul, dar faptul că nu am numărul lui Bo mi se pare umilitor, să zic așa.

— De ce nu stabilim o altă programare într-o săptămână? Dacă iei o decizie înainte, doar sună-mă și putem să pornim de acolo. Dacă nu, putem să discutăm ce opțiuni ai mai în detaliu.

— Da, bine! spun, iar ochii mei surprind micul cântar din colțul camerei de sub o colecție de broșuri și reclame cu imagini de bebeluși grăsuți.

— O să programez și o ecografie peste câteva săptămâni, pentru că se ocupă locurile foarte repede. Dacă nu mai ești însărcinată, o s-o anulăm, desigur. Dar în felul ăsta poți să faci ecografia de primul trimestru așa cum recomandăm.

— Ecografie, bun.

Îmi imaginez cum o să arate – o mică pată în nuanțe de negru și gri pe ecran. Sunetul bățăilor inimii, precum cele pe care le auzi la televizor. Cu excepția faptului că acum ar fi vorba de persoana care locuiește în pântecul meu și care apare pe ecranul tehnicianului. Sonda lipită pe burta *mea*.

Îmi ridic mâna stângă din poală și o apăs pe salopeta din catifea care îmi acoperă abdomenul. Nu se observă nicio schimbare în formă, dimensiune sau duritate. Însă totul s-a schimbat.

Telefonul meu primește un mesaj. E Sarah, care mă anunță că e pe drum. Fără ezitare și fără întrebări. Exact cum ne-au învățat mamele noastre. „Du-te mai întâi; pui întrebări mai târziu”, ne spuneau întotdeauna.

Mă gândesc la mamele noastre, stând împreună în acel apartament mic cu aproape 30 de ani în urmă. Erau *asa* de

tinere! Mult mai tinere decât sunt eu acum când ne-au avut pe Sarah și pe mine. Stăteam toate ore în șir pe canapeaua maro, veche și scortoasă, răsfoind albume foto pe când ne spuneau povești. Nenumărate albume pline de poze cu mamele noastre îmbrăcate în stilul oribil al anilor '90 și cu burțile crescând în fiecare poză pe sub puloverele pastelate cu o aglomerare de imprimeuri. Mă gândesc la verdele pal în care au vărut camera pe care eu și Sarah am împărțit-o. La tavanul pe care au pus tapet cu rățuște din desene animate. La felul în care au fost nevoite să facă totul singure și *tot* au făcut să fie special pentru noi.

Spre deosebire de ele, eu mă aflu într-o etapă a vieții în care multe dintre prietenele mele au ales să rămână însărcinate. Am fost la trei petreceri pentru nou-născuți doar anul ăsta. Și, în secret, am sperat la un bebeluș al meu. O dorință pentru *într-o zi*. Un vis pentru *când-o-să-mă-pun-pe-picioare*.

Dar, ca să fiu sinceră, nu pot să nu mă întreb... este *cineva* cu adevărat pregătit să aibă un copil?

Chiar și cu acea urmă de confort, nu cred că m-am simțit vreodată mai judecată și analizată decât mă simt acum. Nu de dr. Salim, bineînțeles, ci de lumea din afară. Aproape că pot să simt milioanele de ochi invizibili fixați asupra mea.

Nu trece o zi să nu auzi cum alegerea de a fi însărcinată este dezbătută, difuzată și discutată într-un fel sau altul. Totuși, nu m-am gândit niciodată ce-aș trăi dacă m-aș afla în această situație. Mă simt de parcă urmează să găsesc reporteri afară, încercând să prezică ce urmează să fac. Protestatari și politicieni așteptând în culise ca să descifreze dacă am dreptate sau greșesc din punct de vedere moral. Prea multe opțiuni pentru acest cabinet mic!

Așa că le îndepărtiez cât de bine pot.

Aici suntem doar eu și dr. Salim. Așa cum ar trebui.

— Așadar, simptomele care ar putea să apară până la următoarea vizită...

Dr. Salim începe să enumere posibilitățile care sună cel mai rău. Sâni dureroși, greață, nivel crescut de salivă, iritabilitate, epuizare.

— Dar ce nu vrei să vezi este...

Lucruri chiar și mai rele. Sângerare, crampe intense, vedere încețoșată, crize extreme de depresie.

— ...atunci mă suni, bine?

Încuviințez, deși mă simt goală pe dinăuntru.

— Dacă nu ești sigură care e următorul pas, îți sugerez să tratezi asta ca pe o sarcină viabilă, îmi spune și se ridică, întinzând mâna într-un dulap de deasupra biroului. Vitamine prenatale o dată pe zi. Îți recomand să nu fumezi, să nu bei și să nu folosești droguri recreaționale. E o broșură în sala de așteptare despre ce alimente să eviți, adaugă, zâmbește și îmi dă recipientul cu vitamine. Cu toate că o să-ți spun că eu m-am bucurat de sushi și ocazional de un pahar de vin în timpul celei de-a doua sarcini și totul a mers bine. Important e să faci totul cu moderație.

Despre ce vorbește? Sushi? Cât de delicăți sunt bebelușii, încât nu poți să mănânci un nenorocit de maki roll?

— Bine! spun și mă ridic pe când dr. Salim îmi ține ușa deschisă ca să ies.

— Ne vedem peste o săptămână, dar poți să mă suni ori când înainte! îmi amintește.

O îmbrățișez. Sunt sigură că nu se cade, dar o fac. În clipa asta noi două suntem singurele persoane din lume care cunosc acest secret, și simt că am format un fel de legătură.

Dr. Salim acceptă îmbrățișarea prea strânsă, bătându-mă ușor pe spate înainte să închidă ușa în urma noastră. Stăm pe coridorul gol pe când observ că masca ei profesională

alunecă puțin, lăsând loc unui val de compasiune blândă și plină de îngrijorare să-i cuprindă trăsăturile.

— Știu că s-ar putea să nu îți ofere nicio consolare, dar și paciențele care plănuiesc o sarcină se simt copleșite. Sunt foarte multe lucruri de procesat. Dar ești foarte capabilă, Win. Orice decizi pentru *tine* o să fie cel mai bine. Ai sprijinul meu deplin, indiferent ce alegi.

Sunt pe cale să-i mulțumesc din nou, și probabil să o îmbrățișez iar cu forța, când îmi aud numele din hol, iar îngrijorarea din vocea lui Sarah este evidentă.

Mă întorc și simt imediat cum îmi cade o lacrimă la vederea prietenei mele. Are o înfățișare dezordonată așa cum e îmbrăcată cu pantaloni de trening și cu un coc ciufulit prins cu o clamă. Chiar a lăsat totul ca să vină aici imediat.

— Mulțumesc c-ai venit! îi spun, probabil doar în sinea mea, pe când vine în fugă spre mine cu brațele larg deschise.

Ne îmbrățișăm strâns.

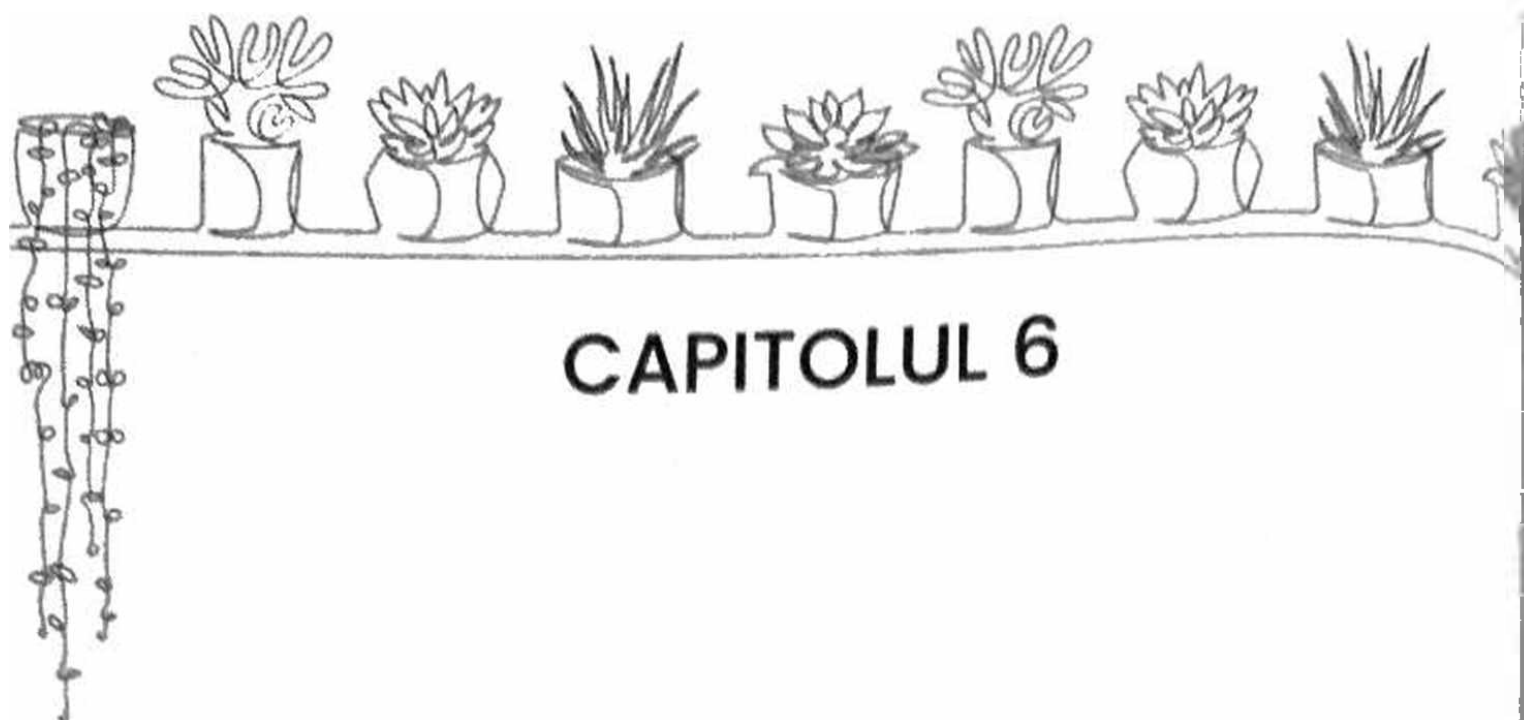
— Ce se întâmplă? întreabă încet peste umărul meu, cu o voce precaută, de parcă se teme de răspunsul meu.

Mă gândesc imediat la mama ei, Marcie, care, în multe feluri, a fost și mama mea. Cum, spre finalul vieții ei, fiecare informație pe care o primeam de la medici o simțeam ca pe o lovitură nouă.

— Sunt bine! o asigur. Jur, îi spun și fac un pas în spate. Putem să vorbim în mașină? zic și îmi șterg lacrimile cu mâneca.

— Desigur, drăguță! Haide!

Sarah mă trage spre ieșire, cuprinzându-mi strâns încheietura cu mâna. Îi mulțumesc tăcut doctoriței peste umăr pe când ieșim afară.

CAPITOLUL 6

— TE MUȚI CU NOII

Strânsoarea lui Sarah se intensifică pe antebrațul meu. Gestionează vestea neașteptată, care îmi schimbă viața, așa cum face în mod normal – încercând să preia controlul. E stilul nostru.

— Sar, ești ridicolă! Am propriul apartament. Tu și Caleb nici măcar nu vreți copii, spun și oftez pe nas, mușcându-mi buza. În plus, nici măcar nu știu ce o să fac încă.

— O să-l păstrezi, Win. *Amândouă* știm asta.

Probabil are dreptate.

În clipa în care am ieșit din cabinet – înainte să-mi adun curajul să-i spun lui Sarah – am luat o vitamină prenatală și mi-am pus un memento pe telefon, apăsând pe *repetare* pentru următoarele nouă luni fără alte gânduri.

Dar aş putea să șterg acel memento. Ușor. Aș putea.

— Ar trebui să iau în considerare, nu? Un avort? o întreb.

— Te-ai gândit? întreabă Sarah, fără urmă de judecată în voce.

— Nu încă.

Stăm în liniște, uitându-ne una la altă, absente.

Am început să schițez o listă în minte cu titlul „Motive pentru care să nu fac acest copil”. Și deși Sarah nu ar trebui să fie snoabă, *are* dreptate. Clădirea în care se află

apartamentul meu e o mizerie. A existat acolo aproape orice fel de parazit imaginabil, și, când administratorii reușeau să scape de unul, apărea întotdeauna unul nou.

Vecinii mei sunt zgomotoși și lipsiți de considerație. Trenul trece la ora patru în fiecare dimineață și e atât de zgomotos, încât pereții se zguduie. Iar sub chiuveta de la bucatărie se dezvoltă mucegaiul despre care proprietarul meu absent spune că este „o bacterie sănătoasă ca iaurtul”. Dar există copii care au crescut și în medii mai rele. Eu și Sarah am făcut-o. Și am ieșit bine... *destul de bine*.

Îmi adaug și jobul pe lista motivelor contra. Cafeneaua plătește puțin peste salariul minim, și sunt destul de sigură că, în Canada, concediul de maternitate este aproximativ 50% din venitul normal. Nu știu dacă aș putea trăi rezonabil din asta. Bani sunt destul de puțini chiar și așa. Dacă ar trebui să îmi iau un apartament nou, aș avea și mai puțin bani cu care să mă descurc. Colac peste pupăză, aș avea încă o gură de hrănit, un al doilea trup de îmbrăcat și scutece de cumpărat.

Dar mamele întotdeauna se descurcă cu aproape nimic. Și să crești fără bani îți modelează caracterul. Cred. Sper.

Bineînțeles, mai este și factorul *celuilalt* părinte. Bo, chiar și din scurta noastră noapte împreună, nu mi s-a părut genul de tip care ar lăsa-o de izbeliște pe mama copilului său. Dar, la urma urmelor, nu-l cunosc deloc. Și n-am intenționat niciodată să-l cunosc cu adevărat. Asta a fost întreaga idee a ceea ce am făcut. Totuși, poate că ar ajuta? Mai întâi însă trebui să-i spun. Ceea ce înseamnă să-l văd din nou. Un lucru de care s-ar putea să nu fie interesat.

Un lucru de care *sunt interesată eu* și care reprezintă un alt motiv de îngrijorare.

După câteva momente de cugetare, mă chinui să vin cu alte motive pe care să nu le pot elimina. Și, evident, știu de

ce parte a dezbaterii se află inima mea când sunt disperată să nu mă gândesc la alt motiv pentru care să nu păstrez sarcina.

Ezitant, chiar și în intimitatea propriilor gânduri, îmi dau voie să o spun. *Vreau să fac acest copil.* În adâncul sufletului, într-un fel visceral, mi se pare bine. Așa că o gândesc din nou. Și din nou. Testându-mi reacția de fiecare dată. Așteptând o urmă de panică sau un val de frică. Dar nu apare nimic. Doar... hotărâre. Și un mic fior de entuziasm, de fapt.

Întotdeauna am știut că îmi doresc un copil sau doi. De partenerul de viață nu am fost atât de sigură după relația cu Jack. Poate că asta e calea de a obține ce e mai bun din ambele lumi. Un bebeluș neplanificat pentru o viață independentă planificată.

— O să-l păstrez! spun cu voce tare, sperând să mi se pară în regulă. Încuviințez din cap și repet, puțin mai sigură de data asta: O să păstrez copilul.

— Ești sigură? mă întreabă blând Sarah.

— Da!

Mă uit la ea și zâmbesc pentru prima dată de când am aflat vestea, cu toate că lacrimile pe care nu le-am vărsat încă stau să-mi cadă pe obraji.

— Win? întreabă ea, trecând de la un zâmbet dulce la disconfort. Încerc să găsesc o cale delicată ca să te întreb asta, dar... cine e tatăl?

Ah, da! Elefantul din cameră. Bine, din mașină. Elefantul din mașină.

— Trebuie să îți mărturisesc ceva, îi spun, schimonoșindu-mă.

Ea se așază mai bine, strângând volanul cu ambele mâini, cu toate că mașină e încă parcată.

— Of, ce-ai făcut? șoptește ea, cu o sclipire vicleană de curiozitate în privire. E vorba de o aventură? E mult, mult

mai bătrân? Un mafiot? Cel mai bun prieten din copilărie? Oh, stai – asta sunt eu.

Exagerează cu cititul, și asta i-a afectat creierul.

— S-a întâmplat de Halloween, îi mărturisesc.

— Oo, Dumnezeu! Ți-ai tras-o cu cineva la petrecerea mea? suspină, iar chipul i se luminează. Bebelușul tău a fost conceput în casa mea? râde și își dă capul de spate de parcă e prea mult. Cum ai strecurat un tip înăuntru? Cum s-a furișat afară? Așa s-au simțit mamele noastre când eram în liceu? Ai mari probleme, domnișorică!

— Dormitorul de oaspeți nu mai avea prezervative, scâncesc, sprijinindu-mi capul pe tetiera scaunului meu.

— Vezi, tu râzi de mine, dar *de-asta* iau în serios re aprovizionarea stocului.

— Poate ar trebui să te concentrezi pe articolele de toaletă care îți pot schimba viața data viitoare și nu pe cele șase sticle suplimentare de șampon pentru călătorie din sertar.

— Mie și lui Caleb ne place să ne facem de cap acolo din când în când și să pretindem că suntem la hotel. Dă-mă în judecată! Stai, asta înseamnă că tatăl copilului e un alt prieten de-al nostru. Cine e?

Sarah se apleacă, iar privirea ei intensă încearcă să-mi pătrundă în suflet.

— Un prieten de-al lui Caleb pe care nu-l cunoscusem până în seara aceea. Bo?

— Cine *dracu'* e Bo? Caleb nu are prieteni pe care eu nu-i... Oh, Doamne! suspină ea din nou. Te-ai culcat cu un intrus!

Mă uit fix la ea.

— Ascultă, a spus că l-a cunoscut pe Caleb printr-un prieten comun și...

Mă simt vinovată, știind că asta seamănă cu felul în care eram identificată în trecut și nu-mi place, dar *este* trăsătura cea mai ușor de identificat.

— Are o proteză la picior.

— Stai! zice și râde sec. Robbie?

— Nu! strig. Prietenul cu care *voia* Caleb să mă cupleze?

— O să *adore* asta, radiază Sarah. Nici măcar nu l-am cunoscut pe tip.

— Mi-am tras-o cu un tip pe nume *Robbie*?

— O să ai un *copil* cu un tip pe nume Robbie, drăguță.

— *Cu* este provizoriu.

— Trebuie să-i spui lui Robbie. Știi asta, nu?

— Nu-i mai spune așa!

— Știi că trebuie să-i spui lui Bo, nu? spune Sarah aspru.

— Da! mormăi.

— Curând?

— *Sigur*.

Ridic mâinile în sus înainte să le strâng în dreptul pieptului.

Amândouă ne lăsăm pe spate în scaune, oftând lung în același timp. Mă uit în sus prin trapă și privesc cum se mișcă în vânt crengile uscate, goale, ale copacului de deasupra noastră. Măine trebuie să ningă, și totuși creierul meu e blocat pe iulie. Iulie *care vine*, adică.

— O să nasc pe 24 iulie, spun timid.

— Avem o grămadă de timp, spune Sarah, cuprinzându-mi mâna peste consola centrală, trăgându-mă spre ea și lăsându-și capul pe umărul meu.

Îmi las capul să cadă peste al ei. Niciuna dintre noi nu se îndepărtează de priveliștea de deasupra noastră.

— Pun pariu că puștoaica o să se nască pe 1 august, spune Sarah solemn.

Recunosc că uitasem ziua exactă în care mama lui Sarah, Marcie, a murit până când nu a vorbit Sarah. Îmi e dor de ea aproape în fiecare zi, așa că ziua aia probabil și-a pierdut toată semnificația.

— Mamei i-ar plăcea ca ziua aia să fie bună, adaugă atunci când nu răspund. I-ar fi plăcut să aibă o nepoată pe care să o răsfete.

— Și mie mi-ar plăcea asta, zic și depun un sărut pe capul ei. Dar nu știm dacă e fetiță.

— Dacă e fetiță, ar trebui să-i spui Sarah.

— Și dacă e băiat? întreb.

— Sa-rah-yan, se bâlbâie.

— Frumos! spun.

— O să-i spunem Ryan pe scurt.

— Poți să mergi acasă și să rămâi gravidă și tu? îi șoptesc pe jumătate serioasă.

— Nu, categoric nu! zice și se ghemuiește în mine.

— Obraznico! pufăi.

— Nu sunt făcută să fiu mamă. Am mai discutat asta, spune și mă mângâie pe obraz, apoi se ridică, iar ochii ei blânzi mă liniștesc. Dar o să fiu cea mai tare mătușă din lume.

Mă lovește totul din nou. O senzație răscolitoare în stomac, asemănătoare cu secundele dinainte ca un val mare să lovească. Clipele în care îți dai seama ce urmează să se întâmple.

— O să am un copil, Sarah!

— Așa se pare!

— E un copil care plutește aici, arăt spre abdomen. O ființă umană.

— Trebuie să descărcăm una dintre aplicațiile alea ca să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Poftim?

— Știi tu, ce dimensiune are. Gen dacă e cât o sămânță de măr sau o papaya.

— Probabil e foarte mic în momentul ăsta.

Gândul ăsta mă umple cu o senzație sâcâitoare de teamă. *Cât de mic? Cât de fragil?* Încerc să îndepărtez gândurile astea, dar ele poposesc tăcute. Conștientizarea că indiferent dacă aleg să păstrez acest copil sau nu, s-ar putea ca el să nu rămână, mă lovește ca un marfar.

— O să aflu, spune Sarah și își scoate telefonul.

Dau drumul aerului din plămâni, țuguindu-mi buzele.

— Luam anticoncepționale, ca să știi, îi spun, cu toate că Sarah e ocupată și nu mă ascultă cu atenție.

Genunchiul începe să-mi tremure când mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut în ultimele săptămâni și pe care o femeie însărcinată n-ar trebui să le facă absolut deloc. Am băut ceva acasă la Sarah în weekendul trecut, am mâncat niște carne dubioasă de la o furgonetă din fața magazinului alimentar, am stat la sauna de la sală după ce am înotat seara trecută și am fumat un joint după o tură lungă zilele trecute. Nici măcar n-am băut apă azi. De fapt, e posibil să-mi fi lăsat sticla de apă în autobuz, acum, că mă gândesc la asta.

Asta ar putea explica într-un fel ceața mintală pe care am avut-o în ultimele săptămâni.

Sarah pufnește sarcastic, de parcă ar spune „mda, sigur”.

— Te-am văzut uitând să-ți iei pastila de fiecare dată când telefonul tău era mort înainte de nouă seara.

— Mă descurcam mai bine, îi spun defensiv.

Se întoarce spre mine, uitându-se intenționat spre abdomenul meu și apoi spre față, într-o secvență lentă, sarcastică.

— *Evident.*

— Trebuie să te porți frumos cu mine acum. Sunt însărcinată, îi spun, ridicându-mi dramatic nasul în sus.

— Hei! zice Sarah și face un semn spre telefon. E de mărimea unei boabe de cafea, spune cu o voce plină de adorație, arătându-mi ecranul telefonului. N-o să mai poți să bei atâta cafeină. Știi asta, nu?

— Da! îi răspund nepoliticos.

— Tot nu vreau să locuiești la tine. O să te gândești, te rog, să te muți la noi?

— Ascultă, Daddy Warbucks¹, apreciez efortul, dar apartamentul meu e *în regulă*.

— A fost dezinfectat în urmă cu două luni, argumentează Sarah.

— Ceea ce înseamnă că problema ar trebui să fi dispărut. Întind mâna după centura de siguranță din spatele umărului, apoi o prind.

— Doar gândește-te la asta!

Sarah se întinde după centura ei și își pune telefonul în suportul de pahare dintre noi.

— Unde mergem? mă întreabă.

— Nu contează! Mi-am luat o zi liberă pentru asta. M-am convins că eram pe moarte când mi-a întârziat menstruația.

— Ah, da! Mult mai probabil decât un copil, spune, apoi rămâne nemișcată. Stai așa, de când îți faci griji pentru asta? De ce nu ai zis nimic?

— Doar de o săptămână. N-am vrut să te stresezi.

Sarah se încruntă. Noi două ne certăm deseori despre asta. De când Marcie a murit acum nouă ani, m-am simțit și mai responsabilă pentru ea. Sunt doar cu trei luni mai mare,

¹ Personajul masculin din celebrul musical *Annie*, un om de afaceri extrem de bogat care o adoptă pe micuța orfană și îi oferă familia mult dorită (n. red.).

dar, crescând, am adoptat categoric rolul de soră mai mare care are grijă de ea.

Desigur, acum Sarah are mai mulți bani decât mine și un soț iubitor cu care să-i împartă, dar e *pură*. E extrovertită, puțin naivă și are tendința de a intra în situații în care oamenii profită de bunătatea ei. A trecut și prin multe. Prea multe! Nu vreau să-și facă griji. În special nu pentru mine.

— Data viitoare, lasă-mă să mă stresez.

Pornește motorul și iese din parcare.

— Stai așa, deci unde mergem? o întreb.

Ea zâmbește, verificând unghiul mort când schimbă benzile.

— La mine. Caleb o s-o ia *razna*.

În timpul drumului scurt cu mașina până acasă la Sarah, am citit broșurile cu voce tare până când am fost sigure amândouă că sarcina și bebelușii sunt absolut înspăimântătoare și, în egală măsură, magice.

Mă gândesc, în tăcere, și la Bo.

Mă întreb unde e azi și cum arată o zi de muncă normală pentru el. Cum ar putea să arate fără costumul de pirat, dar nu gol. În domeniul lui, probabil i se cere să poarte costum. Asta chiar mi-ar plăcea să văd.

Mă întreb dacă o să fie oripilat sau bucuros să audă că o să fie tată – sau, cel mai probabil, oscilând undeva între cele două.

Mă întreb dacă o să își asume responsabilitatea pentru copil, spre deosebire de tatăl meu sau al lui Sarah.

Mă întreb dacă îmi doresc să facă asta sau dacă prefer să fac totul singură. Micșorând șansele de a fi dezamăgită, lovitura respingerii mele sau a copilului în viitor.

După ce ajungem, îi permit lui Sarah să-i dea vestea soțului ei. În *clipa* în care Caleb intră în bucătărie să ne întâmpine,

cuvintele îi țâșnesc din gură, făcându-l să încremenească pe loc din cauza șocului.

— A înghețat, spun și mă întorc spre prietena mea, care chicotește în telefon în timp ce-i face poze soțului ei mut de uimire. L-ai stricat! continui.

— Nu, *tu* l-ai stricat, râde din nou. Își dă restart. Se întâmplă uneori, zice Sarah și își strecoară telefonul în buzunarul de la spatele pantalonilor. Caleb, îi rostește numele mios. Întoarce-te la noi, scumpule!

— De ce nu se mai panichează nimeni? întreabă el, așezându-se pe un scaun din bucătărie.

— Cred că încă nu m-a lovit cu adevărat.

Ridic din umeri și îmi arunc în gură niște cașcaval răzuit dintr-o pungă din frigiderul lor.

— Am avut o presimțire că o să se întâmple asta într-o bună zi.

Ăsta e stilul lui Sarah. Pretinde că nimic în viață nu o ia prin surprindere, datorită abilității ei de medium neconfirmate pe care declară că o are. Mi se pare ciudat de liniștitor.

— Ce... ce facem? întreabă Caleb. Ce o să facem? întreabă din nou, aproape isteric.

— Păi, *tu* nu faci nimic, îi răspund. Oricât de incestuos ar putea părea deseori, nu ești tu tatăl.

— E foarte ciudat. Întotdeauna am fost noi trei.

Își strânge baza nasului, sprijinindu-și cotul pe blatul de bucătărie.

— Of, dragule..., spune Sarah pe un ton împletit cu falsă amabilitate. Tu o să fii *mereu* primul nostru bebeluș. Te iubim *atât* de mult!

— Cine e tatăl? întreabă Caleb, ignorându-și soția și întorcându-se spre mine pe când închid frigiderul cu un braț plin de gustări.

— Spune-i, zice Sarah cu îngâmfare, mutându-se lângă Caleb.

Mă uit la ea, lăsându-mi prada pe blatul lor.

— Bo, răspund simplu.

— Cine *dracu'* e...

— Robbie, îl întrerupe Sarah repede. Robbie!

— Oh... *rahat!* spune Caleb, strâmbându-se.

Eu și Sarah ne uităm una la alta cu expresii similare în care se poate citi groaza și disperarea.

— Poftim? De ce *rahat*? E vreun fel de... delincvent? întreabă Sarah, întorcându-se spre Caleb.

— Nu! El doar... Păi, el e...

— Ai vrut să mi-l prezinți, Caleb, îi spun, furia crescându-mi cu fiecare silabă. Ce vrei să spui cu „oh, rahat”?

— Am crezut c-o să vă distrați împreună! spune el, ridicându-și mâinile în semn de predare, iar vocea lui atinge cote incredibil de înalte. N-am crezut c-o să se întâmple *asta*!

— Scuipă tot, omule! strigă Sarah.

— E fostul Corei.

Sarah suspină de parcă joacă într-una din telenovelele ei preferate.

— Poftim? întreb pe un ton mortal de jos.

Cora, sora lui Caleb, este odrasla Satanei. Deseori am glumit că el e un tip atât de bun deoarece nu a mai rămas niciun pic de ADN malefic odată ce ea a părăsit pântecul. Cora i-a spus lui Sarah că arăta *obosită* în ziua nunții ei. De asemenea, îmi cere să-i amintesc care e numele meu *de fiecare* dată când ne întâlnim la vreun eveniment, chiar dacă am fost o parte adiacentă a familiei lor timp de aproape cincisprezece ani.

Pe lângă chestii legate de personalitatea ei fermecătoare, tot ce am auzit despre ea în ultimii ani este că recent a fost logodită cu și apoi *părăsită* de un bărbat pe nume... *Robert*.

— De ce folosește atât de multe identități? dă glas Sarah chestiunii care mă frământă și pe mine, deși vocea abia i se aude. De ce mi-ai spus despre un *Robbie* și nu un *Robert*?

— Robert este Robbie și Bo, clarifică Caleb, de parcă noi nu ne-am fi prins. Cora insistă să-i spună Robert. Tata a început să-i spună Robbie, așa că am început și eu. Cred că acum se prezintă drept Bo.

— Așadar, *acesta* este Robert care și-a părăsit logodnica din senin? Acel Robert? întreabă Sarah mergând în cercuri mici.

Caleb face o grimasă, dar încuviințează din cap.

— Mișto, mișto, grozav! Deci, să *înțeleg* că tatăl copilului meu este cunoscut că se îndrăgostește de femei care par că își doresc să vâneze copii ca pe un fel de sport – trag aer în piept puternic, vocea devenindu-mi tăioasă – și *apoi* le lasă de parcă sunt niște gunoaie?

— Păi, adică, spune Sarah, aplecându-se și mai mult spre mine peste blatul de bucătărie, *unele* femei sunt niște gunoaie.

— E sora mea! protestează Caleb.

— Știi cine e, îi aruncă Sarah cu dinții încleștați.

— Cum de nu ai știut? strig la ea.

— O evit pe Cora mai rău ca molima. Știi asta! Nici măcar nu l-am cunoscut pe tip!

— Cred c-o să mi se facă rău, spun și simt cum mă cuprinde greața.

Dar nimeni nu mă ascultă. Sarah și Caleb sunt furioși unul pe altul. Sarah îi împunge pieptul pe când el face câte un pas mic în spate.

— De ce *dracu'* ai încerca să-i faci lipeala lui Win cu fostul Corei?

— Nu e atât de rău pe cât sună. Robbie e un tip de treabă. E...

— De-asta trebuie să te consulți întotdeauna cu soția ta!

— Stai..., spun mult prea încet ca ei să mă audă pe când îmi apăs palma pe pielea asudată de pe frunte.

— Nici măcar n-am crezut c-o să vină la petrecere. Dar el și Win sunt foarte asemănători. În mod evident am avut dreptate!

— Oo, pentru că amândoi au dizabilități? Nemernicule!

Nimeni nu pare să observe că încăperea se învâрте. Merg la chiuvetă și încerc să mă stropesc cu apă rece pe față.

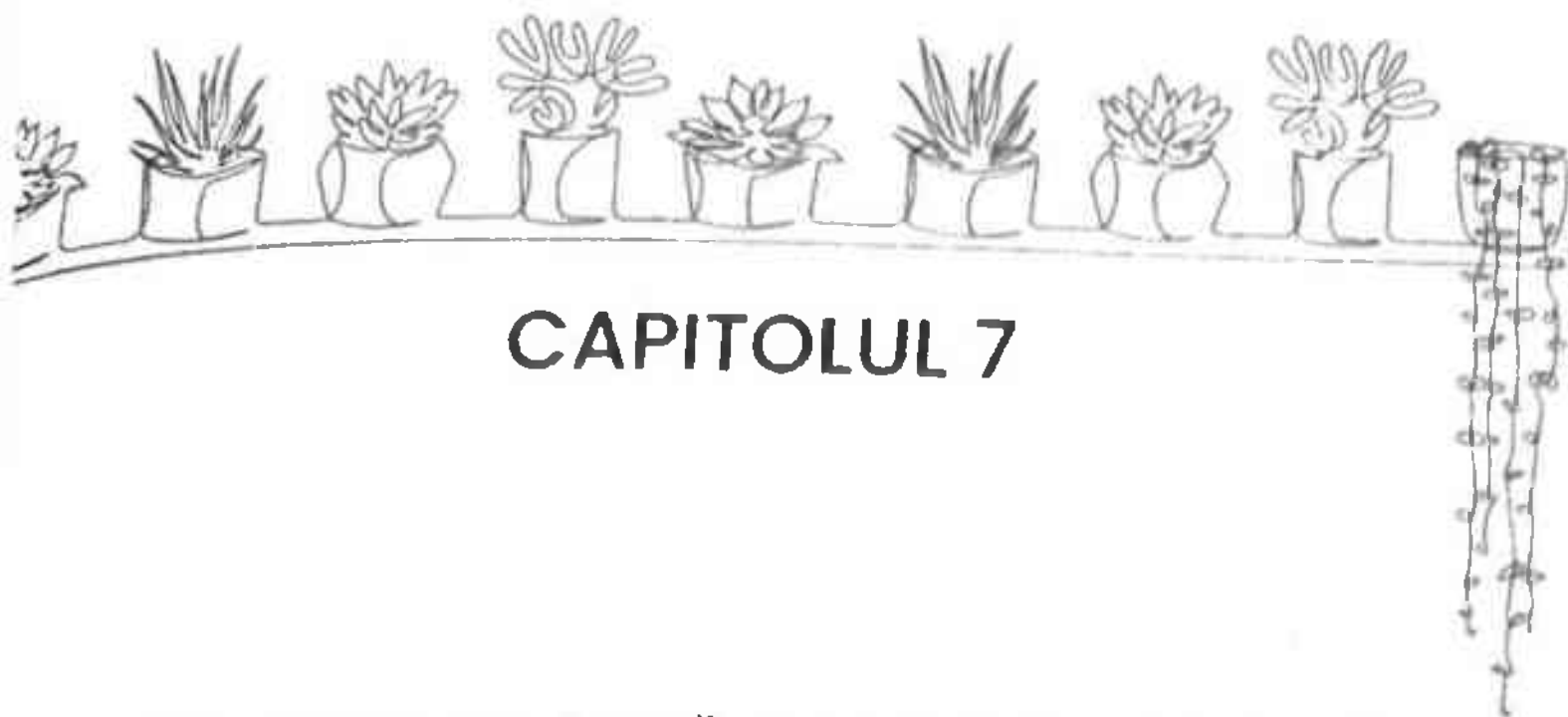
— În mod evident nu *doar* asta!

— Și ce? Ce te-a apucat să faci asta?

O să mi se facă foarte rău fără niciun dubiu.

— Așa cum am spus; e un tip de treabă! E doar chestia cu Cora. Nu e...

Caleb și Sarah sunt întrerupți de sunetele pe care le scot pe când vomit în chiuveta lor.

CAPITOLUL 7

CÂND AM PLECAT ACASĂ DE LA SARAH, CALEB ÎNCĂ păsea pe gheață subțire și fusese forțat să ne spună totul despre Robert, Robbie și Bo.

După spusele lui, Bo și Cora s-au întâlnit pentru prima dată când făceau amândoi un stagiu la o firmă de finanțe. Nu s-au cunoscut cu adevărat până când nu au ajuns să se lupte pentru o poziție permanentă un an mai târziu. Sincer, semăna cu începutul unuia dintre romanele de dragoste ale lui Sarah, ceea ce mi-a alimentat enervarea. Știu că n-am niciun drept asupra tipului, dar nu-mi place în mod special că a avut o întâlnire drăguță de dușmani-deveniți-iubiți cu Anticristul.

Au avut o relație timp de câțiva ani, pe parcursul căreia s-au despărțit de nenumărate ori. Caleb a spus că părea o idilă cu multe suișuri și coborâșuri până când, pe nepusă masă, și-au anunțat logodna. Asta a fost cu doar doi ani în urmă. Se pare că erau în toiul pregătirilor de nuntă când, după câteva luni, Cora și-a anunțat familia că Bo a lăsat-o de izbeliște. Caleb, aparent, nu a cerut detalii. Deoarece, categoric, e cel mai rău.

Bo și Caleb au reluat legătura cu totul întâmplător, la muncă, primăvara trecută. Caleb părea că are tone de informații despre proiectul pentru care fusese angajat Bo să ofere consiliere, adică lucruri pe care nici Sarah, nici eu nu doream

să le aflăm. Au fost prieteni în sens larg de atunci – întâlnindu-se mai ales la sală, o activitate în privința căreia Caleb a fost superevaziv – și n-au vorbit niciodată despre Cora sau despre despărțire.

Bărbații sunt mai mult decât ciudați.

Caleb nu a avut *prea multe* de spus. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat cu piciorul lui Bo, de exemplu. Caleb a spus că, atunci când l-a văzut ultima dată cu Cora, nu avea proteza. Apoi, când a început să lucreze la proiectul pentru compania lui Caleb, o avea. A crezut că ar fi nepoliticos să întrebe și presupun că are dreptate. Dar înseamnă că ceea ce i s-a întâmplat lui Bo e destul de recent. Și, chiar dacă abia dacă-l știu pe tip, mă doare sufletul pentru el. E o schimbare uriașă, copleșitoare, prin care să treci. Și Bo habar nu are ce schimbare viitoare îl așteaptă.

Ar putea fi prea mult pentru un tip? Aș înțelege asta. Mie nu-mi place nici măcar atunci când managerul meu adaugă un produs nou în meniul cafenelei.

După ce urc șase etaje până la apartamentul meu, ajung în dreptul ușii de la intrare aproape gâfâind și simțind încă puțină greață. Vecinii mei din capătul coridorului se ceartă *din nou*, iar luminile pâlpâie ca într-un film horror, dar apartamentul ăsta este bucățița mea de rai. Păi... poate că e mai degeabă ca un purgatoriu.

Apartamentul ăsta a fost singurul loc pe care mi l-am permis de una singură după ce l-am părăsit pe Jack, iar în acea perioadă, orice loc mi-ar fi convenit la fel de bine. A fost o soluție bunicică la o problemă mai mare. Cu toate că am crezut că avea să fie o soluție mai degrabă *temporară*. Categorie nu am crezut că o să fiu tot aici patru ani mai târziu. Chiar și așa, am făcut ce am putut mai bine cu el.

Ca să fac față iernilor canadiene brutale, am făcut tot de mai multe plante decât se găsește într-o seră obișnuită. Le consider o investiție excelentă. Un hobby, decor și purificatori de aer, toate într-una. Adică, nu doar *una*. În zeci. Pe majoritatea le țin în dreptul ferestrei mari, pătrate, care se află în spatele canapelei pe care o folosesc pe post de pat. Nu că dorm pe canapea – e extensibilă.

Ha! *Se retrage*. Poate ar fi trebuit să încerc asta.¹

Îmi arunc cheile pe masa care e acoperită pe jumătate cu prosoape pe care se usucă vasele și apăs întrerupătorul care aprinde lampa din colțul îndepărtat al camerei, de deasupra dulapului meu mov. Desigur, apartamentul are o cameră, plus baia, și mai puțin de 32 de metri pătrați. Și pereții sunt puțin îngălbeniți de la fumătorul care a locuit aici înaintea mea. Și mocheta de sub canapea are o pată de numai Dumnezeu știe ce, care nu mai iese. Și presupun că ar fi drăguț să am ferestre care se deschid ca să am aer proaspăt. Dar locul ăsta e al meu. Asta înseamnă ceva.

E primul lucru pentru care am economisit vreodată. Primul contract de închiriere pe care l-am semnat vreodată singură. Prima casă în care am locuit singură. Asupra căreia am avut controlul complet.

Îmi iau un pahar de apă și îl dau pe gât, apoi îl umplu din nou înainte să deschid playlistul cu melodii pentru duș de pe telefon și să mă conectez la boxa din baie. Urmăresc vocea lui Carole King, dezbrăcându-mă pe măsură ce mă îndrept spre baie. În urma mea las șosetele lucrate manual, un pulover albastru, salopeta de catifea de culoare portocalie, lenjeria intimă bej și un sutien asortat care nu mi se potrivește bine.

¹ *Pull-out*, în original, care înseamnă atât „extensibil”, cât și „a se retrage”, o metodă contraceptivă nerecomandată de medici (n. red).

„Când ai îndoieli, fă un duș”, obișnuia mama să spună. „Când ai probleme, fă o baie”, adăuga Marcie. Întotdeauna vorbeau în tandem în felul ăsta – mici doze de lecții de viață susținându-se una pe alta.

Oh, *drace!* Trebuie să-i spun mamei despre copil.

Nu! Nu mă gândesc la asta acum. Mai întâi, o baie.

Păi, mai întâi, *câteva* lucruri.

De fapt, majoritatea lucrurilor înainte să-i spun mamei.

Niciodată nu sunt cu adevărat sigură cum să vorbesc cu mama despre ce se întâmplă în viața mea. Cam după ce am împlinit unsprezece ani, am devenit mai mult o prietenă și o confidentă decât o fiică. Niciodată nu a existat suficient spațiu în conversație pentru două seturi de probleme, iar al ei părea întotdeauna mai important.

Adevărul e că am impresia că era singură. În afară de Marcie, nu avea cu adevărat mulți prieteni sau familie. Ai ei nu și-au dorit să mai aibă de-a face cu ea în momentul în care am apărut eu în peisaj, și e singură la părinți. În plus, cred că unii oameni au singurătatea impregnată cumva. Deseori mi se părea că nu exista suficientă atenție în lume care ar fi putut să-i umple vidul interior.

Mă tem că recunosc asta doar pentru există și în mine.

Și am auzit ce spuneau oamenii despre ea. Ceilalți părinți. Spuneau că e impertinentă, gălăgioasă, țipătoare. Atunci când apărea ea, femeile începeau să glumească și să spună că era mai bine să-și încuie soții. Dar June McNulty a fost întotdeauna ea însăși fără să aibă regrete. Trebuie să-i recunosc meritul acesta. Și chiar o iubesc.

Aș fi putut să trăiesc cu mai puține treziri în toiul nopții, când venea împleticindu-se acasă de la o întâlnire proastă. De fapt, aș da timpul înapoi și aș cere mai puține dezvăluiri după întâlnirile *bune* – sunt lucruri pe care o fiică n-ar trebui

să le audă vreodată despre mama ei. Dar știu că a făcut tot ce a putut mai bine. Țsta a fost felul ei de a comunica – împărtășindu-și viața cu mine și probabil sperând că îi voi întoarce favoarea. Doar că niciodată n-am simțit că aș putea. O aveam pe Marcie în fața căreia puteam să mă destăinui. Ea mi-a oferit spațiu ca să îmi las gândurile să se infiltreze și să vin la ea când am nevoie. Și mă asculta fără să mă întrerupă sau să tragă la concluzii.

Indiferent de toate astea, întotdeauna am știut că sunt iubită. Chiar dacă mi-am dorit ca dragostea mamei să fie transmisă diferit.

Aprind o lumânare și aștept să se umple cada în timp ce îmi curăț fața la chiuvetă de murdăria și praful de peste zi – căutând alinare în felul în care palmele mele calde, ude, se simt pe obraji. Îmi dau voie să trag aer în piept de mai multe ori pe măsură ce loțiunea mea de față cu arbore de ceai se evaporă odată cu aburii.

Intru în cadă, îmi pun ambele mâini pe abdomen și mă holbez la zona pe care în mod obișnuit evit să o privesc.

Nu că nu-mi place trupul meu sau abdomenul în mod special. Doar că mi se pare că risc mai puțin ca nesiguranța să își facă simțită prezența cu cât mă comport mai mult de parcă n-aș avea deloc un trup.

La fel ca majoritatea femeilor de vârsta mea, am învățat să mă urăsc suficient de mult cât să-i mulțumesc pe ceilalți. Dacă îți place prea tare cum arăți, ți se spune că n-o să fii plăcută. Ești etichetată ca egoistă, egocentrică sau arogantă. Dar are un scop – să ne asmuțim una împotriva celeilalte. Consumerismul *ne impune* să nu fim satisfăcute de înfățișarea noastră. Dacă toate ne-am plăcea, zeci de industrii s-ar prăbuși precum Babilonul. Trebuie să ne dorim o soluție la orice și la toate problemele care ne macină ca să menținem

funcționale acele industrii. Să menținem banii în buzunarele acelor oameni.

Acnee? Machiază-te mai mult ca să faci lucrurile și mai rele.

Vergeturi? Există o cremă pentru asta, și una și mai scumpă dacă e nevoie.

Dinți pătați? Nu cu aceste benzi de albire! Doar nu întreba ce e în ele.

Prea grasă? Iată un plan alimentar atât de scump, încât nici nu poți să-ți permiți mâncarea.

Prea slabă? Poartă sutienul ăsta care îți ridică sânii – pentru că *tot* ai nevoie de țâțe uriașe.

Ce mi-am dat seama, deși probabil eram prea tânără, este că unele lucruri nu pot fi „reparate”. Nu a existat niciun articol despre *zece modalități rapide prin care să îți crească mai multe degete* pe care să-l citesc în adolescență. Nicio cremă care să *atenueze*, să *repare* sau să-mi *corecteze* mâna. Doar buzunare adânci, mâneci lungi și pozat strategic astfel încât să nu mi se vadă mâna. Ascunsă, așa cum ar trebui să fie orice defect.

Și cu toate că a fost umilitor într-un mod pozitiv la acea vreme, îi datorez multe lui Marcie pentru că m-a forțat să ies din ascunzătoare. Era a paisprezecea mea aniversare și ne întâlniserăm cu toate prietenele mele la piscina locală. Făceam poze împreună cu aparatul de unică folosință al unei prietene când Marcie a venit ca o furtună, lăsând în urmă șezlongurile pe care ea și mama le aleseseră mai devreme în acea zi.

— Winnifred June McNulty, ce crezi că faci? a tunat ea.

— Nimic, am răspuns cu o doză considerabilă de arțag.

— Iubito..., a zis și a râs fără umor. Restul fetelor își țin mâinile în aer. Două brațe și două mâini. Poți să numeri, nu-i așa? Unde sunt ale tale?

I-am aruncat o privire lui Sarah, ca și cum aș fi spus „vino și ia-o pe maică-ta”, când Marcie s-a întins între mine și o prietenă și mi-a tras mâna dreaptă sus, în aer, ținând-o acolo într-o strânsoare foarte puternică.

— Asta ești tu, iubito. Și ești frumoasă așa cum ești.

A făcut apoi un pas în spate, admirând rândul de fete cu o afecțiune pe care încă o păstrez în inima mea.

— Nu schimbi nimic dacă te ascunzi. O să privești amintirile și o să-ți dai seama că ai încercat să te ștergi. Și cât de *trist* o să fie asta.

Felul în care a spus „trist” m-a lovit. Încă îl aud clar și în ziua de azi. Trist însemna *jalnic*. Ceea ce, pentru o adolescentă, e o lovitură pe care nu o uită multă vreme.

Până atunci, nu-mi dădusem seama că făceam asta. Ascundeam dovada mâinii mele, de parcă într-o zi aș fi putut să privesc înapoi la viața mea și să uit că sunt diferită. După asta, am început, încetul cu încetul, să nu mă mai șterg.

A fost nevoie de efort. De nenumărate ori m-am prins în fapt și m-am redresat. Apoi, în timp, a devenit mai ușor. Până când am ajuns să nu mai fiu nevoită să-mi amintesc să nu mă mai ascund – cel puțin în exterior.

Lupta interioară a fost mai greu de dus. Jocul îngrozitor al comparațiilor și crizele de rușine m-au urmărit mare parte din adolescență și la începutul vieții adulte. Deseori m-am oprit din a încerca măcar, pentru că îmi era teamă de eșec. Mi se spunea că e în regulă să mă chinui cu sarcinile mici în timp ce mi se băgau pe gât și poveștile acelor... perfecționiști.

Elita celor cu dizabilități, dacă vrei.

Surferul cu doar un braț, alpinistul fără picioare, un toboșar cu o singură mână.

Și, în adâncul sufletului, știam că ar trebui să fiu mândră de ei. Ei erau comunitatea mea și lucrau doar ca să elimine

stigmatul pentru noi, *restul*. Dar nu mă simțeam mândră. Simțeam amărăciune. Și gelozie. Eram furioasă că ei nu erau doar *un surfer grozav, un alpinist care doboară recordul mondial și un toboșar de succes*. Pentru mine erau o amintire a faptului că lumea o să mă privească diferit întotdeauna – o să mă pună într-o categorie diferită –, chiar dacă aş ajunge să stau pe un pedestal.

Nu voiam să obțin multe în ciuda firii mele. Nu voiam să *sfidez* nimic. Voiam doar să mă simt normală. Să nu supracompensez în fiecare zi. Îmi doream să nu mă descurc la lucruri și oamenii să râdă de mine pentru că asta e viața. Nu voiam milă.

Și când mă pricepeam de minune la ceva, cum ar fi înotul, nu voiam să mă simt lăudată pentru ceea ce depășisem. Voiam doar să fiu *bună*.

Te distruge psihic să concurezi împotriva așteptărilor foarte mici. Nimic nu ți se pare un câștig.

Dar, ca majoritatea oamenilor, mi-am depășit nesiguranțele într-o oarecare măsură odată cu vârsta. Mi-am găsit propriul ritm. Mi-am dat seama cine sunt în afara reținerilor și a resentimentelor pe care le aveam. Am început să-mi construiesc identitatea în lucruri care îți dezvoltă încrederea. Cine sunt în loc de cine nu sunt sau nu aş putea să fiu vreodată. Am încetat să mai ascund părți din mine.

Apoi a apărut Jack.

Care mi-a zguduit încrederea ca nimeni altul.

Jack a vrut să fie eroul din povestea mea. La început. Mă ținea de mână mai mică în public, dar îmi zâmbea în felul ăsta de parcă zicea, tăcut, „nu trebuie să-mi mulțumești”. Adevărul e că fiecare lucru *obișnuit*, tipic unui iubit, pe care l-a făcut pentru mine – lucrurile mici, parțial așteptate, cum ar fi căratul pungilor sau deschisul ușilor – nu a fost

niciodată făcut în scopul de a fi bun. A fost făcut având un motiv ascuns. O atitudine *urâtă* pe care nu am vrut să o recunosc de teamă să nu se destrame totul.

Eu am fost fapta lui bună.

Mă iubea în ciuda; niciodată datorită.

Cred că, în cele din urmă, totul a devenit prea obositor. Eram incapabilă în ochii lui. Nu *încercam* suficient. Apoi a ales să devină răufăcătorul. Se pricepea la asta – trebuie să recunosc.

Într-o seară, fiind în întârziere la petrecerea de logodnă a prietenului său, am bâjbâit cu bareta pantofilor timp de, presupun, un minut prea mult.

— La dracu', *încearcă* doar, Win! a țipat Jack, gesticulând exasperat. Oamenii n-o să-și petreacă viețile așteptând după mâna sau piciorul tău. Încetează să mai fii atât de al naibii de inutilă!

Dintr-odată, am redevenit fata aceea de 14 ani care își ascundea mâna la spate. Dorindu-mi, disperată, să mă schimb. Să mă ascund.

Încercând să nu mai fiu o povară, îmi planificam zilele în detalii precise – asigurându-mă că nu trebuie să-l rog să facă ceva pentru mine. Dar în mod inevitabil găsea ceva despre care să urle.

Și chiar și după ce l-am părăsit în final, încă m-am simțit recunoscătoare pentru Jack chiar și în cele mai nesigure și mai proaste momente din acel an care a urmat. Recunoscătoare că aflasem că cel puțin *cineva* mă dorea. Că eram capabilă de a fi iubită.

Asta m-a speriat mai mult decât temperamentul lui Jack. Puterea pe care i-o oferisem ca să-mi valideze calitatea de a fi dorită. Puterea pe care *puteam* să i-o ofer altcuiva dacă eram destul de proastă. Așa că am decis că n-o să-i ofer acea

putere nimănui altcuiva niciodată. Nu până când n-o să mă iubesc suficient cât aprobarea cuiva – sau lipsa ei – să nu îmi schimbe cursul vieții.

Mi-a luat aproape patru ani ca să mă întorc într-o poziție neutră și de acceptare vagă a persoanei mele. În unele zile, cum a fost de Halloween, cred că sunt frumoasă. Și pe dinăuntru, și pe dinafară. Alte dăți, aud vocea lui Jack, cruzimea din tonul tărăgănat, distant și, într-un fel, melancolic când îmi spunea cât de inutilă sunt... și îl cred.

Dar am învățat odată să nu am încredere în acele gânduri, și pot să o fac din nou. Trebuie să o fac din nou. Pentru că ce urmează e o cu totul altă provocare. Una care va avea nevoie de toată încrederea mea. De cea mai bună versiune a mea.

Măine o să-mi dau voie să încerc și să eșuez. O să încep să planific și să mă gândesc exagerat de mult la strategii pentru maternitate care sunt adaptabile. O să încep să fac stocuri de hăinuțe cu închizători ușoare, o să caut portbebeuri și marsupii care să îmi lase mâinile libere și o să planific să testez cărucioare și scaune de mașină.

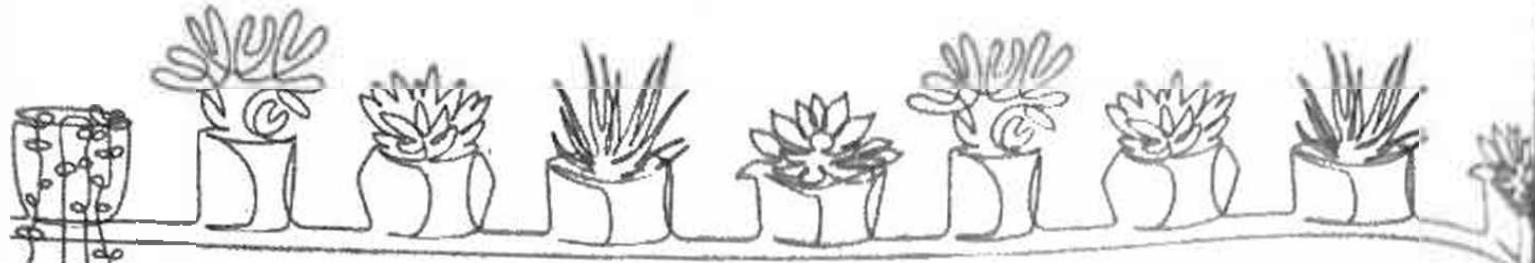
Dar azi, o să mă prefac că n-o să fie nicio problemă. O să-mi dau voie să fiu ca orice altă femeie care doar ce a aflat dintr-odată că e însărcinată. O să mă simt veselă, îngrozită și emoționată din toate motivele obișnuite fără să adaug un bagaj suplimentar deasupra. Pot să-mi ofer asta azi.

Făcând exact asta, mă scufund și mai mult în cadă și visez. Cu ochii închiși, cu părul plutind în jurul meu. Urechile băgate sub apă blochează sunetele din apartamentele alăturate, estompând piesa „Songbird” a lui Fleetwood Mac până când devine doar un cântec de leagăn suav.

Îmi imaginez un nou-născut mic și dulce întins pe pieptul meu aici, cu mine. Mă gândesc la numeroasele băi pe care

o să le facem împreună. Toate lucrurile minunate pe care o să le facem împreună. Noptile nedormite și crizele de nervi și ieșitul dinților și toate celelalte lucruri care îi preocupă pe părinți. Dar în mare parte mă gândesc la lucrurile bune. Poveștile de la culcare și diminețile molcome, învăluite de razele soarelui. Plimbările în parc, de unde adunăm păpădii, sau aruncatul cu pietre în mare pe plajă. Dezmierdările, căldura și sacralitatea de a iubi pe cineva mai mult decât pe tine însăși.

Și îmi spun iar și iar și iar că *pot* să fac asta. Până când, în cele din urmă, simt că e măcar puțin adevărat.

CAPITOLUL 8

Însărcinată în nouă săptămâni.
Bebelușul e cât un strugure.

MI SE PARE APROAPE IMPOSIBIL SĂ TRAG AER ÎN PIEPT pe când mă apropii de capătul tejghelei ca să-mi ridic comanda. Tot ce se află în meniul cafenelei mi s-a părut dezgustător. La fel ca majoritatea alimentelor din ultima săptămână. De parcă nu era suficient, chiar și atunci când mâncarea *este* acceptabilă pentru creierul meu, *tot* o vomit mai târziu.

Dr. Salim numește asta „greturi matinale”, de parcă nu se întâmplă naibii la orice oră din zi. A spus că cel mai probabil o să se oprească în al doilea trimestru, și mă rog să aibă dreptate.

Totuși, greața de azi nu e de la bebelușul care crește în mine. Nu, *asta* e rezultatul unei săptămâni în care am reflectat la o conversație imaginară și încă nu sunt sigură ce să spun când o să ajungă Bo. E de la faptul că nu știu cum o să răspundă *sau* care o să fie reacția mea față de răspunsul lui.

Garantat, emoțiile mele *au* fost oscilante – din nou, un lucru de așteptat –, dar conversația asta e atât de înfricoșătoare, încât am un gol în stomac și transpir, deși e frig.

În ultima săptămână, am încercat să mă calmez cu o vizualizare pașnică pe care am creat-o întregime în imaginația mea. Eu, pe o plajă, în luna iulie. Burta mea *uriașă* depășind cu mult costumul de baie și degetele de la picioare date cu oja de o nuanță intensă, îndesate în nisip, în timp ce o briză

caldă îmi flutură părul. Am ambele mâini pe abdomen, simțind cum bebelușul dă din picioare frenetic pe când pescărușii zboară pe deasupra noastră, iar valurile se sparg la mal.

Cred că, în adâncul sufletului, îmi amintesc că, indiferent ce s-ar întâmpla, totul o să fie bine. Tot o să fim eu, plaja și bebelușul în vara asta, chiar dacă Bo nu o să reacționeze bine. Chiar dacă nu o să vrea să aibă de-a face cu noi. Tot o să am pacea mea. S-ar putea doar să fiu nevoită să lucrez ceva pentru a o obține.

Îi mulțumesc baristei și îmi iau băutura, îndreptându-mă spre o masă rotundă și mică din cel mai intim colț al cafenelei. Stau cu fața spre ușă și aștept ca uriașul blond să ajungă, luptându-mă cu dorința de a fugi pe ușa din spate sau pe ferestra de la baie.

A fost puțin stânjenitor să fiu nevoită să-l întreb pe Bo dacă vrea să bem o cafea împreună, ținând cont de faptul că ultima dată când am fost împreună, el se îmbrăca să plece la câteva *clipe* după ce fusese în mine.

Sunt sigură că și el a avut aceeași impresie – că n-o să ne mai vedem sau că n-o să mai auzim unul de altul. Nu erau în plan discuții, întâlniri, și cu siguranță nu era în plan să ne vedem la o cafea într-o dimineață oarecare de duminică, două luni mai târziu. Dar a fost de acord să se întâlnească cu mine. Deci e un început. Foarte entuziasmat, de fapt.

EU: Bună, Bo, sunt Win! Celălalt pirat de la Halloween... Mă întrebam dacă ai fi liber să bem o cafea weekendul ăsta?

Bo: Win, bună! Nu trebuia să-mi dai mai multe informații după nume.

Îmi amintesc de tine, evident. Și da, sunt liber pentru o cafea. Știi unde e Saints pe Cosgrove Ave? Duminică la zece?

Clopoțelul ușii de la cafenea sună, iar înăuntru pășește neștiutorul viitor tată. Și la naiba, e chiar mai chipeș când nu e îmbrăcat ca un bătaș! Poartă un pardesiu bej și un fular, iar pe dedesubt are un pulover tricotat verde. Blugi negri cu ghetete negre asortate. Barba îi e puțin mai mare decât a fost de Halloween, iar părul îi e la fel de ciufulit. Flutură din mână în chip de salut pe când își scutură ghetetele de zăpadă, și un zâmbet larg îi cuprinde chipul. Apoi face semn spre te-jghea, întrebând tăcut dacă vreau ceva.

Ridic cana drept răspuns. A priceput mesajul, așa că se întoarce spre barista ca să comande.

Bietul tip! Habar nu are că întreaga lui viața urmează să i se schimbe!

Îmi dau seama, dintr-odată, că eu sunt dr. Salim în situația asta. Trebuie să încerc să rămân calmă, să mă concentrez pe fapte și să dau dovadă de compasiune. Dar *rabat*, nu știu dacă pot! Încă mă simt amețită la rândul meu. Și mă fâstâcesc în jurul lui. În trecut, m-am cuplat cu tipi peste care am dat cu totul întâmplător. Orașul nu e *atât* de mare! Dar întotdeauna am reușit să mă prefac. Aici, clar nu e cazul. Nu e nimic liniștitor sau obișnuit la asta.

În cele din urmă, se îndreaptă spre mine cu o cană cu gură largă și cu o farfurie plină cu trei prăjituri diferite. Scrașnesc din dinți, întrebându-mă dacă o să-și dorească să le fi luat la pachet.

— M-am gândit că putem să împărțim astea, spune Bo, așezând farfuria pe masa dintre noi. Și, ăăă, bună, spune

călduros, așezându-se pe scaunul din fața mea, în timp ce își desface fularul maro. A fost o surpriză plăcută.

— Bună! mă forțez să spun.

Vocea mea are deja cadența de „îmi pare foarte rău”.

— Și, ce mai faci? îl întreb.

— Sunt bine.

Bo își înclină capul și își împinge colțul gurii cu limba, privindu-mă cu scepticism.

Pot să-mi dau seama că par agitată, așa că nu e chiar surprinzător că se uită la mine cu îngrijorare. Buzele mi se freacă una de alta împotriva voinței mele, iar ochii îmi tresar ușor, probabil clipind puțin prea mult. În plus, se pare că nu pot să stau locului.

Încerc să schitez un zâmbet, dar îmi dau seama că nu e convingător când sprâncenele lui Bo se uncsc subtil.

Își drege glasul, punându-și pumnul în dreptul gurii, și continuă:

— Am fost ocupat cu munca! Întotdeauna e mai aglomerat când ne apropiem de sărbători. Înainte să închidem o perioadă. Dar, sincer, nu prea se întâmplă altceva.

Râde cu jumătate de gură, studiindu-mi expresia încă puțin.

— Așa e! sunt de acord.

La o gură mare din cafeaua lui, iar ochii i se îndreaptă spre genunchiul meu, care se mișcă lângă masă.

— Win, ești...

— Sunt însărcinată, îl întrerup, vorbind tare și dând afară tot aerul din plămâni în timp ce cuvintele îmi alunecă de pe buze.

Bo se albește imediat. Umerii i se lasă în jos, de parcă a uitat cum să-și susțină greutatea.

— Poftim?

— Îmi pare rău! șoptesc. N-am mai putut să mă abțin.

— Ești...

Înghite în sec, uitându-se la masa dintre noi. Își ridică mâinile de pe genunchi și le așază cu palmele pe masă pe când se apleacă spre mine.

— Ai spus..., începe, ridicându-și capul ca să mă privească, cu ochii mari și fără să clipească, că ești însărcinată?

— Da! A-așa am spus.

Încuviințează din cap. Apoi din nou. Apoi de atât de multe ori, încât zici că și-ar putea frânge gâtul.

— Bine! În regulă! Bine! Și eu, ăăă, presupun că îmi spui *mie* pentru că...

Trage adânc aer în piept, în timp ce continuă să dea din cap.

— Da! Tu ești! îi răspund.

— Uau!

Își strânge podul nasului și trage aer în piept. Apoi se leagănă încet pe scaun, iar palma îi acoperă gura în timp ce degetele îi susțin obrazul.

— Bine! spune în palmă. Bine! repetă după ce își dă mâna.

— Știu că e mult.

Frământându-mi mâinile în poală, mă uit la masa de lângă noi și mă întreb oare de câte ori am stat lângă niște conversații care schimbă vieți și am rămas fericit de ignorantă.

— Îmi pare rău! îi spun din nou.

— Nu, ăăă, eu...

Vocea îi tremură și mai tare pe când se întinde după cafeaua lui și ia o altă înghițitură mare.

— Uau! spune, înghițind cafeaua.

— Da, sunt de acord! Mă uit înspre tejghea și observ o carafă cu apă și niște pahare, apoi îl întreb: Ai vrea niște apă mai degrabă?

În mare parte pentru că vreau să plec de la masă, chiar și doar pentru câteva secunde.

— Ah, da! Sigur. Mulțumesc!

Mă ridic și torn două pahare cu apă, recunoscătoare pentru distanța temporară dintre mine și bomba pe care doar ce am detonat-o.

— Poftim! îi spun, așezând paharul în fața lui și reluându-mi locul.

Dă pe gât întregul pahar dintr-o singură înghițitură.

— Rahat, îmi pare rău! Și cum te simți? Cum ești? Cum... cum sunteți?

— Sunt bine, îi răspund sincer. Mi-a fost foarte rău. Grețuri. Dar sunt bine. Amândoi *suntem* bine.

Pe sub masă, fără ca el să vadă, îmi așez o mână pe abdomen.

Ți-l prezint pe tatăl tău, copile!

— Chiar nu m-am așteptat la asta.

Ochii lui Bo încetează să mai analizeze încăperea și rămân fixați asupra mea, lăsându-se învăluit de confuzie. Întregul chip îi este cuprins de concentrare. Pot să-i văd creierul cum derulează seara pe care am petrecut-o împreună și momentul exact când ajunge la lipsa prezervativelor.

— Nici eu. Îmi dreg glasul, apoi zic: Nu... nu am mințit când am spus că iau anticoncepționale.

— Nu m-am gândit la asta.

Se încruntă în timp ce clatină repede din cap.

— Nu încercam să... știi tu... să rămân însărcinată sau ceva.

— Bun!

— Lucrurile astea pur și simplu se întâmplă, uneori.

Ridic din umeri, încercând să mă comport nonșalant, când, de fapt, mă simt încordată. *Foarte* încordată.

Bo își trece palmele peste față, trăgând de piele în drumul lor.

— Deci... ne... ne căsătorim?

— Poftim? izbucnesc și mă dau înapoi. Nu? De ce? De ce ne-am căsători? Nici măcar nu ne cunoaștem!

El se așază mai bine, dând drumul aerului pe care îl ținea în plămâni.

— Scuze, nu sunt sigur ce m-a apucat chiar acum.

— Fantoma străbunicului tău, în mod evident, îi spun.

— Dar atunci, eu ce fac? Cum ajut? Ce pot să...

— Bo, am decis să păstrez copilul, îl întrerup. Nu mă aștept la nimic din partea ta, dar o să lucrez cu tine aici. Oricât de implicat vrei să fii, pentru mine e în regulă, dar trebuie să știi că o să mă aștept să rămâi prin preajmă dacă ești de acord să faci parte din viața sa. Asta n-o să fie un joc de-av-ați ascunselea cu tata. Ți dorești bebelușul? Va trebui să fi acolo și pentru copil, și pentru adolescent, și pentru adult. Înțelegi?

Asta a fost singura parte pe care am exersat-o. A ieșit puțin diferit de cum am plănuir, dar simt că mi s-a ridicat o greutate de pe suflet acum, că am spus ce am venit să spun. Cel puțin parțial. Restul depinde de el.

— Bine! spune, cu buzele puțin depărtate și cu privirea distantă încă o dată.

Din cine știe ce motiv, expresia lui perplexă mă reține. E atât de trist – de parcă ceva și mai greu îl apasă. Mai greu decât asta, cumva. Vreau să aflu mai multe, dar s-ar putea să nu fie treaba mea. Practic suntem niște străini, la urma urmelor.

Totuși, simt compasiune față de el. Gestionează asta relativ bine și, din ce știu până acum, pare un tip de treabă. Poate că am fost prea dură.

— Nu trebuie să decizi chiar acum, evident, îi spun blând, încercând să atenuez lovitura.

El se întoarce de pe tărâmul îndepărtat, cu privirea concentrată și sigură pe când își unește degetele în fața lui pe masă.

— Nu, mă-mă bag! Oricât de mult pot. În orice fel pot să te susțin, mă bag. Categorie!

— Oh! șoptesc involuntar. Corect! îi dau dreptate.

— Îmi pare rău! spune pe când dă drumul aerului din plămâni.

— Nu e vina nimănui, zic, dar îmi mușc buza, răzgândindu-mă. Păi, de fapt, categoric e vina noastră. A amândurora. O vină comună. Nu mă pricep deloc la a-mi lua pastila la timp, niciunul dintre noi n-a avut prezervative și probabil ai fi putut să folosești metoda retragerii.

— N-am crezut...

Se oprește ca să ia o mușcătură de *piton* dintr-un fel de prăjitură cu ciocolată de pe farfuria lui, mestecând și dând din cap. Apoi o altă mușcătură și termină întreaga prăjitură. După aceea, întinde mâna după altă prăjitură și face la fel.

— Am crezut că nu pot, spune cu gura plină.

— Ce să nu poți? întreb.

Să facă sex? A spus că nu a mai făcut de când și-a pierdut piciorul. Dar *asta* s-a întâmplat cu siguranță. Am priceput de ce nu avea prezervative, dacă asta vrea să zică.

Înghite mâncarea pe nerăsuflăte.

— Win, e ceva ce cred că ar trebui să-ți spun...

Bo ridică o altă prăjitură, golind farfuria în timp record.

Decid că mănâncă pe fond de stres atunci când bagă în gură întreaga prăjitură și se chinuie cu ea până când înghite și bea o gură de cafea ca să alunece mai bine.

— Lucrurile în viața mea nu mergeau conform planului în urmă cu câțiva ani și eu nu...

Se uită dintr-o parte în alta, părând că ar prefera să dispară din corpul lui decât să spună ce urmează. Abia acum îmi dau seama că încape cu greu pe scaunul cafenelei. Pentru cineva atât de mare din punct de vedere fizic, pare foarte mic în acest moment. S-a făcut mic, iar chipul îi pare mai tânăr decât înainte. Când în cele din urmă nu se mai opune, își întinde gâtul și se așază mai drept, pieptul ridicându-i-se când inspiră adânc.

— Am avut cancer, spune dintr-odată. Cancer osos. Stadiul trei. Am fost diagnosticat la scurt timp după ce am împlinit 28 de ani și m-am operat în octombrie anul trecut. A fost o... *Au fost* vremuri negre pentru mine. Nu mi-am conservat sperma înainte de tratament. N-am crezut c-o să fiu prin preajmă ca s-o folosesc și nici n-am crezut c-o să vreau. Doar ce ieșisem dintr-o relație și mi se părea destul de inutil.

— Oh! spun uimită. Îmi pare foarte rău, eu...

Vocea mi se stinge. Ce *poți* să spui într-o situație de genul ăsta? Nimic util. Nimic ce ar putea să surprindă cât de mult îmi doresc să nu fi trecut prin toate astea.

Încerc să introduc *cancerul* în axa temporală pe care am început să mi-o creez în minte, în mare parte plină de informații inutile de la Caleb. Îmi dau seama că asta ar fi cam în jurul perioadei de logodnă bruscă și ulterioară despărțire de Cora.

Îmi ridic privirea de la colțul mesei spre chipul lui.

— Bo, îmi pare atât...

— Eu doar... n-am crezut că e posibil, mă întrerupe, ștergându-și o lacrimă de pe obraz – de pe obrazul lui ridicat de zâmbet. Rahat, îmi pare rău! spune, tușind. Eu doar...

Asta e o conversație *mult* mai dificilă decât plănuisem. Mi se frânge inima pentru bărbatul din fața mea și totuși

pare întregită în același timp. Ușurată de expresia promițătoare, plină de uimire, care îi cuprinde trăsăturile.

Mă întind peste masă și îmi așez mâna pe cotul lui. Când îmi simte atingerea, își îndepărtează mâna de la față și o cuprinde pe a mea, ducând-o în dreptul gurii și apăsându-și buzele pe încheietura mea acolo unde se simte pulsul.

Nu e deloc un gest sexual. Are scopul de a oferi și a primi alinare. E pentru că niciunul dintre noi nu știe ce să spună mai departe.

— O să fiu sinceră. *Nu* mă așteptam la lacrimi de fericire, îi spun, glumind pe jumătate și făcând tot posibilul să îi ofer un zâmbet liniștitor pe când lasă mâinile noastre unite pe masă.

Râsul lui Bo e dulce-amar.

— Nici eu. Își drege glasul, apoi adaugă: Îmi pare rău, n-am intenționat să fac asta să fie despre mine!

— Am avut momentul meu ca personaj principal în cabinetul doctoriței. Și în fiecare zi de atunci, îi spun.

— Pari... calmă? întreabă, într-un fel.

— Da! Cred că sunt. Mă simt bine. Când nu vomit. Mi-a fost foarte teamă să-ți spun, de fapt, dar, în afară de asta, mă simt ciudat de liniștită în privința întregii situații. Întotdeauna mi-am dorit un copil. Doar că n-am crezut că o să fie *atât* de neplanificat.

El încuviințează din cap, analizându-mă de parcă îmi memorează cuvintele. E prea mult! Aproape. Se holbează la mine de parcă aş avea răspunsul la situația noastră dificilă.

— În plus, în ceea ce-i privește pe tații bebelușilor în general, al meu are un ADN destul de bun, îi spun, întorcând atenția asupra lui pe când îmi mut mâna înapoi pe genunchi.

— Mai puțin cancerul, spune cu blândețe, în timp ce ochii continuând să fie ațintiți asupra mea, de parcă o scuză este șoptită.

Apoi am o revelație. Motivul pentru privirea lui pierdută de mai devreme – faptul că nu e sigur că poate fi prezent la *fiecare* etapă viitoare.

— Încă ești bolnav? îl întreb precaută, cu sufletul la gură.

— Nu! Nu sunt! Îmi fac analize la câteva luni și am fost curat de peste un an. Dar..., inspiră printre dinți, foindu-se pe scaun. Întotdeauna există posibilitatea să apară în alt loc.

Mi se face greață *din nou*.

— Îmi pare rău! spune încruntându-se stânjenit și puțin neliniștit. Știu că ar fi drăguț să-ți ofer o garanție.

— Nu, Bo... Nu! insist și clatin din cap. Nu există nicio garanție pentru niciunul dintre noi. Trebuie doar să facem tot ce putem mai bine cu timpul pe care îl avem.

I se încrețesc nasul și buzele, iar un zâmbet neașteptat i se desenează pe chip.

— Vorbim în clișee acum? mă tachinează.

Pufnesc, în ciuda faptului că zâmbetul mi se lărgeste.

— Taci din gură! îi șoptesc, râzând. Scuze, nu există un ghid despre cum să te comporti când afli că tatăl bebelușului tău surpriză a avut cancer. Nu știu ce să fac. Am crezut că eu o să fiu aia cu veștile suculente pe ziua de azi.

— Nu, apreciez ce ai spus, zice el fără sinceritate. Încearcă să adaugi și ceva gen „există un motiv pentru orice se întâmplă”.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ooo! Sau „ești atât de curajos” – întotdeauna mi-a plăcut asta.

— Știi, de fapt, toate astea nu au fost altceva decât o farsă elaborată. Nu sunt însărcinată. O să plec acum.

Îmi încrucișez brațele în dreptul pieptului, mă las pe spate în scaun și rânjesc.

— Nu? întreabă el. Uau, ești *plină* de surprize!

— Eram plictisită, știi? M-am gândit că sigur îmi iese o cafea gratis din toată afacerea asta. Dar nu se merită. Ești mult prea enervant!

Își umezește buzele. Sclipirea vicleană din ochii lui îmi spune că se gândește la următoarea lui ironie. Aștept nerăbdătoare, amintindu-mi cât de distractiv este schimbul acesta de replici dintre noi. Apoi Bo clipește și se scutură, iar expresia îi dispare.

— Când ai aflat? mă întreabă cu blândețe.

Oh, bun! Presupun că avem lucruri mai importante de discutat.

— Săptămâna trecută. Bebelușul urmează să se nască pe 24 iulie, spun și mă uit la farfuria dintre noi, plină de zahăr pudră și firimituri. Și am o programare pentru ecografie vi-nerea viitoare.

— Vineri? întreabă în timp ce-și scoate telefonul. La ce oră?

— Da! La patru.

— Unde?

Ridică privirea, cu degetele pregătite să tasteze.

— La clinica de pe West Ninth – e o clădire albastră.

Tastează asta pe telefon, dând din cap, apoi își bagă telefonul în buzunarul din față al pantalonilor.

— Vrei să vin să te iau?

— Tu... Vii și tu? îl întreb.

— Evident.

— Nu, ne vedem acolo!

— Deci..., zâmbește slab, trăgând aer în piept, și pare că asta îl calmează într-un fel. Ce se întâmplă acum?

— Poți să mai aduci gustări? îl întreb și fac un semn spre prăjiturile cu gem. Mi-e foame!

Felul brusc în care se ridică și se îndreaptă spre teighea ca să comande mă face să clatin din cap și să schițez un zâmbet.

Un sentiment periculos față de acest bărbat îmi erupe în piept. Un fel de afecțiune prostească și care îmi cuprinde tot corpul. O îndes la loc și dau vina pe hormoni, o parte primară a ADN-ului meu, care îmi spune să stau aproape de bărbatul cu care am procreat.

Ținând cont de faptul că va trebui să ne petrecem – cum ar veni – *eternitatea* unul în preajma celuilalt, măcar nu e pe deplin intolerabil.

CAPITOLUL 9

Însărcinată în zece săptămâni.
Bebelușul este cât o căpșună.

— LACRIMI DE FERICIRE? MĂ ÎNTREABĂ SARAH, RIDICÂND un scaun pe o masă ca să mătur pe dedesubt.

De ani de zile se oprește pe la cafenea pe la sfârșitul turei mele. Se întoarce ca o pisică maidaneză, care știe că prăjiturile rămase trebuie să se ducă *undeva*. Dar de obicei sfârșește prin a face curat alături de mine. Îmi place s-o tachinez, spunându-i că se deghizează într-o femeie care trebuie să-și plătească propriile facturi. Glumește la rândul ei, într-un mod îngrijorător, despre cum își câștigă stilul de viață în dormitor.

— Lacrimi de fericire, Sar. Fac ochii mari spre ea, odihnindu-mi mâna pe coada măturii, și zic: Cu adevărat *ultimul* lucru la care mă așteptam.

— Dar asta e bine, nu?

Ridică și celălalt scaun, așezându-l cu susul în jos pe masă.

— M-am simțit bine pe moment, dar...

— Dar te-ai dus acasă și te-ai gândit exagerat de mult la asta, mă întrerupe Sarah.

Îi arunc o privire. Oftează, ochii ei dând dovadă de ceva răbdare, dar pe chip are o expresie obosită.

— Win, uneori lucrurile bune sunt doar lucruri bune. Bo a fost fericit pentru copil. Hai să sărbătorim asta!

Scot un smiorcăit sceptic din adâncul sufletului.

— Am crezut că Jack e drăguț la început. Și el a făcut toate lucrurile așa cum trebuie.

Observ asta de fiecare dată. Felul în care ochii lui Sarah scânteiază scurt atunci când îl pomenesc pe Jack. Îmi analizează repede chipul ca să stabilească cât de supărată sunt de menționarea numelui său. *Propria* mea menționare, ține minte!

— Bo nu e Jack, spune ea cu grijă.

— Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Bo, îi atrag atenția.

— Caleb garantează pentru el, iar eu am încredere în bărbatul meu, spune, apucând un alt scaun pe care îl ridică pentru mine.

Mă opresc din măturat, gândindu-mă la cât de mult m-am înșelat înainte. Cât de bine își ascund unii bărbați partea urâtă și cât de repede se pot transforma.

— Trebuie să-l cunosc mai bine, da? Adică vrea să fie implicat și să vină la toate programările și chestii de genul ăsta. Dar practic suntem străini. Dacă vrea să fie prezent în sala de nașteri? O să vadă *totul*, spun strâmbându-mă.

— Faptul că Bo a văzut *totul* – Sarah gesticulează exagerat cu palma deschisă spre șoldurile mele – e ceea ce te-a adus în situația asta.

Apoi ia mătura de la mine, din moment ce se pare că aparent mi-am pierdut abilitatea de a vorbi și a mătura în același timp.

— Cred că o să fii bine.

Mă cutremur.

— E o diferență între un dormitor cu lumină difuză după câteva pahare și un străin chipeș care stă între picioarele mele suspendate și se uită direct spre ochiul furtunii.

— Tu tocmai te-ai referit la *vaginul* tău ca fiind ochiul furtunii?

— În sala de nașteri? Da! Exact asta o să fie!

— Nu trebuie să fie acolo dacă nu vrei asta. Dar ca să știi, zice Sarah și se oprește o clipă, punându-mi o mână fermă pe umăr, te iubesc, dar eu *nu* o să fiu acolo!

— Sarah, tu leșini când îi curge cuiva sânge din nas. Nu te-aș lăsa *lângă* mine în timp ce sunt în travaliu.

— Doar gândul la asta mă face să-mi fie rău, șoptește cu privirea pierdută peste umărul meu.

— Da, mulțumesc! Mă holbez la ea fără expresie și adaug: E foarte util.

Își dă ochii peste cap, apoi mă urmează la următoarea masă, măturând în jurul tejghelei de lângă ea, pe când eu șterg masa.

— Ecografia e vineri după-amiază, nu? Dacă e liber după aceea, ar trebui să-l inviți la noi. O să facem o seară de jocuri. Dacă ne adunăm toți, putem să vedem cum reacționează când pierde. Asta e un test fundamental al stabilității.

— Probabil o să fie plecat în weekend pentru sărbători. Tatăl lui locuiește în Franța.

— Vezi? Știi lucruri despre el! zice Sarah și adună gunoiul în fâraș. Invită-l, totuși! Dacă e ocupat, e ocupat. Dar mă îndoiesc c-o să refuze niște timp extra cu mămica sexy a copilului său, adaugă și își scutură umerii înspre mine, ridicând sugestiv din sprâncene. Poate o să încerce să te lase gravidă din nou.

— N-o să existe absolut deloc așa ceva.

— De ce anume te temi? Gemeni? Nu așa merg lucrurile.

— Trebuie să..., încep să spun, încercând să rostesc cuvinte pe când Sarah dansează sugestiv frecându-se de mine. Trebuie să menținem totul la nivel profesional. Suntem colegi acum.

Ea se oprește din dansat, în mijlocul unei împingeri din pelvis.

— *Colegi?*

— Bine, nu colegi. Dar înțelegi ce vreau să zic. Trebuie să ne agreăm încă nouă luni de-acum încolo. La dracu', trebuie să ne agreăm pentru următorii 18 ani! *Minimum.*

Sarah încrevîntează din cap, ridicându-se încet și încrucișându-și brațele în dreptul pieptului.

— Dar, spune ea gânditoare, ar fi atât de rău dacă ai fi copărinși cu beneficii? În mod evident există ceva pasiune între voi. Și sexul a fost bun.

— N-am spus niciodată că sexul a fost bun.

Face un semn spre fața mea, abia abținându-se să nu mă împungă cu vârful unghiei.

— Dar *asta* spune. De fiecare dată când e vorba de Bo, roșești puțin. Obrăjorii tăi dulci și frumoși te-au dat de gol încă o dată.

— Nu spune rahaturi ciudate ca „obrajori frumoși” când ești atât de aproape de mine! zic și îi dau mâna la o parte. Bine, cedez, sexul a fost bun.

Posibil cel mai bun. Dar nu spun asta cu voce tare.

— Dar tot ar complica lucrurile, argumentez.

— Sau le-ar face distractive? După părerea mea, Bo este un tip sexy care are haine drăguțe, lacrimi de fericire la auzul veștii despre copil, un simț al umorului grozav, o slujbă bună și o casă proprie. Toate fiind cuvintele *tale*, nu ale mele.

Își îndreaptă spatele și mai mult și ridică nasul în vânt, imitând un personaj dintr-un serial de comedie din anii '50.

— Măi, să fiu a naibii, ce problemă! Sper din tot sufletul să nu te îndrăgostești de un bărbat ca ăsta!

Rezist impulsului de a-i da un bobârnac nasului ei în vânt.

— Ești incorigibilă!

— Și tu nu te gândești la toate opțiunile, iubito. Sarah se urcă pe teighea și își scutură palmele, apoi zice: Doar nu te închide față de a-l cunoaște în mai multe feluri, spune Sarah, surprinzător de serioasă. Meriți lucruri bune. Hai să vedem dacă el e un lucru bun! Asta e *tot* ce-ți zic.

— E un lucru bun, Sar! Pentru copil. Mă ridic pe tejghea ca să stau lângă ea și adaug: O să rămână prin preajmă și asta e tot ce am nevoie din partea lui.

— Bine, înțeleg!

Sar lasă să treacă câteva secunde de tăcere apăsătoare, dar știu că nu a terminat. Prietena mea rareori dă înapoi.

— Dar... (*Asta era.*) Oprește-mă când mă apropii de dimensiunea penisului lui.

Își lipește palmele în fața ei și începe să le depărteze încet. Gura i se deschide și mai mult pe măsură ce mâinile i se îndepărtează.

— Da! *Acolo*, spun cu un zâmbet satisfăcut.

— Serios? șoptește Sarah, cu ochi jucăuși.

— Serios! îi răspund, simțindu-mă ciudat de mândră de mine pentru ceva ce, cu siguranță, nu este o realizare – cel puțin nu este realizarea *mea*.

— Nici nu-i de mirare că ai rămas gravidă. Tipul a avut o țintă directă spre ovarele tale. O lovitură sigură!

— De Crăciun, o să-ți cumpăr o carte de anatomie.

— Dau vina pe profesoara noastră de la ora de sănătate, zice Sarah și oftează.

— Nu o băga pe doamna Forestein în asta. A făcut ce-a putut mai bine.

Mă uit în jur prin cafenea, curată și pregătită pentru tura de dimineață. Totuși, simt că nu vreau să plec încă. Facem asta uneori, mai rămânem mult timp după ce închidem. Recunosc că să mă duc acasă poate să fie dificil. E puțin cam singuratic acolo.

— O să-l invit vineri.

Încerc, dar eșuez, să cobor grațios de pe tejghea și aproape îmi sucesc glezna.

— Dar nu încerca nimic. Fără șmecherii!

— O să fie doar o misiune de investigații pentru viitoarea mea nepoată, spune Sarah cu mâinile strânse în dreptul inimii.

— Sau nepot, adaug, întinzând mâna ca să o ajut să coboare.

— Hei..., începe Sarah, care devine neobișnuit de timidă, uitându-se la mâinile noastre unite. Te-ai gândit dacă o să aibă o mână mică la fel ca tine?

— Bebelușul? întreb. Oh, nu. *Cred* că e ceva aleatoriu. Nu genetic.

— Corect, dar teoria a fost că e așa din cauza uterului mamei tale, nu? Adică mâna ta a fost presată de marginea lui? Uterul ei avea o formă ciudată sau ceva?

— Asta a spus mama întotdeauna, dar... cine știe?

— Deci uterele sunt genetice? se bâlbâie.

— Nu știu, îi spun, fixându-mi privirea undeva deasupra umărului ei. Nu sunt sigură.

Zâmbetul lui Sarah e mic, dar e liniștitor pe când se apleacă spre mine ca să o văd.

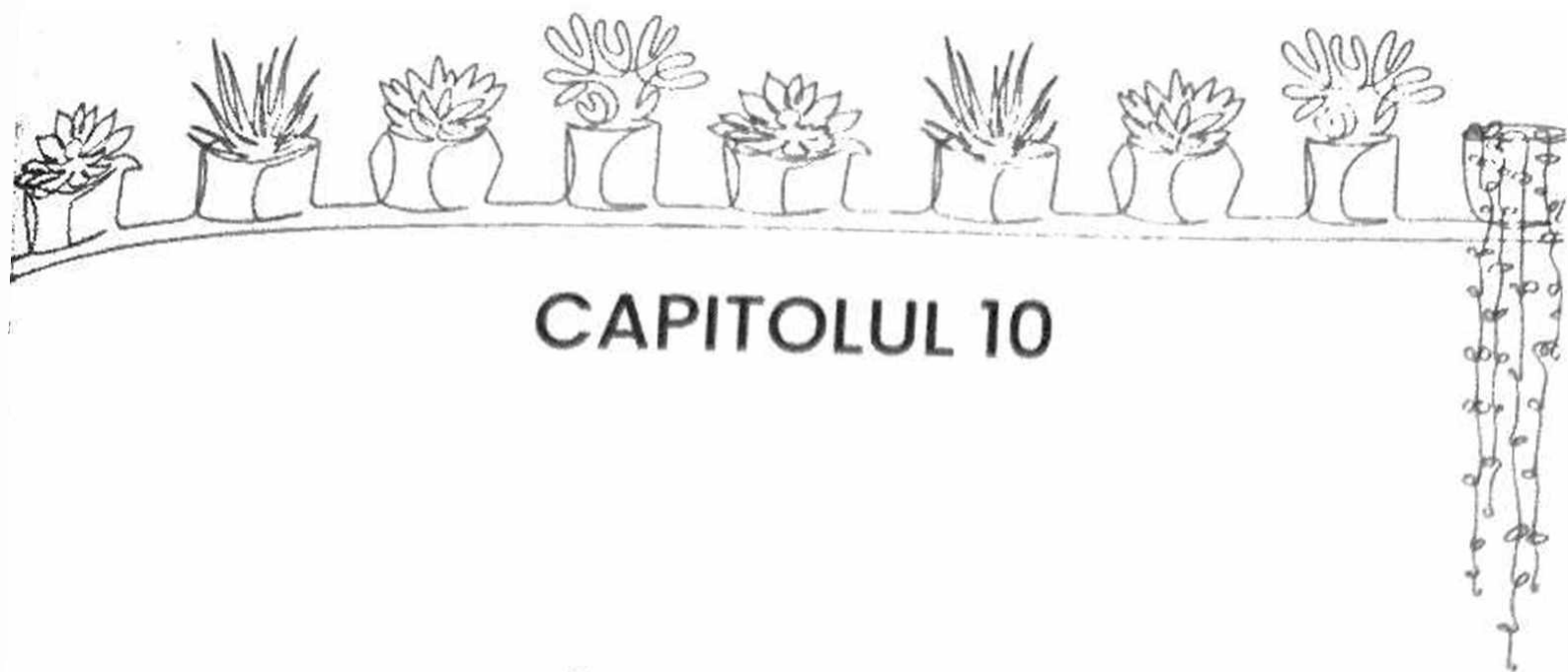
— Ați avea niște saluturi secrete *trăsnet* cu mâinile.

Trag aer în piept, întorcându-mă în cameră. E atât de simplu, presupun. N-am de ce să-mi fac griji, pentru că n-o să știm până când o să știm, și, chiar dacă asta o să fie cazul, nu e un lucru *rău*... nu?

— Așa am avea, sunt de acord.

— Hai să te duc acasă!

Sarah își pune brațul în jurul umerilor mei și mă ghidează spre ușa din spate.

CAPITOLUL 10

A FOST NEVOIE SĂ PLEC MAI DEVREME DE LA MUNCĂ pentru a ajunge la programare la timp. Din fericire, proprietara cafenelei, Lisa, este în mod incontestabil drogată în majoritatea zilelor și nu-i pasă în mod special de viețile, interesele sau – deseori – de numele angajaților ei. Nu s-a deranjat să întrebe care e natura programării mele când mi-a dat liber.

Lucrez la cafenea de suficient de mult timp, încât am câștigat nivelul acesta de încredere. Suficient, încât să mă sustrag la sfârșitul turei, cel puțin. Nu sunt chiar supraveghetoare, dar am preluat câteva sarcini suplimentare pe ici, pe colo când am fost rugată.

Eu fac programul, în mare parte ca să controlez cine închide seara înainte să deschid a doua zi. Tot eu îi pregătesc și pe angajații noi când Lisa nu e prin preajmă. Dar nu vreau titlul de asistent manager, cu toate că mi l-a oferit de câteva ori, pentru că vine cu așteptări de a rămâne. Niciodată nu am intenționat ca asta să fie o poziție permanentă. Am avut un picior pe ușă de când am început. Nu că am făcut ceva ca să pun *ambele* picioare.

Doar ce a început să ningă când cobor din autobuz și pornesc spre uriașa clădire medicală de culoare albastră din cealaltă parte a străzii. După ce intru în clădire, îl observ pe Bo în hol. Stă sub un indicator, uitându-se la telefon. Îmi

aduc aminte că pentru ecografie trebuie să merg la etajul al doilea înainte să mă uit la el și să mă îndrept în direcția lui.

Poartă un palton din velur de culoare maro și blugi albaștri. Mult mai lejer decât ținuta de săptămâna trecută de la cafenea, dar tot mult mai aranjat decât mine, care port pantaloni negri de yoga și puloverul turcoaz pe care l-am tricotat iarna trecută pe sub jacheta violet, pufoasă și lungă până la genunchi și fularul mult prea mare cu care aproape m-am sufocat.

Am menționat că urăsc iarna?

— Păi, mă bucur să te întâlnesc aici, rostesc, desfăcându-mi fularul din jurul gâtului.

Când Bo ridică privirea, deja zâmbește.

— Salutare, *tu!* zice și își strecoară telefonul în buzunarul de la spate. Trebuie să încetăm să ne mai *ciocnim* unul de altul în felul ăsta, spune el, teribil de mândru de el însuși.

— Serios? Ciocnim? întreb și ridic o sprânceană.

El saltă din umeri, iar râșnetul obraznic i se întinde pe toată fața. Fața lui *stupid* de frumoasă.

— Ești gata? îl întreb, făcând semn cu bărbia spre scări.

El încuviințează cu o mișcare din cap, urmându-mă imediat ce încep să urc spre etajul al doilea.

— Oh, așteaptă! spune Bo precipitat, apucându-mă de mână.

Mă trage de încheietură mai aproape, moment în care inspir adânc, surprinsă de faptul că sunt oprită atât de brusc.

— Scuze! Înainte să uit!

Își scoate telefonul din buzunar și îl ține în fața noastră, întorcând camera astfel încât să umplem amândoi micul ecran.

— Trei, doi...

Clic.

Zâmbesc automat când îmi văd propria reflexie, dar încă mă întreb de ce am făcut o poză împreună în mijlocul

holului când Bo își bagă telefonul la loc în buzunar și începe să meargă spre scări de parcă nu s-a întâmplat nimic ciudat.

— Ce-a fost asta? întreb, iar tonul meu e pe jumătate amuzat și pe jumătate confuz.

Bo își țuguie buzele în mod viclean, de parcă ar spune „oh, biata de tine”.

— Un telefon, scumpo.

— Da, mersi! Îmi e cunoscut. Dar de ce ne-ai făcut poză?

Și probabil nu ar trebui să-mi spui „scumpo”. Îmi provocă ceva în stomac. Așa cum m-aș aștepta să se simtă o tumbă în spațiu.

— Documentare! Suntem pe cale să ne cunoaștem copilul. Nu vreau să uit nimic.

— Bine! zic și zâmbesc, în ciuda faptului că mijesc ochii, uitându-mă la acest bărbat foarte, foarte ciudat. Corect!

Urc în fugă scările, ajungând prima pe palier înainte ca groaza să mă cuprindă, când îmi dau seama că Bo e la o jumătate de etaj în urmă, mergând în propriul ritm.

Mă lupt cu dorința de a-i cere scuze și a atrage astfel și mai mult atenția asupra diferenței noastre de viteză, și în schimb decid să mă comport ca și când sunt fascinată de fresca de rahat de la etaj până când Bo este încă o dată lângă mine. Apoi merg mai încet, în acord cu ritmul lui, până când ajungem la cabinetul în care se realizează ecografiile.

Îi dau numele și buletinul recepționerei înainte să ne așezăm într-o sală de așteptare lângă o femeie foarte însărcinată și partenerul ei. Camera are pereți de un albastru intens și un iluminat fosforescent groaznic. Abțibilduri cu fluturi și animale sălbatice se agață parțial pe perete, iar în colț se află o mică selecție de reviste, pe care femeia mult mai gravidă o răsfoiește.

Pare... *îngâmfată*. Frecându-și burta de parcă e bolul de cristal al unei ghicitoare. Zâmbind cu nasul pe sus de parcă ea, și doar ea, menține existența speciei umane.

— Primul? mă întreabă cu o voce ca o lingură de zahăr pe când arată spre abdomenul meu.

Își retrage degetul la loc, ridicându-și umerii cu o uimire ametoitoare.

Încuviințez din cap, afișând un zâmbet politicos, scurt.

— Primul este *atât* de special! Oh, dar probabil îți e *foarte* frică, spune pe o voce plângăcioasă nesinceră.

Nu zău!

— Biata de tine! gângurește, încruntându-se.

I-am răspuns cumva? Verific cu Bo, care e dintr-odată fascinat de o scamă inexistentă de pe blugi, râcâindu-și genunchiul. Privirea lui subtilă cu coada ochiului și rânjetul strâmb îmi spun că și el aude cât de ridicolă e Myrtle-fertila. Cu toate că, bazându-mă pe tonul ei, s-ar putea să prefere *Maica Domnului* ca poreclă.

— Asta e probabil ultima noastră ecografie.

Își așază pe abdomen o mână pe care are un inel cu un diamant atât de mare, încât mă îngrijorez din pricina greutatea uriașe apăsate pe placenta ei.

— Avem 39 de săptămâni.

Pune cealaltă mână pe umărul soțului ei. Acesta radiază de mândrie, cu ochii fixați asupra ei. Seamănă foarte mult cu Ned Flanders¹, cu o mustață stufoasă și un fel entuziasmat de a fi.

— O să avem bebelușul ăsta când ne așteptăm mai puțin, ciripește Ned spre Myrtle, suficient de tare ca să audă întreaga încăpere.

— Uau, și nici măcar nu se vede la tine, zic și fac semn spre abdomenul lui, afișând un rânjet care ar *putea* fi confundat ca fiind prietenos.

¹ Personaj fictional din serialul animat *The Simpsons* (n. tr.)

— Oh, vai, e amuzantă! intervine Myrtle și arată spre mine, în timp ce privește spre Bo. Cu puțin noroc e genetic.

— Soție amuzantă, viață fericită – asta spun mereu, adaugă Ned de lângă ea.

Bo îmi aruncă o privire scurtă, prin care întreabă sute de lucruri. Sunt de acord, tacit, cu toate.

— Oh, n-aș avea de unde să știu! Noi doar ce ne-am întâlnit în hol. Voiam să văd cu ce se mănâncă toate nebunia asta, iar ea mi-a dat voie să o urmez, dezvăluie Bo, sec.

— Sunt Guinevere, apropo, zic și îi întind mâna. Îmi pare rău, am uitat să mă prezint înaintea.

— Lance, răspunde el, uitându-se la cuplul din fața noastră. Voi sunteți?

— Melissa..., răspunde ea, dintr-odată foarte timidă.

— Ted.

Destul de aproape.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, spune Bo și își înclină capul spre cealaltă parte a coridorului. Și pe tine, adaugă, făcându-mi cu ochiul, fără ca noii noștri prieteni să vadă, ca să nu ne dea de gol.

— Deci... nu ești tatăl? întreabă Ted (pe numele lui, Ned).

— Al cui tată? răspunde Bo, cu gura căscată.

— Al bebelușului ei.

Ted se uită la mine, cu buzele ușor depărtate și arătând de la unul la altul. Bietul om nu poate să nu fie confuz!

— Oh! Bebelușul lui Gwen?

Bo arată spre mine cu degetul mare.

Mă lupt atât de tare să nu râd, încât mi se încrețește nasul.

— Da! clarifică Ted, devenind din ce în ce mai nedumerit.

Dumnezeul să-l binecuvânteze. Melissa pare doar energică, uitându-se la cuticulele ei.

— Nu, nu e! confirm, cu o voce șovăitoare. Dar, mă întorc spre Bo, dacă ești disponibil, jobul poate fi al tău.

— Oo, uau!

Bo își așază o mână în dreptul inimii, menținând contactul vizual cu mine. E nevoie de tot autocontrolul de care sunt în stare ca să nu izbucnesc în râs.

— Aș fi *onorat*...

Melissa își drege glasul, capturându-ne atenția.

— Știți, dacă nu voiati să vorbiți, ați fi putut să spuneți asta. Nu trebuie să fiți nepoliticoși.

Ted, aparent neștiutor, este încă fascinat de mica noastră reprezentatie.

— Deci nu știi cine e tatăl?

— Mă tem că seamănă puțin cu situația din *Mamma Mia*, răspund.

— Iar începem, mormăie Bo în barbă pe când Melissa îl trage pe Ted spre ea și începe să-i șoptească în ureche.

Odată ce a terminat să-i spună soțului ei să *înceteze* să mai interacționeze cu noi, Melissa întinde mâna lângă ea și deschide agresiv o revistă *People* de la începutul anilor 2000.

Eu și Bo evităm contactul vizual, dar simt cum umerii i se zguduie lângă mine pe când încearcă să-și reprime râsul la doar câteva respirații întretăiate. M-am comportat atât de stupid în public doar cu Sarah, știind că ea îmi ține mereu izonul. Presupun că poate fi considerat un semn bun faptul că mi-a fost atât de ușor să mă comport stupid cu Bo.

Cu toate că îmi pare *puțin* rău pentru Ted. Dragul, simplul Ted!

— McNulty? strigă asistenta de după colț, făcându-și apariția doar după ce privesc spre vocea care se aude.

— Da!

Mă ridic și observ că îmi simt picioarele mult mai slăbite decât atunci când am urcat scările. Ca să fiu sinceră, le sunt

recunoscătoare Melissei, lui Ted și lui Bo pentru distragerea binevenită până în acest moment. Am fost foarte agitată la muncă toată ziua și abia am dormit seara trecută.

Nu e ca și cum aș crede că i s-a întâmplat ceva îngrozitor bebelușului. Am avut simptome destul de obișnuite și line, cu toate că încă îmi e greață în fiecare zi. Faptul că păstrez o pungă în geantă și o cutie cu biscuiți sărați lângă pat este un semn că bebelușul crește puternic, îmi promite dr. Salim.

Mă simt copleșită de frică, mă gândesc, pentru că, dintr-odată, toate astea îmi par reale. De parcă fiecare pas spre patul pacientului din capătul acestui coridor este o reînnoire a angajamentului pe care l-am făcut de a merge tot înainte pe *acest* drum. O amintire a faptului că am luat o decizie *foarte* importantă bazându-mă pe *foarte* puțină logică și mult mai mult instinct. Să păstrez bebelușul mi se părea ipotetic la un anumit nivel. Odată ce intrăm în camera aia, o să păstrez bebelușul *meu*. Bebelușul *nostru*.

Bo e în fața mea, lângă asistentă, și merge mai repede decât mă lasă pe mine picioarele să pășesc. Se uită peste umăr, îmi face cu ochiul și zâmbește într-un fel dulce, încurajator, înainte să se întoarcă din nou.

Nu pot să nu mă întreb dacă și el simte *asta*. Seriozitatea întregului moment. Presiunea uriașă. Senzația de plutire, de parcă toată gravitația a dispărut din clădire, iar noi plutim pe coridorul ăsta. Dăm năvală, de fapt, spre această nouă realitate.

Probabil că nu.

Cu toate că atunci când mă aflu întinsă pe patul din mijlocul încăperii, ridicându-mi bluza ca să-mi expun burta neschimbată, mă uit în stânga, la *el*, pentru alinare. Și Bo mi-o oferă, întinzând o mână de care mă agăț.

— E în regulă! îmi spune.

Vocea lui îmi amintește de felul în care părinții își liniștesc copiii înainte ca avionul să decoleze. *O tonă de oameni au făcut asta; nu e niciun motiv de îngrijorare.* Totuși, în sinea lor, există o urmă de îngrijorare căci *avioanele se prăbușesc uneori.*

— Promit, zice el, încruntându-și sprâncenele pe când dă din cap, iar expresia lui îmi pare mai concentrată și mai fermă.

Probabil arăt la fel de speriată precum mă simt dacă îmi aruncă el un cuvânt precum „promit”.

Asistenta vorbește, *mult*, în dreapta mea. Și percep doar jumătate din tot ce zice. Îmi țin ochii ațintiți asupra lui Bo. Privindu-l în timp ce ascultă atent și încuviințează dând din cap mă ajută să nu alunec mai departe. E prezent, cel puțin. O să plece de aici, din cabinet, cu orice fel de informație ne-ar putea trebui.

Mâna asistentei pe umărul meu drept mă face să mă întorc spre ea și spre aparatul în fața căruia stă.

— O să aplic gelul acum – o să fie rece. O să ne asigurăm că-l ștergem pe tot după ce terminăm.

Îmi arată sticla de gel și încuviințez din cap, schițând un zâmbet.

Îi strâng mâna lui Bo. El mă strânge la rândul lui într-un fel ritmic, de parcă încearcă să-mi imite bătăile inimii. Îmi dau seama, pentru o clipă, că mi-aș fi dorit s-o aduc și pe Sarah. În felul ăsta, nu m-aș agăța de tipul ăsta cu toată forța.

Gelul rece ajunge pe abdomenul meu, și simt presiune pe când asistenta coboară sonda și o apasă cu mai multă putere decât mă așteptam. Chiar sapă adânc acolo jos. După câteva secunde, care îmi pare lungi și dureroase, încep să mă îngrijorez că s-ar putea să nu găsească bebelușul. Că poate nu mai este niciun bebeluș.

Groaza îmi alunecă pe șira spinării ca un șuvoi de apă rece, pe când un milion de scenarii rele îmi acaparează creierul. Simt un fior înghețat în încăpere, ceva care nu era acolo înainte, o adiere răcoroasă pe piele, care îmi ridică fiecare fir de păr și îmi face pielea de găină. Fiecare nerv îmi trimite un semnal că e *categoric* momentul să mă panichez. Apoi suspinul lui Bo mă trage înapoi de pe margine.

Mă uit la el pe când, cu ochii mari și cu gura căscată, se uită la monitorul din spatele meu, pe care îmi e prea teamă să îl înfrunt. Expiră tremurând, bucuria cuprinzându-i trăsurile. Se apleacă, șoptindu-mi ceva ce nu reușesc să înțeleg și de care nu sunt foarte sigură că a intenționat să spună. Apoi rămâne nemișcat când sonda se mișcă din nou, înclinându-mi-se pe abdomen.

Privesc cum uimirea mărunță a lui Bo explodează într-un zâmbet larg și strălucitor pe care încearcă să-l potolească mușcându-și buza și scuturând din cap.

— Winnifred? spune asistenta, din spatele meu. Vrei să vezi și tu?

Mă întorc încet, pregătindu-mă de impact cu ochii mijiți și cu buzele țuguiate.

Dar acolo, pe ecranul alb-negru, este o *chestie* mică, perfectă, ca un bob.

Bebelușul meu.

Nu *doar* bebelușul. Ci bebelușul *meu*.

Și nu e nici măcar așa de înspăimântător pe cât credeam că o să fie – să știu că e al meu. De fapt, e al naibii de ireal. O onoare. O *chestie* uimitoare, incredibilă, spectaculoasă, sublimă!

Privesc pe când bebelușul se mișcă în cercuri mici, fluturătoare. Ușurarea îmi încălzește pielea și simțurile ca atunci când stai sub o rază de soare într-o zi altminteri înnorată, iar

inima mi se umple de bucurie până în punctul în care simt că s-ar putea să explodeze.

Asistenta zâmbeste blând pe măsură ce apasă sonda mai mult, încercând să găsească o imagine mai bună pe ecran.

— Cu siguranță e activ, spune ea. O să ai mâinile foarte ocupate.

— Hmm, îmi murmur încuviințarea.

În cazul de față, mâinile sunt problema, doamnă.

Bebelușul se mișcă pe ecran din nou. O mică zvâcnire care îmi amintește de o muscă. Și uit că lumea există.

Fă-o din nou! strig în sinea mea, imaginându-mi venele și sângele care curge prin ele drept emițători radio și sperând prostește că bebelușul o să mă audă cumva.

Bo râde, adânc și gutural, pe când copilul face o altă tumbă și se îndepărtează de raza sondei.

— Se pare că vrea intimitate, spune el.

— Oh, doamne, mamă și tată! Lăsați-mă în pace! spun pe tonul unui adolescent morocănos.

— Sunteți *atât* de enervanți, adaugă Bo cu o smiorcăială asemănătoare.

Suntem deja insuportabili. Ador asta! Probabil mai mult decât ar trebui.

Asistenta tastează pe când continuă să apese în jurul imaginii, luând notițe și făcând măsurători. Chipul ei concentrat ar putea fi doar asta: concentrare. Dar, în egală măsură, ar putea fi și îngrijorare. Poate că ceva nu e chiar bine și doar cineva cu un ochi antrenat și-ar putea da seama.

— E bine?

Cele două cuvinte îmi ies din gură înainte să mă gândesc să le adresez.

— Totul mi se pare bine, răspunde ea, întorcându-se cu chipul spre mine. Vreți să auziți bătăile inimii?

— Da, vă rog! răspundem eu și Bo la unison.

După câteva butoane apăsate și alte câteva, rotite, începe să se audă un sunet slab. Cu volumul mai tare, bătăile inimii bebelușului umplu camera, reverberând de pereți într-un ritm perfect. Cel mai special sunet din câte există și cel care îți schimbă viața.

E tot ce pot să aud. Peste răsuflarea mea găfâită. Peste murmurele fericite de uimire, aparent inconștiente, ale lui Bo. Peste *orice altceva*. Orașul de afară, vocea neliniștii din capul meu, trosnetul subtil al coastelor mele care se încordează sub greutatea acestei schimbări.

Bum-bum, bum-bum, bum-bum. Ca glasul constant al roților de tren.

Bum-bum, bum-bum, bum-bum. Nu o greșeală.

Bum-bum, bum-bum, bum-bum. Un accident fericit.

— Uau! exclam, în timp ce lacrimi mi se adună pe genele de jos.

— Pulsul e de 167, spune asistenta, tastând.

— Asta e bine? întreabă Bo încet, de parcă încearcă să nu perturbe momentul.

— Da, e exact unde ne dorim să fie.

Răsuflă ușurat. Apoi buzele lui calde se lipesc pe dosul mâinii mele. Îmi întorc privirea de la ecran la el, surprinsă de această formă de contact. Ceea ce ar putea fi absurd, având în vedere tot ce am făcut.

— Mulțumesc că mi-ai permis să fiu aici! îmi spune.

Sau poate doar mimează, nu sunt sigură. Tot ce pot să aud este inima aia care bate constant.

— Poți să înregistrezi asta? întreb răgușit, simțindu-mi gâtul uscat de emoții.

Bo îmi dă drumul la mână ca să își scoată telefonul, apoi, după o clipă, îl ridică puțin, aplicația de înregistrare vocală pâlpâind în culoarea roșie.

După câteva clipe, asistenta dă volumul mai încet și își oprește aparatele.

— O să îți printăm niște imagini. E posibil să te contacteze doctorul în următoarele câteva zile, spune asistenta, dar se oprește. De fapt, ținând cont că mai sunt două zile până la Crăciun, cel mai probabil nu o să o facă. Dar, zice femeia și se apleacă spre mine ca să îmi șoptească, pot să-ți spun de pe acum că nu ai absolut niciun motiv să te îngrijorezi. Între noi fie vorba.

Îmi face cu ochiul.

— Mulțumesc! îngaim.

— O să vă las un minut, spune ea și îmi înmânează un prosop cald. Pentru gel.

Arată spre abdomenul meu pe când ocolește patul și iese din încăpere.

— A fost uimitor! exclamă Bo pe când îmi șterg abdomenul. Arată mult mai puțin uman decât mă așteptam, totuși.

— Ca un bob, îi spun, zâmbind drăgăstos.

— Și se mișcă foarte mult, adaugă, nevenindu-i să creadă. Ca și cum e liber să se miște în voie acolo. E nemaipomenit!

— Pare că se simte ca acasă, da! zic și mă ridic, apoi îmi las bluza în jos. Uau..., spun din nou, pentru că *uau*.

— Da..., zice Bo, expirând adânc, și afișează un zâmbet strâmb, fiind complet de acord cu mine.

— Un bebeluș, spun și fac ochii mari spre el.

— Un bebeluș, repetă el, clătinând din cap.

— O nebunie!

Bo oftează, trecându-și o mână peste față.

— Al naibii de mișto, spune, uitându-se la mine.

Împărtășim un zâmbet mic, vesel, înainte să mă dau jos de pe pat și să ne îndreptăm spre recepție.

După ce asistenta ne oferă un plic cu două ecografii identice, coborâm spre hol într-o tăcere amicală. Ajungând la

etajul principal, observ că ninge și mai tare, fulgii de zăpadă fiind iluminați doar de stâlpii de afară.

— Aoleu! spun, uitându-mă spre frigul fără îndoială usurător și înfășurându-mi fularul în jurul gâtului.

— Pot să te duc cu mașina? întreabă Bo, încheindu-și paltonul, dar apoi se oprește și mă privește intens o clipă. De fapt, o să insist! Te duc cu mașina!

Îmi dau ochii peste cap cu afecțiune.

— Da! Ar fi drăguț! Mulțumesc! Apoi îmi amintesc sugestia lui Sarah și îndrăznesc: De fapt... ai planuri în seara asta?

El termină de încheiat paltonul și își bagă ambele mâini în buzunare.

— Nu! zice și ridică o sprânceană și, odată cu ea, și un colț al gurii. La ce te gândești?

— Vrei să vii cu mine la Caleb și la Sarah acasă? O să avem o seară de jocuri.

El încuviințează, entuziasmat.

— Da, sigur! Mi-ar plăcea! Mașina mea e după colț.

Bo deschide ușa principală și pășim în viscol. Mă conduce spre mașină cu o mână pe talia mea pe când vântul suflă în jurul nostru. Mi se deschide portiera din dreapta și apoi se închide în urma mea. Încet-încet îmi recapăt simțurile și încerc să-mi încălzesc mâinile suflând în ele pe când Bo deschide portiera scurt înainte să se arunce la volan.

Mașina lui e *foarte* drăguță. Nu știu multe despre mașini, dar având un ecran de dimensiunea unei tablete în consola centrală de bord și scaune de piele cu butoane pentru încălzire, îmi imaginez că e destul de scumpă.

— Mișto mașină! spun ca o ignorantă.

Îi zvâcnește buza pe când apăsă un buton, iar mașina erupe cu bipăituri și lumini și un *vruum* subtil al motorului.

— Mulțumesc!

— Îți amintești cum să ajungi la Sarah?

— Așa cred! Sunt destul de sigur că totul despre casa aia îmi e gravat în memorie.

Iese pe strada laterală, în timp ce ștergătoarele merg nonstop.

La început, cred că zice asta deoarece casa lor e foarte drăguță sau pentru că face referire la averea evidentă a lui Sarah și a lui Caleb. Apoi îmi dau seama de felul în care a spus-o. De parcă acea casă e celebră. Referindu-se, subtil, la *ultima* dată când ne-am aflat amândoi acasă la Sarah și la Caleb. Simt cum obrazii îmi sunt cuprinși de căldură și îi mulțumesc lunii pentru că nu strălucește foarte tare.

— Mă bucur că m-ai rugat să vin. Sincer, n-am fost prea sigur cum să facem *asta*, dar cred ar fi bine să petrecem niște timp împreună în afara programărilor. Ca să ne cunoaștem mai bine. Suntem cumva...

Își pierde șirul gândurilor pe când se uită peste umăr, schimbând benzile.

— Blocați împreună? îi propun.

— Urma să spun ceva de genul că lucrăm împreună spre un scop comun, dar suna foarte detașat.

— Am spus că suntem colegi zilele trecute, iar Sarah a fost îngrozită.

— Îngrozită? mă tachinează el.

— Consternată, dacă vrei.

— Dar nu e un termen potrivit pentru asta, spune el, fiind într-un fel de aceeași părere.

— Copărinți, presupun.

— Dar *părinți* pare mai degrabă un titlu rezervat pentru atunci când copilul e prezent fizic, spune Bo. Fără supărare! zice, vorbindu-i abdomenului meu.

— Să ținim pentru prieteni? îi sugerez.

— Prieteni care au un copil împreună.

— Da! Prieteni cu fetuși.

— Un cu totul nou tip de beneficiu, zice și râde. Dar, da, prieteni e bine.

— Grozav, sunt de acord!

— O să mă împrietenesc cu tine de nu te vezi, Freddie McNulty.

— Atât de agresiv! îi spun, chicotind.

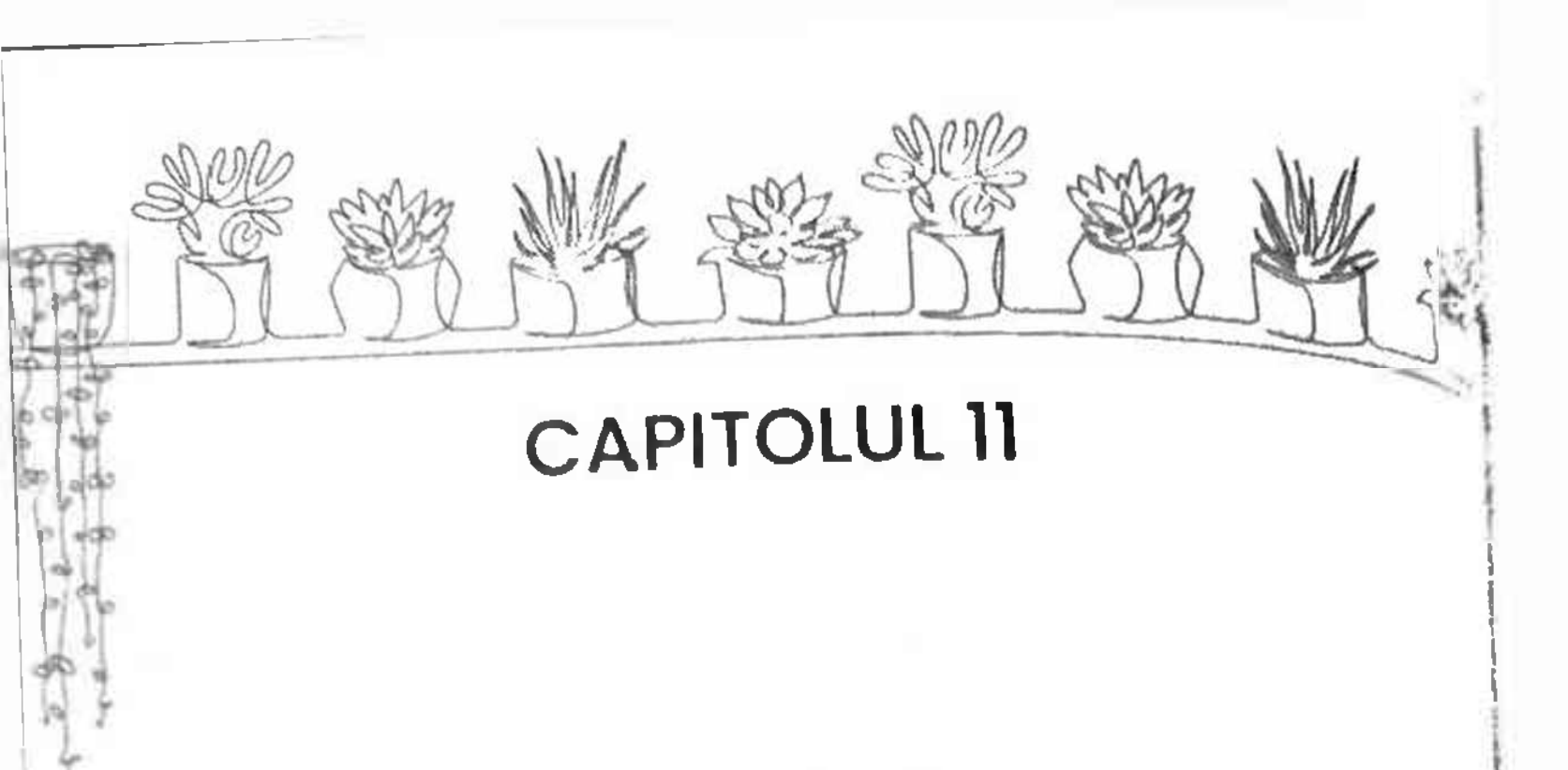
— O trăsătură a mea pe care ar trebui probabil s-o cunoști. Sunt foarte competitiv. Chiar și într-o sarcină benefică reciproc. Așa că pregătește-te să fii împrietenită. Tare!

— Deja ai făcut să sune ciudat. Mă așez mai bine și îmi strâng brațele în dreptul pieptului, apoi îi spun: Și ar trebui să știi că și eu sunt foarte competitivă. De aceea, îmi pare rău să-ți aduc la cunoștință, dar n-o să câștigi niciodată. O să devin prietena ta cea mai bună atât de repede, încât o să ametești. Iar în ceea ce te privește? O să fii doar o cunoștință pentru mine.

— S-a făcut! îmi răspunde Bo.

— Și nu-mi spune Freddie, îi zic, încrucișându-mi mâinile la piept.

— Desigur, *Frederick*!

CAPITOLUL 11

— CE MAMA NAIBII SE ÎNTÂMPLĂ? ÎNTREABĂ SARAH, tipând în șoaptă, pe când ia mai multe chipsuri de tortilla din cămară.

Eu și Sarah ne-am aliat la fiecare rundă de Catan de când am ajuns cu Bo în urmă cu trei ore, și totuși niciuna dintre noi nu e nici măcar pe aproape să câștige. Bo e absurd de bun la jocuri de societate, iar Caleb cu siguranță nu ne ajută, oferindu-i tipului fiecare schimb pe care îl cere.

— Dacă aș fi știut, n-am mânca bătaie de la Veselul Uriș Verde de dincolo. E vina lui Caleb, îi răspund, scoțând sosul salsa din frigider.

— Bo e atât de tulburător de calm în timp ce face schimburi! Zici că *știe* cum urmează să procedezi. E... ciudat de sexy? spune Sarah, luând borcanul de la mine, cu o expresie vădit îngrijorată.

— Oh, slavă Domnului! Am crezut că doar mie mi se pare! șoptesc. Face chestia asta de se scarpină ușor în bărbie când construiește o nouă așezare și... Mă opresc, apoi bombăn: Oh, Dumnezeuule, ce tot spun? Ce ne face?

— Iubito? se aude Caleb din dreptul arcadei pe când intră în bucătărie. Aveți nevoie de ajutor?

— Da, avem nevoie de ajutor! clocotește Sarah. Ajută-mă să înțeleg de ce i-ai dat omului șase minereuri pentru o nenorocită de oaie.

— Sincer? întreabă Caleb. Nu știu. Zici că le-a fermecat pur și simplu să-mi dispară din mână.

— Trebuie să ne adunăm și să formăm un front comun. Ne *distruge*, zice Sarah și oftează, în timp ce întinde mâna în dulapul din fața mea după un bol pentru chipsuri. Poate ar trebui să nu mai jucăm jocuri și să intrăm direct în modul interogare. Cine e tipul ăsta? Ce s-a întâmplat cu diavolița? De ce a anulat logodna? Care sunt intențiile lui cu Winnie? Caleb, tu o să fii polițistul cel bun. *Evident*.

Sunt pe cale să protestez când se aud pași pe coridor.

— Toată lumea e aici? întreabă Bo, intrând în bucătărie cu pași lejeri și cu o mână în buzunarul blugilor. Se uită în jur, analizându-ne chipurile cu un zâmbet perplex, apoi ne întreabă: S-a întâmplat ceva?

— Nu! Totul e în ordine, îi răspunde Sarah pe un ton cu câteva octave mai sus decât în mod normal.

— Sunt puțin supărate că învingi la toate jocurile, spune Caleb.

Ticălos mic!

— Te-am avertizat, spune Bo, arătând spre mine și rânjind *mult* prea larg. Sunt competitiv, adaugă el și ridică din umăr.

— Asta nu e competitivitate normală, îl contrazic, arătând spre el.

Bo se apropie de mine, cu ochii pe degetul meu, care încă îl vizează, până când vârful acestuia se apasă pe duritatea coastelor lui. Ignor senzația tulburătoare din stomac pe când zâmbește arogant spre locul în care trupurile noastre fac contact.

— Nu răstorni tabla de Monopoly pentru că ai pierdut sau te prefaci că dai cu zarul. Asta e un fel de truc mintal de Jedi sexy.

Îl împung în coaste *tare*, înainte să mă întorc spre scaunele înalte din bucătărie și să mă trântesc pe unul dintre ele, bosumflându-mă puțin.

— Eu? Sexy?

Bo își duce mâna la piept, iar amuzamentul îl luminează trăsăturile.

— Ai scos cuvântul ăsta din context.

— Nu știm cum faci asta, dar *când* o să ne dăm seama, ești terminat, spune Sarah, venind lângă mine și aruncându-și brațul pe după umerii mei.

— Poate ar trebui să jucăm un alt joc? sugerează Caleb, cu gura plină de chipsuri și salsa.

Trei, doi, unu...

— Poker pe dezbrăcate? spune Sarah, traversând bucătăria spre soțul ei și zâmbind cu gura până la urechi.

— *Sarah!* oftează Caleb încet, plecându-și capul. Nu! adaugă, abătut.

Nu, mimează cu buzele din nou când ea se bosumflă, legănându-și trupul dintr-o parte în alta, și rugându-l în tăcere.

— Întotdeauna sunt pregătit pentru puțin poker pe dezbrăcate, spune Bo, rânjind la prietena mea.

— Oh, Doamne! exclamă Caleb, fără să se adreseze cuiva anume, cu o expresie îngrozită. Acum sunt doi.

— Nimeni nu se dezbracă, le spun, mai întâi lui Caleb, apoi celor doi neastâmpărați. Ultima dată când m-am dezbrăcat în casa asta, am plecat cu un cadou mic, foarte scump și pentru toată viața. Deci, nu, mersi!

Bo scapă un hohot de râs printre buzele strânse.

— Corect!

Se întinde apoi peste blatul din bucătărie după un chips, îl aruncă în aer și îl prinde în gură.

— Ooo! Vorbind de acel mic cadou...

Sarah se duce în cealaltă parte a bucătăriei și dispare în camera majordomului.

— V-am luat un cadou, spune și se întoarce cu un coș care îi acoperă jumătate din bust.

E învelit în celofan transparent, cu o fundă mare și roșie deasupra.

— Sarah! scâncesc când așază cadoul în cealaltă parte a insulei din bucătărie. Crăciunul e peste două zile. Chiar nu ar fi trebuit.

Sarah își întoarce atenția spre Bo, îndreptându-și spatele și prefăcându-se că i-a fost rănită mândria.

— Wîn urăște cadourile. Pentru că noi avem bani, iar ea, nu, și asta o face să se simtă inconfortabil. Chiar dacă i-am spus de nenumărate ori că e felul meu prin care îi arăt că o iubesc, ea încearcă încontinuu să mă refuze. Ce părere ai *tu* despre cadouri, Bo? Și te rog să răspunzi cu grijă – asta *o să* determine dacă te plac sau nu.

— Le ador! spune Bo abrupt, îndreptându-se spre blat și aruncând priviri precaute cadoului. Mulțumesc!

Sarah scoate un pufnet mândru și din adâncul sufletului.

— *Iuda!* șoptesc, ochindu-l pe Bo.

— Chiar n-o să deschizi cadoul ăsta cu mine? mă întreabă, jucându-se cu funda, adică mimând faptul că trage de ea.

O imagine bruscă, năucitoare, în care el se joacă cu chi-lopi mei îmi răvășește creierul, apoi dispare la fel de repede cum a venit.

— Am muncit *atât* de mult la el! adaugă Sarah pe același ton mîeros.

Ăștia doi sunt o combinație periculoasă și enervantă!

— Bine! spun, coborând de pe scaunul înalt și mutându-mă lângă Bo.

Trag deloc delicat de fundă și îi fac semn lui Bo să facă restul după ce aceasta cade. El desface folia, dezvăluind coșul împletit de culoare verde de dedesubt, plin până la refuz cu obiecte, unele împachetate, altele, nu, iar în vârful coșului, o cutie de dimensiunea unui card pe care scrie ceva.

20 de întrebări ca să te îndrăgostești, citesc.

Mă întorc spre Sarah, care dă pe dinafară de veselie vicleană.

Serios? o întreb tăcut, ochiul meu drept zbatându-mi-se în direcția ei.

— Am văzut un video despre jocul ăsta online. Titlul este... *evocator*, dar, de fapt, sunt doar 20 de întrebări ca să cunoști mai bine pe cineva, într-un timp foarte scurt. M-am gândit că ar putea fi util (accentuează acel cuvânt pentru mine) din moment ce voi doi aveți multe de recuperat când vine vorba de a vă cunoaște în timp ce sunteți *îmbrăcați*.

Mă lupt cu impulsul de a mă strâmba la ea ca un copil mic și de a-i repeta ultimele câteva cuvinte cu voce tare.

— E foarte drăguț, mulțumesc! spune Bo, de parcă mă învață să fac la fel. Sunt pe cale să-mi dau ochii peste cap când el continuă cu: Chiar vorbeam că trebuie să ne cunoaștem mai bine pe drum înapoi. Așa că e grozav!

— Da! zic, cedând *doar puțin*. Mulțumesc!

Bo ridică cutia și o întoarce în mână.

Eu dau din cap, zâmbesc politicos și iau alt cadou.

— Și când te gândești, șoptește Caleb dramatic, înconjurând blatul de bucătărie ca să ajungă lângă mine, că, dacă ai răspunde la o întrebare în fiecare zi, ai putea să vă îndrăgostiți în mai puțin de trei săptămâni.

Îl plesnesc peste cap cu perna de baie *foarte drăguță* pe care a ales-o Sarah.

— Mulțumesc, *Sarah*, pentru cadou! spun apăsător, uitându-mă la el.

— M-am asigurat și că dormitorul de oaspeți are prezer-vative. Și unele extralargi, spune și îi face cu ochiul lui Bo.

El începe să tușească, lucru care mi se pare *foarte* satisfăcător.

— Îmi pare rău! mormăi în spațiul dintre umerii noștri, trăgând de buze ca să nu rânjesc.

— Nu, nu-ți pare! răspunde el doar pentru urechile noastre, întinzând mâna în coș odată cu mine pe când scot ceva moale și alb.

— Ooo! găngurește Caleb la pijamaua din mâna mea.

— E chiar *mică*, se holbează Bo, clipind lent.

— Bebelușii tind să fie așa, răspund în timp ce frec bum-bacul moale de obraz.

— Bo, cât de mare ai fost când te-ai născut? întreabă Sarah, analizându-i silueta înaltă.

— O, păi nu prea știu, zice și ridică din umeri în timp ce scoate niște bomboane de ciocolată spre care arată entuziasmat. Le *ador* pe astea!

— Întreab-o pe mama ta! Îmi fac griji pentru anumite părți ale fetei mele, spune Sarah.

Caleb geme, atrăgându-i atenția lui Sarah din cealaltă parte a blatului de bucătărie.

— Ce e? întreabă Sarah, uitându-se de la un bărbat la celălalt.

— Mama a murit când eram foarte mic, spune Bo fără emoție, scoțând un pachet de biscuiți sărați. Oh,ăștia sunt preferații mei!

Îi desface cu putere și mușcă zgomotos, dând din cap în timp ce mestecă, de parcă ascultă melodia lui preferată.

Cine are biscuiți sărați preferați?

— Îmi pare rău! se scuză Sarah.

— Nu-i mare chestie! îi răspunde cu un zâmbet Bo, în timp ce înghite. Mulțumesc din nou pentru toate astea! Și pentru că m-ai lăsat să particip la seara de jocuri. Se întoarce spre Caleb și adaugă: Și ție, omule!

— Cu plăcere! îi răspunde Caleb pe când Sarah ocolește insula spre el și își așază un braț în jurul lui. Ne place să păstrăm legătura cu *toate* cuplurile care concep un copil în casa noastră.

— Da, e o tradiție de-a noastră, adaugă Sarah.

— Nu mi-am dat seama că e un fenomen atât de des întâlnit. Există un grup de sprijin? Un forum online? întreabă Bo.

— Da, se întâlnesc aici marțea la ora 11, răspunde Sarah. Se servesc răcoritoare fără alcool.

— Minunat! Contați pe noi! spune Bo și scoate ultimul obiect. Oho! chicotește el. *Nu* cred că ăsta e pentru mine.

Îmi îndrept atenția spre cutia din mâna lui și o arunc imediat. În momentul în care cutia lovește podeaua bucătăriei, îi dau cu piciorul din instinct. Suficient de tare, încât ajunge în cealaltă parte a încăperii, trece de intrarea în bucătărie și se duce pe coridor. Bo rămâne pe loc, ușor îmbujorat, uitându-se la picioarele lui și mușcându-și buza.

— Sarah Abilene Linwood! îi spun, scrâșnind din dinți.

Ai promis că nu faci chestii stânjenitoare, îi transmit telepatic, aruncându-i flăcări din priviri.

Își pune ambele mâini în dreptul gurii, dar nu reușește să-și acopere râsul.

— Bine, în apărarea mea, am început ăsta ca pe un cadou doar pentru tine și *s-ar putea* să fi uitat că *aia* e acolo.

Caleb îmi aruncă o privire vicleană pe când se *dă jos* de pe scaunul înalt și se îndreptă spre coridor. Mă uit la

el pe când se întoarce tipul, arătând ca un răufăcător din desenele animate.

Nu am energie să încerc să ajung prima la cutie, așa că ignor chicotelile împărtășite între *fosta* mea prietenă cea mai bună și trădătorul viitor tată și încep să împart cadoul nostru în două grămezi ordonate. Lucruri pentru Bo în dreapta, lucruri pentru mine, în stânga.

— Clit-Stim 9000..., zice Caleb și se întoarce în bucătărie, trântind cutia în palma lui. Noi îl avem pe ăsta? își întreabă soția, care cel puțin pare *un pic* vinovată pe sub zâmbetul cu buzele strânse.

— Au fost nevoiți să facă *nouă* versiuni? întreabă Bo.

— Probabil l-a făcut un bărbat, dacă a fost nevoie de nouă încercări ca să își dea seama cum să satisfacă corespunzător o femeie, spun, lăsând o carte cu titlul *Tată pentru prima dată* să cadă în grămada lui cu o bufnitură nu foarte subtilă.

Bo își împinge obrazul cu limba pe când dă din cap, iar în ochi i se întoarce o sclipire arogantă.

— Nu toți bărbații au nevoie de nouă șanse, dacă îmi amintesc corect, afirmă și mută bomboanele de ciocolată pe care le-am pus în grămada lui înapoi în a mea, apoi se apleacă mai aproape de mine. Unii dintre noi au nevoie doar de o singură încercare, șoptește.

Apoi distruge complet tensiunea pe care a pornit-o și care îmi strângea gâtul ca un corset mușcând din biscuit într-o manieră intenționat agresivă, întorcându-se spre Caleb și ridicând o mână în aer.

— Arunc-o! îi cere Bo.

Caleb aruncă cutia, iar Bo o prinde, cântărind-o într-o mână.

— Poftim! spune el, după ce o așază în grămada mea.

— Eroul meu! îi spun pe un ton sec.

— Poți să păstrezi totul, spune, uitându-se la grămezile noastre. Adică, poate o să păstrez cartea și – ridică tricoul negru cu scris alb în timp ce rânjește din colțul gurii – tricoul cu *Spune-mi „tati”*.

Ridică apoi din sprâncene în mod sugestiv.

— Sarah e o perversă, îi spun.

— Am auzit asta!

Sarah fură un biscuit din pachetul deschis al lui Bo pe când trece pe lângă noi.

Mă uit la ea în timp ce deschide o sticlă de vin alături de Caleb.

— Păstrează-ți jumătatea! îi spun lui Bo. Le-am distribuit cinstit.

— Dar *asta*, zice în timp ce arată de la unul la altul, nu e ceva cinstit. După părerea mea, tu faci toată treaba. Eu sunt ca puștiul care cere să vadă proiectul cu o zi înainte de prezentare.

Îi admir gânditoare grămada.

— Bine, în regulă! Vreau asta, iar tu poți să iei *asta*.

Aleg niște bomboane cu ghimbir – care, privind retrospectiv, erau probabil menite să mă ajute cu greața, oricum – și îi dau pachetul cu cele 20 de întrebări.

— Poți să te ocupi tu de întrebări. Puțină responsabilitate!

— Grozav, zice și îmi zâmbeste.

Mă duc la chiuvetă să-mi torn un pahar cu apă, simțindu-mă puțin îmbujorată.

— Te simți bine? mă întreabă Sarah.

— Da, doar că simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

Opresc robinetul și duc paharul la buze.

— Ce simți? mă întreabă Bo, care se oprește lângă noi, cu ochii mijiți și îngrijați.

— Greață, îi spun, încercând să beau încet. Poate să vină dintr-odată uneori.

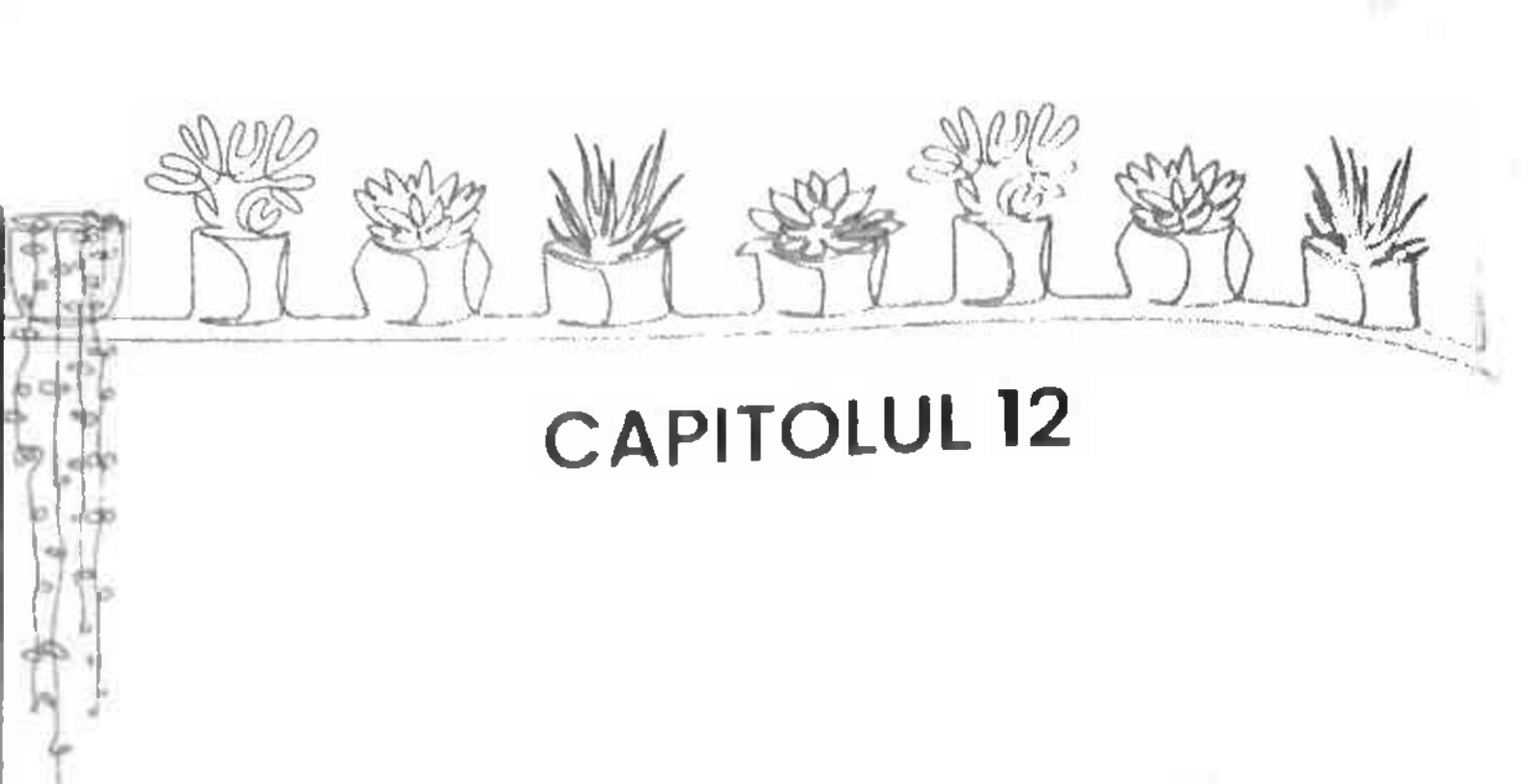
Piele asudată, flux sangvin rapid, puls intensificat. Brusc totul începe să miroasă ciudat, iar limba mi se pare că e prea mare pentru gura mea. Toate semnele obișnuite care indică că trebuie să mă duc la baie *repede*.

— Mă întorc imediat. Te simți bine? îl întreb pe Bo.

Acesta pare surprins de întrebarea mea.

— Da, bineînțeles! Mă simt bine! Du-te, e...

Nu-l las să termine, căci fug spre toaleta de la etajul principal, luptându-mă ca voma care își croiește drum pe gâtul meu să nu iasă prea curând.

CAPITOLUL 12

O BĂTAIE UȘOARĂ ÎN UȘĂ ESTE ESTOMPATĂ DE SUNE-
tul apei trase de la toaletă.

— Ești bine acolo, campioano? mă întreabă Sarah din
cealaltă parte a ușii.

Gem, lăsându-mi fruntea să se sprijine de faianța de pe
peretele de lângă toaletă.

— Ai nevoie de ceva? Apă? mă întreabă.

— Da! îi spun, luând niște hârtie igienică pentru a-mi
șterge gura și simțindu-mi gâtul uscat. Apă, te rog!

— Bine, o să intre Bo.

Poftim? Nu! Nu poate să mă vadă ca...

— Bună! spune Bo, cu vocea plină de compasiune pe
când deschide, apoi închide imediat ușa în urma lui.

Mă vait în sinea mea pe când îmi imaginez felul în care arăt,
ghemuită într-o poziție fetală, sprijinită de perete. Aversiunea
lui Sarah față de orice e sângeros sau scârbos se dovedește
foarte neplăcută. Putea măcar să-l trimită pe Caleb!

— Am apă și niște bomboane cu ghimbir. Sarah mi-a
spus că s-ar putea să ajute. Îmi dă paharul cu apă, apoi des-
face învelișul unei bomboane și mă îmbie: Vrei una?

Încuviințez din cap, evitând contactul vizual, și întind
palma spre Bo. El lasă bomboana aurie să cadă-mi în palmă,
apoi aruncă ambalajul în gunoiul de lângă toaletă.

— Deci asta e o chestie care se întâmplă în fiecare zi, nu?
mă întreabă, deschizând un sertar de sub chiuvetă.

— De câteva ori pe zi în ultimul timp.

— Rahat, Win! Îmi pare rău! spune Bo.

Mă uit spre el când aud apa curgând. Ține o cârpă sub apă, lăsând-o să se ude. După câteva secunde, oprește robinetul și o stoarce de două ori înainte să o împăturească într-un dreptunghi.

Apucând ferm colțul măsuței de toaletă, Bo își susține greutatea în timp ce se lasă într-un genunchi.

— Uite! spune el, dându-mi delicat părul la o parte și așezându-mi cârpa rece pe ceafa.

Trebuie să recunosc, e minunat! Cu toate că trupul *mult* prea mare al lui Bo e *mult* prea aproape în baia *mult* prea mică a lui Sarah. Nu pot să-mi dau seama dacă greața e un reziduu a ceea ce a fost sau un semn că urmează mai mult, sau dacă sunt copleșită din cauza apropierii lui Bo.

— Poți să deschizi ușa? îl întreb, uitându-mă în ochii lui pe când iau cârpa și mi-o apropii de obraz.

Are ochi foarte drăguți. Blânzi.

— Cred că am nevoie de niște... spațiu.

— Da, sigur! încuviințează și se ridică gemând. Spune-mi când ești pregătită să pleci. Sarah ți-a adunat toate lucrurile și o să fiu chiar aici dacă ai nevoie de altceva, bine?

— Da, mulțumesc! îi spun pe când își înclină capul și închide ușa.

Îmi pun cârpa rece pe frunte, lăsând-o să cadă și pe ochii închiși și pe puntea nasului. *Un alt* simptom distractiv. De fiecare dată când vomit, începe să mă doară capul. În cele din urmă, se formează o presiune dureroasă în spatele ochilor, încetșându-mi vederea și făcând ca fiecare sunet să mi se pară prea intens.

Următoarea mea programare cu dr. Salim este peste cinci săptămâni. Mi-am pus asta ca etalon pentru cât de mult o să tolerez să mă simt ca o fabrică de vomă ambulantă. Dacă

durează mai mult de atât, s-ar putea să mă las pur și simplu dusă de valul bolii. O să merg pe faleză așa cum obișnuiau toate femeile bolnave și puțin nebune și o să îmi impun fie să termin cu asta, fie să mă bucur de un mormânt timpuriu.

Sau, poate, o s-o rog pe dr. Salim să-mi prescrie medicamentele pe care mi le-a sugerat.

Unul dintre lucrurile astea.

Când stomacul mi se potolește în cele din urmă, iar paharul cu apă este gol, mă ridic încet, mă spăl pe mâini și îmi clătesc gura. Ieșind din baie, îmi iau rămas-bun de la Sarah și de la Caleb pe când Bo îmi cară toate lucrurile la mașina lui.

Frigul mă ajută puțin, și nici măcar nu încerc să-mi pun haina pe mine înainte să mă urc în mașină, bucurându-mă de aerul rece pe pielea mea fierbinte, asudată.

— Ți-e suficient de cald? mă întreabă Bo, închizând portiera în urma lui, pe când puțină zăpadă cade și se topește imediat în interiorul mașinii.

— Mă echilibrez, îi răspund, odihnindu-mi obrazul pe tetieră.

— Bine! Joacă-te cu butoanele oricum vrei! mă îndeamnă și deschide GPS-ul pe ecranul consolei.

Îi dau adresa și apoi plecăm.

La un moment dat, în timpul drumului de 20 și ceva de minute dintre casa mea și cea a lui Sarah, ațipesc.

Sunt trezită de sunetul pietrișului sub roți când ajungem în parcare din spate a clădirii în care locuiesc. Îmi ridic fruntea de pe geam și încerc să-mi șterg subtil saliva de pe bărbie. Bo trage mașina într-un loc pentru vizitatori pe când clipesc precum o creatură speriată ca să mă trezesc.

Puiul de somn și aerul rece m-au ajutat, totuși. Mă simt *mult* mai bine.

— Îmi pare rău, am adormit!

— Da, mi-am dat seama pe la jumătatea poveştii despre cum am vomitat în public la şcoală, îmi zâmbeşte, iar mâna îi rămâne pe schimbătorul de viteze dintre noi. Probabil a fost mai bine aşa, zice şi bagă maşina în treapta de parcare.

— Ah, păi, data viitoare!

Îmi dau centura jos şi mă uit pe bancheta din spate la toate lucrurile mele.

— Mulţumesc pentru că m-ai adus! îi spun, începând să calculez mintal cum o să echilibrez coşul, geanta şi planta pe care Sarah m-a implorat să o iau şi să o readuc la viaţă.

Sunt deja profesionistă – ai fi uimit să ştii câte poţi face cu o mână şi jumătate şi o încăpătânare de catâr.

— Te conduc! spune Bo, oprind motorul maşinii.

Nu mă deranjez să protestez, deşi probabil ar trebui. N-am făcut curat în apartament cu excepţia faptului că am spălat câteva vase şi câteva haine în ultimele săptămâni, chinuită cum am fost de epuizare şi de greţurile matinale, care nu sunt doar *matinale*. Munca îmi consumă aproape toată energia, iar când ajung acasă, pur şi simplu adorm. Abia reuşesc să mă mobilizez să fac baie.

Ne croim drum prin aerul geros al nopţii spre intrarea din spate – o uşă gri de metal cu sticla crăpată într-o parte, care nu a mai fost reparată de când m-am mutat. Încep să mă fac mică în sinea mea, gândindu-mă la starea în care se află coridoarele şi holul clădirii mele. Mirosul de fum, podelele care se cojesc, luminile pâlpâitoare şi... *rahat!*

Liftul stricat.

— Mulţumesc, zic şi încerc să iau coşul de la el, dar nu reuşesc când trebuie să-mi echilibrez geanta, telefonul şi cheile într-o mână.

Bine, să încercăm din nou. Îmi pun telefonul în geantă şi mă folosesc de brelocul cu inel ca să îmi pun cheile pe

degetul mare de la mână mai mică. Gata, acum am o mână liberă pentru coș! Foarte ușor!

— Bine, am plecat, zic și iau coșul și îl poziționez pe șoldul meu stâng. Să ai o noapte plăcută! îi spun, puțin *prea* plină de viață.

Bo scoate limba pe când mijeste ochii foarte puțin la mine, apoi la holul din jurul nostru.

— Nu e lift aici, nu?

Mă crispez.

— Teoretic? Există. Dar nu funcționează de patru ani. Deci, nu, îmi pare rău!

— La ce etaj? mă întreabă, uitându-se spre scări.

— Al șaselea, îi răspund cu blândețe.

Aerul pe care îl trage în piept îi dilată nările.

— O să fie o provocare, spune, râzând fără umor și scărpinându-și sprânceana înainte să își pună aceeași mână în șold.

Mă uit la banca de metal de lângă liftul abandonat și îmi înclin capul, făcându-i semn lui Bo să mă urmeze. Luăm loc, las coșul și planta pe podea și mă așez picior peste celălalt, foindu-mă neliniștită.

— Am fost extrem de obosită de când am aflat de copil, dar am intenția de a căuta un loc nou, spun, privind în podea. Clădirea asta e foarte nasoală, sincer. Nu e ca și cum îmi doresc să urc șase etaje când o să fiu în ultimele săptămâni înainte de naștere. S-ar putea să ajung să nasc pe scări dacă fac asta.

Bo râde încet, iar sunetul îmi sună mai mult ca o râsuflare.

— Și, evident, abilitatea ta de a intra oriunde locuiesc este și o necesitate, îi spun, ridicându-mă puțin ca să mă uit la el.

Bo își înclină capul ușor spre mine. Are o privire ezitantă, dar apreciativă, cred.

— Știu că n-am pus la punct mare parte din plan sau orice altceva..., dar ar trebui să poți să ne vizitezi oricând vrei și...

— Nu doar să vă vizitez, Win. Vreau..., își clatină capul, trăgând adânc aer în piept. Nu sunt sigur cum aș putea să spun asta fără să pară autoritar, dar mi-ar plăcea ca bebelușul să stea și la mine. Peste noapte sau în weekenduri. Vreau să fiu implicat în viața lui de zi cu zi la fel de mult ca tine.

Ei bine, greața se întoarce.

O posesivitate maternă foarte puternică mă cuprinde. Știu că o să am nevoie de ajutor cu bebelușul, dar nicio parte din mine nu a luat în considerare că Bo ar fi altceva *în afară* de ajutor. Asta, ceea ce cere el, e mult mai mult decât atât. Respir prin valul de emoții care mă cuprind, încercând să mă calmez înainte să formulez un răspuns. În mod logic, știu că ceea ce cere este corect. Bebelușul ăsta e la fel de mult al lui, pe cât e și al meu. Dar, poate că, dând dovadă de un pic de egoism, nu mi-am imaginat un scenariu în care să nu fiu părintele *principal* și Bo, cel de sprijin. Al doilea părinte, pe care nu toți dintre noi ajungem să-l avem.

— Nu știu când ar fi asta posibil, mă bâlbâi. Sper să alăptez. Pentru primele câteva luni, bebelușul nu poate să fie de parte de mine mai mult de câteva ore.

— Păi, n-am putea să facem ambele? Și biberoane, și alăptat? Mă întreabă, timid. Presupun că pot să fac doar *unul* din lucrurile astea.

Chicotește neliniștit.

— Am auzit că alternarea îi nedumerește pe bebeluși și poate să afecteze cantitatea de lapte produsă de mamă și..., zic și trag puternic aer în piept. Bine, hai să luăm o pauză de la asta! Nu trebuie să stabilim totul acum. Voiam să spun că o să mă concentrez să-mi găsesc alt apartament. Ceva accesibil și mai drăguț dacă pot să acopăr chiria. Apartamentul

ăsta a fost singurul rămas în oraș pe care mi-l puteam permite acum patru ani, așa că mă îndoiesc că o să găsesc ceva *mult* mai bine, dar o să încerc. O să ținesc pentru accesibil și o să vedem unde ajungem.

— Cât câștigi la cafenea? Dacă nu te deranjează că te întreb.

— Puțin peste 20 000 pe an, după taxe. Apoi, de obicei, în jur de 6 000 pe perioada verii ca salvamar.

Bo își sprijină ambele coate pe genunchi, apoi își pune capul în palme, părând că se gândește intens. Sprâncenele îi sunt încruntate, formând un pliu adânc în centrul frunții, iar maxilarul îi e încordat, pe când își scrâșnește măselele.

— O să discutăm despre toate astea, Bo. Promit! O să fie cinstit. Pentru amândoi. Nu vreau să te exclud...

— Mută-te cu mine! mă întrerupe, iar ochii lui îmi aruncă o privire ezitantă, dar totodată sigură. Am o cameră în plus și un birou pe care putem să-l facem camera copilului. Casa mea e mică, dar e drăguță. Dacă te muți la mine, poți să strângi bani pentru un alt apartament cât ești însărcinată, și putem să trecem de etapa de nou-născut împreună. Nu mi-ar plăcea să fii singură în fiecare noapte de nesomn. Nu vreau să-ți dau peste cap rutina sau programul de alimentație al bebelușului, așa că... da. Ce părere ai?

— Cred că ești un străin, îi spun, uimită.

— Nu pentru mult timp, nu? Ce cale mai bună pentru a cunoaște pe cineva? Își drege glasul, apoi adaugă: Vreau să zic că străinii se mută împreună tot timpul și își spun colegi de apartament.

— Dacă detestăm asta? Dacă e un coșmar să trăiești cu mine? Sau dacă e un coșmar să trăiesc cu tine?

— Atunci... poate poți să te muți cu Sarah și Caleb. Sau, la dracu', poți să stai în casa mea și eu o să găsesc un hotel sau ceva.

— Nu știu! Simt că deja ne depășește situația asta și, după aceea, să fim și colegi de apartament?

— Gândește-te la asta oricât ai nevoie, dar cred că are sens.

Bo înghite în sec, iar ochii îi fug spre abdomenul meu. Face o pauză lungă, apăsătoare.

— Nu pot să fac prea multe acum, spune el abătut. Nu pot să ajut în alt fel, dar *pot* să îți ofer un loc în care să trăiești care o să fie OK pentru toți trei. Dacă te-ai muta luna viitoare, am putea încerca aranjamentul acesta pentru un an. Șase luni de sarcină, șase luni de bebeluș. Apoi putem să reevaluăm situația. Poți să economisești o grămadă de bani în perioada asta. S-ar putea să fie chiar suficient ca să dai un avans pentru ceva. Sau poate o să vrei să stai mai mult sau să pleci mai devreme... nu știu. Ce știu e că vreau să ajut oricum pot, și *ăsta* mi se pare un mod de a face asta.

Mă gândesc la ultima dată când m-am mutat cu un tip. Și Jack a spus toate lucrurile potrivite. Despre cum „ne începeam restul vieții împreună”. Că aveam să economisim foarte mulți bani dacă împărțeam totul. „Ce avem de pierdut?” m-a întrebat el, cu ochii lui negri mari, plini de un entuziasm așa cum nu arăta în mod normal, și cu părul ciufulit în toate direcțiile. Uneori Jack părea atât de plin de viață, încât țâșnea din el precum curenții de electricitate. Putea să mă încarce cu energie la fel de ușor precum putea să mă ardă complet. În fiecare zi, depindea de el care variantă avea să se întâmple.

Locuiam împreună doar de câteva săptămâni când Jack a țipat la mine pentru prima dată. Mai avuseserăm discuții și înainte, dar nimic de felul acesta. Arsesem cina și, trei ore mai târziu, el încă mă dojenea pentru că îi irosisem mâncarea și îi afumasem casa. De atunci a fost așa. Chiar dacă plăteam majoritatea facturilor, era casa *lui*, mâncarea lui,

mobila lui, rutina lui. Eu încălcăm normele. O intrusă în propriul meu spațiu.

— Aș vrea să plătesc chirie. Măcar puțin, îi spun, mișcându-mi privirea dintr-o parte în altă în timp ce mă gândesc. Și mi-ar plăcea să am ceva și în scris. Ceva legal, care specifică faptul că încercăm timp de un an și că, dacă se întâmplă ceva, iar unul dintre noi trebuie să plece înainte de termen, vom ajuta cu costurile de mutare ale persoanei respective sau cu găsierea unui loc nou.

Și aici mă refer la mine. Nu există nicio șansă ca tipul ăsta să se mute la un hotel înainte să mă dea afară din casa lui.

— Sigur, orice te face să te simți confortabil!

— Și mi-ar plăcea să-mi pot invita prietenii. Pe Sarah și pe Caleb. Vreau să simt că e și spațiul meu.

Sprâncenele lui Bo se unesc la mijloc, pe când își înclină capul într-o parte.

— Bineînțeles, Win, spune și se uită la mine puțin prea mult. Ar fi casa ta la fel de mult ca a mea. Din partea mea, ai putea să văruiești întreaga casă în verde neon. Adică, ai putea să discuți cu mine înainte. Dar ai putea.

— O să mă gândesc peste noapte la asta, îi spun și mă întind să iau coșul-cadou. Îi ofer un zâmbet cu buzele strânse pe când mă ridic și adaug: Apreciez oferta, totuși. Mulțumesc!

— Suntem în asta împreună, Win.

— Știu! aprob din reflex.

Nu știu sigur dacă într-adevăr cred asta. Chiar acum, nimic nu mi se pare sigur. Nici măcar un singur lucru.

— Anunță-mă când ajungi în siguranță, zice și arată spre scări.

— De aici până la etajul al șaselea? întreb sec.

— Da! Bo se lasă pe spate, sprijinindu-se de spătarul băncii, și mă anunță: Pentru că o să stau *chiar* aici până când mă anunți.

Îmi dau ochii peste cap, așezând coșul pe șold.

— Bine! Traversez holul și pășesc pe primul rând de trepte înainte să mă întorc ca să-l întreb: Ai mașină de spălat și uscător?

Zâmbetul lui se formează încet, dar complet optimist.

— Am.

Încuviințez din cap.

— Și ce părere ai despre plante?

— Le ador, îmi răspunde fără ezitare.

— Bine! îi zic pe când mă întorc și mă pregătesc pentru urcarea ce mă așteaptă.

— Bine! repetă el, optimismul din vocea lui găsindu-și ecoul în holul gol. Am o presimțire bună în legătură cu asta, Fred!

— Îm-hm!

Mă îndoiesc că o să-l numesc colegul meu de apartament prea curând, dar nu e nimic rău să mă gândesc la asta.

CAPITOLUL 13

Însărcinată în 15 săptămâni.

Bebelușul e cât un măr.

— ZIUA MUTĂRII! STRIGĂ SARAH ENTUZIASMATĂ ÎN secunda în care îi deschid.

Caleb e în spatele ei cu doi bărbați pe care nu-i cunosc, amândoi înalți, solizi și cu umeri largi care abia dacă încap pe ușă. Zâmbesc și dau din cap politicoși pe când intră în casă.

— Cine sunt ei? întreb încet când Sarah trece pe lângă mine.

Sarah lasă o cutie de mici dimensiuni în fața ferestrei și se întoarce spre mine. Poartă pantaloni scurți și un pulover supradimensionat inscripționat cu cuvântul *Velacris*. Cred că e ceva din una dintre cărțile ei preferate, dar, dacă întreb, n-o să mai plecăm de-aici la timp.

— Michael și Levi, îmi răspunde pe un ton nesigur.

Caleb se pune în mișcare în spatele nostru, direcționându-i pe bărbați spre dulapul meu mov. Aceștia îl ridică fără efort și ies pe ușă înainte să pot să le admir... *capabilitățile*.

— Ați angajat cărăuși? o întreb, enervată în mod evident. I-am spus explicit să nu o facă.

— Nu! spune și are tupeul să pară ofensată. Sunt prietenii noștri.

De-asta îi place lui Sarah să joace poker pe dezbrăcate atât de mult – e o mincinoasă groaznică. Din acest motiv, în adolescență, am fost nevoită să-i trag fundul gol și beat departe de multe petreceri, în timp ce Caleb era acasă și învăța.

Mă încrunt la ea.

— Ți-am spus să nu angajezi cărăuși, Sar! Dacă mi-aș fi permis...

— Dă-mă voie să te opresc acolo, graviduțo! Nu poți să urci și să cobori șase etaje toată ziua. În plus, eu și Caleb nu suntem chiar în formă, așa că ce-ar fi trebuit să facem aici? Să suferim? Am cheltuit câteva sute de dolari pe rahaturi *mult* mai puțin necesare.

— Sunt perfect capabilă să urc și să cobor scări, o contrazic.

Ea își dă ochii peste cap și începe să descâlcească frunzele plantei mele pothos.

— Ai vomitat azi? mă întreabă, iar coada ei se clatină violent pe când se întoarce spre mine ca să-mi arunce o privire seacă și care pare că spune „vrei să mergem în direcția asta?”

Deschid gura să o contrazic, dar mă opresc și trag aer în piept. Ca să fiu sinceră, chiar m-a îngrozit ziua de azi și numeroasele drumuri în sus și în jos pe scări. În ultimele câteva săptămâni împachetatul a fost teribil de obositor. La fel a fost și să îmi sortez lucrurile, să fac donații și să îmi iau provizii. Sarah a fost aici în majoritatea zilelor, și chiar n-ar trebui să fiu așa de nerecunoscătoare! A făcut deja suficient de multe ca să mă ajute să plec de aici înainte de sfârșitul lunii. Doar că îmi doresc să fi putut să angajez cărăuși eu însămi și să nu-i implic pe Sarah și pe Caleb. Urăsc să mă simt ca o povară!

— Bine, doar nu-i lăsa să-mi atingă plantele!

— Asta e cam jumătate din toate chestiile pe care le deții, spune Caleb, aruncându-și brațul pe după umerii mei. Zi a mutării fericită! adaugă și mă bate pe braț. Nu pot să spun că nu sunt fericit că n-o să mai văd locul ăsta vreodată.

— Snobi, îi tachinez și întind o mână pentru Sarah.

Ea se apropie până când toți trei suntem îmbrățișați la fel cum plantele de pe pervaz își încâlcesc frunzele unele cu altele.

— Vă mulțumesc! mormăi în umărul lui Sarah. Vă iubesc pe amândoi și *chiar* vă apreciez ajutorul! Îmi pare rău că nu mă pricep deloc să-l accept.

— Și noi te iubim! îmi răspund la unison.

— Acum învață-ne cum să-ți cărăm plantele în siguranță ca să nu sfârșești prin a-i ucide pe noii și drăguții noștri prieteni cărăuși! adaugă Sarah.

Restul dimineții trece fără probleme. Michael și Levi coboară mica mea colecție de mobilier piesă cu piesă – cu ajutorul lui Caleb, când vine vorba de monstrul care a fost canapeaua mea extensibilă. Aceasta locuiește acum pe trotuar până când i se găsește o nouă casă, din moment ce camera de oaspeți a lui Bo vine echipată cu un pat dublu.

Eu, Sarah și Caleb facem două drumuri cu plantele mele în timp ce restul cutiilor sunt cărate jos. Tot ce dețin este împachetat în doar două ore. Caleb îi plătește pe bărbați și așteaptă lângă camion pe când eu și Sarah mai urcăm o dată ca să aruncăm o ultimă privire.

— La dracu' cu scările astea! spune Sarah, deschizând sticla de apă pe palierul etajului al patrulea. La dracu' și la naiba cu scările astea! completează fără suflare, aplecându-se de mijloc.

— Ultima dată, îi spun, îndreptându-mi spatele ca să scot o bomboană din borsetă.

E plină cu biscuiți sărați, bomboane cu ghimbir, pastile pentru arsuri la stomac și gumă de mestecat – toate strategiile împotriva grețurilor pe care le-am descoperit în ultimele șase săptămâni. Dintre care niciuna nu mă

ajută acum. Cu excepția zilei de azi, am început să mă simt mai bine.

În cele din urmă, ne prăbușim pe podeaua de lângă ușa apartamentului, pe linoleumul bej spre maro care se cojește și care a fost folosit pentru cei câțiva metri pătrați de intrare și chicinetă. Beau încet din sticla de apă a lui Sarah și încerc să mă concentrez pe respirație, dar nu mă ajută. Presupun că e acceptabil să vomit pentru ultima dată aici.

După ce termin la baie, verific sub chiuvetă și de jur împrejur să nu fi rămas lucruri neîmpachetate. Bineînțeles, găsesc o altă agrafă pe care o bag în buzunar, dar orice altceva a dispărut. Vândut, donat sau în camionul de afară.

— Chiar se întâmplă, nu? spune Sarah bătând cu palma podeaua de lângă ea pe când mă apropii.

— Așa e! îi spun, lăsându-mă să alunec pe lângă perete.

— Cum te simți?

— Mai bine acum, îi răspund și bag în gură o gumă de mestecat.

— Mă refeream la mutatul cu Bo.

— Oo...

Da, *asta*!

— Încă ești îngrijorată? mă întreabă.

— Da! îi răspund și oftez. E greu să nu fiu.

— Cel puțin o să fii aproape de noi. Am căutat locul. E la doar 18 minute de mers pe jos.

Dau din cap absentă, mestecând de parcă încerc să mă răzbun pe guma de mestecat.

— Poți să te muți la noi oricând dacă simți nevoia. Dar cred că e un lucru bun. Poate o să fie ciudat o vreme, dar o să fie mai ușor să vă cunoașteți. Și, când vine bebelușul, o să ai nevoie de încă un set de mâini.

Mă crispez.

— Scuze... Știi ce-am vrut să zic.

Dau din cap, oferindu-i un zâmbet relaxat.

Când a devenit evident, cu cinci săptămâni în urmă, că nu mai pot să rămân în apartamentul ăsta, am luat în considerare oferta lui Sarah de a mă muta la ei. Dar, în cele din urmă, am decis că nu pot. Sarah și Caleb au decis în mod conștient că nu vor să aibă copii. N-aș fi scăpat niciodată de sentimentul că le stric existența lipsită de copii. M-aș fi simțit foarte vinovată.

— Aș putea să mă descurc și singură, o contrazic, mândria mea dorindu-și să fie consolată.

Sarah mă prinde de nas.

— Bineînțeles că *ai putea*. Dar ideea e că nu trebuie. Mamele noastre s-au avut una pe alta, nu? Gândește-te că Bo e ce a fost Marcie pentru June.

— E mai complicat de atât.

— Pentru că te-ai culcat cu Marcie *a ta*? Pentru că vrei s-o faci din nou? Întreabă Sarah pe un ton sugestiv.

Da, dar nu numai de-asta.

— Sunt doar hormonii.

— Cei pe care i-ai avut de Halloween sau cei de la sarcină?

— Ambii.

— Ai puțină încredere în tine! Sarah se sprijină de mine, astfel încât ajungem umăr lângă umăr, și zice: Dar înțeleg de ce nu vrei să complici lucrurile acum.

— Nu e doar că m-am culcat cu el. E și efectul Jack. Am locuit cu un singur tip înainte.

— Asta n-o să se întâmple din nou, Win. Promit! spune Sarah cu asprime, bând din nou din apă.

— Știu că pare ridicol pentru că Bo nu a fost decât bun și m-a susținut, și efectiv mă mut cu tipul ăsta de parcă

n-am nicio grijă pe lume, dar nu pot să nu simt că, *în clipa* în care o să mă relaxez, o să se întoarcă împotriva mea, la fel ca Jack.

— Vrei să jucăm „În cel mai rău caz”? mă întreabă Sarah.

E ceea ce propunea Marcie să joace cu noi atunci când, copile fiind, ne îngrijoram din pricina cine știe căror chestii. Ceea ce, privind retrospectiv, au fost în mare parte chestii pentru care chiar nu merita să ne îngrijorăm. Dau din cap, trăgând aer în piept.

— Așadar, te muți cu Bo, iar lucrurile merg bine. *Până când*, într-o seară, răbufnește. Se schimbă precum Jekyll și Hyde. Ca Jack, zice Sar, rostind numele fostului meu iubit cu un dezgust absolut. Ce-ai face?

— Plec. Imediat. Merg sau iau un taxi până la tine.

— Și apoi?

— Păi...

Încerc să îmi imaginez așa cum ne-a învățat mama ei. Să mă prefac că lucrurile astea se întâmplă cu adevărat și să merg până în străfundurile imaginației ca să creez un scenariu realist.

— Caleb probabil s-ar duce la el să ia lucrurile indispensabile. Noi două ne-am duce după restul când Bo ar fi plecat sau ceva de genul.

— Și apoi?

— Copilul meu n-ar avea tată. Sau ar avea un tată de care m-aș teme. Apoi ar trebui să-mi fac griji mereu. Aș fi neliniștită în privința vizitelor, emoționată în momentele în care aș lăsa copilul și l-aș lua. Dacă lucrurile ar lua-o razna, ar trebui să-mi iau un avocat și să plătesc taxele de judecată. Aș putea să pierd cazul, pentru că Bo are mai mulți bani și și-ar permite un avocat mai bun. Aș putea sfârși prin a fi eu cea cu probleme. Adică să fiu cea care îl roagă *pe el* să o lase să viziteze copilul.

— Bine, spune ea încet, masându-mi spatele în cercuri lente. Asta e cel mai rău caz, nu? Ai terminat?

Încuviințez, dând din cap și ștergându-mi lacrima care mi-a căzut pe obraz.

— Bun, *acum* ți se pare probabil? mă întreabă Sar cu sinceritate.

— Nu, îi răspund direct. Nu... nu mi se pare.

— Ce crezi că o să se întâmple, *de fapt*?

— Asta-i problema. Nu știu. Nu-l văd pe Bo fiind problema, dar nu-l cunosc suficient de bine încât să știu cum o să fie *de fapt*. Când ne petrecem timpul împreună, ne tachimăm, și e distractiv și ușor, dar asta e tot ce știu.

— Deci e mai mult o situație de genul „așteaptă și vezi”.

— Totul se rezumă la a ne cunoaște mai bine.

— Bun, de aceea cred că se te muți cu el *este* o alegere bună. Vrea să se implice, și sunt de părere că e mai sănătos să ai încredere în el până la proba contrarie.

Mi-l imaginez pe Bo ultima dată când am vorbit față în față – în noaptea în care mi-a făcut propunerea asta. Puloverul bleumarin tricotat de sub paltonul cu nasturii descheiați, blugii albaștri cu șosete verzi care se vedeau pe sub ei... Fără să fie deloc amenințător, ceea ce e impresionant, ținând cont de înălțimea lui.

Mă gândesc și la mesaje pe care ni le-am trimis de atunci. Felul în care se pare că nu pot să nu zâmbesc când numele lui îmi apare pe ecranul telefonului, știind că urmează să spună ceva amuzant sau drăguț. Faptul că zilnic mă întreabă cum sunt, îmi mulțumește și își cere scuze pentru cât de rău mi-a fost. Lucrurile pe care le învață din cartea despre cum e să fii tată pentru prima dată.

M-am convins puțin câte puțin în fiecare zi din ultimele săptămâni că este o idee bună, dar cred că trebuie să ajung să mă simt confortabil cu nesiguranța până într-un

anumit punct. Cel mai probabil, întotdeauna va exista o anumită neîncredere, ținând cont de lucrurile prin care am trecut. Autoconservarea trăiește în îndoială, la urma urmelor.

Sarah pune mâna pe genunchiul meu, părând cufundată în gânduri.

— Dar nu ești doar tu în toate astea, Win. În cel mai rău caz, dar și în cel mai bun, sunt chiar aici. Ne ai pe mine și pe Caleb. Fie că ne vrei, fie că nu.

— Eu aveam grijă de *tine*. Îți amintești?

Trag de colanți, supărată pe mine însămi.

— Da, știu! Încă simt asta.

Sar se apleacă pe mine, așa că nu mai trag de colanți.

— Doar că e rândul tău acum să fii cocoloșită. Asta e tot! Facem cu rândul.

Sunt pe cale să-i spun că ar trebui să plecăm de-aici înainte ca proprietarul meu să apară pentru inspecție, când se aude o voce din capătul holului.

— Sarah? strigă Caleb de pe scară, pe un ton în care se ghicește o falsă suferință. Niciuna din voi nu răspunde la telefoane. Sunteți bine?

Îmi scot telefonul în același timp cu Sarah și ne strâmbăm una la alta. Laolaltă avem zeci de apeluri pierdute și mesaje.

— Iartă-mă! șoptește ea. Scuze! Win are o criză și am grijă de ea! Coborâm într-un minut!

Caleb apare la ușă, cu fața roșie și transpirat.

— Vă rog să nu vă opriți din cauza mea din ce faceți, zice râzând și se trânteste pe podea, în fața noastră. O să zac aici puțin și o să *mor*.

— Probabil e o idee bună că voi doi ați ales să nu procreați. Cât de dramatic ar fi *acel* copil?

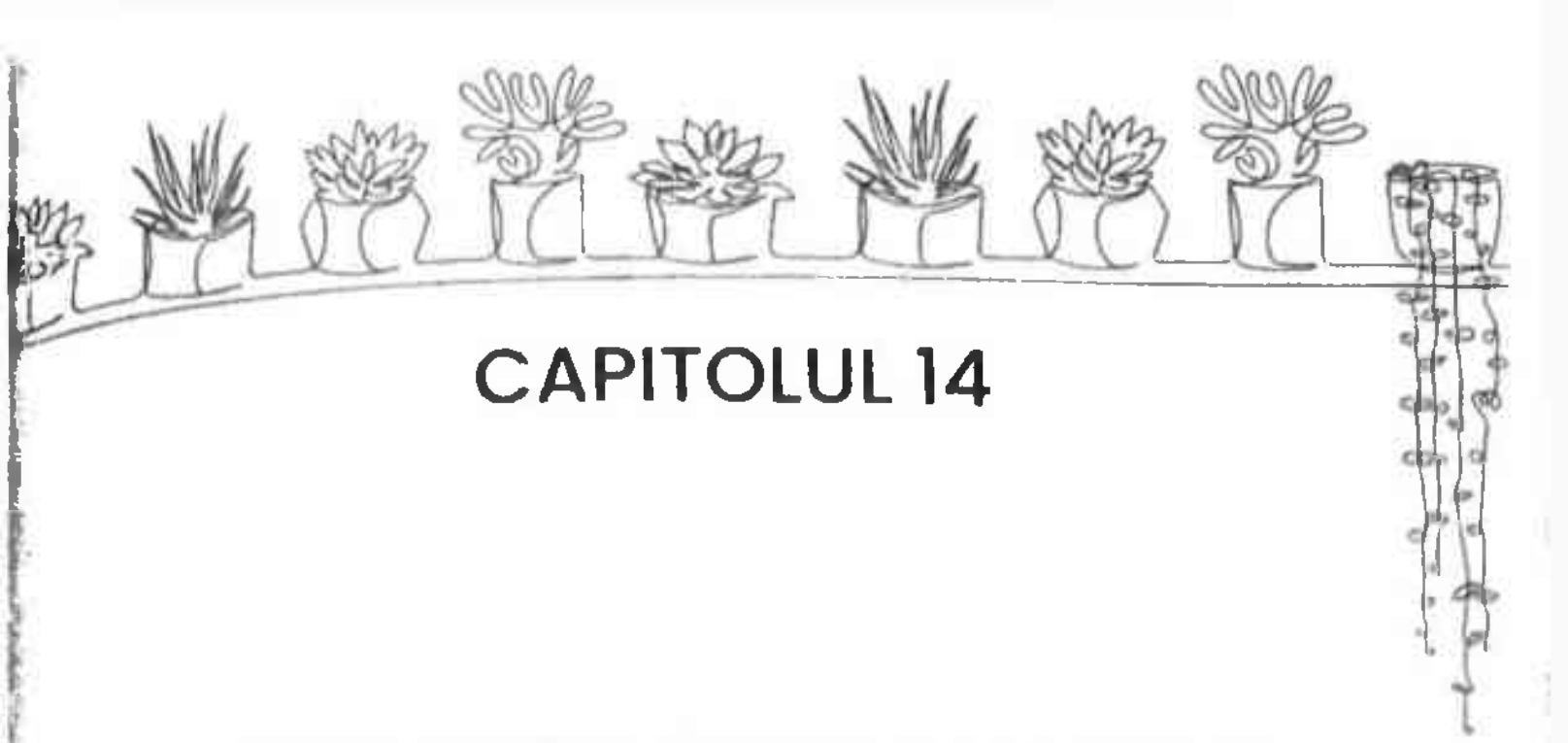
— Cu puțin noroc, ADN-ul lui Bo îl va depăși pe al *tău*, spune Caleb, uitându-se la mine cu doar un ochi deschis.

Îi arunc în față ambalajul gumei de mestecat.

Stăm în tăcere o vreme. Cuprind cu privirea apartamentul gol care dintr-odată mi se pare *foarte* mic în timp ce Caleb trage un pui de somn pe podea, iar Sarah îi mângâie umărul.

În cei patru ani petrecuți aici, totul a fost cu scopul de a merge mai departe. Un job care să-mi plătească facturile, așteptând să vină vara ca să mă simt mai în largul meu, fără să mă forțez să *fac* sau să *fiu* mai mult de frică. N-am făcut niciun progres real aici. M-am complăcut într-o viață acceptabilă, stagnantă – sigură, dar poate *prea* sigură. Mai mică decât viața pe care mi-ar plăcea să o trăiesc de acum înainte. Poate că ăsta e noul început de care am nevoie ca să mă pun în mișcare.

Poate că puțin disconfort o să-mi facă bine.

CAPITOLUL 14

URMÂNDU-L PE CALEB, CARE CONDUCE CAMIONETA de mutări, eu și Sarah intrăm pe o stradă liniștită, presărată cu zăpadă, de-a lungul căreia se întind diferite case vechi și pitorești. Soarele e pe cer azi și strălucește pe acoperișul negru, acoperit de gheață, al casei cu numărul 14. Casa lui Bo.

Am plănuit să vin să o vizitez în urmă cu câteva săptămâni, dar, cu Bo, care a preluat un proiect nou la muncă, nivelul meu general de neliniște și câteva furtuni de iarnă, nu am mai ajuns.

E *stupid* de drăguță. Un bungalow în stil Tudor cu acoperiș înalt în șarpantă pe partea dreaptă și tâmplărie de culoare maro-închis peste exteriorul de piatră albă.

— N-ai zis că locuiește în cabana Albei-ca-Zăpada, spune Sarah, parcând în fața casei.

Caleb a parcat pe aleea din dreapta casei și deja deschide portbagajul camionetei înainte să ieșim să ne întâlnim cu el.

— Mă întreb dacă cei șapte pitici o să vină să ne ajute, spune Caleb, întorcându-se spre noi pe când venim în spațele lui.

— Doar ce-am făcut gluma asta, ciripește Sarah îngrozitor de dulce pe când își plesnește soțul peste fund. Stai așa, Bo nu e aici? întreabă ea, uitându-se de la alee la ușa de la intrare.

— E la o conferință legată de muncă tot weekendul – o chestie care are loc o dată pe an. Ar trebui să se întoarcă

măine. A considerat că ar fi drăguț pentru mine să am timp să mă instalez singură.

Sarah îmi pasează o cutie cu plante, pe care i-a dat-o Caleb, care stă în spatele camionetei de mutări.

— Perfect! Asta înseamnă că putem să ne băgăm nasul peste tot.

Prietena mea ridică sugestiv din sprâncene, afișând un rânjet năzdrăvan de toată frumusețea.

Iau cutia și pornesc pe aleea pietruită spre ușa de la intrare. Tastesz codul pe care mi l-a trimis Bo mai devreme, iar ușa bipăie și se descuie singură. Mă întâmpină un mic hol cu superbe plăci de mozaic albastru care se ițesc de sub un preș negru. Pe peretele alb se află un șir de cârlige în care să îți pui haina, iar dedesubt se află o băncuță din lemn de culoare închisă pentru pantofi.

Chiar în fața mea văd o ușă îngustă, probabil a unei debarale, iar în stânga o arcadă rotunjită care duce în living. Având o fereastră cu ramă zdravănă ce dă spre partea din față a proprietății și încadratura scobită a unui șemineu nefuncțional, livingul chiar dă impresia unei cabane. Astea și grinzile de lemn care se întind de-a lungul tavanului înalt oferă o atmosferă confortabilă unei încăperi altminteri nedecorate.

Bo nu pare că are multe lucruri personale. Sunt câteva cărți pe măsuta de cafea și un set de lămpi de perete de ambele părți ale căminului, dar, în rest, pereții sunt goi. O canapea simplă, de culoare gri, se află în centrul încăperii, un element standard pentru majoritatea bărbaților singuri pe care i-am întâlnit vreodată, alături de un fotoliu rabatabil asortat, în colțul de lângă fereastră. Mă întreb dacă pot să fur locul de lângă el pentru raftul meu cu plante. Ar avea parte de o lumină bună acolo.

Înaintând, pășesc în camera alăturată, concepută drept sufragerie. Momentan, singurele piese de mobilier de aici

sunt un birou pus în cel mai îndepărtat colț și pe care se află un monitor și câteva grămezi de hârtii, și o comodă TV, care adăpostește o colecție *impresionantă* de discuri de vinil. Probabil sunt sute de discuri organizate în fantele de sub boxele și pick-upul de pe comodă.

Până acum, n-am luat în considerare că bărbatul cu care am făcut un copil ar putea avea gusturi groaznice în materie de muzică. Sau, și mai rău, că ar putea fi unul dintre acei oameni cărora nu le place deloc muzica. Țsta ar trebui să fie un factor determinant când iei în considerare cu cine îți amesteci ADN-ul. Așa că, atunci când observ un disc cu Nat King Cole lângă cel cu „Greatest Hits” al trupei Fleetwood Mac, îi mulțumesc în gând lui Bo pentru că este o persoană cu gusturi bune, pentru binele copilului.

În dreapta comodei, dincolo de o altă arcadă largă, se află bucătăria lui Bo, care pare să fie cea mai modernă încăpere din casă. Sub ferestrele dreptunghiulare care dau spre curtea din spate acoperită de zăpadă se află dulapuri de un gri-închis cu blat alb de marmură, separate de un cup-tor din oțel inoxidabil pe gaz. Între acele dulapuri și locul în care stau eu se află un blat tip insulă, iar în centrul lui, o chiuvetă mare, mată, de culoare neagră. Dulapurile de pe celălalt perete formează un L, oprindu-se chiar înaintea unei arcade înguste care duce spre un coridor foarte luminat. Între dulapuri și arcadă se află un frigider la fel de frumos din oțel inoxidabil, prevăzut cu dozator de gheață.

Așa e! Un nenorocit de dozator de gheață! Atât de *șmecheră* sunt acum!

— Bun, deci e foarte drăguță, dar ca o pânză goală, spune Sarah, care vine în spatele meu și așază o cutie pe blatul din bucătărie. Cu plantele tale și puțină înprospătare, locul ăsta o să fie absolut perfect. Zicând acestea, își aruncă un braț în

jurul meu și topăie cu un entuziasm vesel, în timp ce adaugă:
La ce te gândești? De ce ești tristă?

— Faptul că o să am un stoc constant de gheață mă emoționează puțin, îi spun, ridicând un deget ca să arăt spre frigider.

— Prioritățile tale sunt, ca de obicei, impecabile, spune Sar, împingându-mă prin arcadă spre coridor. Hai să vedem cum arată dormitorul tău!

O urmez către capătul coridorului, mângâind drăgăstos frigiderul pe când trec pe lângă el.

— A lăsat toate ușile deschise ca să poți să te uiți în jur. E drăguț din partea lui! spune Sarah peste umăr, dispărând în cel mai îndepărtat dormitor.

Trag cu ochiul pe prima ușă pe stânga și văd un dormitor pătrat, de dimensiuni decente, având aceiași pereți albi și același parchet întunecat ca restul casei. Cadrul castaniu al unui pat este împins într-un colț, sub o fereastră acoperită de draperii și nimic altceva. Observ o plafonieră de sticlă. Dormitorul meu nou, presupun.

Următoarea ușă duce într-un dormitor mai mic, cu pereți de un gri-deschis, o fereastră verticală lungă care dă spre curtea din spate și un mic dulap construit în perete în partea stângă. E de asemenea complet gol, cu excepția unor cabluri de internet încâlcite într-un colț, un router wi-fi și o cutie pe jumătate plină, etichetată *Pentru donat*.

Dându-mi seama că asta e camera care urmează să fie a copilului, mă sprijin de cadrul ușii și o admir puțin mai atentă, observând felul în care soarele de după-amiază creează un mic curcubeu pe peretele de lângă dulap. Mă întreb ce părere ar avea Bo dacă am văruî camera în galben. Cred că ar capta razele după-amiezii și ar face camera să fie și mai luminoasă.

Când mă întorc să mă îndrept spre următoarea cameră, Caleb stă tăcut lângă mine. Ochii îi sunt fixați undeva, sus,

peste nivelul umărului. Apoi Caleb își îndreaptă încet atenția spre mine. Schimbăm un zâmbet timid, plin de speranță.

— Camera copilului? mă întreabă simplu. Încuviințez din cap.

— Ți place?

— Da! îi spun, iar lacrimile amenință să curgă în voie.

— E o cameră grozavă.

— Crezi? îl întreb cu vocea tremurând. Râd de mine însămi, ștergându-mi o lacrimă, și îngaim: Oh, Doamne, nenorociții ăștia de hormoni mă fac să plâng. E drăguță totuși, nu?

— Hei! spune Caleb, întinzând un braț.

Merg spre el și îmi las capul să se odihnească pe pieptul lui. Mă bate pe umăr de câteva ori, apoi mă strânge și mă scutură, râzând într-un fel zeflemitor, dar totuși blând.

— Asta e un lucru bun, Win! E un loc grozav și o cameră perfectă. Nu fi tristă! Nu plânge!

— Nu sunt tristă. Doar că e o schimbare mare, știi? îi spun, proptindu-mă pe picioare și făcând un pas în spate. Cred că e puțin șocant să văd camera în care va dormi bebelușul. Asta e tot.

— Înțeleg. Dar...

Sarah apare pe coridor, ciufulită, de parcă a alergat, distrăgându-i atenția lui Caleb în mijlocul propoziției.

— Am găsit prezervative. Noi-nouțe, în ambalaj de plastic, anunță pe tonul unui reporter de știri.

Păi, *asta* a fost o intrare grăitoare. Mă uit la ea neîncrezătoare, analizându-i ochii care nu clipesc și expresia nebunească.

— În camera mea? o întreb, confuză.

— Nu, evident că nu! În camera ta efectiv sunt doar un pat și o saltea. În camera lui Bo.

Țâșnește apoi pe ușa din stânga noastră.

— Sarah, nu! Ieși de acolo! strig la ea și o urmez. Nu-ți mai băga...

Nu mai pot să o cert când ajung în mijlocul dormitorului lui Bo. Spre deosebire de restul casei, camera asta e decorată în stilul lui. E plină de artă și lucruri personale.

Peretele din spatele tăbliei din lemn de brad a patului e de un verde-închis, iar patul este acoperit de o cuvertură bej-verzuie și are o bancă de lemn rustică la capăt. Sub pat și bancă se află un covor mare, țesut natural, care se oprește înaintea de cele două noptiere fără uși, dar cu sertare mici deasupra.

Pe noptiera din dreapta e o colecție pe care, la prima vedere, cineva ar putea să o confunde cu niște reviste *deochete*. Dar sunt de fapt...

— Benzi desenate! exclamă Sarah, chicotind.

— Am văzut ce citești pe Kindle. Nu ești în măsură să judeci.

Sarah ridică un deget ca să vină cu un contraargument, apoi îl coboară, încuviințând din cap într-un fel de acceptare tristă.

— Crezi că m-ar lăsa să împrumut asta? întreabă Caleb, ieșind din dressingul lui Bo și purtând o armură de piept și un coif.

— Încetați! Amândoi! Nu ar trebui să fim aici sau să-i atingem lucrurile.

— Crezi că folosește jocuri de rol în pat? întreabă Sarah, sărind practic până la soțul ei și trecându-și mâna peste metalul de pe pieptul lui. Asta ar putea fi oarecum sexy, îmi spune, rânjind, peste umăr.

— Milady, îi cântă în strună Caleb, aplecându-se ca să o sărute.

Ea chicotește pe când buzele li se ating.

— Of, Doamne, pe bune? Acum îi pângăriți lucrurile!

— Mi se pare corect, spune Caleb, dându-și jos coiful și punându-și-l pe sold. Noi n-am mai putut să ne facem de cap în dormitorul nostru de oaspeți de când am aflat că are un fel de energie magică de făcut copii.

— Nu așa funcționează lucrurile, zic mai mult pentru mine. Vă rog, doar puneți totul la loc!

— Win, cred că tatăl bebelușului tău s-ar putea să fie un tocilar de primă categorie, spune Sarah, apropiindu-se de mine pe când Caleb se îndepărtează.

Mă uit peste umărul ei la tablourile sepia de pe peretele de lângă ușa dressingului. E un brevet schițat în creion al navei Enterprise din *Star Trek*.

— Păi, de-asta sunt aici, nu? Ca să-l cunosc pe tip.

Categoric un tocilar.

— Exact... De aceea m-am uitat prin sertarele lui.

— Oh, Doamne! mormăi, prinzându-mi puntea nasului. Nu e același lucru.

— Spune-mi, Winnifred June, de ce cumpără un bărbat prezervative?

Îmi ridic bluza și arăt spre burtica de gravidă care a început să se formeze. Pare mai mult un abdomen balonat după ce am mâncat un burrito mare, între șoldurile mele moi și pufoase.

— Poate ca să evite asta?

— Nu, dar nu le-a *folosit*. Cutia este încă nedeșfăcută.

— Sarah, unde vrei să ajungi cu asta? Avem un camion întreg de descărcat și chiar nu cred că ar trebui să fim în camera lui *sau* să discutăm despre viața sexuală a omului.

Mă uit peste umăr pe când o bufnitură se aude din dressingul în care se află Caleb.

— Oprește-te, indiferent ce faci acolo! strig la el.

— Nu face sex cu nimeni altcineva! se aude și Sarah, rânjind ca o felină.

Caleb râde din dressing, și pot să jur că aud cum se pornește o sabie laser.

— Sau Bo a făcut *atât* de mult sex, încât a rămas fără și a fost nevoit să mai cumpere, o contrazic.

Îi cade fața instantaneu. Pare atât de trădată de simpla noțiune că Bo ar face sex cu altcineva, încât *aproape* că mă simt vinovată pentru că am sugerat asta.

— Sar, știu că ai intenții bune, dar eu și Bo nu suntem un cuplu din cărțile tale. Dacă plănuia să facă sex cu *mine*, atunci nu ar fi avut nevoie de alea, nu?

— Logica s-a întors împotriva mea. O recunosc.

— Și nu plănuiesc să fac sex cu el, un alt factor pe care se pare că tu continui să-l uiți.

Chiar atunci, Caleb iese din dressingul lui Bo ținând ceva în mâini în timp ce chicotește sumbru.

— Crezi că e alpinist sau... ?

Mi se încordează gâtul și mi se usucă gura când văd funia neagră de mătase. Caleb o aruncă peste umeri de parcă ar fi o eșarfă cu pene.

Sarah râde pe nas, răsfoind paginile unei reviste cu benzi desenate pe marginea patului.

— Pune aia la loc *acum* și așteaptă-ne lângă camionetă! îi spun lui Caleb, fierbând de nervi. Și *tu*, zic și arăt spre Sarah, dar apoi am lapsus. Doar... vino să vedem baia, presupun. Niciunul dintre voi nu are voie să se întoarcă aici, ați înțeles?

Amândoi își dau ochii peste cap. Caleb se întoarce în dressing, iar Sarah se bosumflă pe când pune banda desenată înapoi în grămadă. Îi fac să plece din cameră înainte să verific pentru ultima oară dacă totul e la locul lui. Închid ușa în urma noastră și o urmez pe Sarah în baia de pe hol.

E destul de înghesuită pentru amândouă deoarece cabina de duș ocupă mare parte din încăpere. Gresia neagră, hexagonală, se potrivește frumos cu pereții albi care se

transformă în faianță în dreptul dușului. Acesta din urmă are o bancă construită din ceramică. Sub chiuvetă e o măsuță de toaletă cu puțin spațiu de depozitare și un dulăpior de medicamente cu oglindă deasupra.

— Presupun că va trebui să vii la mine ca să faci baie în cadă, spune Sarah, așezându-se pe toaletă.

Trebuie să recunosc, nu mă așteptam să fiu atât de devastată de lipsa unei căzi, dar realitatea mă lovește dur. Băile în cadă sunt momentele în care mă destind, procesez și mă relaxez. Și, în ultima lună, tot acolo am găsit confort pentru trupul meu obosit și chinuit de dureri.

— Poate, mă bosumflu, pornind și oprind robinetul chiuvetei.

— Sau pune să se instaleze o cadă? Are bani, în mod evident. Camera e suficient de mare.

Râd în sinea mea.

— Da, o să fac o listă cu solicitări. Îmi îndrept spatele, adoptând rolul celui mai rău sine al meu, și zic: Mulțumesc, Bo, pentru că mă lași să mă mut aici deoarece am eșuat la a fi un adult de succes pe cont propriu și am rămas însărcinată cu tine! Ce-ai zice de o renovare completă a băii? Și poate, în timp ce faci asta, mi-ai putea construi și un turn în care să dorm?

Sarah îmi zâmbește.

— Corect! spune Sarah, mutându-se lângă mine.

Ne uităm la reflexiile noastre în oglindă și amândouă oftăm melancolic.

— În plus, dușul s-ar putea să fie o necesitate, spun, observând numeroasele bare de sprijin instalate. O să-mi fie dor de băi, dar nu am nevoie de ele.

— Dă-mi voie să te contrazic! spune Sarah, jucându-se cu părul pe când își admiră reflexia cu buzele țuguiate și cu sprâncenele ridicate.

Procedez la fel, ciufulindu-mi bretonul ca să cadă mai bine.

— Făceam asta în fiecare zi, spune ea din suflet, uitându-se la mine în oglindă.

— Hmm?

— Ne aranzam împreună, împărțeam o oglindă... Îmi e dor uneori. Îmi e tare dor de apartamentul ăla vechi!

Și mie mi-e dor! Mi-e dor de Marcie și de mama împreună, dansând în bucătărie și chicotind ca niște școlărițe în paharele lor de pinot grigio! Mi-e dor de haosul creat de patru femei care încercau să împartă o baie și o mașină! Mi-e dor să mă simt tânără, lipsită de griji și naivă. Am pierdut atât de mult timp atunci dorindu-mi să fiu mai mare! Așteptând nerăbdătoare să plec de acolo și să îmi trăiesc propria viață. Dar asta nu s-a întâmplat cu adevărat. Doar am crescut. Și acum uită-te la mine! N-am realizat nimic.

— Îmi furai toate machiajele, o contrazic, evitând nostalgia profundă care mi s-a cuibărit în piept.

— Da, dar întotdeauna ți-am împletit părul, glumește Sar, jucându-se cu o șuviță din părul meu.

Apoi își freacă buzele una de alta, fixându-și ochii pe umărul meu pe când îmi răsucește părul. Îmi dau seama că e cu gândurile departe.

— Eu... am vorbit cu June seara trecută, de fapt.

— Oh!

Nu e o surpriză totală că mama o sună pe Sarah, din moment ce nu i-am răspuns la telefon de o lună, dar este surprinzător că a așteptat până acum ca să îmi spună că au vorbit. De obicei, primesc un mesaj de la Sarah, care mă pune în temă imediat. Spunându-mi să mă potolesc și să n-o mai pun pe ea să fie mijlocitorul.

— Își face griji pentru tine. Spune că nu mai vorbești cu ea.

— Corect!

— Știu că e greu, Win. Știu cum e ea. Dar trebuie să-i spui. Îi e dor de tine și nu cred că o să reacționeze groaznic. Ar fi o ipocrită dacă ar face-o.

— Știu! O-o să o sun! Am fost foarte ocupată de când am aflat. Și am procesat toate schimbările. Și apoi am împachetat și m-am mutat. Dar promit că o s-o sun! O s-o sun în seara asta!

— Bine! zice Sarah, dând drumul la șuvița acum împletită strâns lângă urechea mea. Bun!

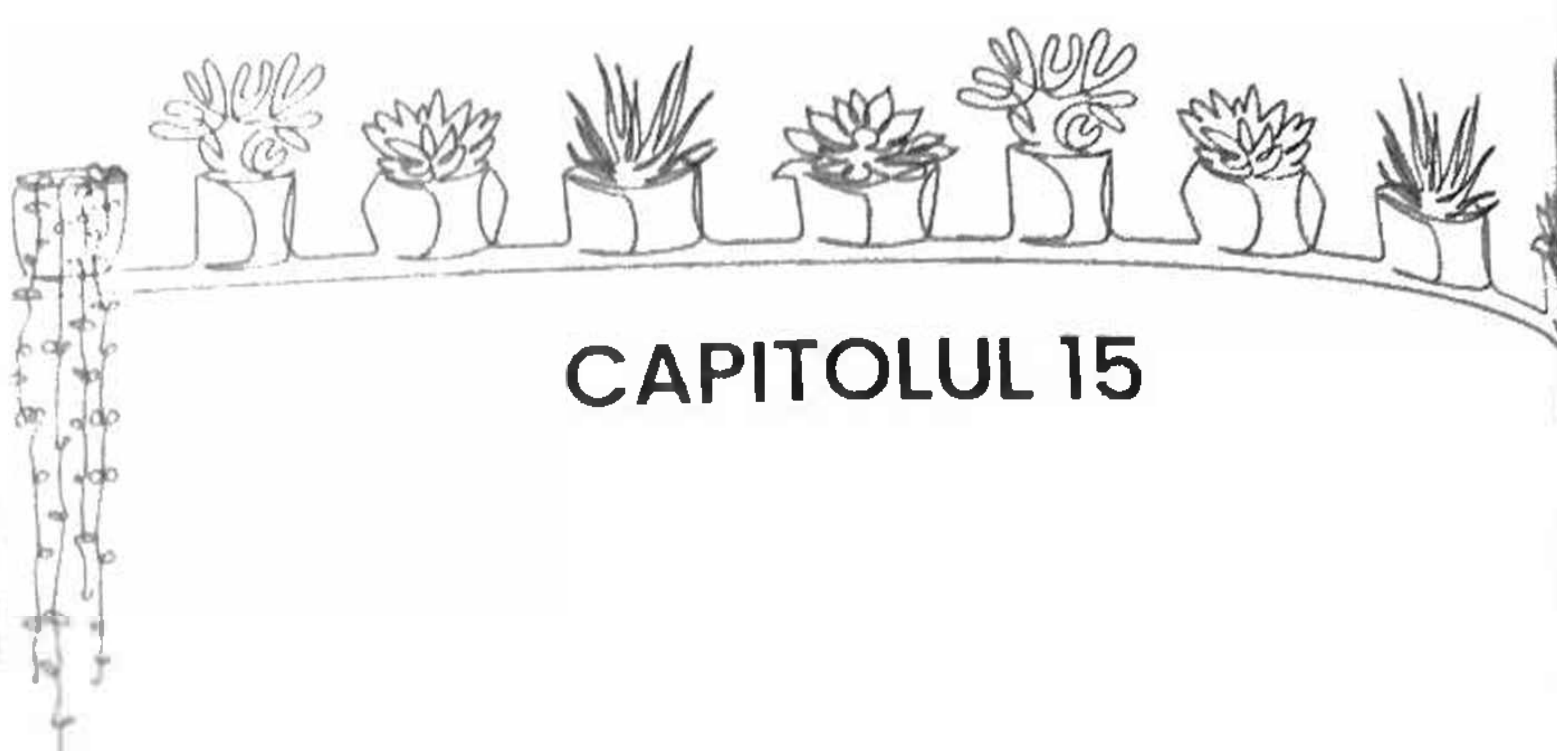
Ne zâmbim blând în oglindă.

— Ar trebui probabil să-l ajutăm pe Caleb, spune Sarah, rânjind cu gura până la urechi.

Râd, făcând o grimasă.

— Oh, *rahat*, da! Am uitat complet de el acolo.

Apoi fugim spre curtea din față.

CAPITOLUL 15

DUPĂ CÂTEVA ORE DE DESCĂRCARE, DESPACHETARE și mutat mobila în dormitorul meu, am decis să terminăm pe ziua de azi. Sarah și Caleb au plecat după ce am comandat pizza, lăsându-mă cu o cutie întreagă doar pentru mine într-o casă tulburător de tăcută.

Am încercat de câteva ori, dar în cele din urmă, am reușit să pornesc casetofonul. Acum Frank Sinatra cântă despre a fi pe cai mari în aprilie pe când bag așternuturile în uscător, cântând suficient de tare încât casa să nu se mai simtă așa de goală. Fără vecini cu care să împart un zid pentru care să-mi fac griji, atac versurile cu stil. Râd spre tavan când dragul de Frank se referă la el însuși ca fiind odată pirat. Pentru că fix *asta* m-a făcut să ajung aici.

Și, la naiba, o să mă adun și o să mă întorc în cursă. Exact așa cum sugerează domnul Sinatra.

Plutesc prin casă, valsând lin cu o mână pe partea de sus a burții mele în devenire și mă opresc din când în când pentru *numeroase* pauze de fulgi de gheață. Când uscătorul termină cu așternuturile în același timp în care ultima piesă de pe fața B se sfârșește, îmi fac patul și mă bag în el.

Îmi scot telefonul și verific imediat mesajele de la Bo. Mă întreabă cum m-am instalat, oferă instrucțiuni pentru robotul din duș – care aparent a fost instalat invers și poate fi temperamental – și mă anunță că o să se întoarcă mâine.

înainte de prânz. Îi răspund repede, apoi deschid mesajele cu mama. Îi scriu câteva scuze înainte să decid să o sun pur și simplu.

Sună doar o dată și îmi răspunde.

— Trăiește! declară mama ca o formă de salut.

— Bună, mamă! Îmi pare rău! Am fost foarte ocupată în ultima perioadă. Mi-a fost dor de tine!

— Și Sarah a spus asta. Dar n-a zis prea multe, totuși. Îți ține secretele, ca întotdeauna. Presupun că de-asta suni? Nu a vrut să fie mijlocitor?

— Nu! Păi, da, mi-a spus că ai sunat. Dar chiar am fost ocupată. Și da, trebuie să îți spun ceva.

Mă uit în tavan, dorindu-mi să rostesc cuvintele. Sau dorindu-mi în schimb începutul unei invazii extraterestre sau vreun eveniment apocaliptic oportun.

— Sunt însărcinată, îi spun.

Două cuvinte. Asta e! Simplu. Le-am spus acum. Nu le mai pot retrage.

Nu se mai aude nimic pe fir. E dureros de liniște.

— Mamă?

— Sunt aici.

— M-ai... m-ai auzit?

— Ce să aud? Scuze, mă uit la serial!

— *Regina Sudului*? Mamă, e pe Netflix; pune-i pauză!

Unele tradiții, ca seara telenovelelor de duminică, nu mor niciodată. Probabil și Sarah face asta în pat chiar în acest moment. Asta a fost mereu ceva ce au împărțit ele două, și uneori eram invitate și eu, și Marcie. Doar dacă nu puneam prea multe întrebări, cum ar fi: Nu murise? Cine e ăsta? Când a avut timp pentru o aventură între crimele în serie? Nu e ăla *tatăl ei vitreg*?

Mama mormăie, iar scaunul îi scârțâie pe când se întinde după telecomandă.

— Bine, bine, bine! Doar că m-ai prins în timpul unei părți interesante. Teresa doar ce a sunat...

— Sunt însărcinată, o întrerup.

— Tu? spune ea abrupt, însoțindu-și întrebarea cu un râs surprins.

Nu știu de ce surprinderea ei mă jignește, dar asta simt.

— Da, *eu*!

Scoate un sunet care ar putea trece drept pufnet. Jumătate amuzat, jumătate șoc.

— Păi... cine e tipul?

Bineînțeles. Nu „Cum te simți?” Nu „Câte săptămâni ai?” Sau... bine, presupun că următoarea întrebare ar putea fi „Cine e tipul?”, dar primele două contează mai mult.

— Numele lui e Bo. E un prieten de-al meu. Ne-a luat valul la o petrecere și... știi restul.

Nu e *total* o minciună. Mama nu trebuie să știe că mi-am tras-o cu tipul chiar în ziua în care l-am cunoscut. Unele lucruri nu trebuie împărtășite cu femeia care a început să predice abținerea mai presus de orice când aveam zece ani.

— Contracepție zero; femei McNulty doi, glumesc sec.

— Și? E un *ratat* sau e un bărbat decent?

Mă uit în jur la dormitorul drăguț din casa *lui* în timp ce stau pe *noul* meu pat pe care el mi l-a oferit și dau din cap în sinea mea.

— E un bărbat decent. Noi... noi ne-am mutat împreună, de fapt.

Aud un suspin la celălalt capăt. Un fel de ușurare fericită, amestecată cu un oftat mulțumit.

— Oo, e minunat, Winnie! E de-a dreptul minunat!

Probabil ar trebui să menționez contextul în care ne mutăm împreună, dar de ce să mă deranjez acum? N-o să mă implic într-o conversație încă și mai dificilă dacă nu sunt obligată.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme; a fost o nebunie. Mi-a fost foarte rău și...

— Cum e el?

— Bleah! îi răspund înainte să pot să mă opresc.

— Poftim? răspunde tăios.

— *Mamă!* rostesc, încercând să par mai puțin agitată decât mă simt cu adevărat. Îți spuneam că îmi vomit mațele în fiecare zi, iar tu mă întrerupi ca să mă întrebi despre el. Bo e în regulă. E grozav. Dar *ficei tale* i-ar prinde bine niște sfaturi maternale.

— Îmi pare rău, ai dreptate! Și mie mi-a fost foarte rău când am fost însărcinată cu tine, pușor. E îngrozitor, dar într-o zi, curând, o să merite totul.

— Vreun sfat?

— Singurul lucru care a funcționat pentru mine a fost să beau o grămadă de bere de ghimbir și să mănânc covrigei sărați în fiecare zi. Doctorii probabil te-ar avertiza să nu folosești metoda asta.

— Crezi că așa m-am ales cu mâna mea?

— Winnifred June!

Chicotesc în telefon. Și mama face la fel, dar se căznește să se împotrivească, la fel ca întotdeauna.

— Trebuie să nasc pe 24 iulie, îi spun când chicotele noastre se potolesc.

— Oo, uau! Deci... ai *câteva* luni.

În vocea ei se aude o urmă inconfundabilă de durere pe care este evident că eu am provocat-o. Urăsc că e supărată, dar nici nu pot să spun că îmi doresc să o fi sunat mai devreme. Dacă nu aș fi așteptat, dacă i-aș fi spus *înainte* să decid să mă mut cu Bo, această conversație ar fi fost o predică și o înșiruire de platitudini pline de dezamăgire.

„Am crezut că ai învățat din greșelile mele. Te-am crescut mai bine de atât. Cum o să ai grijă de acest bebeluș

de una singură în timp ce lucrezi la cafenea? Ce bărbat o să te vrea acum?"

Și, desigur, mă folosesc de Bo ca de o plasă de siguranță necunoscută, lăsând-o pe mama să creadă că trăiesc o poveste de dragoste. Dar ce nu știu nu-i va răni pe niciunul dintre ei.

— Am 15 săptămâni, de ieri. Fac o pauză, simțind puțină vinovăție, apoi adaug: Chiar am fost ocupată. Vorbesc serios.

— Păi, mulțumesc că-mi spui acum, presupun.

— *Chiar* îmi pare rău, mamă. Cred că mi-am făcut o idee în cap despre a-ți spune. Nu eram pregătită să mi se pară încă atât de real.

— Chiar pare real acum? mă întreabă.

— Nu! răspund cu sinceritate.

Oftează, iar în tonul ei murmurat se întoarce un strop de compasiune.

— Și eu am simțit asta. Până să-mi pună un mic *tu* urlător în brațe, totul mi se părea așa, ca o născocire.

— Apoi ți s-a părut minunat? Cea mai mare binecuvântare din viața ta? Un dar de la Dumnezeu? o întreb pe un ton teatral.

— Desigur. Apoi înfricoșător. Apoi încă puțin minunat. Apoi înfricoșător din nou. Repeti asta oarecum pentru... totdeauna. Și dacă ești *foarte* norocoasă, într-o zi, bebelușul ăla o să te sune într-o seară de duminică oarecare din februarie și o să îți spună că o să fi bunică.

— Surpriză! spun pe un ton monoton.

— Presupun că e rândul meu să te vizitez vara asta, nu?

— Mi-ar plăcea asta, te rog!

— Presupun că programul tău s-a eliberat puțin, zice mama, râzând.

— August ar fi cel mai bine – ca să ne asigurăm că bebelușul vine înainte să ajungi tu. Nu te-aș vrea aici pentru data nașterii în cazul în care bebelușul are trac.

Și nu te-aș vrea nicăieri în apropiere de camera de spital, gândesc în sinea mea.

— Păi, lasă-mă să vorbesc cu Duncan ca să vedem când ar fi o perioadă bună ca să vin să te vizitez.

— Ți-ai luat un clarvăzător nou? Ce s-a întâmplat cu Maurcen?

— Nu, *drăguță*, Duncan e amoretul meu. Avem patru luni. Am vorbit despre el înainte. O! râde încântată. Eu am un *amoret*, și tu ai un *Bo*.¹

Duncan? Nu *cred* că am auzit de el până acum. Dar nu pot să-i spun asta mamei fără să risc o altă ceartă precum incidentul cu *Travis* din iulie anul trecut. Mama se supără foarte tare din cauza lipsei mele de interes când vine vorba de viața ei amoroasă și de incapacitatea mea de a ține pasul cu bărbații care vin și pleacă.

Știu că mă face o ipocrită, pentru că nu-mi pasă defel când prietenele mele se culcă cu nenumărați bărbați sau sunt monogame în serie, dar *urăsc* asta când vine vorba de mama. Întotdeauna am făcut-o. Îmi doresc mai mult pentru ea decât să pună tot sufletul într-un bărbat pentru câteva săptămâni sau luni și după aceea să se simtă pustiită când individul nu mai dă niciun semn.

— Duncan, da! Bineînțeles. E pilot sau doar foarte priceput la a ști când e mai potrivit să călătorești? o întreb, puțin țăfmoasă, trebuie să recunosc.

— Păi, nu pot să plec așa, pur și simplu, fără să-i cer părerea, Winnie.

Râde de absurditatea *evidentă* a ceea ce am spus.

— Nu? Nici măcar pentru câteva zile ca să îți vizitezi singura fiică și nepotul?

¹ *Beau* (citit *Bo*) în original în limba engleză înseamnă „amoret”, „iubit” (n. tr.).

— Am spus că o să mă consult, Win. Încetează să mai fi impertinentă cu mama ta!

Inspir și expir încet, scuturându-mă.

— Da, bine! Doar, anunță-mă, bine?

— Desigur...

Pocnește din buze, căutând un alt subiect — și, evident, nu găsește nimic.

— Păi, o să te las, atunci!

— Bine, mamă!

Aș putea să o rog să continuăm să vorbim. Aș putea să-i spun cât de înfricoșător mi se pare totul. Cât de mult mi-aș dori să dau timpul pe repede înainte și în același timp să-l dau înapoi. Cât de mult mi-ar plăcea una dintre îmbrățișările ei lungi și foarte strânse. Dar nu o fac.

— Te iubesc! îi spun în schimb.

— Și eu te iubesc, dulceată! Spre să te odihnești din plin. Spune-i nepoțelului să o lase mai moale cu tine.

— Așa o să fac! Pa!

Închid și îmi apăs telefonul pe bărbie, întorcându-mă pe spate și holbându-mă la tavan. Derulez apelul telefonic și mă simt ușurată, știind că în ceea ce o privește pe mama — *regina* emoțiilor neprevăzute — lucrurile ar fi putut să meargă mult mai rău. Și *hei*, cel puțin acum știe. Pot să bifez asta pe lista mea incredibil de lungă cu lucruri de făcut înainte de sosirea bebelușului. O listă pe care, acum, că mă gândesc la asta, ar trebui să o scriu, de fapt.

Sunt pe cale să consider ziua drept un câștig per total, să mă întorc și să leșin pe noua mea saltea *foarte* confortabilă, când îmi dau seama că n-am verificat dacă ușa de la intrare e încuiată. Și cu toate că patul mă trage să rămân și să mă ghemuiesc în el, nu mă încântă în mod special ideea de a fi bătută în somn sau să am casa devastată în *prima*

noapte. Așadar, văicărindu-mă, mă ridic din pat și, pe întuneric, merg împleticit până la ușa de la intrare. Observ de la distanță că zăvorul e la locul lui, dar tot mă duc până la intrare ca să verific clanta. Din întâmplare, calc pe o grămadă de corespondență de pe podea, care cel mai probabil a fost livrată prin fanta ușii.

Robert Durand citesc pe plic. Nu-i moment mai bun ca prezentul ca să aflu numele tatălui copilului meu, presupun... Ce *naiba* fac?

Printre nenumăratele pliante și plicuri greu de descris este și o bandă desenată, încă ușor îndoită de la livrare. Le ridic pe toate cu intenția de a le pune pe blatul din bucătărie și de a mă întoarce în pat. Dar, când pun jos corespondența, banda desenată lucioasă și moale se holbează la mine cu fonturi intense și culori prea interesante ca să o ignor. Decid că o lectură târzie n-o să-mi facă rău, așa că iau banda desenată în dormitorul meu.

Mă urc în pat și îmi umflu pernele înainte să mă sprijin de ele. *Anihilatorul*, numărul 392, scrie pe ea. Mă întreb dacă Bo are toate cele 391 de numere anterioare pe undeva. Presupun, pentru că, spre deosebire de Caleb, nu m-am aventurat în dressingul lui ca să văd ce e pe acolo. Ar putea avea o grămadă de lucruri despre care nu știu. Cum ar fi mai multă sfoară, de exemplu.

Nu. E un lucru periculos de imaginat. Categorie *nu* o să urmez acel fir al gândirii.

Și, desigur, nu știu cine este tipul ăsta, *Anihilatorul*, sau de ce e atât de supărat că regele iadului a fost detronat de șmechera asta, *Serinthina*, îmbrăcată sărăcăcios. Dar la *naiba*, porcăria pe care o am sub ochi chiar e distractivă de la bun început.

Există foarte multă tânjeală între acești doi „inamici”, iar eu, una, o savurez. Am înțeles și că există un fel de zeitate

nemuritoare de care se tem *amândoi*, care poate fi distrusă dacă lucrează împreună – cu reticență, bineînțeles. Însă nu știu prea multe, ținând cont că nu am citit celelalte numere. Jumătate din temenii, numele și locurile astea nu înseamnă nimic pentru mine. Totuși... îmi place oarecum. Pe ultima pagină, în mijlocul unor excelente tachinări post-bătălie, Serinthina face aluzii la faptul că ăștia doi și-au făcut de cap pe Planeta de gheață *Borgue*. Dau vina pe hormonii excitați provocați de sarcină pentru viteza cu care îmi ridic telefonul ca să caut în care număr ar putea fi asta.

Apoi cheltui puțin peste trei dolari ca să descarc numărul 181 pe telefon. Totul pentru a-l cunoaște mai bine pe Bo și interesele lui, bineînțeles.

În niciun caz ca să văd cum și-o trag cei doi extraterestri excitați.

CAPITOLUL 16

AM STAT TREAZĂ JUMĂTATE DE NOAPTE CA SĂ CITESC numere vechi din *Anibilatorul* și am plătit pentru asta de dimineață, când ochii mei s-au luptat să se deschidă în timp ce suna alarma. Nu lucrez azi, dar ar trebui să petrec câteva ore în dimineața asta ca să despachetez și să mă instalez înainte să ajungă Bo acasă. Nu contează că am cutii sau plante îngrămădite în dormitor, dar nu le vreau în bucătărie sau în living, ocupând prea mult spațiu și stându-i în cale.

Și chiar când pun ultima cană din ultima cutie din bucătărie în mașina de spălat vase, ușa de la intrare bipăie și bâzâie pe când se descuie, anunțând întoarcerea lui Bo.

— Bună! strigă el, închizând ușa în urma lui.

— Bună! îi răspund, umplând mașina de spălat vase cu detergent și rânjind în sinea mea. Sunt în bucătărie, adaug.

Când închid mașina de spălat vase și mă întorc, Bo e sprijinit de arcadă, cu haina îndoită pe un braț și o geantă de călătorie în mână.

— Salutare, colega! spune el, cu un zâmbet larg și de-a dreptul contagios.

— Bine ai venit acasă! îi spun și fac o mică și stupidă plecăciune pe care o regret imediat. Ai o casă grozavă!

Ochii lui Bo privesc peste umărul meu, admirând plantele pe care le-am agățat în fața ferestrei de la bucătărie.

— Îmi plac plantele, spune el. Și de acolo, zice și face semn spre living cu degetul mare.

— Nu sunt prea multe? întreb, strâmbându-mă.

Bo ridică din umeri, de parcă încearcă să pară indiferent, dar o mică zvâcnire a buzelor îl dă de gol.

— Nici într-un caz, se forțează să spună, pe un ton puțin ascuțit.

— Oh, Doamne... sunt prea multe!

— Cu siguranță mai multe decât mă așteptam, dar îmi plac. Serios!

— Am încercat să te previn, îi spun, luând o cană cu gheață. De asemenea, asta a fost o surpriză grozavă.

— Un frigider? întreabă el, mutându-și geanta în mâna cealaltă.

Pufnesc în râs.

— Nu, nătăflețule. Dozatorul de gheață.

— Tu tocmai m-ai făcut *nătăflet*?

— Dacă ți se potrivește.

Ce dracu' tot spun? Nu ar trebui să încerc să fiu amuzantă sau să flirtez când n-am dormit suficient. Nu că aş încerca să flirtez. Țsta ar fi un lucru prostesc din partea mea... nu-i așa? Așa-i!

Mă uit la geantă, apoi din nou la fața lui, concentrându-mă pe cercurile întunecate pe care le are în jurul ochilor.

— Îmi pare rău! O să te las să te instalezi. Vrei niște cafea, poate? Dacă fac?

El murmură.

— Da, mi-ar plăcea! Mulțumesc! Ai nevoie de baie înainte să-mi fac un duș?

— Nu, du-te!

Douăzeci de minute mai târziu, termin de făcut un espresso tare pentru Bo, cu ajutorul espressorului lui de cafea foarte sofisticat. Și de parcă a mirosit cafeaua, apare imediat din baie, purtând pantaloni scurți gri, un hanorac

bej și ochelari. Ochelari cu ramă subțire de culoare neagră pe care părul lui umed, întunecat, o depășește în partea din dreapta.

Aproape că îmi înghit limba.

De parcă ar trebuit să adăugăm ochelari la acest butoi cu pulbere de hormoni pe care obișnuiam să-l numesc corpul meu.

— Gata comanda! îi spun și îi ofer cafeaua într-o cană de sticlă transparentă.

— Ești cea mai tare, mulțumesc! Soarbe lung din cană, apoi își lasă capul pe spate și geme, zicând: Și espresso?

— Păreai obosit, îi răspund timid în timp ce el își murmură aprecierea din nou.

— Serios, ești cea mai tare!

— Ce planuri ai pentru azi? îl întreb, scoțând niște morcovi din frigider pe care îi pun într-un bol pentru o gustare.

— Am liber azi, din moment ce am lucrat într-un fel tot weekendul. Dar tu?

Îmi acopăr gura ca să evit să-l împrôșc cu bucăți de morcov pe când vorbesc.

— Cafeneaua e închisă luna. Mă gândeam să fac o plimbare pe plajă înainte să mă văd cu Sarah mai târziu. Știi că locuiești la doar zece minute de mers pe jos de una dintre cele mai drăguțe plaje cu cea mai contaminată cu e-coli apă din sudul provinciei Ontario? îl întreb.

— Peștele are un ochi în plus, dar, *frate*, priveliștea e superbă! răspunde Bo, întorcându-se ca să iasă din bucătărie.

— De asemenea, trebuie să-ți mărturisesc ceva, îi spun, urmându-l în living, cu un pahar de apă și cu bolul cu morcovi băgat în scobitura încheieturii mele.

Bo se așază pe fotoliul din colț, mutându-și de lângă gât cu blândețe frunza ferigii mele pe când se lasă pe spate. Eu mă așez pe canapea.

— Ți-am furat corespondența.

— Furt din prima zi? Ce mai caracter! spune, rânjind.
Respect asta!

— *Anihilatorul*, îi spun, gesticulând cu mâinile pentru un efect dramatic. O lectură *surprinzător* de bună!

Rânjetul lui Bo se transformă într-un zâmbet plin, cu toată gura, iar ochii îi dansează pe chipul meu.

— *Chiar* ai citit-o?

— Da, și apoi m-a luat valul și am citit încă vreo duzină înainte să adorm seara trecută. Am fost nevoită să descarc o aplicație pentru citit pe telefon ca să fac asta. Am comis-o.

— Sunt toate în camera mea. Ai fi putut să economisești banii.

— Ah, păi, n-am vrut să-ți invadez spațiul. Mai mult decât am făcut-o deja..., îi spun, făcând o grimasă.

El mă ceartă jucăuș.

— Nu invadezi nimic.

Mai soarbe din cafea, iar eu găsesc o satisfacție incredibilă privindu-l mișcându-se dintr-o parte în alta în timp ce bea de parcă n-a mai gustat niciodată ceva atât de delicios!

— Dar presupun că, dacă *nu* te-ai aventurat în camera mea încă, ar trebui să te previn că sunt...

— Un tocilar uriaș? îl întrerup.

— Bine, au! râde el.

— Sarah și-a băgat nasul în camera ta. Caleb și cu mine am urmat-o. Am încercat să-i scot de acolo, dar erau ca niște copii într-un magazin cu jucării. Îmi pare rău!

— Am lăsat ușa deschisă intenționat, Win. Știam că probabil o să intri acolo. Am ascuns toate rahaturile pe care nu voiam să le vezi.

— Cum ar fi? întreb, curiozitatea mea câștigând în fața oricărei urme de politețe.

— Bine, fie, am ascuns doar *un* lucru.

— Curios...

— Am voie să am *un* secret, îmi spune, zâmbind în dreptul câinii.

Interesant! Orice ar fi, probabil e mai picant decât sfoara, din moment ce nu s-a deranjat să o ascundă pe aia. *Nu spune nimic despre sfoară, Win! Schimbă subiectul înainte să zici ceva!*

— Știi, la început, am fost surprinsă de aerul tău de tocilar, dar, după ce am început să pun piesele cap la cap, totul a căpătat un sens, îi spun, băgându-mi picioarele sub mine în timp ce mă las pe spate pe canapea.

— Trebuie să aflu ce înseamnă *asta*.

— Păi, adori matematica. Ești mult prea drăguț ca să fii atât de umil pe cât ești, ceea ce înseamnă că fie nu ai fost la fel de sexy când erai adolescent, *fie* nu făceai parte din gașca mișto. Presupun că erai precum Caleb – ai înflorit mai târziu și aveai multe pasiuni de tocilar care le făceau pe doamne să păstreze distanța și să nu bată la ușa ta.

— Păi, a funcționat pentru el, spune Bo, ridicând o sprânceană pe când soarbe din cafea. Sarah e grozavă.

— Păi, am dreptate?

— În mod enervant, da! În liceu am fost un fan înfocat al unei trupe și tocilar, pe deasupra. O combinație câștigătoare, clatină din cap, zâmbind în jos. Trebuie să recunosc, am crezut că o dureze *ceva* până când o să mă citești ca pe o carte. Credeam că am un aer misterios.

— Aveai. Până când am văzut caverna tocilarului.

— Caverna tocilarului... Bine..., zice și își mușcă obrazul, iar în ochi are o sclipire neastâmpărată. Așadar, vrei să zici că dacă, de Halloween, am fi venit aici, în loc să mergem în dormitorul de oaspeți al lui Sarah, și ai fi văzut cele *câteva* obiecte de colecție pe care le dețin, lucrurile ar fi sfârșit altfel?

— N-am spus asta.

Mă las pe spate, încrucișându-mi brațele la piept cu încredere.

— Deci ce te face asta? Un vânător de tocilari?

— Doar excitată, presupun.

Râde cu poftă.

— Păi, mă bucur că planul nostru de a ne cunoaște mai bine funcționează deja.

— Eu rămân un mister, totuși, spun și ridic din sprâncene.

— O să lucrăm la asta, zice Bo, coborându-și privirea spre puloverul meu. Începând cu... Chiar ai mers la Harvard?

Am cumpărat puloverul ăsta cu atât de mult timp în urmă, încât am uitat ce scrie pe el.

— Nu, ha, *nu* la Harvard. Am fost la Lakehead pentru „Recreere în aer liber, parcuri și turism”, concentrându-mă pe recreerea terapeutică bazată pe natură. În esență, am o diplomă în cum să-i duci pe oameni cu canoea pentru sănătatea lor mintală.

— Nu face asta, spune Bo sever.

— Ce? îl întreb, clipind mirată.

— Să te ignori în felul ăsta. Ce spui mi se pare foarte mișto și important. Nu banaliza ce ai realizat!

— Oh, păi... mulțumesc!

— Ce ai vrut să faci după ce ți-ai luat diploma?

— Visul meu a fost să deschid o tabără pentru copiii cu dizabilități. Un loc creat pentru a le arăta cum să adapteze echipamentul, dar și pentru a le oferi timpul și răbdarea de a învăța, pe care nu le-au primit nicăieri altundeva. Dar evident, asta nu s-a întâmplat.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce nu s-a întâmplat asta? Mi se pare că are multă logică.

— Oh, mă bâlbâi, întinzând mâna după apă. Presupun că viața s-a *întâmplat* pur și simplu.

Bo așteaptă să continui, menținând blând contactul vizual. Încep să simt o presiune în piept, care se întinde spre gât. Dar asta facem aici, nu? Ne cunoaștem mai bine? O să-i ofer versiunea condensată. Nu trebuie să știe *totul*.

— A fost un tip... Jack.

— Deja îl urăsc, spune Bo, ridicându-și un colț al gurii.

— Da, păi, ai instincte bune, zic și râd agitată. Ne-am cunoscut la cursul de biologie din anul al doilea. El studia kinetoterapie. Se părea că avem multe în comun, aveam mulți prieteni comuni, chestiile obișnuite. În cele din urmă, după prea multe beri în jurul unui foc de tabără dintr-o seară, am ajuns cumva să ieșim împreună. Am terminat școala împreună, dar el a decis să urmeze cursurile pentru masterat.

Mă foiesc, uitându-mă oriunde, *mai puțin* la chipul lui Bo.

— M-a întrebat dacă vreau să mă mut cu el și am spus da. Relația noastră până atunci fusese în mare parte în regulă. Dar cu siguranță au fost niște semnale de alarmă pe care am ales să le ignor. Oricum... urma să fie din nou student cu normă întreagă, și cineva trebuia să plătească chiria. Așa că mi-am luat un job de birou ca să ne susțin și am pierdut cumva doi ani după absolvire ca să-i plătesc studiile. În mod stupid, am crezut că suntem o echipă și că o să vină și rândul meu să fac ce îmi doresc, dar... păi, știi tu. Când lucrurile s-au sfârșit, m-am mutat aici, destul de disperată să mă îndepărtez de toate. Trebuia să o iau de la zero și nu-mi permiteam să visez mai departe de jobul de la cafenea și de cel de salvamar pe timpul verii. Apoi timpul a trecut cumva... dar eu *nu* am reușit să înaintez, presupun.

— Mi se pare un idiot, Win! Îmi pare rău!

— A trecut mult timp, îi spun, ridicând din umeri.

Intervine o tăcere lungă. Rezist impulsului de a mă uita la el cât de mult pot, simțind cum ochii lui mă ard. După ceea ce pare *mult* prea mult timp, decid să cedez, în mare măsură ca să-l liniștesc cu un zâmbet. Dar când în cele din urmă mă întorc spre el, nu zâmbesc. Nu *pot*.

Nu când Bo se uită la mine de parcă a auzit mult mai multe decât am fost dispusă să spun. De parcă vede toate cicatricile invizibile pe care am încercat să le ascund.

— Nu s-a purtat frumos cu tine.

Afirmă asta ca pe un fapt. Simplu. Trist. *Adevărat*.

Clatin din cap, confirmându-i astfel că *nu*. Dar suficient de subtil, încât o parte din mine poate să pretindă că nu i-a răspuns deloc.

Bo își încleștează maxilarul, coborându-și ochii scurt înainte să clatine din cap.

— Îmi pare rău!

Trag aer în piept, mușcându-mi interiorul obrazului.

— Așa cum am spus, s-a întâmplat acum mult timp.

El dă din cap, apoi își scarpină nasul cu degetul îndoit.

Schimbă subiectul! strigă totul din mine.

— Tu, tu ai mers la universitate?

Bo își umezește buzele, dând din cap, dar lejeritatea lui obișnuită îi lipsește.

— Da, la Waterloo pentru „Contabilitate și management financiar”.

— Pare distractiv, îl tachinez.

El își dă ochii peste cap jucăuș, cu toate că încă nu zâmbeste. Pare că e cu mintea în altă parte. Mă întreb... dacă, poate... se gândește la *ea*.

— Ai avut și tu un Jack? îl întreb.

Bo răsuflă în mână pe când își șterge gura.

— Câte de multe ți-a spus Caleb? întreabă, privindu-mă intens.

Pufnesc printre dinți.

— Vinovată, îi spun încet, râzând agitată, fără să scot un sunet. Caleb nu a spus multe, totuși. Nimic util, cel puțin. Nu cred că el și Cora sunt foarte apropiați.

— Ascultă, lucrurile au fost complicate cu Cora. Nu vreau să sugerez că...

— Probabil ar trebui să știi că eu și Sarah îi spunem odrasla Satanei, îl întrerup. Deseori și de față cu Caleb. S-a purtat foarte urât cu Sarah. Așa că, dacă încerci să fii diplomat pentru binele meu, nu te deranja!

— N-ar trebui să-i spunei așa! zice Bo blând, aplecându-se, cu mâinile pe genunchi și frământându-i. Adică... îmi pare rău! Poți să-i spui oricum vrei. Eu doar...

Vocea i se frânge..

Simt o înțepătură de vinovăție și neliniște.

— Îmi pare rău! îi răspund simplu.

Deci *nu* a trecut peste fosta lui. Junghiul de tristețe brusc pe care îl simt în piept este neașteptat. Nu e gelozie, nu cred. Sau, cel puțin, nu în întregime. E mai complicat de atât. E mai mult o întrebare dacă în timpul uneia dintre cele mai semnificative experiențe sexuale din viața mea, cu siguranță cea mai plăcută, partenerul meu se gândea la altcineva. *Dorindu-și* pe altcineva. Dacă eu am fost doar... acolo. Disponibilă. Mult prea doritoare, aruncându-mă în brațele lui până când a cedat. Simt greutatea apăsătoare a întrebării dacă își dorește ca eu să fi fost ea. Ca ei să aibă un copil. Ca ei să împartă o locuință. Mă face să mă simt ca o intrusă. Inferioară.

— N-ar fi trebuit să-i spun așa. *Noi* n-ar trebui să-i spunem așa. Ai dreptate!

Pot să-mi dau seama că Bo își alege cuvintele cu grijă pe când își pune cana goală pe măsuta de cafea.

— N-ar trebui să mă deranjeze. Nu a fost o relație prea bună. Ea, Cora adică... Lucrurile dintre noi n-au fost grozave.

Lucrurile sunt deja stânjenitoare; aş putea măcar să primesc nişte răspunsuri.

— Caleb *a menţionat* că voi doi aţi fost logodiţi.

În clipa în care spun asta, Bo îşi pune mâinile pe faţă – frecându-şi neliniştit bărbia, obrajii şi fruntea.

— Da, spune el, încreţindu-şi nasul. *Teoretic*, da.

— Teoretic? întreb când se uită la mine.

— Bine! Chiar facem asta, spune el, în şoaptă. Ziua unu, scoatem artileria grea!

Râde cu jumătate de gură.

— Îmi pare rău! îi spun, scuturându-mă. Nu trebuie să...

— Vrei să ne plimbăm pe plajă? Împreună? Întotdeauna mi se pare mai uşor să merg şi să vorbesc despre chestiile dificile, ştii?

Chiar ştiu. Pentru asta am mers la şcoală, într-o oarecare măsură.

— Da, sigur, zic şi mă ridic. Dă-mi câteva minute să mă schimb!

În scurt timp, suntem amândoi îmbrăcaţi mai gros şi la jumătatea drumului spre apă. Am mers aproape în linişte până acum, complimentând câinii drăguţi pe când treceau pe lângă noi sau cât de plăcută e vremea după o iarnă altminteri morocănoasă.

Când ajungem pe plajă, nu e nimeni. Nisipul seamănă mai mult cu noroiul la culoare, ud şi parţial acoperit cu băltoace pe jumătate îngheţate. Țărmul stâncos e ascuns de zăpada care a început deja să se topească sub soarele auriu de azi. Gheaţa lacului e suficient de subţire ca să vezi prin ea şi se crapă peste tot. Cerul e de un albastru tulbure, cu nori delicaţi, de parcă un pictor şi-ar fi uscat pensula la orizont.

O zi de iarnă târzie perfectă!

Genul de zi care dă speranţă că primăvara e mai aproape decât crezi.

Simt cum toate îmi dezgheață oasele obosite. Razele soarelui, păsările care ciripesc, adierea care nu este suficient de rece să îmi rănească pielea. Un semn al tuturor lucrurilor bune care vin când iarna se sfârșește. Când pot să-mi petrec zilele în aer liber, simțindu-mă mai bine în pielea mea.

Abia când ne oprim pe mal se pare că Bo începe să-și adune gândurile încă o dată. De data asta, aștept răbdătoare ca el să-mi împărtășească orice își dorește. N-ar fi trebuit să forțez, având în vedere că sunt multe lucruri pe care nu sunt chiar pregătită să le împărtășesc cu el despre ultima mea relație, așa că n-o să fac asta din nou.

Adun câteva pietre de pe mal și i le ofer tăcut pe când întind palma deschisă spre el. Ia una, zâmbește politicos și o aruncă. Privim amândoi pe când patinează pe o bucată de gheață înainte să alunece în apă. Arunc și eu una. Aterizează direct într-un petic de lac fără niciun pic de gheață. Observ cum se formează stropi, apoi dispar.

— Am fost diagnosticat la câteva luni după ce eu și Cora ne-am despărțit pentru a treia oară, spune Bo, pe un ton îndepărtat, dar puternic. Eu... eu și ea am fost pe lungimi diferite în mare parte din relația noastră. Amândoi am continuat, eu am continuat, să încercăm să ne luptăm cu inevitabilul că pur și simplu nu funcționa. Am început să ieșim împreună când aveam 23 de ani, și a fost mai simplu când eram doi oameni concentrați pe carierele lor, care lucrau în același domeniu și încercau să avanseze. Dar, în cele din urmă, am ajuns să încercăm constant să ne dăm seama cum ne potriveau în viața celuilalt în afara jobului, împăcându-ne cu gândul că nu ne potrivim foarte bine.

Își umezește buzele, uitându-se la apă încruntat și concentrat.

— Dumnezeu, e destul de al naibii de jalnic să o spun cu voce tare..., dar cred că, poate, ea nu m-a iubit niciodată

la fel de mult pe cât am iubit-o eu? o formulează ca pe o întrebare, uitându-se în jos la mine de parcă aş putea avea răspunsul.

Nu-l am. Nu pot.

Cred că am spus deja probabil prea mult. Reducând-o pe Cora la această caricatură a unui personaj negativ în locul persoanei cu care Bo a împărțit *ani* din viața lui. În ciuda felului în care s-a comportat cu Sarah și cu mine, n-o cunosc pe Cora atât de bine. În mod evident, Bo o cunoaște. Și, în mod evident, *a iubit-o*.

— Recunosc că aveam multe motive pentru care n-ar fi trebuit să o sun în ziua în care am aflat că sunt bolnav, dar... am făcut-o. Îmi era al dracului de frică și... eram singur. *Niciodată* nu m-am simțit mai singur, povestește Bo și râde fără umor, cu degetele răsfirate pe maxilar pe când scrâșnește din dinți.

Mai adun câteva pietre și îi ofer una. Dă din cap scurt înainte să o ia și o aruncă atât de departe, încât trebuie să fac ochii mici ca să văd unde ajunge.

— Presupun că aveam prieteni pe care puteam să-i sun. Dar nu eram sigur dacă vreunul dintre ei ar fi știut cum să mă ajute. Aveam nevoie de companie. Aveam nevoie de dragoste dură, de care Cora dispunea înzecit.

Îi dau o altă piatră, iar el o aruncă. De data asta e o aruncare mai slabă, mai superficială. Își bagă mâinile adânc în buzunare, adoptând o postură puțin mai relaxată pe când trage aer în piept.

— Voiam să-l sun pe tata, dar m-am temut că o să-l împovărez. Își pierduse soția cu zeci de ani înainte de diagnosticul meu, și încă nu putuse să depășească pierderea. N-am putut să-i spun că și-ar putea pierde și singurul fiu. Cora a fost acolo când n-am știut pe cine altcineva să sun și o să-i fiu recunoscător întotdeauna că a fost acolo pentru mine.

— Și eu mă bucur că a fost acolo pentru tine, îi spun încet!

Și vorbesc serios. Cu toate că îmi provoacă o durere în piept. Poate că e vinovăție. Ar putea fi gelozie. Sau, mai precis, ambele.

— După o lună de tratament, Cora m-a anunțat oarecum că o să ne căsătorim. Știu că mă face să par un idiot, dar pur și simplu am mers pe drumul ăsta. Totul în viața mea părea instabil și nelegat, și, dintr-odată, femeia asta pe care o iubesc îmi spune că a ales să rămână cu mine. Îmi doream stabilitatea aia.

Simt cum un val de energie îmi trece prin corp din cap până în degetele de la picioare. Mă lovește în piept cu un suflu blând, dar sesizabil. „Iubesc.” *La prezent.* Bo o iubește pe Cora.

— Dar când chimioterapia n-a funcționat și cancerul progresează, amputarea a devenit singura opțiune. Și... șansele păreau sumbre oricum.

Începem să ne plimbăm într-un ritm relaxat și natural spre cheiul pe care se află un far mic și spre docurile unde localnicii își țin bărcile ancorate în timpul lunilor mai calde.

— În acel moment, cred că a fost prea mult pentru ea. A încetat să mai vină la programări. Nu venea deloc la mine. În cele din urmă, nu mi-a mai răspuns la telefon. Am primit mesajul că avea nevoie să se îndepărteze de toate și n-am mai vorbit de atunci. N-a fost o încheiere corespunzătoare, știu. Dar... o parte din mine simte că așa a fost cel mai bine, sincer. A fost acolo pentru mine când am avut nevoie de ea, și cred că mi-a făcut o favoare... pe termen lung.

— Nu cred că ți-a făcut o favoare, lăsându-te când aveai cea mai mare nevoie de ea. Asta e o lașitate. Ar fi trebuit cel puțin să-ți spună în față că nu poate să facă față. Să îți ofere... încheierea aia potrivită.

Bo ridică din umeri.

— Mai pusese capăt lucrurilor și înainte, totuși. Eu am fost cel care a încercat să repare situația de fiecare dată – de-asta ne împăcam mereu. Poate a știut că așa trebuia să se sfârșească. Că trebuia să mă rănească așa ca să o las să plece. Și mă îndoiesc că mulți oameni ar rămâne prin preajmă când cel mai rău scenariu pare inevitabil.

Eu aș rămâne, mă gândesc. Apoi mă cert imediat pentru că m-am poziționat moral deasupra Corei, chiar și în gândurile mele. La urma urmelor, nu știu cum aș proceda într-o astfel de situație. Mă îndoiesc că l-aș lăsa, totuși. Nu reușesc să înțeleg cum cineva poate face asta. Doar faptul că îmi imaginez cum s-ar simți mă aduce în pragul lacrimilor, mă determină să-mi doresc să-l iau de mână sau să-l strâng la piept și să-mi trec mâna peste părul lui. Să-l protejez, să-l apăr, de parcă aș putea schimba trecutul.

— Când i-ai spus tatălui tău? întreb.

— Cu aproximativ șase ore înainte de operație..., spune Bo, apoi îi tremură buzele și își îndepărtează privirea timid. Gem.

— *Ups.*

— Da... N-am procedat corect.

— Cum a primit vestea?

— Nu prea bine, spune Bo pe un ton mai înalt decât de obicei, o parte din umor întorcându-se pe trăsăturile lui. A trecut la limba lui nativă și m-a făcut cu ou și cu oțet, apoi s-a urcat în primul avion. A stat cu mine trei luni după operație. N-aș fi putut să vin acasă fără ajutorul lui. Nu știu ce-aș fi făcut, de fapt.

— Mi se pare că e un tată grozav, spun pe când Bo se apleacă și bagă ceva în buzunar de pe malul nisipos. Și știam că locuiește în Franța, dar nu mi-am dat seama că e francez.

— Da, mama era de aici, iar tata e dintr-un orășel de lângă Paris. S-au cunoscut în timp ce cântau în aceeași orchestră în Toronto și s-au căsătorit la 12 zile după ce s-au întâlnit.

— Glumești! pufnesc.

— Nu, doar 10 zile la 19 ani. M-au făcut pe mine abia după 10 ani.

— E... e o *nebunie*, spun.

— Tata spune că în momentul în care a văzut-o pe mama, a știut. S-a uitat o dată la ea și și-a văzut restul vieții derulându-se în fața lui.

Bo se oprește și are o privire dulce, nostalgică, pe când îmi zâmbeste.

Îmi imaginez că se gândește probabil la Cora și la ce-ar fi putut să fie.

— Probabil ți-e dor de ea, îi spun, referindu-mă la mama lui, dar nu-mi scapă posibilitatea că ar putea să însemne atât Cora, cât și mama lui.

Uneori, oamenii care ne bântuie sunt încă vii. Înțeleg și asta.

— Da! aprobă Bo, întorcându-se spre potecă. Dar eram foarte mic când a murit.

— Îmi pare rău! îi spun, potrivindu-mi pasul cu al lui. Ți amintește multe despre ea?

— Nu, răspunde el simplu. Dar tata are o mulțime de povești și poze. A păstrat tot ce a fost al ei, cum ar fi colecția de discuri de vinil. Majoritatea discurilor de acasă au fost ale ei.

Se oprește și întinde un braț ca să îmi blocheze următorul pas.

Mă uit spre poteca din față, așteptându-mă la un sconcs sau ceva mult mai nefast să iasă din tufișuri. Totuși, nu se întâmplă nimic.

— Ai auzit asta? întreabă el disperat, pe un ton grav.

Se întoarce, uitându-se înspăimântat în jurul nostru.

— Nu? țiip în șoaptă, îndepărtându-mă de membrele lui care se mișcă exagerat de mult. Ce...

— *Rabat*, unde e?

— Ce anume? întreb mai tare.

— Am auzit o găscă.

Mă opresc brusc, încălțările mele scrâșnind pe poteca de piatră. Mă holbez la el cu neîncredere, iar pe buze mi se formează un rânjet pe care îl domolesc înainte să se transforme în râs.

— Suntem pe o plajă din Canada, Bo. O să auzi găște, îi spun, continuând să șoptesc din *cine știe* ce motiv absurd.

— Mă urăsc.

Bo se întoarce spre un sunet care vine dinspre mare, în stânga noastră, băgându-și capul între umeri.

— Te urăsc...

— De *fiecare* dată se dau la piciorul meu. Nu știu dacă se întâmplă din cauză că e lucios și le place asta sau dacă găștele sunt doar niște nenorocite mici care discriminează persoanele cu dizabilități, dar întotdeauna încearcă să mă atace.

Încerc să nu râd. Chiar încerc. Dar eșuez. Lamentabil. Izbucnesc în râs.

— Scuze, *ce*?

Bo se apleacă ca să ridice o piatră cât palma lui și așteaptă pregătit să lovească.

— Nu poți să folosești asta! îi spun, luând piatra de la el și aruncând-o într-o parte.

Degetele noastre se ating scurt, cu toate că, după felul în care îmi bate inima, ai crede că tipul m-a ținut de cel mai apropiat copac și mi-a desfăcut coapsele. *Ai năibii hormon!*

— Azi nu ucidem găște, omule! Sunt destul de sigură că asta e cea mai sacră lege a Canadei și n-o să aduc copilul să te viziteze la închisoare.

Îmi face semn să tac, întorcându-se spre apă și apoi descriind un cerc complet, ca un bodyguard de serviciu.

Râd de el, mai tare de data asta.

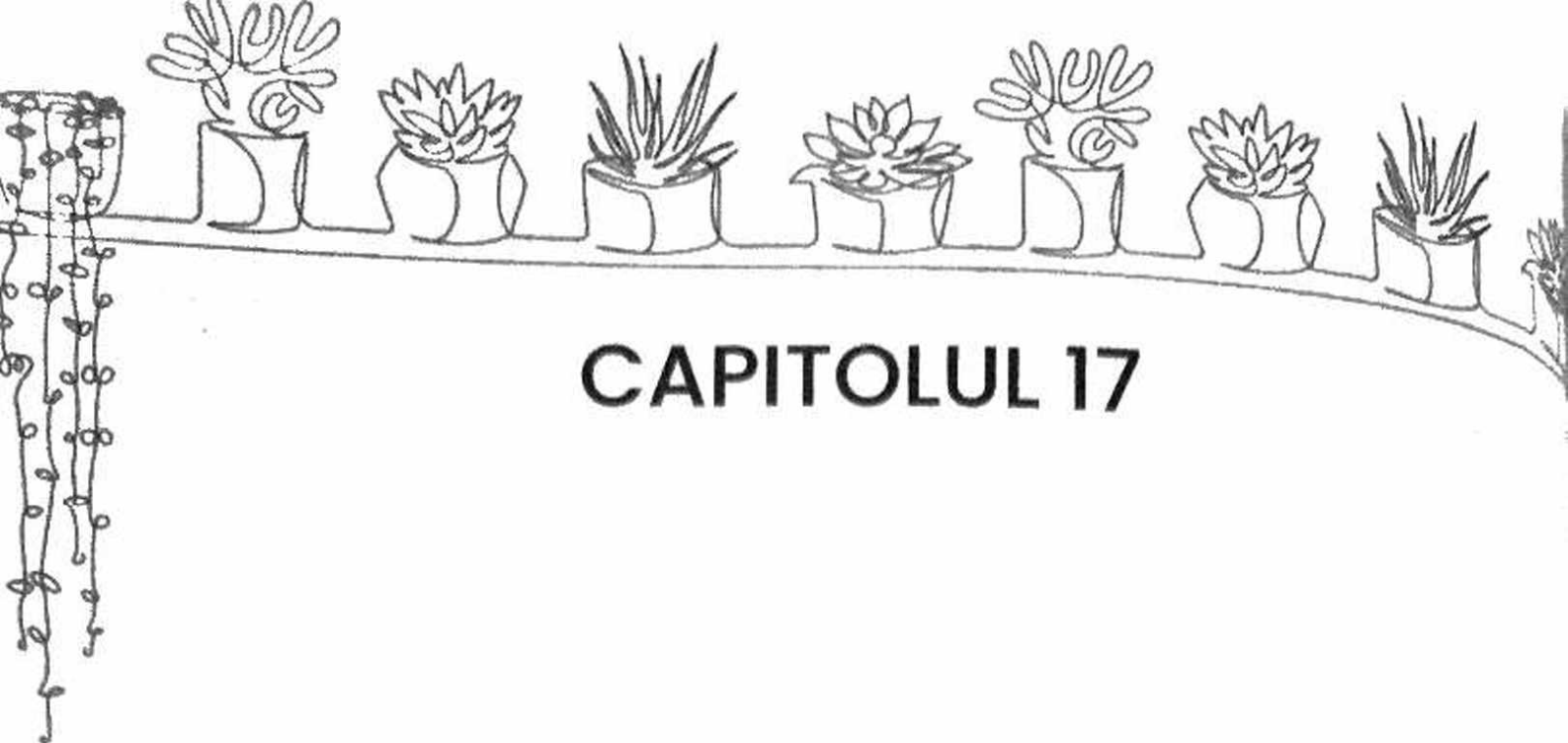
— Încetează! se plânge Bo, apoi izbucnește în râs. Nu e amuzant!

Clatin din cap, înaintând spre casa lui Bo.

— Hai! îl strig de la câțiva pași înaintea lui. O să te protejez de orice găscă atacatoare.

— O să te arunc la ele, îmi răspunde. Dacă se ajunge la asta.

— Doar dacă poți să mă prinzi mai întâi.

CAPITOLUL 17

DUPĂ CE NE-AM ÎNTORS DIN PLIMBAREA PE PLAJĂ, BO a preluat un apel în camera lui, iar eu m-am pregătit să ies. Încă vorbea la telefon când am plecat cu Sarah să găsim tablouri noi pentru camera mea și să luăm prânzul. Și bineînțeles, deoarece vânăm chilipiruri, am găsit ceea ce căutam și multe alte lucruri de care nu știam că am nevoie.

Chiar și un puzzle drăgălaș din cuburi în culorile curcubeului pentru bebeluș și câteva decorațiuni pentru polița căminului din living. Niște tablouri în acuarelă, câteva suporturi pentru lumânări din ceramică, niște lumânări drăguțe *pentru* suporturi, dar și o ramă mică și turcoaz care încadrează perfect ecografia. Pe asta o pun deasupra șemineului gol, chiar în mijloc.

Pe Bo n-au părut să-l deranjeze noile achiziții. Când am așezat ultimul obiect și am făcut un pas în spate ca să admir polița, m-am întors și l-am găsit în spatele meu. Se sprijinea de perete, așa cum pare că face deseori, și zâmbea drăgăstos. Nu la mine, ci la acea poză mică, expusă acum într-un nou loc.

M-am gândit că ar fi bine să avem poze aia undeva, la vedere. Un element care să ne amintească *motivul* pentru care facem toate astea.

După aceea, am luat grămada de benzi desenate pe care mi le-a lăsat Bo, m-am dus în camera mea și am citit câteva

ore. Și acum, după ce am citit șase benzi desenate din opt, stomacul mă informează că a sosit ora cinei. Astfel a început criza existențială.

Desigur, cina *pare* o chestie destul de simplă, dar e departe de a fi așa. Vorbim despre prima noastră cină sub același acoperiș, și mi se pare că o să creăm un fel de precedent cu felul în care o să se desfășoare seara asta. Habar nu am ce mănâncă Bo. L-am văzut mâncând doar copturi, biscuiți sau chipsuri.

Mănâncă doar alimente bej și maro? Se simte jignit de legume? Îi plac mâncărurile picante? Ce alergii are? O să-l omor accidental dacă folosesc ouă, soia, nuci sau crustacee?

Și e îndrăzneț să gătesc pentru amândoi? *Sau* ar fi nepoliticos să gătesc doar pentru mine? La ce oră ia cina de obicei? E deja prea târziu? Prea devreme? N-am ieșit din cameră de la patru, așa că există posibilitatea ca el să fi mâncat deja până acum. Cu toate că nu miros nimic din bucătărie, iar cu simțul mirosului meu *nu* te joci de când am rămas însărcinată. Sunt ca un ogar zilele astea. Oamenii ar putea să mă folosească pentru a rezolva crime. Cazuri vechi de zeci de ani rămase nerezolvate.

Dacă Bo *chiar* a mâncat fără mine, m-aș simți jignită? Nu mă deranjează dacă fiecare își vede de treaba lui, dar probabil ar trebui să stabilim care este rutina noastră, nu?

Apoi, mai e și chestiunea *procurării* alimentelor *înainte* să le gătim. Mergem la cumpărături împreună? Separat? Ce e mai economic? O să se schimbe sistemul nostru de organizare când o să intru în concediul de maternitate și venitul meu va fi redus la jumătate?

— Win? strigă Bo de dincolo de ușa mea, ciocnind de două ori.

— Hmm? Da? îi spun, încercând să dau impresia că sunt calmă.

Nu sunt prea convingătoare.

— Ți-e foame? Am făcut supă, răspunde el, crăpând ușa și făcând un pas înăuntru.

Îmi dau părul de pe gât și înghit în sec, simțind cum un val de căldură îmi cuprinde pieptul și gâtul. E prea mult! Sunt prea multe lucruri pe care nu le-am discutat. Așteptări pe care nu le cunosc și la care cu siguranță o să dau greș. Jack *detesta* când nu aveam cina pregătită când ajungea el acasă. Era ciudat cu asta... Ținea monologuri lungi despre cum *societatea* a fost concepută să lucreze împotriva femeilor în timp ce încontinuu mă făcea să simt că trebuia să îndeplinesc anumite roluri și așteptări în casa noastră. Totul la Jack era un fel de reprezentatie.

Așa e și asta? Faptul că Bo a făcut supă? E un fel de... prefăcătorie?

— Ești bine? mă întreabă Bo, ochii lui analizându-mi chipul, pe când mâna i se strânge pe tocul ușii.

Dau drumul buzei pe care o strângeam între dinți, iar genunchiul începe să-mi tremure.

— Ai alergii? întreb.

— Nu! răspunde Bo, după care intră în cameră, își sprijină umărul de peretele de lângă dulap și își încrucișează brațele la piept. Dar tu?

— Nu! De obicei gătești sau comanzi? La ce oră mănânci? Cam asta e ora?

— Îmi place să gătesc, dar nu sunt vreun priceput. Mănânc în jur de șase din moment ce termin programul la cinci. Te simți bine? Pari puțin...

— Simt că mă destram, poate... puțin. Apreciez că ai gătit, evident, dar nu știu care sunt așteptările de acum înainte. Presupun că a trecut ceva vreme de când nu am mai locuit cu cineva...

Bo încuviințează din cap grijuliu, fixând cu privirea lampa de pe noptieră.

— Seamănă cu criza existențială prin care am trecut eu acum o oră, zice Bo și dă din cap spre pat, iar eu încuviințez, mutându-mă într-o parte ca să-i fac loc să stea lângă mine. Nu vreau să întrec măsura, spune, lăsându-și coatele pe genunchi și strângându-și mâinile între picioarele deschise. Dacă vrei să împărțim spațiul ăsta ca niște colegi de cameră – să ne cumpărăm propriile alimente, să gătim pentru noi înșine, să împărțim niște necesități de bază, să împărțim costurile la jumătate – e în regulă pentru mine. Dar cred că un aranjament diferit ar avea mai mult sens.

— Diferit? întreb.

— Mai puțin separat, presupun. Cred că am găsit o soluție pentru partea de facturi și bani. În ceea ce privește treburile casnice, gătitul sau altceva, cred că ar trebui să facem cu rândul.

— Adică o dată la două seri o să gătesc cina?

— Dar uneori tu închizi la cafenea, nu? Așa că de ce să nu gătesc eu, din moment ce programul meu rămâne la fel?

— Atunci eu ce fac?

— Faci curat după cină?

— Și cum rămâne cu restul casei? Păstrezi lucrurile supercurate? Ai un fel de rutină de care ar trebui să știu? O sarcină pe care o detești și pe care aș putea s-o fac eu?

— După operație, am angajat o companie să trimită pe cineva să facă curat o dată pe săptămână, așa că mai mult trebuie să strângem după noi.

Adaug asta pe lista de cheltuieli și mă întreb cât de mult costă întreținerea casei și stilul de viață al lui Bo. Se oprește la genul de magazine alimentare cu vitrine cu produse de măcelărie și alimente organice sau la genul de magazine de

unde poți să cumperi mobilă pentru grădină alături de lapte? Asta ar putea fi un factor determinant al felului în care continuăm. Îmi permit măcar *jumătate* din viața lui?

— Deci cum rămâne cu banii? Să împărțim totul la jumătate mi se pare corect, dar nu știu ce facturi ai.

— Sugestia mea este puțin mai complicată de atât.

Ridic o sprânceană, așteptând să continue.

Bo se ridică puțin de pe pat ca să își scoată telefonul din buzunarul de la spate.

— Știu că ai spus că vrei să plătești jumătate, și nu vreau să ignor asta, dar cred că putem să cădem de acord asupra soluției ăsteia.

Își ține telefonul între noi, arătându-mi o diagramă cu o listă de numere dedesubt care nu înseamnă nimic pentru mine.

Mă uit la ea câteva secunde în plus înainte să cedez.

— La ce mă uit aici?

Se apropie mai mult, iar coapsele noastre se ating, pe când îmi arată entuziasmat ecranul.

— Bine, ăsta e venitul total al locuinței noastre pe un an de zile, îmi explică și încercuiește întreaga diagramă cu degetul. Și ăsta e procentajul din acel venit pe care îl fac eu.

Arată spre porțiunea mai mare a diagramei, colorată în mov. Genunchiul lui îl atinge pe al meu și trebuie să mă resetez ca să mă concentrez pe ceea ce spune. Mă bucur că profesorii mei de matematică nu erau la fel de chipeși ca Bo. Altminteri nu mi-aș fi luat niciodată diploma.

— Sistemul ăsta împarte totul proporțional. Am introdus veniturile noastre lunare, inclusiv două conturi de economii suplimentare pe care le-am creat și la care o să contribuim amândoi. Unul este pentru locuință și costurile de mutare pe care le vei avea în viitor, indiferent ce decizi ieși. Al doilea e pentru copil – mobilier, scutece, haine, orice altceva.

Am înmulțit apoi totalul cheltuielilor noastre cu fiecare din procentaje ca să vedem cu cât ar trebui să contribuim fiecare per total.

Încuviințez din cap, privind ecranul când îmi văd numele sub diagramă, subliniat cu verde.

— Deci numărul ăsta, 674, este al meu?

— Da, răspunde Bo.

— E *mult* prea mic pentru casă, mâncare, facturi și toate celelalte. Nu are cum.

— Procentajele nu mint.

— Cu siguranță ai măsluit numerele!

Bo râde ușor.

— Jur că n-am făcut asta. Pot să calculez din nou cu tine, dar singurele cheltuieli pe care le-am exclus sunt cele care țin de mașina mea – pentru că nu eram sigur dacă vrei s-o folosești sau nu. Dar pot să adaug și asta dacă vrei.

— Ce-o să fac cu toți banii care o să-mi rămână din salariul de la cafenea? Categorie ar trebui să contribui mai mult, ținând cont de cât de mult o să-mi rămână.

— Păi, n-am inclus factura la telefon. Plus cheltuitul banilor, presupun. Un alt cont de economii. Investește în ceva ce ți-ar plăcea, zice Bo și ridică din umeri, parcă pentru a-și arăta indiferența. Și când intri în concediul de maternitate, o să modificăm procentajele veniturilor ca să fie cinstit în continuare.

Îi smulg telefonul, dând în jos până când văd numărul *lui* sub al meu.

— Robert! Pe bune, 3 992? oftez, uitându-mă la el. Nu e nici măcar pe aproape egal.

Bo ridică din sprâncene, făcând ochii mari.

— Robert? întreabă el, rânjind. Sunt *Robert* acum?

— Păi, *Bo* mi se pare mai degrabă informal, ținând cont că acum ești, aparent, sponsorul meu! îi spun exasperată.

Bo își dă ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Vreau să fie corect.

S-a profitat de mine înainte. Știu cum e. Cât de repede poți să ai resentimente față de cineva pentru tot ce *nu* face.

— E corect, Fred. Vorbim de proporții aici. De echitate, nu de egalitate. Ai încredere în mine. Dacă ar fi fost doar după mine, contribuția ta ar fi fost mult mai mică. *Zero*. Venitul tău este aproximativ 15% din venitul total al gospodăriei, nu? Cheltuielile faptului că locuiești aici au crescut doar cu 630 de dolari, iar partea ta acoperă asta. Acum *asta* nu mi se pare corect, ținând cont de faptul că îmi crești și copilul. *Ăsta* sunt eu făcând un compromis.

Scâncesc, privind marea diferență dintre cele două numere. Eu încasez doar 15% din venitul locuinței. Nu sunt foarte bună la matematică, în mod evident, dar asta pune venitul lui Bo undeva la peste 100 000 pe an. Nu mă așteptam să fie *atât* de umilitor! Cât de puțin am de oferit.

— Bo, ești sigur? Sigur, sigur? Mi se pare prea mult.

— Da! zice și dă din cap disperat. Categorie, absolut, definitiv și orice alt adverb mai vrei, sigur.

Rânjetul lui simplu, băiețesc, mă liniștește puțin. Felul în care își înclină capul ca să îmi surprindă privirea, felul în care dă din cap de parcă încearcă să mă determine să fac la fel. Felul în care toate astea par atât de... neimportante pentru el. De parcă chiar nu-i pasă.

— Sunt o haimana, îi spun, oftând pe când menținem contactul vizual și chipurile apropiate atât cât ne permit umerii și diferența de înălțime dintre noi.

— Nu ești o *haimana*. Ești o resursă.

Mă împunge cu umărul, provocându-mi un zâmbet.

— O resursă? îl întreb, clipind spre el.

— Bineînțeles! Categorie ai crescut valoarea casei, adăugând decorațiuni și oferindu-i camerei ăsteia plictisitoare o schimbare de aspect. Fără să menționez că ai crescut numărul de membri cu 50%. În plus, ești bună pentru moral, mă tachinează făcându-mi cu ochiul.

— Moral, ha?

— Da! Contribuția ta la *vibe*-ul casei valorează cel puțin câteva sute de dolari.

— Corect!

Oftez și îmi cuprind abdomenul cu o mână. Ochii lui Bo urmăresc traiectoria mâinii mele și rămân acolo, privindu-mi burta cu afecțiune.

— Uite, știu că nu ne cunoaștem foarte bine încă și că n-ai niciun motiv să ai încredere în mine cu asta, dar jur că *e* cinstit. Putem să mai analizăm puțin, poate pe calculator, însă, indiferent ce ar fi, doar atâția bani mă simt confortabil să accept de la tine. Mă pricep la jobul meu și de obicei sunt onorabil, dar m-am *gândit* să măsluiesc numerele când am văzut suma ta. Mi-ar plăcea să fac lucrurile cât mai ușoare pentru tine, Win. Dacă ar fi după mine, ai renunța la slujbă, ți-ai pune picioarele în sus și te-ai relaxa pentru următoarele câteva luni.

— Vrei o femeie întreținută, îl tachinez.

— Categorie te vreau pe tine. Pălește imediat ce-î ies cuvintele din gură, apoi se grăbește să adauge: Adică, vreau să fii fericită. Aici, fericită și...

— Bine! îl întrerup. Bine! Sunt de acord cu aranjamentul tău, dar, dacă se schimbă ceva, dacă la un moment dat începi să ai resentimente față de mine sau...

— E imposibil!

— În regulă, dar... dacă...

Bo își lasă umerii în jos pe când expiră lung.

— Mulțumesc!

— Nu știu de ce îmi mulțumești *mie*. Sunt bogată acum. Am un dozator de gheață și câteva sute de dolari extra pe lună cu care să-mi fac de cap.

Bo râde cu fața îndreptată spre tavan.

— Bine, cheltuitoareo, acum, că am rezolvat asta, vrei supă?

Se ridică și îmi oferă mâna ca să fac la fel.

Îmi așez mâna mai mică într-a lui și *nu*-mi scapă felul în care pielea din jurul ochilor i se încrețește când o înconjoară cu mâna lui mare, acoperind-o complet.

Nu e vreun priceput, pe naiba! Când termin cu a treia porție din supa de dovleac pe care a pregătit-o Bo – pe care a făcut-o de la *zero*, aş putea adăuga –, încep să strâng.

Știu că pare ridicol, pentru că există mașină de spălat vase, dar decid să spăl vasele la mână. Cred că o parte din mine simte că e corect să o fac tradițional, ținând cont că Bo a gătit supă ca o pionieră.

Când sunt pe la jumătate cu treaba, un solo disonant de chitară începe să se audă din camera alăturată, iar, treptat, muzica e dată mai tare.

— E în regulă? spune Bo, scoțând capul după colț.

— Da! strig ca să mă aud peste muzică, dând din cap încet. Cine cântă?

— Rush, una dintre trupele preferate ale mamei.

— Mama ta a avut gusturi bune, îi spun, zâmbind peste umăr pe când frec bolul de supă.

Ochii lui Bo se uită la mâinile mele cu o sprânceană ridicată întrebător, dar nu spune nimic. Și apreciez asta. Urăsc să fiu subapreciată. Chiar dacă ceea ce fac *nu* are sens. Tot ceea ce am nevoie acum sunt mici doze de control.

Pun bolul pe scurgător și iau un pahar de pe blat. Râd în sinea mea pe când îmi bag mâna mică în pahar cu buretele. E practic cea mai bună parte a faptului că am o mână subdezvoltată. Dacă ar fi fost o reclamă, aş fi spus că am o perie încorporată. Sau, dacă aş fi fost o jucărie, aş fi spus că sunt pregătită de karate tot timpul.

— După ce termini, m-am gândit că poate răspundem la una dintre întrebările de pe bilețelele pe care ni le-a luat Sarah, spune Bo, scărpinându-se la ceafă. Știi, dacă nu ești prea obosită.

— Sigur! ciripesc, zâmbind peste umăr.

Rupem asta, mă gândesc în sinea mea. Prima zi și deja am comunicat foarte bine despre aranjamentul nostru, ne-am povestit despre foștii noștri și am stabilit un fel de program. Nu pot să nu zâmbesc pe când continui să fac curat, fredonând în ritm cu muzica până când termin.

După ce mă șterg pe mâini, trec repede prin camera mea ca să pun pe mine niște pantaloni de trening. Corpul nu mi s-a schimbat atât de mult până acum, dar categoric observ cât de strâmți mi se par blugii seara.

Îmbrăcată mai confortabil, îl găsesc pe Bo în living, stând gânditor cu o carte de sudoku în mână. Pick-upul s-a oprit când acul a ajuns la capătul discului, lăsând în urmă zumzetul electric, liniștit, al boxelor.

— Vrei să întorc discul? întreb, apropiindu-mă de capătul canapelei.

— Oh, scuze! Bo aruncă blând cartea și creionul pe măsuta de cafea, apoi zice: Nu te-am auzit intrând... și nu, e în regulă!

— Nu trebuie să te oprești pentru mine, îi spun, așezându-mă în celălalt capăt al canapelei față de el.

— Am făcut deja unul. Îmi omoram timpul.

— Sunt atât de plină de supă, că aş putea să mor fericită.

— Cum te-ai simţit în ultimele zile?

— Înainte de ziua mutării, mult mai bine. Cred că drumurile în sus şi în jos pe scări şi-au spus cuvântul, dar m-am simţit din nou grozav de atunci. Fără greţuri.

— Poate că s-a terminat cu ele. Asta a spus doctoriţa, nu? În al doilea trimestru ar putea să dispară pur şi simplu?

Bo se relaxează pe canapea, întinzând braţele de-o parte şi de alta pe spătarul acesteia. Mă întorc într-o parte ca să fiu cu faţa spre el, punându-mi picioarele sub mine.

— Sper! Mă uit la el nerăbdătoare, observând cutia cu bileţele din spatele lui, şi îl întreb: Începem?

Bo întinde mâna spre braţul canapelei, acolo unde se află cutia albă, nedesfăcută, cu cele 20 de întrebări. Deschizând cutia, scoate instrucţiunile şi le citeşte.

— Ne sugerează o ordine anume. Ne pasă?

— Nu, mod haos să fie. Amestecă-le şi trage!

Bo rânjeşte, dând din cap pe când începe să amestece bileţelele.

Şi *ştiu* că e ridicol. Dar felul în care Bo amestecă bucăţile de hârtie este *foarte sexy*. Mâinile lui masive acoperă bileţelele, uşurinţa cu care le răsfoieşte cu degetul mare, făcându-le să alunece unele lângă altele. Poate că pokerul pe dezbrăcate *ar putea* fi distractiv.

Nu... nu, Win!

— În regulă, spune el, ridicând un bileţel de deasupra grămezii. Eşti pregătită?

— Atât cât se poate, îi zic, trăgându-mi bluza din dreptul gâtului înainte să îmi pun mâinile în poală.

— Ți-ar plăcea să fii faimos? Dacă da, în ce fel? citeşte Bo. Răspund eu? întreabă.

— Desigur!

— N-aș vrea să fiu faimos. Nu-mi iau opiniile prea în serios și cred că, în prezent, se așteaptă ca oamenii faimoși să aibă o părere despre orice. În urmă cu 20 de ani, celebritățile erau *doar* celebrități. Acum, vizitează Națiunile Unite și vorbesc despre protejarea naturii de parcă nu există oameni mult mai calificați care să facă asta.

— Dar nu se folosesc de platformele și poziția lor ca să ajute? Au atenția publicului. De ce să nu se folosească de ea?

— Păi, nu e nimic în neregulă cu a ajuta... și înțeleg că au multă influență asupra publicului, așa că probabil ar trebui. Pur și simplu nu cred că mi-ar plăcea acel tip de atenție asupra *mea*. Aș prefera să fiu megabogat, dar nu faimos, ca să pot să trimit bani spre programele potrivite. Să îi dau oamenilor care știu cum să-i folosească pentru a face bine. Mi-ar plăcea să fiu în *spatele* cortinei.

Dau din cap încet, cu ochii fixați în poală pe când mă gândesc la răspunsul meu.

— Cu excepția cazului în care..., spune Bo, atrăgându-mi atenția înapoi la chipul lui. Aș putea fi Andy Serkis.

— Cine naiba e Andy Serkis?

— Exact, spune Bo, rânjind. E un actor cunoscut în mare parte pentru rolurile *performance-capture* din filmele cu multe efecte speciale. A fost Gollum în *Stăpânul Inelelor* și Snoke în *Star Wars*. Și a jucat și în multe filme Marvel. Are toate rolurile astea de vis, dar pun pariu că poate merge la plimbare cu familia și să nu fie deranjat pentru că nimeni nu știe cu adevărat cum arată.

— Ar fi nevoiți să te târască de pe platourile de filmare, îi spun.

— Tot aș fi acolo. Aș locui în pereți. Sau aș fura orice lucru care nu ar fi bătut în cuie.

— Oh, uau! Imaginează-ți cum ar arăta dormitorul tău cu toate *acele* lucruri de colecție.

— Vezi? Ar putea fi mai rău. Bo expiră ușor, cu zâmbetul pe buze, și mă întreabă: Dar tu?

— Cred că mi-ar plăcea să fiu faimoasă, dar mai mult pe partea creativă, mai puțin cunoscută a lucrurilor. Cum ar fi regizorul, scenaristul sau ceva care mi-ar permite să merg la toate evenimentele și să întâlnesc oameni mișto, dar și să mă concentrez mai mult pe muncă și nu pe publicitatea care vine la pachet cu *a fi* faimoasă. Așa cum ai spus – e prea multă expunere publică.

— Te-aș putea vedea lucrând ca regizor, spune Bo.

— Da? Cum așa?

— Ai un aer de autoritate.

Pufnesc.

— Eu?

— Da, *tu*, spune Bo, mijind jucăuș ochii. Ești fermă... adică ai un fel de a-ți păstra calmul, chiar și când ești sub presiune, pe care îl admir.

— Calmă..., spun neîncrezătoare. *Eu?* Ai ratat cumva criza mea legată de *cină* de acum câteva ore?

— Dar asta e chestia! Ai comunicat totul și am ajuns să fim pe aceeași lungime de undă. Acum suntem o echipă mai bună. Asta face un regizor bun.

— Oh, și tu știi asta! Din *toată* experiența ta de pe platou.

— Exact.

— Asta e, atunci? Îi spun, privind pachetul pe care Bo îl bagă înapoi în cutie. Am terminat cu prima întrebare?

— Da! zice și așază biletele pe măsuta de cafea. Presupun că după celelalte 19 întrebări, o să fim îndrăgostiți. Ridică sugestiv din sprâncene înainte să-și verifice ceasul, apoi mă întreabă: Vrei să ne uităm la un film sau ceva? Aș putea să-mi aduc laptopul.

— Desigur! Poți să-mi faci cunoștință cu tipul ăsta, Andy.

— Păi, ce film nu ai văzut?

Mă uit la el fără expresie.

— Ce film n-ai văzut, Win? întreabă Bo îngrijorat.

Fac o grimasă, privind în tavan.

— N-ai... n-ai văzut *Stăpânul Inelelor*? mă întreabă încet și pe un ton care aproape se frânge.

Clatin din cap, și un mic răs îmi scapă când chipul lui trece de la groază pură la șoc și apoi la amuzament. Bo își verifică ceasul, iar pe urmă se uită la mine și după aceea la măsura de cafea, de parcă ar calcula ceva. Apoi se uită din nou la ceas. E ciudat de înduioșător cât de mult l-a zguduit această informație.

— Bine, dacă începem acum, putem să terminăm ediția extinsă din *Frăția Inelului* înainte de miezul nopții.

— Miezul nopții? întreb obosită. Cât de lung e?

— Probabil e mai bine să nu știi.

Zicând acestea, se ridică brusc, înconjoară canapeaua, apoi se oprește pe loc.

— Nu *pot* să cred că o să am un copil cu o femeie care nu a mai văzut *Stăpânul Inelelor*, spune aproape șoptind. E uimitor...

Pleacă în pas rapid spre dormitorul lui.

— Jur că ai fost mai puțin entuziasmat să faci sex cu mine decât ești acum! strig după el.

— Sincer? Poate! îmi strigă înapoi din capătul holului.

Rezist două ore de film înainte să-mi odihnesc capul pe umărul lui Bo și să adorm.

CAPITOLUL 18

Însărcinată în 16 săptămâni.
Bebelușul e cât un avocado.

SĂPTĂMÂNA ASTA, EU ȘI BO AM CĂZUT ÎNTR-UN TIPAR familiar. Am avut ture de dimineată toată săptămâna, așa că mă trezesc devreme, fac cafea ca să-i rămână și lui Bo când se trezește și plec la muncă. Mă duc să înot la sală după muncă și ajung acasă chiar când Bo începe să pregătească cina. Mâncăm împreună pe canapea și ne povestim cum ne-a fost ziua – nu că aş putea să explic în detaliu ce face Bo ca să-și câștige traiul. De obicei mă pierde atunci când cuvântul *date* apare în conversație.

Totuși, mi se pare că e atât de entuziasmat să îmi povestească fiecare parte a zilei lui, încât, dacă dau din cap entuziasmată și zâmbesc, nu contează cu adevărat dacă înțeleg. Și chiar îmi place felul în care chipul lui se luminează când vorbește despre muncă. Mă inspiră să mă gândesc la ce mi-ar plăcea să fac după copil. O tabără ar putea fi marele vis pe viitor, dar poate că e un pas înainte de asta care m-ar putea împlini mai mult.

După cină, fac curat, acompaniată de orice disc alege Bo din colecția mamei lui. Ieri am ascultat „The Best of Etta James”, iar cu o seară înainte de asta a fost „Joshua Tree” a trupei U2. Joanna, la fel ca fiul ei, a avut gusturi eclectice. M-am gândit mult la mama lui Bo în timp ce ascultam melodii și spălam vasele.

Mă întreb dacă știe cumva de copil, așa cum sper că știe și Marcie. Îmi place să cred că sunt amândouă în rai, eter,

viața de apoi, *oricum* vrei să-i spui, privindu-ne mândre pe când bâjbâim pe drumul spre a deveni părinți.

Apoi, după ce termin cu visatul și curățenia, alegem o întrebare din pachet. Întrebările sunt o modalitate grozavă de a trage cu ochiul la mecanismele minții geniale, dar ciudate, ale lui Bo. Ce mi se pare cel mai interesant până acum este că Bo pare să fie o persoană ori complet indiferentă, ori extrem de dogmatică și *rareori* pe undeva pe la mijloc.

Aduci 46 de plante în casa omului și el abia dacă se sinchisește. Dar aperi sucul de portocale cu pulpă în el și e pregătit să meargă la război.

Întrebarea de ieri – *care este cel mai controversat punct de vedere al tău?* – a transformat un Bo agreabil în mod normal într-unul combativ în doar câteva secunde. Glumeam în mare parte când am sugerat că sucul cu pulpă e superior, dacă nu egal, celui fără. Nu mă așteptam ca tipul să se aprindă, dar, *oh*, cât de distractiv a fost de privit.

Am *adorat* să-l văd cum își dă părul din față și își așază ochelarii în repetate rânduri pe când măsoară încăperea cu pasul dintr-un capăt în altul. Era aproape isteric, bombănind despre cât de dezgustătoare este pulpa și despre cum, și aici citez, orice *om care se respectă* nu s-ar preta la a avea *bucăți* în suc.

Punctul lui de vedere controversat a fost că popcornul de la cinema este supraapreciat și nu are un gust atât de diferit față de cel făcut la microunde atunci când ieși în considerare costurile.

Abia am supraviețuit primei noastre certe.

Dar oricât de distractivă a fost noua noastră rutină, e pusă pe pauză în seara asta. Bo a invitat niște prieteni, iar eu încă nu m-am decis dacă o să-mi fac apariția sau o să mă ascund în camera mea toată seara.

A verificat de cel puțin o duzină de ori dacă e în regulă pentru mine, iar eu l-am asigurat în repetate rânduri că este.

Totuși, am emoții să-i întâlnesc. Dacă *ar trebui* să-i întâlnesc. Poate ar fi mai bine să-i las să își vadă de seara lor și să nu le stau în cale. Dar, în egală măsură, ar putea fi nepoliticos să-i evit. Cum te prezinți într-un astfel de caz?

Bună! Sunt Win. Sunt însărcinată cu prietenul vostru. Și-a făcut milă de mine și acum sunt și colega lui de apartament. Da, ne-am văzut dezbrăcați. Și nu, n-am decis încă dacă vreau să o facem din nou sau dacă ar strica totul. Dar e și al naibii de greu să știi cum să procedezi din cauza hormonilor care mă fac să fiu atât de excitată, încât trebuie să-mi încarc vibratorul în fiecare noapte, iar el poartă uneori ochelari care mă fac să simt că pot să mestec pietre și să scuip diamante. De asemenea, știți cumva dacă e încă îndrăgostit de fosta lui? Vorbește despre ea? Nu reușesc să citesc bine situația și nu sunt sigură cum să aduc în discuție subiectul ăsta. În orice caz, sper să aveți o noapte distractivă!

Cel mai probabil, textului ăstuia i-ar prinde bine niște modificări.

Oamenii respectivi vin ca să joace jocuri de societate. Sau *un* joc, mai degrabă. Bo i-a mormăit numele în barbă în timp ce își făcea de lucru în bucătărie. Rânjetul lui băiețesc mi-a spus că e evaziv în mod intenționat de fiecare dată când am întrebat, așa că am renunțat să mai încerc și am decis să mă ascund în camera mea.

A fost adorabil să-l privesc agitându-se ca să pregătească casa pentru sosirea prietenilor lui. Bolurile cu gustări de pe blatul de bucătărie, masa pliabilă pe care a pus-o în mijlocul sufrageriei, fața de masă neagră de deasupra pe care a așezat-o de câteva ori.

Cu cât îl văd mai mult pe Bo în habitatul lui natural, cu atât îmi dau seama că îi *pasă* enorm de confortul altor oameni.

Și nu numai când vine vorba despre lucruri mari, cum ar fi pregătirea casei pentru oaspeți. E și felul în care vorbește cu clienții la telefon. Întâmpină fiecare preocupare a lor cu asigurări blânde, răbdare și încredere. Niciodată cu un aer de aroganță sau superioritate, pentru că are un set de abilități pe care nu mulți oameni îl au. Chiar își dorește ce e mai bun pentru ei.

Apoi, mai sunt toate lucrurile pe care le face pentru mine. Cum ar fi să bată la ușa mea în fiecare seară înainte de culcare cu un pahar de apă proaspătă cu gheață și o nouă bandă desenată de citit. Sau perna uriașă pentru sarcină pe care am găsit-o în camera mea după ce am venit de la muncă ieri, cu un bilețel pe care scria „Pentru cea mai bună mamă mică din lume”.

Când l-am întrebat despre asta, a spus că în cartea pentru viitorul tată scrie că, în această etapă a sarcinii, o să încep să am probleme cu somnul. Adevărul este că, de când sunt aici, am dormit dusă în fiecare seară. Totuși, a fost un gest foarte dulce.

Bo este clar genul de bărbat care ia oameni sub aripa lui protectoare. Genul care are grijă de alții în mod natural. Mă simt bucuroasă să știu că bebelușul meu o să aibă un tată care face totul pentru oamenii pe care îi iubește.

— Win? spune Bo din cealaltă parte a ușii mele după ce a bătut încet.

— Da? răspund, lăsându-mi croșeta pe pat, lângă mine.

Bo deschide încet ușa, pășește înăuntru și o închide în urma lui. Pare că urmează să mă întrebe ceva când își îndreaptă atenția spre obiectul de pe pat.

— Stai! Tricotezi?

— Croșetez, îl corectez.

— Ce? prelungește cuvântul, creând mai multe silabe. E atât de mișto... Nu știam asta!

— Sunt destul de sigură că croșetatul nu e considerat un hobby *mișto* de majoritatea oamenilor, îi răspund sec.

— Ce faci? întreabă, ignorându-mă.

— Oh, păi, m-am gândit la o pătură pentru bebeluș. Fac câte un șir de cusături în fiecare săptămână de sarcină. Am recuperat săptămânile când nu știam că sunt însărcinată cu nuanța asta de mov, îi spun și ridic ce am lucrat până acum. Apoi, după asta, o să adaug o culoare care reprezintă cumva săptămâna pe care am avut-o.

Bo încuviințează din cap, analizând pătura pe când o lasă să cadă din nou pe pat.

— Care a fost culoarea pentru săptămâna asta?

— Am ales gri, îi răspund.

Îi cade fața.

— Un gri drăguț, îl asigur. Gri ca pietrele pe care le-am aruncat pe plajă. M-am gândit să-mi amintesc prima noastră zi de locuit împreună.

Bo trage aer în piept, umărul ridicându-i-se înapoi la o poziție normală.

— O să fie o pătură foarte mare!

— Da! pufnesc. Ar trebui probabil să citesc una dintre cărțile alea normale pentru sarcină pe care le citesc alți oameni, îi zic, ridicând din umeri.

— Nu, pătura asta e o chestie originală. Pot să citesc eu cartea pentru bebeluș. Dacă ți-ar plăcea?

— Da, poate. Îi zâmbesc, apoi îl întreb: Aveai nevoie de ceva?

— Oh, da, zice și râde doar o dată, frecându-și fruntea, în timp ce mâna cealaltă se sprijină de șoldul lui. Da, de fapt. Băieții sunt aici, și n-am început încă, dar m-am gândit că poate... Poate te-aș putea prezenta? E în regulă dacă nu ai chef. Știu că toți și-ar dori să asocieze numele cu un chip.

Vorbește despre tine! Binecînteles că o face – ești însărcinată cu copilul lui și locuiești în casa lui.

— Desigur, da! îi spun și mă ridic.

Bo mă conduce în hol. Suntem pe la jumătatea bucătăriei când se întoarce, se apleacă și îmi șoptește:

— Și... încearcă să nu-l iei tare.

— Să nu-l iau tare...

Mă opresc, uitându-mă la masa pliabilă așezată în sufragerie și la bărbații din jurul ei pe care încă nu i-am cunoscut și, cel mai șocant, la *un* chip familiar.

— Caleb?

Caleb, părând vinovat ca naiba și făcut mic cât e el de mare, are tupeul să mă salute, fluturând din mână.

— Bună, Win! spune pe un ton abătut.

— Hm, bună? Ce... ce faci aici?

Caleb se uită în jurul mesei, la Bo, apoi din nou la mine înainte să sară de pe scaunul lui.

— Scuzați-ne, domnilor!

Vine spre mine, mă apucă de cot și mă trage înapoi pe hol.

— Ascultă, Win, eu...

— Caleb! zic, iar numele lui îmi iese gâtuit pentru că încerc să nu râd. Ce faci...

— O să-ți spun totul, dar trebuie să-mi *promiți* mai întâi că n-o să-i povestești soției mele.

Încrucșez degetele la spate și dau din cap de două ori. *Tee roog*, de parcă aș putea promite *vreodată* un astfel de lucru.

— Sunt foarte serios acum. Am fost prieteni timp de *15 ani*, Winnifred McNulty. Nu ți-am cerut niciodată nimic, dar o fac acum. *Te rog*, Doamne, *te rog*, nu-i spune soției mele că joc *Dungeons and Dragons*. N-o să *termine* niciodată cu asta. O să fiu ridiculizat până când o să mor.

— Caleb! spun și îi scutur umărul cu mâna mea mică. Unde crede Sarah că ești acum?

— La sală.

— Oh, Doamne! Minciuna! Înșelăciunea! suspin. Te-ai prefăcut că n-ai fost niciodată acasă la Bo când m-am mutat? îl întreb într-o șoaptă tipată. Despre ce ai mai mințit?

— *Teoretic* n-am spus că n-am mai fost aici. Asta e singura minciună, jur. Vreau doar lucrul ăsta. Lasă-mă să am pace, Win!

— Caleb, râd de el. Chiar te aștepti să-mi *mint* cea mai bună prietenă în legătură cu locul în care se află soțul ei?

— Nu să minți. Doar... să omiți adevărul.

— Caleb!

— Uite, *știu*, bine? Nici eu nu vreau s-o mint, dar... Caleb își trece o mână peste frunte, apoi o pune pe șold și începe să povestească: Îți amintești când am adus acasă setul *Lego Star Wars* anul trecut? Cel cu Steaua Morții? Care *este* pentru adulți, apropo..., spune oftând și plecându-și capul. Sarah mi-a spus *Darth Loser* timp de o lună. O lună.

Chicotesc.

— Bine, dar cred că a făcut-o cu afecțiune. În plus...

— Sau când am sugerat să mergem toți la târgul renașterii când aveam, cât... 18 ani? *Încă* îmi trimite reclame cu târgurile alea alături de emojiuri care râd. M-a înscris la nemănumerate newslettere. Au trecut 10 ani.

Bine, pentru unul dintre acele newslettere *categoric* eu am fost de vină, dar...

— Sau atunci când...

— Da, da, înțeleg! Înțeleg ce zici.

— Îmi iubesc soția mai mult decât pe oricine altcineva. Știi asta. Știu și că luatul în râs e felul ei de a-și arăta iubirea. E unul dintre lucrurile mele preferate la ea când *nu*

sunt cel pe care îl ia în râs. Dar mi-ar plăcea să evit asta dacă pot. Mi-ar plăcea să mă mențin la un *oarecare* nivel de a fi mișto.

Dau din cap, iar buzele îmi tremură pe când încerc să nu râd. E *prea* mult.

— Win!

Caleb îmi rostește numele ca pe o rugă.

Îmi scapă un râset mic.

— Win!

— Bine, îmi pare rău! Doar că nu cred că o să fie supărată pentru asta. Când ți-ai pus armura aia de cavaler în dressingul lui Bo, a părut destul de atrasă, de fapt.

Caleb mormăie ceva în barbă.

— Poftim?

Repetă, dar tot nu vorbește clar.

Îmi dau ochii peste cap.

— Omule, ce?

— Nu sunt cavaler, bine? Sunt... sunt bardul.

— Bardul? Adică tipul poet-muzician?

Caleb clipește, ridicându-și sprâncenele surprins.

— Da, chiar asta. Sunt surprins că știi.

— Și ce? Tu... tu cânti? Ce e jocul ăsta?

— Într-un fel. Am puteri magice pe care le cultiv prin... cântec.

Îmi acopăr gura, dar nu la timp.

— Win!

— Îmi pare rău! E amuzant! *Trebuie* să auzi cât de al nai-bii de amuzant e.

— Vezi? *De-asta...*

— Da, bine! Înțeleg. *Eu* n-o să râd de tine. Dar trebuie să merg să-i întâlnesc pe ceilalți băieți acum, bine? E suficient de rău că-i faci să aștepte. Ei... ei, dau să zic, dar râsul

mă întrerupe, s-ar putea să aibă nevoie de puterile tale magice melodioase.

Caleb, resemnăt și epuizat, își ridică mâinile în aer și se îndepărtează cu pași apăsați. Îl urmez îndeaproape, scoțându-mi telefonul ca să-i dau mesaj lui Sarah.

Eu: Vino la Bo acum! Caleb e aici.

TOCILARI mincinoși.

Nu e cel mai bun mesaj al meu, dar va trebui să fie suficient, pentru că am și ajuns în apropierea grupului de bărbați din sufragerie. Conversația lor se oprește brusc când intru. Bo se uită de la Caleb la mine, clătinând din cap și afișând un rânjet tâmp.

— Bună, tuturor! spun, apropiindu-mă precaută de marginea mesei și admirând harta întinsă în mijloc și bărbați din jurul ei.

Lângă un Caleb bosumflat se află un domn mai în vârstă care îmi amintește de un bulldog englez solid după înfățișarea robustă, fața lăsată și expresia pătrunzătoare. În capul mesei stă Bo, care aranjează piesele jocului cu o expresie concentrată, iar în stânga mea, vizavi de Caleb și bărbatul în vârstă, sunt alți trei bărbați.

Cel mai apropiat de Bo are pielea maronie, un zâmbet blând, dar reticent, păr scurt, brunet, și o siluetă suplă. Ceilalți doi par un cuplu – după apropierea scaunelor lor și după mâna pe care bărbatul mai aproape de mine o are așezată pe coapsa celuilalt. Ambii au umeri largi și sunt musculoși. Unul dintre ei are pielea bronzată într-o nuanță aurie și păr lung, șaten, iar celălalt are un ten palid și e ras în cap.

— Sunt Win, mă prezint și le fac cu mâna stângă. N-o să vă stau în cale, dar am vrut să vă spun...

— Măi, dar nu ești tu superbă? spune bărbatul mai în vârstă cu un accent scoțian puternic.

Se ridică, afișând un rânjet strălucitor, apoi își croiește drumul prin spatele scaunului lui Caleb ca să ajungă la mine.

— Bo a spus că ești, fetiță, dar nu l-am crezut.

Chicotesc, strângându-i mâna pe care a întins-o spre mine.

— Sunt Hamish, dar poți să-mi spui...

— În regulă, e de ajuns, spune Bo, îndreptându-și spatele și încrucișându-și brațele în dreptul pieptului, pe când stă impunător în capul mesei. Haide, omule..., chicotește fără suflare. Îmi amintesc foarte bine că ți-am spus să te porți frumos.

Bărbatul voinic își unește buzele, formând un rânjet obraznic și neastâmpărat.

— Scuze! spune el cu un accent *deloc* scoțian, ci complet canadian. Îmi place să-mi testez personajul pe oameni noi. Te-am păcălit?

— Total, zic și râd cu poftă, întorcându-mi chipul spre Bo, zâmbind uimită.

— Walter, spune el, întinzând mâna spre mine și atrăgându-mi atenția din nou spre el.

Îi strâng mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Walter.

— Și eu.

Walter îmi face cu ochiul, iar chipul lui exprimă o bucurie adorabilă.

— Și se pare că îl cunoști pe bărbatul care s-a întors la masă arătând de parcă i-ai tras un genunchi la bijuterii, dar i-ai cunoscut pe...

Walter arată spre partea opusă a mesei.

— Admir, spune cel mai timid de lângă Bo, întinzând mâna peste masă și dărmând câteva piese în drumul lui.

Bo începe să le așeze imediat.

— Bună, Adamir, spun pe un ton liniștitor. Mă bucur să te cunosc!

— Jeremiah, dar poți să-mi spui Jer, spune cel robust de lângă Adamir, întinzând mâna. Iar ăsta e soțul meu, Kevin.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, spun și le strâng mâinile amândurora.

O mică scuză în ochii mei de fiecare dată, știind că cel mai probabil simt senzația unor degete îndoite ce le gâdilă palmele pe când mâinile noastre se despart. Cel puțin strângerile de mână se întâmplă de obicei o singură dată.

— Trebuie să spun că *strălucești*, spune Kevin cu mâna îndoită sub bărbie. Dă-mi voie să te întreb – avem un pariu. Când l-ai *întâlnit* pe Bo, vă aflați într-o cameră întunecată? Sau ești doar un suflet foarte bun și generos?

Bo râde din capătul mesei, încrucișându-și brațele la piept și ridicându-și puțin bărbia cu mândrie.

— A fost o cameră *foarte* bine luminată, spun, făcându-i scurt cu ochiul lui Bo. Păcat că nu l-am cunoscut mai întâi, totuși.

Toți izbucnesc în râs.

— Îmi place de ea! spune Walter, înghiontindu-l cu cotul pe Bo când se întoarce la locul lui.

— Și mie, destul de ciudat, spune Bo, urmărindu-mă cu ochii din cap până în picioare.

Felul în care o spune e atât de sincer și pur, încât ai crede că a ales să mă aibă aici în loc să fie forțat de circumstanțe. Simt cum acest sentiment se instalează în golul din pieptul meu, precum vreascurile care sunt introduse într-un cuptor pe lemne.

Pregătindu-mă să-mi iau la revedere, arunc o altă privire încăperii. Nu pot să nu observ cât de ciudat e grupul ăsta și

tânjesc să aflu ce i-a adus împreună. Ce părți din Bo cunosc ei și dacă ar fi dispuși să le împărtășească cu mine.

— Deci, cum v-ați cunoscut voi toți? întreb, dar fără o țintă anume.

— Eu l-am cunoscut pe Bo într-un grup de sprijin. Am avut același tip de cancer, mă tem, spune Walter. Dar amândoi încă dăm din picioare și suntem bine-mersi – cu toate că unii dintre noi dau mai bine decât alții. Eu încă am ambele picioare.

Walter abia dacă termină de spus gluma înainte să izbucnească în râs – un râs fericit, șuierător care îmi place.

Bo își mușcă buza, clătinând din cap cu un zâmbet care se lărgeste încet.

— Abia aștepta să spună gluma asta, zice Bo, privindu-mă cu atenție pe când se apleacă peste masă și așază zarul în fața lui Caleb.

Îi face plăcere că îi cunosc prietenii, îmi dau seama. Decide dacă mă integrez. *Oare* mă integrez?

— Eu și Bo ne-am cunoscut la Waterloo, spune Adamir, ridicând două degete ca să arate că e rândul lui să vorbească de parcă ar fi în clasă. Bo a fost asistentul profesorului în primul meu an la cursul de economie.

Profesor? Bo? S-ar putea să-mi placă asta. Da, am verificat cu managementul de jos. Da, îmi place!

— Eu și Bo lucrăm împreună, spune Jeremiah simplu.

— Jer e șeful meu, adaugă Bo, așezând un simbol pe masă. Încearcă să fie modest, dar el e la conducere.

— Corect, păi, desigur. Dar aici sunt doar colegul, prietenul și (scoate o sabie imaginară din centura de la talie) *războinic*, spune dramatic, tăind cu sabia în aer.

— La naiba, vreau în echipa *lui*! spun, râzând.

— Vai, zici că sunt eu la începutul relației noastre, cîrpește Kevin de lângă mine. Sunt aici pentru că Bo avea nevoie

de un alt membru și soțul meu mi-a *cerut* să vin. Nu mă plâng, totuși. Îmi place să fiu dramatic când mi se oferă ocazia.

— Când a început asta? întreb, cu sprâncenele ridicate spre Caleb.

— Cred că mesajul a fost..., intervine Jer înainte să apuce Caleb să răspundă. „Salut, Jer, am cancer – *emoji care ridică din umeri*. O să am nevoie de niște timp liber. Poate pentru totdeauna – *emoji cu semnul întrebării*. Înainte să întreb, pentru că toată lumea întreabă, dacă vrei să ajuți, poți să joci DND cu mine. Întotdeauna am vrut să joc. Am nevoie de cel puțin cinci tipi și am deja trei. Poate ar putea veni și Kev? Oricum – *emoji cu degetele încrucișate* –, sper să mă întorc curând la muncă.”

Eu, cu gura căscată și doar *puțin* amuzată, mă holbez la Bo. El se uită la mine, îngâmfat, și ridică din umeri.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Ți-ai păcălit prietenii, folosindu-te de cancer, ca să joace Dungeons and Dragons?

— Chiar a făcut-o, spune Walter. Și eu *aveam* cancer.

— Eu doar am vrut să joc, spune încet Adamir.

— Și tu? îl întreb pe Caleb.

— Eu m-am alăturat abia în septembrie, mormăie el. Ți-am spus. Nu știam nimic altceva... Nu înainte să-i povestești totul lui Sarah despre Bo, spune el direct.

S-ar putea să fi meritat asta, dar tot mă uit urât la el.

— Am avut un alt prieten din grupul de sprijin care a jucat cu noi, explică Bo, menținându-și expresia pe când se scarpină în obraz. A murit în iunie.

Mă uit de la Walter la Bo, care împărtășesc o privire liniștitoare tristă, dar blândă.

— Îmi pare rău! spun pentru întreaga masă.

Walter îl bate pe spate pe Bo de câteva ori.

— Depășim momentul. Și, zice el, întorcându-și atenția spre Caleb, suntem norocoși să-l avem pe Caleb, care i-a luat locul.

Dau din cap, uitându-mă încă o dată la bărbați și nefiind sigură când să fac un pas în spate. Adamir își trage zarul în fața lui pe când Kevin și Jer se țin de dulcegării, șoptind. Bo pune o ultimă piesă pe masă și încuviințează în sinea lui, de parcă masa e completă. Caleb mimează din buze „i-ai spus?” și eu mă întorc brusc cu spatele la el.

— Păi, mă bucur că v-am cunoscut. Eu o să...

Sonerie sună și mă întrerupe.

— Pizza probabil că a ajuns mai devreme, spune Bo, apoi înconjoară masa și trece de mine, îndreptându-se spre intrare.

— Nu e pizza, nu-i așa? îmi șoptește Kevin, un zâmbet vesel punând stăpânire pe chipul lui.

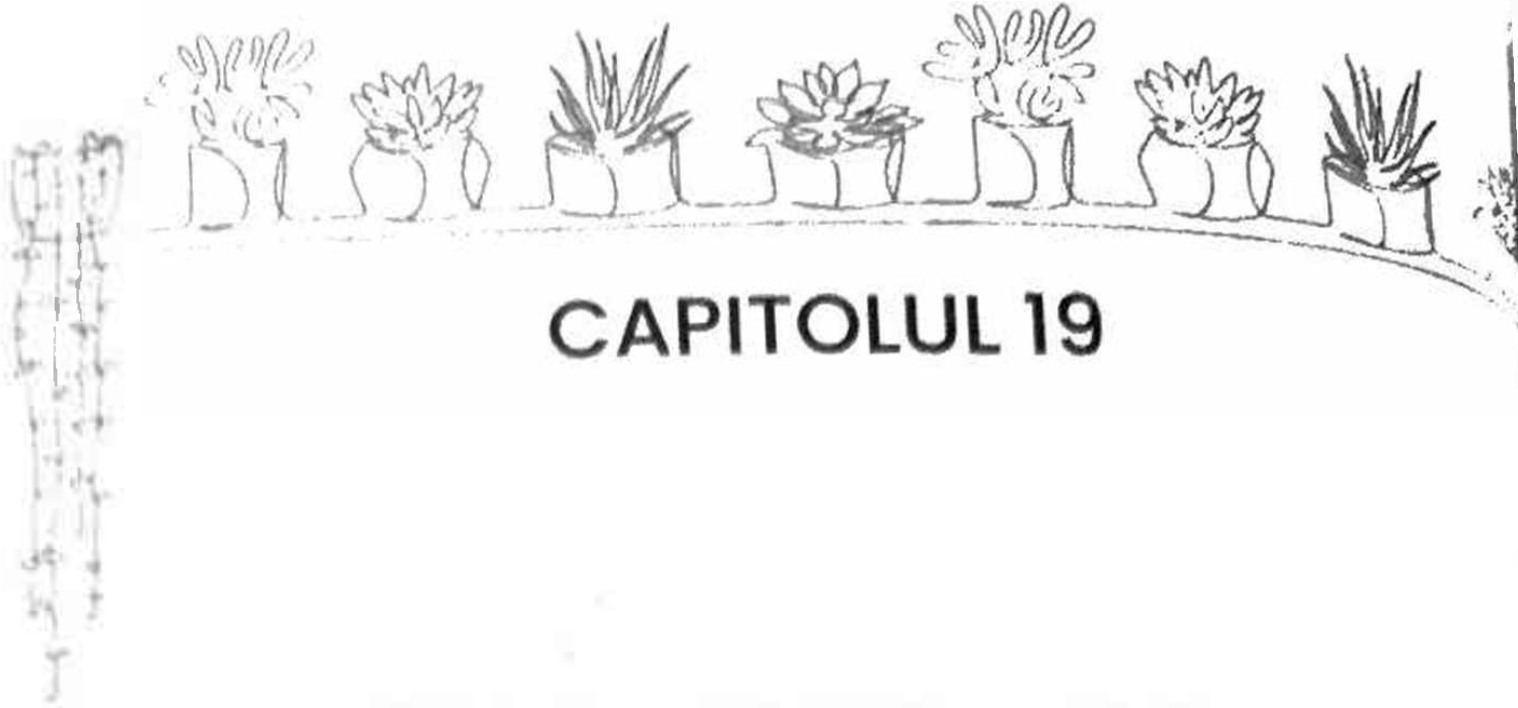
El *chiar* adoră drama. Decid că îmi place Kevin.

Clatin din cap, afișând un zâmbet ușor mascat.

— Caleb? strigă Sarah din spatele meu, dând buzna. Caleb Andrew Linwell, ăsta *nu* e un curs de kickbox.

— ăsta e semnalul să ies din scenă, îi spun lui Kevin, făcând un semn peste umăr spre dormitorul meu. Mă bucur că v-am cunoscut pe toți! Să tăbăciți funduri de dragon! Să scăpați din temnițe și câte și mai câte! strig și plec în pas rapid spre dormitor înainte ca privirea mortală a lui Caleb să mă doboare.

Știi tu, cu magia lui muzicală și altele.

CAPITOLUL 19

O S-O SPUN. NU MI-E RUȘINE. DUNGEONS AND Dragons este destul de al naibii de mișto.

După ce a terminat să-i țină lui Caleb predica usturătoare în public pentru că a mințit-o luni de zile, Sarah a venit în camera mea și m-a târât înapoi ca să stau cu ea și să privesc. Prietena mea nu e genul care să lase baltă publicul, și ținând cont de toate chicotelile, „oh”-urile și „ah”-urile pe care le auzeam din capătul holului, bărbații din jurul mesei îi mâncau din palmă.

În primele zece minute, eu am stat și am croșetat în timp ce Sarah își rodea unghiile și îi făcea poze pe ascuns lui Caleb, chicotind în sinea ei când venea rândul lui să vorbească.

Dar apoi, și n-aș putea să indic exact momentul, atenția ne-a fost subjugată. Bo crea o poveste atât de elaborată, încât eu și Sarah ne-am holbat pur și simplu, trecând un bol cu popcorn de la una la alta, în timp ce bărbații din jurul mesei jucau o bătălie în care doborau un metamorf cu aripi de corb și mica lui armată de hoți, apărând un han local.

— Soțul meu e un erou dat naibii, îmi șoptește Sarah cu gura deschisă de uimire.

Erau *foarte* convingători.

Pentru mine, a fost felul în care Bo dirija masa, ceea ce m-a tulburat și m-a făcut să roșesc. Lejeritatea cu care se adapta la orice rol hotărau jucătorii să interpreteze – felul

simplu în care le oferea instrucțiuni și îi lăsa să ghideze povestea. Și apoi, când el *a fost* vocea răufăcătorului cu aripi de corb? M-a dat gata.

Răutatea care i-a cuprins trăsăturile? Tönul profund de bas al vocii sale joase, guturale? Aș fi rămas însărcinată din nou, dacă ar fi fost posibil.

— Ce spune asta despre noi? îi șoptesc lui Sarah când o surprind făcându-și vânt.

— Hai să nu ne gândim prea mult la asta! spune ea, trimițându-i un pupic lui Caleb, care în mod evident nu avea să mai doarmă pe canapea.

Trei ore au trecut înainte ca Bo să oprească jocul, iar bărbatii și-au ieșit din personaje și s-au întors la lumea *reală*. Eu și Sarah am început să ne strigăm nemulțumirea, așa cum obișnuiam să facem la televizor când telenovelele noastre se terminau în punctul culminant.

— Cum rămâne cu femeia din mlaștină? *Ea* e prințesa moartă? Are sabia iluminării? Ce se întâmplă mai departe? întreabă Sarah cu ochii plini de disperare.

— Cred că de acum o să avem public, băieți, spune Walter, așezându-și zarul într-o cutie de lemn mică.

Eu casc și mă întind, iar Bo își înclină bărbia spre mine și îmi face cu ochiul, ca și cum căscatul meu e un indiciu non-verbal ca toată lumea să plece. N-am intenționat să fie, dar apreciez grija.

— Walter, e în regulă dacă găzduiești tu luna viitoare? întreabă Bo, apucându-se să strângă masa.

— Oh, păi, intervine Caleb. Poate aș putea eu? Acum, că...

Vocea lui se pierde pe când își privește soția cu coada ochiului.

— Acum, că nu-ți mai e teamă că află soția ta? râde Jer.

Caleb oftează. Bietul tip! Nu poate nici să-și tragă sufletul.

— Ooh! Vă rog, putem? întreabă Sarah, țopăind până la Caleb, pe care îl scutură încet. Aș putea scoate unele dintre decorațiunile de Halloween! Am putea avea bere de ghimbir și gustări tematice.

— Mie îmi convine, spune Walter, admirându-mi tandru prietena.

Caleb zâmbește și își sărută soția pe frunte. Încearcă să se îndepărteze de ea, dar Sarah îl apucă de cămașă și îl trage spre ea, lipindu-și buzele de ale lui. Apoi fac ca totul să fie ciudat. Sarah suspină cu buzele lipite de ale lui, iar mâinile lui Caleb îi alunecă puțin prea jos pe spatele ei.

— Bine, bine, bine! spun, pășind spre ei și îndepărtându-i. Ajunge cu asta!

— Știi, Win, spune Caleb îngâmfat, aranjându-și gulerul, cred că ai avut dreptate.

Ochii îi alunecă spre fundul lui Sarah când aceasta se duce să vorbească cu Bo, agitându-și membrele pe când re-memorează lupta.

— Lui Sarah *chiar* îi place asta.

— Ce-am făcut? mă întreb, prea încet ca să audă altcineva.

În cele din urmă, toată lumea se îndreaptă spre ieșire. Musafirii continuă să sporovăiască la fiecare pas până când Bo ajunge cu ei pe scările de la intrare, probabil înghețând pe când își iau rămas-bun.

— Aia doi n-o reușească să iasă de pe alee, spune Bo, închizând ușa.

Trag cu ochiul pe fereastră și îi văd pe Caleb și pe Sarah frecându-se unul de altul pe capota mașinii lui Caleb.

— Asta primesc pentru că l-am turnat, presupun. Dacă se plâng vecinii, o să-mi asum responsabilitatea.

Mă așez pe fotoliu, iar Bo pare să își schimbe traseul spre sufragerie când observă. Se așază pe brațul canapelei și începe să-și frece coapsa, strâmbându-se ușor pe când își înconjoară cu ambele mâini locul de unde începe proteza.

— Te simți bine? îl întreb.

— Oh, da, bine. Mă ține puțin acum. Volumul ciotului meu se schimbă pe parcursul zilei. Pot să schimb șoseta pe care o port pe dedesubt ca să mă ajute, dar n-am avut ocazia. Aș putea la fel de bine să aștept acum până mă bag în pat.

Nu l-am văzut pe Bo fără proteză până acum. M-am tot întrebat, din moment ce o căutare rapidă pe Google mi-a spus că e indicat să nu o porți atunci când e posibil, ca să lași totul să respire. În special de când a menționat în treacăt că noua lui proteză, cea redimensionată și care i se potrivește mai bine, urmează să ajungă la sfârșitul lui martie. A numit-o un cadou întârziat de ziua lui.

— Din partea mea, nu trebuie să o porți, să știi. Dacă e inconfortabil...

— Nu? N-o să te sperii dacă mă vezi șchiopătând prin casă?

Colțul buzei lui se ridică, dar ochii îl dau de gol. O umbră de ezitare, puțină îngrijorare.

— Nici într-un caz, îi răspund. Bineînțeles că nu, adaug mai ferm.

El încuviințează din cap, dar nu se mișcă să o dea jos.

— Deci..., începe Bo pe un ton familiar, care spune „hai să vorbim despre altceva”. Sarah a părut că a acceptat relativ repede chestia cu DND.

— Pun pariu că o să spună niște chestii *foarte* dezaxate în pat în seara asta, îi spun, făcând o grimasă.

Bo pufnește în râs, întorcându-se într-o parte ca să cadă pe spate pe canapea și întinzându-și toate cele patru

membre. Imediat mă văd întinsă deasupra lui, felul în care trupul lui ar putea să-l învăluie pe al meu atât de ușor, și trebuie să clipesc ca să-mi șterg asta din minte.

— Aș plăti bani *buni* să aud niște cuvinte murdare inspirate din *Dungeons and Dragons*, spune el, zâmbind.

— Sarah citește niște cărți foarte murdare – o să fie creativ, dacă nu chiar obsedant.

— Chiar a părut că-i place când a salvat barmanul, spune Bo cu ochi scânteietori.

— Oh, da, l-a numit erou.

Bo râde, zguduitor.

— În octombrie am avut o misiune secundară unde Caleb trebuia să flirteze cu o vrăjitoare ca să o facă să..., începe, apoi se oprește, clătinând din cap. Nu contează!

— Nu, nu, nu... *Trebuie* să-mi spui. Zâmbetul meu se mărește când insist: Te rog, trebuie să știi!

— Trebuie să juri că n-o să-i spui lui că ți-am zis eu sau lui Sarah, pentru că există demnitate pentru lucrurile astea. Nu pot să fiu prins vorbind rahaturi.

— Promit!

De data asta vorbesc serios.

— A spus...

Râsul lui Bo e aproape incontrollabil, zguduindu-i întreaga parte de sus a trupului, iar mâinile îi tresar acolo unde se odihnesc pe abdomen. Încearcă să-și termine propoziția de câteva ori, dar nu reușește din cauza râsului.

— Scuipă tot, omule!

— S-a uitat fix în ochii mei și a rostit cuvintele „Nici măcar regele Arthur nu m-ar putea scoate din tine”.

— Nu! țip, iar mâna îmi zboară la gură.

— Nici măcar însuși regele Arthur..., spune Bo, înroșindu-se la față pe când se chinuie să își tragă sufletul.

Amândoi izbucnim în hohote de râs atât de copleșitoare, încât nu reușesc să respir, cuprinzându-mi abdomenul și încercând să mă liniștesc. Imaginea lui Bo jucând o vrăjitoare care trebuie sedusă este suficient de amuzantă, dar replica *asta* este probabil noul meu citat preferat. Încă nu mi-am făcut un tatuaj, dar s-ar putea să mă răzgândesc. De fapt, s-ar putea să-l cer ca epitaf. La urma urmei, m-ar *omorî* să nu-i spun lui Sarah.

O să rezist.

— Oh, Doamne! spun, dar vocea mea e slabă pe când îmi șterg lacrimile.

— N-am știut ce să fac! spune Bo, fluturându-și mâna într-o parte pe când se lasă iar pe spate. M-am lăsat dus de val și vrăjitoarea a *fost* sedusă. Deci presupun că a funcționat?

— Caleb a dat totul. Trebuie să recunosc asta.

Încerc să trag aer în piept, dar râsul revine, lăsându-mă fără suflare din nou.

— Am crezut că Adamir o să leșine. Bietul de el!

— Chiar îmi plac prietenii tăi, spun după ce trag lung aer în piept din nou, liniștindu-mă. Mi se pare grozavi. Un amestec ciudat, pe care îl ador.

— Chiar și pe Walter? întreabă Bo.

Când se ridică să mă vadă, mă privește de două ori. Ochii lui sunt fixați pe chipul meu cu o apreciere sinceră, care mă ia prin surprindere și mă face să înghit în sec. Îmi așez palmele pe obraji, simțindu-le căldura. *Ab*, asta a observat! Roșesc.

— În special pe Walter, îi răspund înainte să-mi dreg glasul. Sau ar trebui să-i spun *Hamish*?

— Faci asta uneori, spune Bo, atingându-și obrazul cu două bătăi rapide ale degetului.

— Roșesc?

Mă uit în altă parte pentru că deseori roșesc mai tare când vorbesc despre asta. Sau când bărbați frumoși scot asta în evidență. Ambele.

— Da, majoritatea oamenilor o fac, îi spun pe un ton moale.

— Poate când sunt rușinați. Dar tu roșești mult... și atunci când ești fericită.

— E enervant, îi spun, îndepărtându-mi părul de pe gât ca să mă răcoresc.

— Îmi place, afirmă Bo simplu, iar eu mă întorc cu fața spre el. E ca și cum ai bifa ceva. E singura modalitate prin care știu sigur că gluma mea și-a atins ținta sau, păi, știi tu...

Înghite în sec, iar ochii i se închid după o succesiune de clipiri rapide.

— Ce să știu? întreb, înclinându-mi capul într-o parte.

Bo își trece o mână prin păr, apoi se apleacă în față pe când își freacă ceafa. Se uită într-o parte, îmbufnat, de parcă nu-i vine să creadă ce urmează să spună.

— Ai, ăăă, ai roșit de Halloween.

Am făcut *multe* lucruri de Halloween. Mijesc ochii, iar colțurile gurii mi se ridică puțin.

— Când ai... *terminat*, adaugă cu maxilarul încordat și cu ochii *categoric* pe gâtul meu, unde nu e nicio îndoială că se află o pată rozalie permanentă.

Oh!

— Scuze! Sprâncenele lui se unesc, creând o linie adâncă în mijlocul frunții, când zice: Nu știu de ce am spus asta.

L-aș îndemna să nu se îngrijoreze, oricât de lejer aș putea, dar simt că am un nod în gât. Nu simt altceva decât pulsul galopant pe gât.

— Ar trebui să ne culcăm, spune Bo, ochii lui răvășindu-mă în timp ce se îndepărtează mai mult de mine, de parcă rezistă – spunându-și lui însuși *nu*.

Ridic o sprânceană, întrebându-mă dacă știe că, poate inconștient, mi-a făcut o propunere.

— Oh, nu – nu *împreună*. Scuze, nu...

Își cuprinde fața cu palmele, apoi le trece pe ambele prin păr, făcându-l să se ridice într-un fel nostim.

— Scuze! râde el. Vezi? De-asta a trebuit să preiei controlul.

Din cauza stângăciei lui? Am început să-mi spun că a fost pentru că nu era deloc interesat. Totuși, oricum ar fi, *nu* e o idee bună. Înghit nodul din gât.

— Noi n-am vorbit cu adevărat despre *asta*.

Bo se holbează la mine, cu buza de jos un pic mai împinsă în afară.

Rabat, chiar trebuie să o spun cu voce tare! Respiră profund. Inspiră și expiră.

— Nu cred că ar fi înțelept din partea noastră să avem vreun fel de relație fizică de acum înainte.

Gata, suficient de simplu.

— Nu? vine reacția lui Bo.

„Nu”?

Un afurisit de „nu”?

Ce naiba înseamnă „nu”? Nu e de acord? Ce aranjament a prevăzut pentru noi?

— E deja complicat..., îi spun încet.

— Corect!

— Și cred că sexul doar ar complica și mai mult lucrurile.

— Corect!

Își umezește buzele, dând din cap foarte încet.

— Îngrijorarea mea principală este că sexul ar putea duce la mai *mult* între noi, și apoi, dacă mai *mult* se termină urât, asta ar putea face aproape imposibil să fim copărinți sau să locuim împreună.

— Corect, spune Bo, *din nou*.

— Corect, îl imit eu politicos.

— Îmi pare rău! spune el, scuturându-se. Te prind din urmă.

— Păi, unde erai? întreb înainte să mă gândesc.

Se uită la tavan, frecându-și mâinile între genunchii depărtați. Când pare că își adună gândurile, menține contactul vizual cu mine puțin prea puternic pentru confortul meu. Fiecare loc unde poposesc ochii lui pe trupul meu începe să ardă. Așa că, destul de curând, *întregul* meu corp este încins.

— Sincer, spune el, cu o privire ezitantă, dar încă ațintită asupra ochilor mei, nu sunt sigur. Nu m-am gândit cu adevărat la a avea reguli, presupun. Totul e atât de nou și, păi, ca să fiu sincer...

— Regulile sunt bune totuși, nu? îl întrerup.

Dacă aș fi fost genul de femeie care să pună pariuri, aș paria că acea propoziție se continua cu „nu am trecut complet peste fosta mea”, ceea ce, ca să fiu eu sinceră, nu suport să aud.

— E bine că am vorbit. Limite și orice altceva... Menite să ne țină în siguranță.

Nu mai pot să mă opresc acum, așa că vorbesc cu viteza luminii, fără logică.

— În felul ăsta, concentrarea noastră rămâne îndreptată spre a fi cea mai bună echipă pentru copil. Putem să menținem lucrurile simple într-o situație deja complicată. ăsta e scopul, nu? Să fim co-părinți de succes.

— ăsta e scopul, consimte Bo, lipindu-și strâns buzele și dând din cap. Bineînțeles.

— Deci e stabilit, atunci. Prieteni *platonici* cu fetuși.

Mă las pe spate în fotoliu și îmi trag nasul o dată. Îl privesc pe Bo cum duce o mână spre față, aplecându-și gura în

ea pe când se scarpină după ureche și zâmbind în sinea lui de parcă are un secret.

— Ce e? îl întreb. Ce-i cu privirea aia?

— Nimic, spune el, lăsându-și mâna în jos. Te-am auzit. Înțeleg! continuă pe un ton ascuțit.

— Bo..., spun mult prea ușor.

Ceea ce i se traduce, sper, ca „nu mă minți”.

Își trasează buza de jos cu degetul mare, apoi se uită în tavan.

— Dacă scopul tău e platonice... poți să-mi faci o favoare?

— Desigur? întreb, o confuzie evidentă punând stăpânire pe vocea mea.

— Ai putea să nu mai faci gălăgie? Seara?

— Poftim? întreb, cu câteva secunde înainte să-mi dau seama despre ce vorbește — iar revelația o simt până în stomac.

Imediat mă îmbujorez, fața mea fiind acum roșie ca racul din toate motivele *neobișnuite*.

El observă, iar buzele îi zvâcnesc în sus abia perceptibil.

— Casă veche, pereți subțiri. Gemete frumoase din capătul holului care mă fac să vreau să-mi smulg părul din cap.

Asta *nu* se întâmplă. *Interzic* ca asta să se întâmple.

Bo nu își mută privirea, iar ochii lui se mijesc asupra mea pe când mă holbez la umărul lui, dorindu-mi să mă teleportez naibii pe soare.

Asta se întâmplă *de fapt, cu adevărat, categoric*.

Probabil am fost o nesimțită prolifică într-o viață anterioară ca să merit asta. Un magnat al petrolului. Un dictator corupt al unei națiuni mici. O muscă purtătoare de malarie. Oricine a decis să instaleze iluminatul fosforescent în cabinetele de probă.

Dau din cap, cu gura deschisă și maxilarul încordat.

— Bine! scâncesc involuntar. Bineînțeles! îi spun, ridicându-mă și simțind cum îmi tremură picioarele.

Plec. Fug.

Poate să vadă copilul la 18 ani, dacă reușesc să supraviețuiesc cumva acestui nivel de umilință. Refuz să mă uit la Bo pe când trec pe lângă el ca să ajung în holul de la intrare, încălțându-mă cu ghetete înainte să întind mâna după geacă.

— Win! îmi strigă Bo numele râzând și venind după mine.

— Nu! îi spun tăios, punând mâna pe mânerul ușii.

El își așază mâna peste a mea și îmi oprește evadarea.

Nu mă uit la el. Marele tocilar cu auz supersonic, o față stupid de drăguță și mâini calde, uriașe. La naiba cu el! Îl urăsc.

Cât de mult a auzit?

— Win..., spune Bo, pe un ton amestecat cu o satisfacție care îmi displace *profund*.

— Te rog, lasă-mă să ies în frig și să mor!

Îni las fruntea să cadă pe ușă.

— Nu pot să te las să faci asta, scumpo.

— Nu-mi spune așa! îi zic tăios.

— Scuze, se retrage Bo, luându-și mâna de pe a mea și făcând un pas în spate.

Îmi ridic fruntea și o las să cadă din nou pe ușă, fața mea întorcându-se ușor spre el.

— Cât de mult ai auzit?

Însemnând „ai auzit acea dată când ți-am strigat numele accidental? Sau, poate, a doua oară când s-a întâmplat și mi-am dat seama cât de *aproape* mă aduce de linia de final simplul fapt că ți-am rostit numele?”

Bo își sprijină antebrațul de partea de sus a arcadei și se apleacă, făcând ca spațiul dintre noi să nu fie mai mare de jumătate de centimetru. Dar îl simt *peste tot*.

— Suficient încât să știu că și tu te gândești la Halloween.
Rabat, la dracu', rabat!

— Bine, păi..., încerc să formulez o apărare, în ciuda nevoii de a mă zbârci și a muri. A fost ultima dată când am făcut sex. La ce altceva să mă gândesc?

— Cea mai bună partidă, propune el, necăjindu-mă. Cu excepția cazului în care... Își coboară brațul și pe apleacă mai mult, radiind îngâmfare, când adaugă: Și asta s-a întâmplat tot în noaptea aia.

— Ai vrea tu! îi arunc.

Bo oftează, ochii lui coborând spre podea pe când își îndreaptă spatele și își trece o mână peste față.

— Cred că ai dreptate, totuși, spune el cu o voce care pare îndepărtată. Legat de reguli... pentru a merge mai departe. Cred că asta e ceea ce trebuie să facem.

Dar...

Aștept. O funie scurtă și subțire aflându-se sub picioarele mele și ducând la ale lui.

Niciun *dar* nu urmează.

Nu ar trebui să fiu dezamăgită, nu? E ridicol să fiu dezamăgită. Acestea sunt regulile *mele*. Doar ce le-am împărtășit.

— Bine..., răspund, lipindu-mi urechea de ușa de la intrare, oferindu-i mai mulți centimetri din chipul meu, cu toate că nu pot să mă uit la el mult timp.

— Îmi pare rău! spune el. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Și să continui să mă auzi? Nu...

Bo se uită la mine plin de compasiune, zâmbind strâmb, iar aerul pe care îl inspiră adânc îi ridică pieptul.

— Vino aici!

Mă prinde de braț și mă trage spre el, îndepărtându-mă de ușa. Își pune un braț în jurul umerilor mei, ținându-mă de partea de sus a brațului, iar pe cealaltă o pune pe ceafa

mea, lipindu-mă de el. Îmi bombăn supărarea, rămânând încordată cu brațele încleștate de ambele părți.

Dar nu pot să nu îi respir mirosul. Aromă moscată, de scorțișoară. Cea care e doar a lui. Dulce, caldă și îmbietoare. Și dovedindu-mi, încă o dată, de ce avem nevoie de regulile astea.

— O să resolvăm asta, Win! spune el, lăsându-și bărbia pe capul meu. Reguli, planuri, limite... Se vor rezolva! oftează și mă trage mai aproape. Îmi pare rău că te-am tachinat, totuși! N-ar fi trebuit să fac asta. O să fac orice ai nevoie ca să te simți confortabil de acum înainte.

— Am nevoie de pereți mai groși, mormăi la pieptul lui.

— O să chem un muncitor, spune el, slăbind strânsoarea și făcând un pas în spate.

Tot nu pot să mă uit la el, așa că analizez canelurile podelei din lemn întunecat de sub noi.

— Și mie îmi pare rău! îi spun cu sfială. Că m-ai auzit. Nu e... Sunt hormonii de la sarcină – mă fac să fiu..., încep, dar îmi pierd vocea și mă scutur. Îmi pare rău!

— Te-ar face să te simți mai bine sau mai rău să știi că mi-a plăcut?

Mai bine.

— Mai rău.

— Păi, atunci am detestat asta.

Bo întinde mâna și îmi ridică ușor chipul cu arătătorul îndoit sub maxilar și cu degetul mare apăsător pe bărbia mea. Încet, îmi înalță ochii spre el.

— Chiar îmi pare rău că te-am făcut să te simți stânjenită. N-ai de ce să fii rușinată. Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă. Să mă țin departe de dormitorul tău a fost aproape imposibil, dar acum, cu regulile astea, eu...

Îl întrerup, îndepărtându-i mâna de pe bărbia mea tremurătoare și făcând un pas în spate, moment în care fundul

meu lovește peretele de la intrare, cel unde hainele noastre atârnă în cuier.

— Doar...

Oprește-te din vorbit, îl implor cu ochii. Asta *nu* ajută. Inspir încet și îmi dau voie să închid ochii pe când fac asta.

Apoi e mai rău.

În clipa în care închid ochii, imaginația mea e copleșită de imagini cu Bo dând buzna în dormitorul meu, ținându-mi mâinile deasupra capului, aruncându-mi vibratorul în cealaltă parte a camerei și folosindu-și gura în locul lui. Dinții lui trăgând de carnea mea, buzele sărutându-mi burta umflată, limba lui înconjurându-mi sânul. Practic pot să aud toate murmurele pe care le scoate când termină sub mine.

Lipindu-mi genunchii, deschid ochii cu o încăpățănare nou-descoperită. Încerc să-mi amintesc de realitatea momentului. Ce știu versus ceea ce *îmi doresc* să fie.

Știu că Bo este un tip de treabă.

Știu, din păcate, că Bo e grozav în pat.

Dar știu și că Bo este puțin agățat de fosta lui.

Și știu că inima mea n-ar putea să suporte să facă sex cu el din nou. Ar fi *mult* prea ușor să mă îndrăgostesc de el acum, cu toate aceste straturi de circumstanțe și proximitate dintre noi. Și nu cred că e pregătit pentru lucrul la care ar putea duce asta. Nu cred că vrea să fie cu mine. Cred că o vrea pe *ea*, chiar și acum. Poate că e loial până în măduva spinării. Ceea ce e și mai supărător. Chiar și trăsăturile lui rele sunt unele bune.

Nu pot să confund a fi *aici* cu a fi dorită.

Nu pot să mă conving că m-ar vrea pe mine *mai mult* decât pe fosta lui.

Nu pot să îmi dau voie să mă îndrăgostesc de un bărbat a cărui inimă îi aparține altcuiva.

— Adu o fată acasă, îi spun cu o falsă indiferență. Una gălăgioasă, de preferat. Hai să fim chit și putem să uităm întreaga situație!

Îi cade fața, apoi se încruntă. E o expresie pe care n-am văzut-o încă la el. Nu-mi place. Nu i se potrivește deloc.

— Asta te-ar face să te simți mai bine? Să fac sex cu altcineva în capătul holului? mă întreabă aspru.

— Da, sigur! De ce nu? îi răspund, într-un fel nepăsător, care nu-mi stă în fire.

Își pune o mână pe față, oftând pe când își strânge baza nasului.

— E târziu! Ar trebui să ne odihnim.

Dau din cap, strângându-mi brațele la piept. Le comand picioarelor să se miște, dar ele refuză.

— *Chiar* îmi pare rău, Win! N-am vrut să...

— Suntem bine, îl întrerup, îndreptându-mi spatele. Subiect delicat, dar l-am rezolvat. Prieteni, da?

Bo începe să meargă lent cu spatele până când partea din spate a picioarelor lui atinge marginea canapelei. Se lasă jos pe ea, părând înfrânt pe când încuviințează din cap.

— Prieteni... Întotdeauna asta.

Bo zâmbește blând, dar în ochii lui se citesc deopotrivă disconfort și încurajare. Mă supără. Să văd că încercă să mă liniștească.

Și pentru prima dată, îmi doresc ca tipul să fi fost mai *mult* un ticălos.

— Bine, păi, noapte bună! îi zic, trecând pe lângă el, în drumul meu spre dormitoare.

Odată ajunsă pe hol, îmi apăs podul palmei pe frunte, strâmbându-mă la impact.

Imediat ce mâna mea atinge mânerul ușii, mă opresc pe loc.

Sfâșiată între ceea ce vreau și ceea ce știu, mai zăbovesc în prag. Sperând că *poate* o să-mi aducă paharul de apă cu gheață din fiecare seară și că o să se strecoare în pat lângă mine, inofensiv în abordarea sa. Întrebându-mă, disperată, dacă simte și el asta. Această tensiune, ca o forță, ca o chingă, atât de încordată dintre noi. Toate obligațiile astea care nici-odată n-ar fi trebuit să fie acolo.

Îmi amintesc de ele. Una câte una, trăgând de fiecare obligație, de fiecare motiv, de parcă ar fi un instrument în mintea mea. Spunându-mi, așa cum am făcut ani de zile, că logica trebuie să învingă în fața inimii mele nesăbuite.

Așa că mă bag în pat. Singură.

Fără să scot un sunet.

CAPITOLUL 20

ASTA O SĂ AJUTE. ÎNTOTDEAUNA AJUTĂ.

Fiecare secundă amețitoare de umbre albastre, fracturate, pâlpâitoare ce sunt proiectate pe podeaua piscinei. Zgomotul apei între mișcări pe când îmi ridic capul la suprafață pentru a trage scurt aer în piept. Mirosul de clor și senzația picioarelor care împing marginea bazinului pe când trec la următoarea tură.

Îmi spun în repetate rânduri că *asta o să ajute* în timp ce devin din ce în ce mai încordată.

Am fost frustrată încă de seara trecută. După ce m-am întors de pe o parte pe alta ore întregi, am decis că singura soluție e să-mi petrec dimineața la piscină, eliberând o parte din tensiune cum știu mai bine. Împingându-mi trupul până la limite ca să obțin o eliberare cathartică.

Deși întotdeauna m-am simțit mult mai liniștită în locurile cu apă naturală, înotul oriunde poate să-mi ofere ușurare.

Dar nu și azi, se pare.

Asta e a șaptesprezecea tură. Încă trebuie să stabilesc câte altele vor mai fi necesare ca să mă simt din nou eu însămi, dar numărul continuă să crească cu fiecare tură. O să înot până când o să uit amintirea foarte *zgomotoasă* a conversației pe care am avut-o cu Bo seara trecută. Umilința de a trăi în celălalt capăt al holului față de o persoană care știe că te-ai atins gândindu-te la ea și *te-a auzit* în timp ce făceai asta.

Și, în același timp, o să stau aici până când o să adun cantitatea suficientă de autocontrol de care am nevoie ca să aud că lui Bo *i-a plăcut* să mă audă și totuși să nu iau decizia nesăbuită, obtuză, de a mă culca cu el din nou.

Ridic mâna sus și peste corpul meu, creând un flux în apa din fața mea cu viteză mare, apoi trec la partea dreaptă.

Stânga, dreapta.

N-am făcut sex de la Halloween. Dar... el a făcut?

Stânga, dreapta.

Nu o să aducă *într-adevăr* o altă fată acasă, nu?

Stânga, dreapta.

Dacă își dă seama de cacealmaua mea?

Stânga, dreapta.

Când ajung la marginea piscinei, mă ridic și mă așez pe margine pe când îmi trag sufletul și îmi scot ochelarii, lîpindu-mi ambele palme pe ochi. *La dracu'!* Asta clar *nu* funcționează.

Tot ce pot să văd e chipul lui Bo, brațul lui sprijinit lejer de partea de sus a arcadei, silueta lui planând deasupra mea. Buzele lui repetând „să mă țin departe de dormitorul tău a fost aproape imposibil” iar și iar și iar până când vreau să strig „Atunci, de ce ai făcut-o?”

Aș putea să o rog pe Sarah să-mi petrec noaptea la ea... Să-mi ofer o zi sau două ca să mă răcoresc. Dar chiar o să fiu nevoită să fac asta de fiecare dată când Bo o să mi se pară atrăgător? Sunt adult, ce mama naibii! Ne-am culcat împreună. Nu e chiar surprinzător că acele *dorințe* n-au dispărut în momentul în care complicațiile s-au multiplicat.

Dar ceva trebuie să cedeze.

Și sunt foarte conștientă că s-ar putea să fie stăpânirea mea de sine.

— Win? strigă o voce profundă, prietenoasă, ce își găsește ecou în jurul piscinei.

Mă întorc ca să mă uit în spatele meu, privind spre turnul salvamarilor ca să descopăr un chip familiar.

— Cam? strig la el, zâmbind larg.

L-am antrenat pe Cam în urmă cu trei ani la Westcliff Point, iar el s-a întors în fiecare vară de atunci ca să lucreze ca salvamar. M-am întâlnit întâmplător cu *oamenii mei de vară* în afara sezonului estival doar de câteva ori și întotdeauna asta mă dă un pic peste cap. Dar Cam e un drăguț. Cu toate că momentul întâlnirii cu el ar fi putut să fie mai bun.

— M-am gândit că ești tu, spune, iar gropițele îi apar în obraji pe când își îndepărtează părul arămiu de pe față.

— Bună! îi spun, ridicându-mi picioarele ca să mă întorc și să mă ridic.

Mă uit la costumul meu de baie, întrebându-mă dacă poate să-mi vadă burtica de gravidă. E o dilemă, ținând cont de cât de strâmt e costumul dintr-o singură piesă, dar chiar dacă bănuiește, mă îndoiesc că o să întrebe.

— Ce mai faci? îl întreb.

— Bine, bine, îmi fac de lucru. Lucrez ca salvamar aici și predau înot în privat. Tu?

— Destul de bine, răspund pe când începe să coboare pe scară. La cafenea. *Încă*.

Cam se oprește la câțiva pași de mine, trăgând de șnurul de la gât.

— E amuzant că am dat de tine... Chiar mă gândeam la tine zilele trecute.

Bine... Poate *ar trebui* să-i spun că sunt însărcinată.

— Doar ce am început să-l învăț să înoate pe un puști, Henry. Are o mână exact ca a ta. I-am povestit totul despre prietena mea care e cea mai bună înotătoare pe care o cunosc și aproape că a luat-o razna de entuziasm.

Îmi ȋugui buzele și un suspin adorator îmi iese din piept.

— *Serios?* întreb, prelungind cuvântul.

— Da! E foarte dulce. E tare distractiv să-l învârt! Vorbeam cu părinții lui după prima lecție și au menționat că încearcă să găsească o tabără de vară pentru el. M-am gândit imediat la tine și la ideea despre care ne-ai vorbit mie și lui Casey la focul de tabără de anul trecut. Tabăra ta?

Își dă părul din ochi din nou și își așază fluierul la gât pe când se gândește.

— Cum ai numit-o? Tabăra...

Tabăra Cando¹. *Desigur*, e o denumire un pic banală, dar este pentru copii.

— A fost doar o idee... Ridic un umăr în timp ce îmi cuprind abdomenul cu celălalt braț, ținându-mă de cot, și zic: Nici măcar nu-mi amintesc. Cred că băusem prea mult.

Sase beri. Dar îmi amintesc. Mi s-a părut incredibil să vorbesc despre ea din nou. Aia a fost singura dată când am vorbit despre tabăra mea în ultimii câțiva ani, cu excepția momentului când i-am povestit lui Bo.

— E păcat! Părinții ăștia ar adora ceva de genul ăla.

Zâmbesc în ciuda durerii din piept care mă sâcăie să se facă auzită.

— Cum se descurcă? Vreau să spun cu înotul?

— Bine. Dar, de fapt, cât ești aici, pot să te întreb ceva?

Dau din cap nerăbdătoare.

— Stăpânește mare parte din tehnică, dar compensează prea mult cu mâna dreaptă, cea mai mare, și deviază de la traseu. Am încercat lucrurile obișnuite, dar tot pare să își piardă echilibrul. Ce ai sugera?

— În ce poziție?

— Aproape toate, dar e mai rău cu bras.

— E greu de spus fără să-l văd înotând. Când e aici?

— În serile de marți.

¹ Se referă la termenul *can-do* în engleză care înseamnă „a da dovadă de hotărâre sau dorință de a face ceva și a obține rezultate” (n. tr.).

— Sunt liberă marțea viitoare. Aș putea veni dacă ți-ar plăcea.

— Serios? întreabă Cam, îndoindu-și genunchii și lăsându-se pe vine astfel încât fețele noastre să fie la același nivel – a lui dând pe dinafară de bucurie.

Încuviințez, luată prin surprindere, pe când mă ridică și mă învâрте în aer.

— Ar fi uimitor!

Mă lasă jos, lăsându-și o mână pe umărul meu și mă susține pe când îmi regăsesc echilibrul.

— La orice oră? îl întreb, râzând.

— Pot să-ți trimit mesaj cu detaliile? Nu cred că am numărul tău de telefon.

— Oh, sigur!

Aștept pe când își scoate telefonul, apoi îmi notez numărul. Mă salvez drept *Winnie, minunea cu o mână*, pentru că mi s-a părut potrivit.

Și dintr-odată nu mai am o stare proastă.

— O să fie foarte entuziasmat să te cunoască. Și, adaugă zâmbind când vede cum mi-am salvat numele în agendă, ți se potrivește. *Chiar* am vorbit despre tine de parcă ai fi un supererou.

— Păi, să sperăm că Henry n-o să fie dezamăgit.

— Păi, cine ar putea să fie? zice și îmi face cu ochiul înainte să se uite în jurul piscinei. Rahat, sunt *foarte* norocos că nimeni n-a decis să se înece chiar acum. Cred că probabil ar trebui să mă duc acolo, sus.

Arată cu degetul mare undeva, peste umăr.

— Da, așa-i! Eu o să mai fac câteva bazine. Să-mi limpezesc mintea.

— Chiar ar trebui să te gândești la tabăra aia, Win, spune Cam, mergând încet cu spatele. Cred că ar putea să fie o chestie foarte mișto!

Și *chiar* mă gândesc la asta.

Mă gândesc atât de mult la asta, încât noaptea trecută sau ce-ar fi putut să fie îmi iese complet din minte. De fapt, după ce îmi fac duș, mă îmbrac și urc în autobuz spre casă, nu pot să mă gândesc la altceva. Părerile, ideile și întrebările se adună unele peste altele. Și dintr-odată am o cu totul nouă conversație pe care mi-ar plăcea să o port cu Bo.

Bo de la finanțe, adică.

Să nu fie confundat cu *Bro* de la finanțe.

Doamne, nu!

Când ajung acasă, Bo vorbește la telefon cu un client în biroul lui, rotindu-se cu scaunul pe când își atinge capătul unui creion de coada sprâncenei. Membrele lui lungi sunt întinse pe când se lasă pe spate, aproape răsturnându-se.

Mă apropii de biroul lui, vibrând de energie și lăsându-mi lucrurile pe canapea în timp ce mă îndrept spre el.

Își înclină curios capul într-o parte, fiind de acord cu orice îi spune cealaltă persoană la telefon printr-o serie de „îhî”-uri.

— Ce-i? mimează cu buzele, iar zâmbetul lui vesel se potrivește cu al meu.

— Am o idee, îi șoptesc de deasupra lui. Dar... am nevoie de ajutorul tău.

El își verifică ceasul și dă din cap spre mine, ridicând un deget.

După ce mi s-a părut că stau acolo de prea *multă* vreme, încep să-mi rod nerăbdătoare unghia arătătorului. Bo își verifică ceasul din nou și se scuză, dându-și ochii peste cap în direcția telefonului și făcând și o mișcare cu degetul în aer ca pentru a semnala să termine odată.

Când îmi dau seama că stau deasupra tipului în timp ce muncește, mă cuprinde rușinea. Mă port de parcă mi se

cuvine timpul lui. *Nu* mi se cuvine deloc timpul lui. Mai ales când timpul *lui* îmi plătește marea majoritate a facturilor.

— Scuze, nu contează! Poate să aștepte, îi spun, gesticulând cu mâinile și întorcându-mă să plec.

El mă oprește, strângându-mi ferm antebratul și lăsând creionul să cadă în același timp pe podea.

Doar ce-mi scosesem gândurile alea din cap...

— Hei, Odette? Îmi pare rău că te întrerup, dar colegul meu, Fred, doar ce mi-a amintit de o întâlnire care a început deja fără mine! Așa că va trebui să te las.

Bo dă din cap, cu ochii ațintiți asupra calculatorului și cu mâna încă strânsă în jurul brațului meu.

Îmi acord o secundă ca să îi apreciez venele de pe mâini. Dimensiunea lor produce invidie în zilele bune, dar nu-mi scapă nici puterea și conturul lor. Știu că e ironic să ai un fetiș cu mâinile. Dar, în apărarea mea, înainte de Bo, n-am considerat niciodată mâinile altceva în afară de membre.

Aș putea să mă eliberez din strânsoarea lui, dar nu o fac.

— Da! Da, desigur! O să verific atunci. Mult noroc cu mutarea! Bine, da, pa-pa!

Bo își aruncă telefonul pe birou cu o pufnitură nepăsătoare și se întoarce spre mine, nerăbdător și entuziasmat, înainte să-mi dea drumul la braț.

— Ce se întâmplă? Care e ideea asta?

Iau un scaun pliabil care a rămas afară de seara trecută de la jocul de DND și îl trag lângă biroul lui.

— Vreau să mă ajuți cu banii.

— Serios? zice în timp ce strânge mânerele scaunului pe când dă cu piciorul în aer. La dracu', da!

Râd, puțin ofensată.

— Nu mă descurc *atât* de prost cu banii, nu?

— Nu! Scuze, doar că mă bucur că ai venit la mine pentru ajutor. Îmi place asta!

Să *nu* roșești!

— Vreau să-mi dau seama cum să obțin un împrumut pentru o afacere. Cum să fac un plan de economii și cum să pun în mișcare lucrurile pentru tabăra mea. Nu-mi pasă dacă o să-mi ia zece ani sau chiar mai mult – vreau doar să încep procesul acum. Spune-mi ce trebuie să fac.

Zâmbetul lui e cald, relaxat și prietenesc, formând linii în jurul ochilor și al sprâncenelor, pe care le ridică pe frunte. Își umezește buzele cu limba pe când încuviințează din cap.

— La naiba, da! Hai să facem niște calcule!

Verific cu el după o oră, asigurându-mă că nu are clienți *adevărați* sau responsabilități de care să se ocupe. Apoi, când telefonul îi sună pentru a doua oară pe când aduc niște gustări din bucătărie, mă asigur că nu trebuie să răspundă. De ambele dăți, mă ignoră politicos, concentrându-se intens la foaia de calcul pe care o creează.

Trei ore și jumătate mai târziu, am un dosar numit *WinniFRED McNulty* pe desktopul lui, un nou buget lunar, o grămadă de bilețele cu lucruri pe care trebuie să le fac înainte să contactez băncile și două perioade diferite în care să solicit împrumuturi – în funcție de cât de agresiv sunt dispusă să economisesc.

E un început.

E un început *foarte* bun!

— E minunat, Win!

Bo își închide laptopul, oprindu-și și monitorul în același timp.

— Serios că nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns, îi spun. Mi se pare că e prima dată când cineva a luat ideea asta în serios.

— Nu-mi mulțumi mie! Meriți mai mult de atât. Nu numai că e o idee fenomenală, dar este și un excelent plan de afaceri – oricui decide să investească îi va merge mult mai bine.

— Deci, după părerea ta profesională, ți se pare... realizabil? îl întreb, optimismul meu ezitant fiind evident.

— Da, categoric! Dar nu vrei să zici de fapt Tabăra Can-doable¹?

Bo râde răgușit, ridicându-se de pe scaun și întinzându-și membrele. Pare că întotdeauna poartă un pulover tricotat și jeanși sau pantaloni închiși la culoare când lucrează. Întotdeauna e îmbrăcat impecabil, chiar dacă nu l-am văzut niciodată preluând un apel video. Simt dorința de a-mi lipi fața de fiecare dintre nenumăratele lui pulovere și să le testez moliciunea.

— Serios? oftez, scoțând un pufnet slab de râs pe când îl urnez spre bucătărie.

— Hei, am *dreptul* dat de la Dumnezeu să fac glume nepotrivite acum, spune, băgându-și capul în frigider.

— De ce am senzația că întotdeauna l-ai avut?

Închide frigiderul, își împinge buzele într-o parte pe când se uită la mine, iar o idee sclipește în ochii lui căprui, curioși.

— Ai planuri pentru prânz azi? Cu Sarah?

— Nup, răspund și pocnesc din buze la *p*. De ce?

— Nu e nimic aici ce-aș vrea să mănânc. Vrei să iei prânzul cu mine?

— Oo, putem să mâncăm burgeri? Mi-e foarte poftă de ketchup!

— Doar ketchup? întreabă Bo peste umăr, îndreptându-se spre dormitorul lui.

— Da! Într-o cană, de preferat, răspund pe când se întoarce ținând o cutie mică de bilețele.

— Le iau și pe astea, din moment ce am sărit aseară o întrebare. Se oprește brusc și mă întreabă: Ai spus cumva într-o cană?

¹ Joc de cuvinte intraductibil pornind de la *can* („a putea”), *doable* („realizabil”) și numele taberei, Cando (n. tr.).

— Hei! spun defensiv, punând mâinile protector pe bur-tica mea. O să te audă! Nu face mișto de copil.

— Copile, spune-i mamei tale că vrei înghețată sau suc de ananas sau, la naiba, castraveți murați. Ketchup e o alegere ciudată.

Își îndreaptă spatele și trece pe lângă mine, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Îl urmez, prefăcându-mă jignită, cu gura deschisă și cu mâna în dreptul pieptului.

— Cât de nepoliticos! exclam, încălțându-mă cu ghetete. Bo îmi ține jacheta, pe care o trag pe mine, în timp ce bombăn: Prima dată când vorbești cu el și decizi să râzi de alegerile lui alimentare.

— Nu e prima dată, spune Bo, luând cheile atârinate pe perete, și deschide ușa.

Abia după ce îmi pun centura pe locul din dreapta e suficient de aproape de mine ca să pot să răspund.

— Ce vrei să spui? Când ai mai vorbit cu copilul?

— Când ai adormit în timp ce ne uitam la *Stăpânul Inelelor*. Trebuia să-i spun *cuiva* toate faptele amuzante și banalitățile. În plus, după ce s-a terminat filmul, trebuia să-i explic de ce s-ar putea să se simtă puțin... zgâlțâit.

Mă uit la el, absentă.

— Cum crezi că ai ajuns în pat? mă întreabă, mijindu-și ochii.

— Am presupus că am mers pe jumătate adormită.

— Nu, erai dusă, spune Bo, pornind mașina.

— M-ai cărat în brațe până la pat? îl întreb.

— Da! răspunde, sprijinindu-și mâna de tetiera mea ca să se uite peste umăr pe când dă cu spatele ca să iasă de pe alee. Scuze, e ciudat? Am încercat să te trezesc.

— Nu! zic și înghit în sec, admirându-i linia ascuțită a maxilarului pe când se uită atent pe strada din spatele nostru. E în regulă!

Trec câteva minute în care ne deplasăm în liniște, ascultând doar reclamele de la radio. Cântăm amândoi odată cu reclamele, începând și sfârșind în același timp fără să conștientizăm.

— Am trecut pe lângă *toate* lanțurile de fast-food care fac burgeri, precizez după zece minute.

— *Te rog!* Crezi că aș duce-o pe mama copilului meu la McDonald's pentru un prânz festiv? zice Bo și scoate niște sunete de dezaprobare. Haide, ai mai multă încredere în mine decât atât!

— Festiv? întreb. Ce sărbătorim?

— Noul tău plan. Copilul care crește în tine. Pe tine, în general!

Rosesc imediat.

Bo observă și își mută privirea, încleștându-și maxilarul pe când își mijeste ochii la drumul din față.

Exact în clipa în care întreb „Ar trebui să vorbim despre seara trecută?”, Bo spune „Îmi pare rău pentru seara trecută”.

— Totul e în regulă! îi răspund plină de încredere. Urmează să existe tensiuni, ținând cont de circumstanțe. Cred că facem o treabă grozavă și ar trebui să ne așteptăm să existe ceva... stânjeneală. O să ne concentrăm să ne cunoaștem ca prieteni.

— Totuși, n-ar fi trebuit să spun niciodată...

— Cred că m-aș simți mai bine dacă am pretinde pur și simplu că... n-ai spus nimic.

— Bine! spune el, dând în cap, iar mâinile i se încleștează pe volan. E în regulă dacă îți cer scuze încă o dată?

Face o grimasă, întorcându-se spre mine scurt, cu o timiditate dulce în ochi.

— O ultimă dată! îi spun.

— Îmi pare rău! zice din tot sufletul, de parcă s-a abținut mult mai mult decât câteva secunde. De acum înainte, o să

pretindem că bebelușul a fost o concepție imaculată, iar tu o să fii Fred, amicul meu asexuat, dacă asta vrei.

Aud un țuit ascuțit în ureche. Sunetul libidoului meu *ți-pând* îndurare, dacă nu mă înșel.

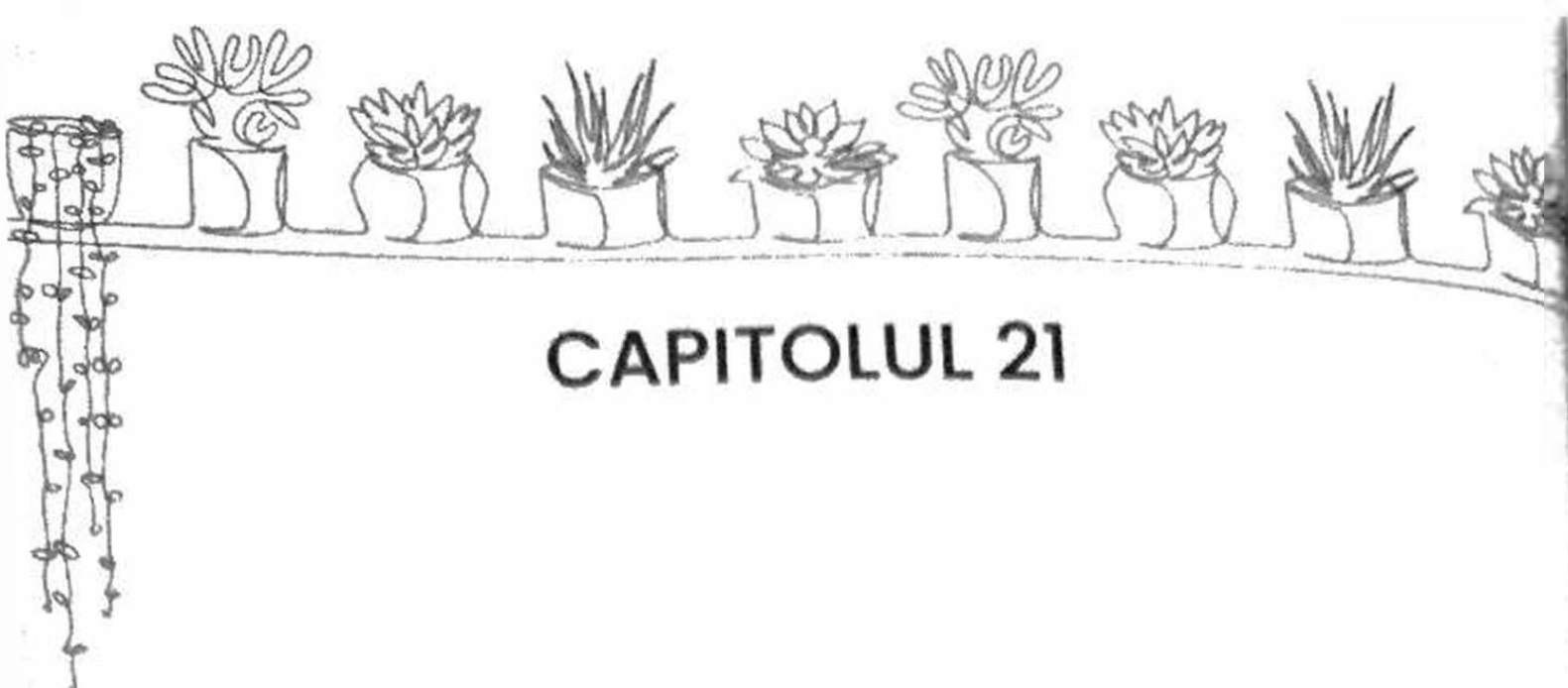
— Așa e cel mai bine, probabil.

Bo schimbă vitezele, iar dosul degetelor lui se ating accidental de coapsa mea. Totuși, nu pot să nu scrâșnesc din dinți pe când mă uit pe geam.

— Vrei să tragem o întrebare înainte să intrăm în restaurant? întreabă el, băgând mâna în buzunarul interior al gecii, de unde scoate pachetul cu bilețele.

Le întinde spre mine, ochii lui mutându-se de la drum la chipul meu și apoi din nou la drum.

— Sigur! îi spun și iau bilețelele.

CAPITOLUL 21

UNIVERSUL RÂDE DE NOI.

— Hei, am văzut asta, spune Bo, uitându-se când la mine, când la mașina din fața noastră. Nu schimbăm bilețele. Ce spunea?

— Ai încredere în mine, îi zic, lăsând pachetul să-mi cadă în poală.

— O să le facem pe toate în cele din urmă, nu?

— Da, dar...

— Nu schimbăm bilețelele, spune, dând semnal că schimbă benzile. Regulă nouă!

— Bine!

Iau biletul de la fundul pachetului și îl întorc, ținându-l pe genunchiul meu săltăreț.

— Care a fost cea mai semnificativă experiență sexuală? Ce te-a învățat?

Bo nu râde, cu toate că îmi dau seama că și-ar dori.

— Bună întrebare..., spune el sec.

— Concretă. Absolut deloc ceea ce încercăm să evităm.

— O sincronizare perfectă, într-adevăr.

— Pot să răspund eu la asta, îi spun, scuturând colțul biletului pe genunchi.

Cu cât răspundem mai repede, cu atât mai ușor putem să trecem peste. Și, cu puțin noroc, ajungem undeva ca să mâncăm.

— Adică... nimic nu e *la fel* de semnificativ ca momentul în care am rămas însărcinată, încerc să glumesc.

Ceea ce nu spun este că nici n-am experimentat vreodată sex ca *ăla*. Intimitatea pe care am împărtășit-o cu cineva pe care abia ce-l cunoscusem. Cât de multă încredere am avut în el, în ciuda faptului că nu știam cine e. Momentul în care mi-a sărutat mâna se derulează în minte mult mai des decât îmi doresc să recunosc. Cât de dorită m-a făcut să mă simt. Că mă dorea nu în ciuda faptului că sunt diferită, ci, în egală măsură, pentru că sunt diferită. Dar nu pot să spun asta; e mult prea intim. Mult prea adevărat.

— Și am învățat să-mi iau pastila la timp, asta e sigur! adaug.

— Ai face-o? întreabă Bo, cu atenția îndreptată spre drum.

— Ce să fac?

— Dacă ai putea da timpul înapoi, ți-ai lua pastila la timp? Ai împiedica asta? întreabă fără pic de judecată în voce, tonul fiindu-i doar curios.

— Oh, eu, păi...

Îmi rod unghia pe când îmi analizez răspunsul. Oricât de neașteptate au fost toate astea, oricât de nerecunoscut este viața mea acum, mă îndoiesc că aș schimba vreun lucru. Am fost lipsită de direcție mult timp. Mi-am ținut capul în jos, trăind zi după zi fără planuri reale pentru viitor. Dar acum, am capul sus. Tânjind după ce urmează să vină, oricât de nou și de îngrozitor de satisfăcător ar putea fi. Să planific o viață care nu mai este în întregime doar a mea m-a trezit la realitate.

— Dacă e o întrebare prea intensă și nu...

— Nu! îl întrerup. N-aș fi ales în mod conștient să rămân însărcinată. Asta nu ar fi fost corect pentru tine.

Dar, dacă aş putea să mă întorc în timp, nu aş face-o. Aveam nevoie de asta.

E o mărturisire simplă, dar complet adevărată. *Aveam* nevoie de asta.

O parte mai profundă din mine îşi dă seama că aveam nevoie şi de Bo. Cineva care, din clipa în care am întins mâna, m-a înţeles la un nivel fundamental la care nu mulţi oameni pot. Cineva blând, înţelegător, muncitor, care crede în mine.

Asta e de ajuns, mă gândesc. Să am un prieten care crede în mine. Nu îmi datorează nimic mai mult decât atât.

— Nici eu, spune Bo hotărât, chiar dacă nu am întrebat. N-aş da timpul înapoi.

Vocea îi alunecă peste mine, peste spatele meu, precum un şuvoi de apă caldă şi mătăsoasă. Relaxând fiecare muşchi. Eliminând o grijă pe care o ţineam ascunsă, chiar şi de mine însămi.

— Ai alege asta? întreb, simţind că sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Vreau să spun „pe mine”? „M-ai alege pe mine?”

— Da, cred că da! Ştiu că momentul nu e neapărat cel ideal, dar, dacă mi-ai pune în faţă toate persoanele din lume cu care aş fi putut să fac un copil, te-aş alege pe tine din nou. O să fii o mamă fantastică, Win.

„Te-aş alege pe tine din nou.”

„Toate persoanele din lume.”

Ştiu că, atunci când spune asta, nu se gândeşte la *el*, ci la copil. Dar senzaţia e plăcută. Că Bo crede că o să fiu o mamă atât de bună, când eu mă îndoiesc atât de des că o să fiu orice fel de mamă.

— *Bleah!* spun, ştergându-mi de pe obraz o lacrimă care a căzut înainte ca Bo să termine de vorbit. Nu fi atât de

drăguț cu mine! Mor de foame, iar bebelușul ăsta e obsedat să mă transforme într-un dezastru sentimental, emoțional. Sunt slăbită.

— Vrei să punem altă întrebare? întreabă Bo, zâmbind ca pentru sine pe când iese de pe autostradă. Mai aveam aproximativ cinci minute.

— Hei, hei, hei! îi spun, suflându-mi nasul. Te-am prins! N-ai răspuns.

Își umezește buzele, uitându-se sfios la drumul din față.

— Același răspuns. Noi!

Am folosit *mult* mai multe cuvinte decât el când am răspuns. Dar răspunsul lui are mai multă greutate, cumva. Ignor felul în care inima îmi tresare. Trebuie să o fac.

— Același motiv? întreb. Bebelușul?

— Oarecum... Bebelușul e un factor important, *evident*. Dar și ce a însemnat pentru mine.

Privesc cum pieptul i se ridică și coboară când răsuflă greu.

— Ce a însemnat? întreb atât de încet, încât nu sunt sigură că mă poate auzi.

Bo își încordează maxilarul, aruncându-mi o privire și un zâmbet agitat care i se șterge de pe chip.

— Ți-am menționat că de la operație n-am fost cu nimeni. Cred că începusem să mă conving singur că poate n-o s-o mai fac niciodată. Că nimeni nu m-ar mai vrea așa.

— Dar ești tot *tu*, îi spun, întrerupându-l protestesc.

Bo își ridică bărbia și îmi zâmbește încrezut.

— Mi-ar plăcea să dezvoltă asta.

— Taci odată! îi spun, simțind cum mi se încălzesc obrazii.

Își slăbește strânsoarea cu care ține partea de sus a volanului și își lasă mâna să alunece pe piele.

— M-ai făcut să mă simt *foarte* dorit, spune *atât* de sincer, încât vorbele lui îmi ajung fix în suflet, reverberând ca un ecou într-un tunel abandonat. Tu..., râde neliniștit. La dracu', de ce e atât de greu de descris?

Recunosc asta. Ceea ce încearcă să spună, dar pentru care nu își găsește cuvintele. Pentru că și eu o simt. Așadar, *de ce* a plecat?

— Văzut? Întreb, încleștându-mi pumnii în poală.

Încuviințează din cap.

— Înțeles, adaugă el. Gen... nu știu, zice și râde ușor, uitându-se în partea stângă. Ca și cum sunt în regulă așa cum sunt. Așa cum e.

— Când mi-ai sărutat mâna... așa am simțit. Nimeni n-a făcut asta înainte, îi șoptesc.

Bo se uită scurt la mine, iar pe chip i se citește dezamăgirea. De parcă și-ar dori să nu fi fost primul. Ceea ce mi se pare incredibil de altruist. Eu, pe de altă parte, mă bucur că am fost singura care i-a oferit acea acceptare. Poate, dacă îi ofer tot adevărul despre ce a însemnat acea noapte pentru mine, o să-mi izbăvesc greșelile. Bo merită să-l audă, oricum.

— A fost prima dată când cineva a acordat atenție *acelei* părți ale mele în timpul sexului. Niciunul dintre cei cu care m-am culcat sau fostul meu nu au inclus totul din mine în dorința lor. M-am simțit dorită pe deplin cu tine, Bo. Nu doar părțile cele mai bune.

În liniște, intrăm în parcare din spatele restaurantului.

— Meriți să ai asta în *fiecare* experiență, spune el cu încăpățănare, parcând mașina și răsucindu-și bustul ca să se uite la mine.

Simt cum mi se încordează gâtul din cauza intensității din privirea lui și mă cuprinde amețeala.

— Mulțumesc pentru că mi-ai oferit asta, când nimeni nu ți-a oferit-o ție, continuă Bo.

Chestia ciudată e că nu cred că am făcut ceva. Să fiu cu Bo a fost cel mai ușor lucru pe care cred că l-am făcut vreodată. Ceea ce, într-o viață plină de provocări mundane, zilnice, mi se pare semnificativ.

— Cred că ne-am descurcat *foarte* matur cu întrebarea asta, îi spun, ridicându-mi bărbia și încercând să mă uit la el.

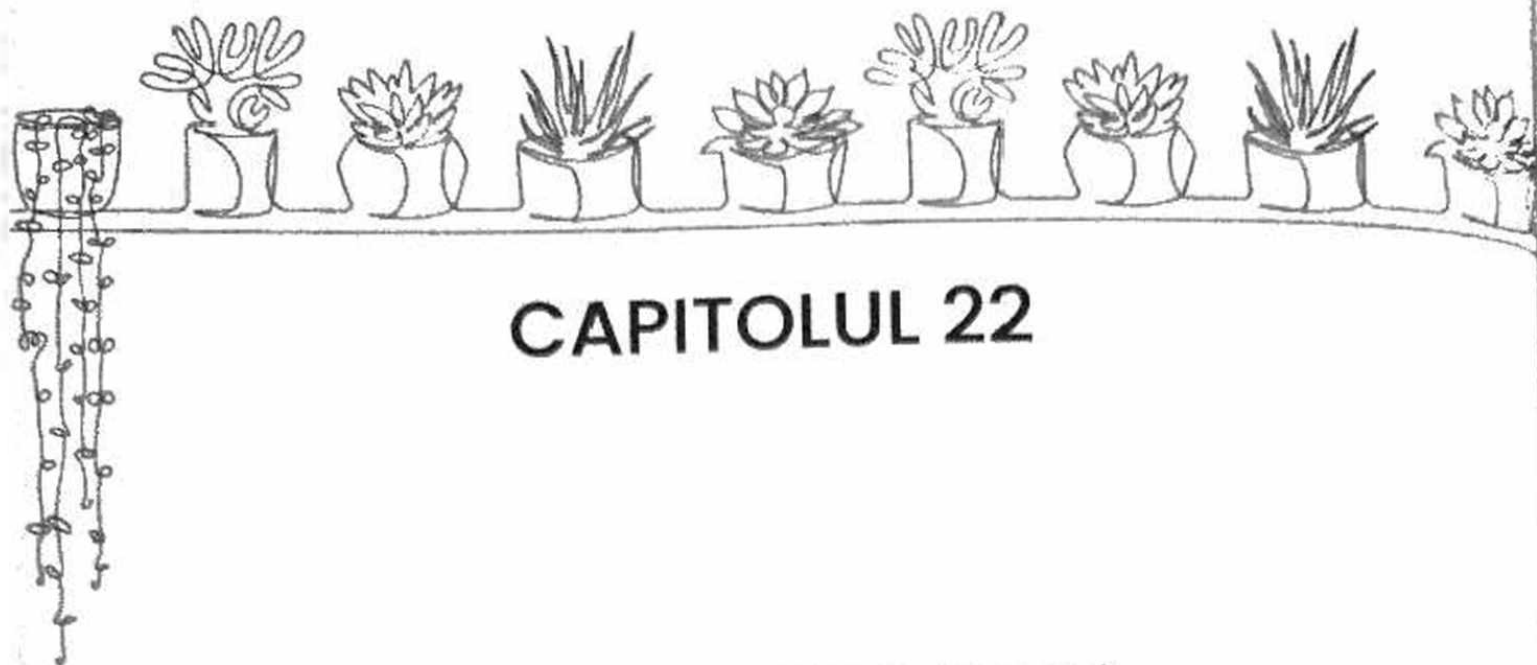
Bo încuviințează din cap, expresia lui obișnuită de relaxare și fericire întorcându-se încet și cuprinzându-i ochii, iar apoi ridicându-i buzele.

— Da, și eu!

— Mor de foame, îi șoptesc, înclinând capul spre restaurant.

— Da, și eu, spune Bo, cu privirea ațintită asupra *mea*.

Ar trebui să existe medalii olimpice pentru acest tip de stăpânire, mă gândesc pe când deschid portiera.

CAPITOLUL 22

SUNTEM AȘEZAȚI ÎN SEPARAREUL DIN SPATE ÎNTR-UN RESTAURANT plin cu oamenii locului. Adică oameni înstăriți care par să poarte și haine normale. Foarte multe Lululemon și L.L. Bean. În esență, cine aș vreau să fiu când mă fac mare și am mai multe venituri numai bune de cheltuit.

Interiorul e din cărămidă roșie, cu tablouri care atârnă de o bară de lemn în jurul restaurantului. Operele de artă par realizate de artiști locali și sunt toate de vânzare. Pretutindeni sunt candelabre neasortate, care par făcute din coșuri vechi, recondiționate. E foarte drăguț!

— Nu avem meniu? întreb, uitându-mă în jurul mesei.

— Poți să comanzi orice vrei. Chiar și ketchup într-o cană dacă ți-ar plăcea.

— Poftim? Ce fel de restaurant te lasă să comanzi tot ce vrei? întreb, admirând căruciorul scump de la masa de lângă noi.

Întotdeauna mă simt puțin rușinată pentru că tânjesc după lucruri atât de drăguțe, dar tot o fac. Cred că e o consecință a faptului că am crescut cu lucruri căpătate și obiecte cumpărate din magazine la mâna a doua. Uneori, vreau doar să arunc bani pe lucruri pentru mine. În special pe hanoracul magenta, turcoaz și verde pe care o femeie de la o altă masă îl închide pe când familia ei se pregătește să plece.

— Ești cu ochii peste tot acum, spune Bo, rânjind. La ce te uiți?

— Oh, doar... râvneam.

Bo pufnește.

— Cât de biblic!

— Poate de-asta n-am avut niciodată bani. Pentru că aş arunca nepăsătoare cu ei. Dar se justifică dacă cheltui *o parte* din noul meu venit disponibil pe lucruri pentru bebeluș, nu? Cum ar fi căruciorul ăla? Pentru că e foarte frumos.

Fac semn din ochi spre stânga, semnalându-i lui Bo unde trebuie să se uite.

— Știi, mereu spunem *bebelușul* și mă tot întreb dacă nu ar trebui să-i dăm un nume. Cum ar fi o poreclă, poate, până când aflăm sexul și îi dăm unul permanent.

— Mi-ar plăcea ca primul prenume să fie unul neutru, mă gândesc. Și cred că aş vrea să fiu surprinsă?

— N-am avut destule surprize? mă întreabă Bo, înclinându-și capul cu un zâmbet strâmb.

Stomacul îmi chiorăie, atrăgându-mi atenția.

— Deci cum comandăm dacă nu avem meniu? Așteptăm aici sau mergem la tejghea? întreb.

— O să iasă într-o clipă, spune Bo cu lejeritate. Deci, nu aflăm?

— Dacă e în regulă.

— Bineînțeles! Orice îți dorești.

— Ți-au plăcut vreodată anumite nume? îl întreb.

Bo își înclină capul, părând absorbit de gânduri în timp ce își împinge buza de jos în afară.

— Nu, dar sunt categoric nume care *nu-mi* plac.

— Oh, la fel e și în cazul meu. Fără foști sau bătăuși din școală. Fără personaje ciudate din emisiuni televizate. Fără colegi enervanți sau reprezentanți răutăcioși ai serviciului pentru clienți.

— Ultimul a fost foarte specific, spune Bo, turnând două pahare cu apă din sticla de pe masă.

— Brittany de la Staples știe ce-a făcut.

— Nume de familie? întreabă el. Cum o chema pe mama lui Sarah? A fost o persoană specială pentru tine, nu?

— Marcie, și da, a fost. Dar trebuie să fiu atentă acolo. Mama întotdeauna s-a simțit puțin geloasă pentru că eram așa de apropiată de Marcie. Au fost cele mai bune prietene, dar cred că mama s-ar putea simți lăsată pe dinafară dacă aș folosi numele lui Marcie.

— Cum o cheamă pe mama ta? întreabă Bo, apoi se crispează.

Și eu simt asta, disconfortul de a fi atât de implicat în viața unei persoane și de a nu ști foarte multe despre ea.

— Poate că în una dintre serile astea ar trebui să ne scrie arborele genealogic sau ceva, continuă el.

— Numele ei e June.

— Țsta e un nume frumos.

— E și al doilea prenume al meu, îi spun, uitându-mă în jur după ospătarul nostru. Care e al tău?

— Eu am mai multe prenume. Robert Hugo August Durand.

Rămân complet nemișcată.

— August? întreb.

— Da, e luna în care s-au cunoscut părinții mei. August!

Da, spune inima mea. E potrivit.

Marcie a murit în august. Sarah a făcut un comentariu despre faptul că bebelușul s-ar putea naște în august ca luna să nu mai fie una așa de tristă. Și eu, și mama avem o lună în numele nostru. Așa că s-ar putea să fie numele perfect. Ne-ar onora pe fiecare dintre noi. Pe Bo, pe părinții lui, pe mine și pe ai mei.

— *Ador August, îi spun.*

— August, repetă Bo, unindu-și buzele pe când dă din cap, iar un zâmbet îi cuprinde chipul. Noi..., îngaimă Bo și

își îndreaptă spatele, iar expresia lui depășește îngâmfare. Noi doar ce i-am pus un nume copilului?

— August, șoptesc pentru mine, testându-l cu voce tare.

— Ar trebui să fie ilegal să fii atât de bun la chestiile astea, spune Bo cu încredere. August... Pare potrivit, nu?

— Ia uite-i! strigă o voce familiară, furtunoasă, din ușa bucătăriei, care se află în cealaltă parte a restaurantului.

Ridic privirea imediat și-l văd pe Kevin cum vine spre noi.

— Kevin? îl întreb pe Bo, zâmbind larg pe când mă ridic ca să-l întâmpin.

— E localul lui. Pregătește-te să mănânci tot ce poți!

Kevin mă cuprinde într-o îmbrățișare mare de urs înaintea mea și mă pună jos.

— Am auzit că vrei ketchup, draga mea.

— Când ai..., încep să-l întreb pe Bo, dar apoi stomacul meu chiorăie din nou. De fapt, cred că bebelușul s-a răzgândit. Vreau brânză. Multă.

— Probabil ar fi bine să eviți brânza moale, totuși, spune Bo, ridicând un deget pe care îl folosește apoi ca să își scarpine urechea. Știi, orice nepasteurizat.

Mă uit la el amuzată.

— Scria în cartea despre bebeluși... fără brânzeturi moi.

Kevin se întoarce spre mine, tulburător de calm.

— Dacă vrei, pot să-l dau afară.

— Probabil are dreptate. Se pricepe mai bine la sarcină decât mine.

— Păi, toată brânza sigură o să fie a ta. Ne gândim la un platou cu brânzeturi? Brânză pe pizza? Sandvici cu brânză? Paste acoperite cu brânză?

— Oo, categoric paste!

— Sos de roșii? E suficient de bun ca să îți satisfacă pofta de ketchup?

— Da! zic și mă legăn dintr-o parte în alta. Nu e prea multă bătaie de cap, nu?

— Absolut deloc, spune Kevin, trăgându-mi scaunul. Voi doi, porumbeilor, vorbiți între voi. Mă întorc cu asta și cu...

Kevin face semn spre Bo.

— La fel ca ea, vine răspunsul.

— Am înțeles.

— Ne-a spus porumbei, îi șoptesc când Kevin dispare.

— Chiar așa?

Dau din cap, privind-o pe femeia de lângă noi cum își ridică bebelușul din căruciorul menționat mai devreme și îl strânge la pieptul ei. Se mișcă ușor în timp ce liniștește copilul, ținându-l aproape de ea cu o mână în timp ce înfinge furculița în salata ei cu cealaltă.

Încerc să vizualizez dacă o să pot să fac un astfel de lucru, mâna mea ridicându-se inconștient la umăr.

— Te simți bine? mă întreabă Bo pe un ton blând și domol.

Mă scutur, lăsându-mi mâna în jos.

— Scuze... Mă simt bine.

Bo se uită spre aceeași masă, la bebelușul mic din brațele femeii și înapoi la mine. Își țuguie buzele și dă din cap, plecându-și capul între noi.

— Mă tem că puștiului nostru o să-i placă sporturile, alergatul sau fotbalul sau ceva, și eu n-o să pot să țin pasul cu el.

Mă detașez de ceața mea și mă concentrez din nou.

— Poftim? Nu! Bo, ai o proteză care abia ți se potrivește și *tot* te descurci grozav. În curând vei avea una mai bună și vei putea să alergi sau să faci orice vrei. În plus, lovești cu dreptul, nu cu stângul. Chiar dacă întâmpinăm de bariere, o să ne descurcăm.

— Mă tem că o să fie rușinat, totuși. Că tatăl său e diferit.

— Nu, o să fie copilul *nostru*. O să fie empatic și bun și...
Mă opresc, observând zâmbetul mândru al lui Bo.

— Continuă..., spune el, tachinându-mă.

Nu, nu cred că o s-o fac.

— Spuneai că? întrebă, ascunzându-și zâmbetul obraznic în paharul cu apă.

— M-ai păcălit ca să vorbesc cu mine însămi acum?

Dă din cap, lăsându-și umerii în jos pe când își așază coatele pe masă și se apleacă mai în față.

— Poate...

— Cum ți-ai... Cum ai putut să-ți dai seama? Eu...

— Te-ai încruntat când și-a ridicat furculița a doua oară, mă întrerupe.

Mă uit în altă parte, simțindu-mă *mult* prea vizibilă pentru gustul meu. Și totuși o parte din mine este recunoscătoare pentru asta. E mult mai ușor să îți comunici nesiguranțele când nu trebuie să le comunici deloc. Nu e asta tot ce ne dorim? Să fim văzuți și auziți? Validați, chiar și când nu putem să cerem asta.

— Păi, e diferit pentru mine. Nu e același lucru.

— Cum așa?

— Gândește-te la toate expresiile care sunt *doar* pentru mine. „O să aibă mâinile ocupate!” Sau „O să ai nevoie de încă un set de mâini!” Îmi dau părul după ureche și adaug: E intimidant. Sunt multe lucruri pe care abia pot să le fac pentru mine, darămite pentru altcineva. Adică, m-ai văzut cum sunt cu nasturii.

— O să găsim soluții totuși, nu? O să ne descurcăm. Așa cum ai spus, o să rezolvăm împreună.

— Da, știu, sunt eu de acord, deși pot să aud cât de neconvingătoare par.

— Oricât de capabil crezi tu că sunt, nu e nici pe aproape cât de capabilă cred eu că ești tu, spune el argumentativ.

Poate ce ne lipsește în materie de membre, compensăm la capitolul entuziasm și voință. Pe cine cunoști și poate să înoate, să pornească un plan de afaceri și să-i pună numele copilului, toate astea înainte de prânz?

Totuși, ca să fim cinstiți, e un prânz *târziu*.

— Am făcut mare parte din lucrurile astea împreună, deci nu pot să-mi asum toate meritele.

— Și asta o să continuăm să facem. Să lucrăm împreună. Țasta e scopul situației ăsteia, zice Bo și face un gest între noi doi. Nu? Să fim o echipă bună?

— Da! sunt de acord, puțin mai convingător.

— Win, Bo și Gus o să cucerească lumea, spune pe un ton obscen de teatral și de dramatic.

— Gus? Pe bune? I-am pus numele de mai puțin de zece minute și deja are o poreclă de tocilar?

— Ce ai prefera? *Aug*? Țasta nu e un nume. Zici că e sunetul pe care îl scoate cineva după ce se lovește la degetul de la picior.

Îmi dau ochii peste cap, zâmbind în jos.

— Da, așa e! spune Bo arogant. Recunoaște. Îl adori!

Oftez. Nu știu dacă îl ador sau dacă ador faptul că *el* o face.

— Așa e! E drăguț.

— La naiba, da!

— Dacă mâncarea noastră nu ajunge în scurt timp, o să-mi mănânc *cealaltă* mână, îi spun, desfăcându-mi șervetul.

— Nu fi ridicolă! spune Bo exagerat. Poți s-o mănânci pe a mea. E mult mai mare.

CAPITOLUL 23

Însărcinată în 17 săptămâni.

Bebelușul e cât o pară.

— BINE, AMICE! SPUN, ÎNGENUNCHIND ÎN CAPĂTUL piscinei unde apa e mai mică. Acum vreau să încleștezi pumnul. Îl ajut pe Henry să strângă mâna mai mare și zic: Perfect! Acum o să înotăm normal, bine? Vreau să încerc ceva.

Henry dă din cap, ridicând la mine cele două degete mari în semn de OK înainte să se arunce pe burtă și să înceapă să înoate spre celălalt capăt al piscinei. Cam stă pe marginea piscinei, așteptându-l acolo și strigându-i cuvinte pline de încurajare.

Mâna mai mică a lui Henry e destul de asemănătoare cu a mea, dar degetul lui mare e puțin mai subdezvoltat. E pe partea cealaltă a corpului lui, așa că e nevoie de mai multe încercări ca să descoperim metoda potrivită pentru el.

Dar o găsim!

După 40 de minute din ora lui de înot, înoată drept și poate chiar mai *repede* decât înainte.

Datorită mie.

— Te-ai descurcat grozav azi, Henry! îi spun, îngenunchind lângă piscină pe când el, asemenea unui cățeluș, își scutură, chicotind, apa din părul vâlvoi.

— Am fost așa de rapid!

— Ai fost! îi spun, zâmbindu-i lui Cam pe când se apropie de noi.

— Și nu mă mai lovesc de sfoară. Am mers ca o săgeată! Drept!

— Ca o săgeată, exact! încuviințez și îmi strâng fața, zâmbind atât de tare, încât nu mă pot abține. Bună treabă, amice!

— Mulțumesc, Winnie! zice și își aruncă brațele în jurul gâtului meu. O să fiu înotător, exact ca tine, spune încet înaintea să-mi dea drumul.

Mă ridic, privindu-l pe Henry cum trece de ușa de sticlă dincolo de care îl așteaptă părinții lui. Îi fac cu mâna lui Cam și mă întorc să plec spre vestiarele femeilor, dar el mă oprește.

— Hei, stai! Vino să-i cunoști părinții. Vor vrea să-ți mulțumească.

— Oh, nu, eu nu...

— Win, haide!

Cam ridică mâna în aer, făcându-mi semn spre ei, în văzul părinților lui Henry. Ar fi nepoliticos din partea mea să-l refuz acum.

Îl urmez, înfășurându-mă într-un prosop pe când merg în urma lui. Discută entuziasmați când ajungem la ei, iar Henry dă pe dinafară de mândrie în timp ce mama lui îl înfășoară într-un prosop și îl îmbrățișează.

— Bună! spun, făcând cu mâna timid.

— Tonya, James, ea e Win!

— Win e cea mai bună înotătoare din lume! strigă Henry. Părinții lui râd.

— Am văzut asta, spune Tonya, zâmbindu-mi. Mulțumim că ai venit! Am văzut câtă încredere i-a dat asta chiar și de aici.

— Și Cam spune că deschizi o tabără? întreabă James.

— Oh, păi, nu chiar. E mai mult un vis în prezent. Noi acum începem să facem planuri. Următorul pas e să găsim

investitori și apoi trebuie să găsim o proprietate. E drum lung până acolo, dar... într-o zi, spun.

Cei doi adulți par dezamăgiți.

— Îmi pare rău! Mi-ar plăcea să-l am pe Henry la orice tabără. Poate în câțiva ani, amice?

Henry dă din cap, oferindu-mi un zâmbet strălucitor, din care lipsesc câțiva dinți, și un nas încrêțit.

Tatăl lui, James, își drege glasul.

— Păi... nu fac asta în mod normal, dar... Își scoate portofelul și îmi oferă o carte de vizită, zicând: Dacă ești în căutare de investitori, te rog să iei legătura cu mine. Iau ezitant cartea de vizită în timp ce James continuă: Am văzut ce poți să faci într-o oră și sunt impresionat. Și alți copii ar trebui să aibă șansa asta.

— Oh, eu...

Aproape că mă subestimez. Aproape că le spun toate modurile în care nu sunt calificată, profesionistă și capabilă. Aproape că îi dau cartea de vizită înapoi. Dar nu o fac. Mă opresc.

Poate e datorită speranței de pe chipurile lor și zâmbetului care încă zăbovește pe buzele lui Henry.

Poate e datorită lui Bo, care îmi spune cât de capabilă sunt. Cât de *posibile* sunt toate astea.

În mare pare, cred, e datorită mie. Datorită faptului că mă simt extrem de puternică în ultima perioadă.

Îmi îngădui să mă simt mândră de tot ce am făcut cu Henry azi, de anii de școală care m-au pregătit pentru asta, de viața pe care am trăit-o cu mâna mea și de experiențele pe care le-am adunat doar prin faptul că am avut-o. Și îmi țin capul sus.

— Mulțumesc! îi spun. Categorie o să iau legătura. Mulțumesc! adaug din nou pentru că nu pot să rezist. Mi-a părut

bine să te cunosc, amice! O să te descurci grozav cu domnul Cam, aici, de față.

— Mulțumim din nou! spune Tonya pe când îl grăbește pe Henry spre vestiare.

Cam închide ușa și apoi îmi zâmbeste cu o privire care parcă ar zice „Ți-am zis eu”.

Mă uit la cartea de vizită din mână mea și trag adânc aer în piept. *James Burrough, Președintele Burrough Financial Holding.*

— Win, cred că o să ai tabăra la care visezi.

— Ar putea să se răzgândească foarte ușor. Încă trebuie să fac o propunere și să găsesc

Mă opresc *din nou. Uneori... lucrurile sunt doar lucruri bune.* Aș putea să-mi petrec întreaga viață așteptând ce e mai rău sau aș putea să încep să mă antrenez să mă aștept la ce e mai bun. Acceptă recunoștința și scapă de scepticism!

— Asta... asta e foarte mișto, nu? Ce șanse erau să te întâlnesc aici, să îi cunosc pe Henry și pe părinții lui... E...

— Foarte mișto, spune Cam, pornind spre vestiare. Ai spus „noi” înainte. Ai un partener de afaceri sau pe *altcineva*?

— Așa am făcut?

— Da! Ai spus „noi acum începem să facem planuri”, când a întrebat Tonya.

— Oh, eu..., îngaim. Mă gândesc ce suntem eu și Bo unul pentru altul și decid să simplific cât de bine pot. Eu și colegul meu de apartament. Lucrează în finanțe și mă ajută.

— Oh, bine! spune Cam, zâmbind și privindu-mă cu scepticism.

Ă-ău! Știu privirea aia!

— Ți-ar plăcea să bem ceva, atunci? O cină târzie? întreabă.

Da, *ia te uită!*

Fac o grimasă, punând o mână pe umărul lui Cam și bă-
tându-l o dată înainte să mi-o îndepărtiez.

— Păi, poveste amuzantă despre colegul meu. De fapt...

— M-am prins, spune Cam, râzând în barbă. E compli-
cat, să înțeleg?

— Mai mult decât complicat.

— Vrei să bem un pahar foarte platonice și să discutăm
despre asta, atunci?

Râd, privind spre tavan.

— Păi, de fapt, nici nu pot să beau.

— Oh! spune Cam, iar ochii îi coboară spre abdomenul
meu.

— Da...

— Al colegului?

— Da! mă grăbesc să îi răspund.

— Asta e complicat.

Îmi face cu ochiul, continuând să zâmbească.

— Este! încuviințez.

— Deci fără Westcliff anul ăsta? mă întreabă Cam.

Clatin din cap, încruntându-mă.

— Nu anul ăsta.

— Ah, păi, o să ne lipsești!

— Și mie o să-mi lipsească!

— Știi, dacă vrei, pun pariu că părinții lui Henry ar pre-
fera să-l înveți tu. Am un program destul de ocupat deja și
ai putea să preici tu lecțiile lui. Sunt două sute de dolari pe
săptămână după chiria piscinei.

— Două sute? aproape ȕip. Pentru o oră?

— Crede-mă..., spune Cam, aplecându-se ca să-și ia pro-
sopul, pe care și-l aruncă peste umăr. James are bani de *tabără*.

— Mi-ar plăcea asta, îi spun. Ești sigur?

— Doar aminteste-ți de mine când vine momentul să angajezi pentru tabăra aia a ta, spune Cam, făcându-mi cu ochiul.

— Categorie, îl asigur, zâmbindu-i.

— Ți trimit detaliile prin mesaj, zice el. Ne vedem, Win!

— Mulțumesc! strig după el când dispare din raza mea vizuală.

CAPITOLUL 24

Însărcinată în 19 săptămâni.
Bebelușul este cât un mango.

— DACĂ TE-AI PUTEA TELEPORTA ACUM, UNDE TE-AI duce? mă întreabă Bo înainte să mai ia o lingură de înghețată.

Am terminat întrebările din pachet în urmă cu o săptămână, respectând rutina pe care ne-am creat-o în luna pe care am petrecut-o locuind împreună. În fiecare seară mâncăm, facem curat cu unul dintre discuri cântând pe fundal, apoi punem o întrebare. În zilele mai liniștite, când muzica e jazz sau soft-rock, Bo rezolvă sudoku pe canapea. Alteori, când muzica o cere, cânta la chitară sau la tobe în aer și își aruncă trupul în toate direcțiile în bucătărie pentru amuzamentul meu, pe când termin de făcut curat.

De când am terminat întrebările, Bo inventează pe loc unele noi.

Cele douăzeci de întrebări pentru a te îndrăgosti categoric au făcut ce scrie pe cutie.

Sunt îndrăgostită lulea de Bo în acest punct. Platonice, bineînțeles. *În mare parte*. Hormonii primari, atrași de tăticul copilului, uneori nu sunt de acord cu partea platonice. De obicei când îmi face masaj la picioare în timp ce ne uităm la filme sau când ochii lui alunecă în decolteul meu când probabil nu ar trebui sau când el... știi tu... *respiră* lângă mine.

Chiar și așa, ne-am comportat exemplar.

— Ooo, bună asta! îi spun, luând lingura de la el pe când întinde cutia spre mine. Undeva cald și pe o plajă, categoric. Dar nu undeva unde să zbori ieftin – din moment ce aş putea să fac asta singură. Poate Grecia? Da, Grecia!

— Și eu urma să spun Grecia, zice Bo, luând lingura din nou de la mine. Vreau să văd Templul lui Poseidon.

— Desigur! zic și râd cu poftă. O să mergem împreună!

— Excelent! spune el, cu gura plină de înghețată.

— Oh, a sunat dr. Salim, apropo. Ecografia e peste două săptămâni.

— Cum te simți? mă întreabă Bo.

— Puțin agitată. Entuziasmată să-l văd pe Gus, totuși.

— În ce zi?

Pocnesc din buze, încercând să-mi amintesc.

— Păi, nu sunt sigură. E o zi de vineri, zic și mă ridic ca să-mi iau telefonul. Cred că pe la zece?

— Tata o să fie aici atunci, spune Bo, înghițind altă lingură de înghețată înainte să-mi dea cutia. Dacă e în regulă.

— Bo, ți-am *jurat* că e mai mult decât în regulă. De mai multe ori. Abia aștept să-l cunosc pe tatăl tău!

— Verificam doar, spune el, ridicând palmele defensiv. O să am ziua aia liberă, totuși. Așa că poate îl lăsăm pe tata undeva și îl luăm după programare.

— Nu, nu pierde timpul pe care l-ai putea petrece cu tatăl tău.

— Ești nebună? De parcă aş rata o ecografie. Acum arată ca un bebeluș, nu? Nu mai seamănă cu un bob.

— Da, cred că da.

Iau ultima lingură de înghețată, terminând cutia și așezând-o pe măsuta de cafea.

— Și cum te simți că împlinești 30 de ani, bătrâne? îi spun, punându-mi picioarele la el în poală.

Dându-și ochii peste cap atât la noua lui poreclă, cât și la cererea mea tăcută, începe să-mi maseze picioarele.

— Sincer? Bine! Mă gândeam la asta seara trecută și la faptul că sunt recunoscător să fiu încă aici, dar și pentru tot ce urmează. Ziua mea de anul trecut a fost oribilă. În vremuri negre, adaugă și râde sec.

Bo a început recent să se refere la anul trecut ca fiind „vremurile negre”. Am prins frânturi de informație de ici, de colo fără să fiu nevoită să-mi bag nasul prea mult. După ce a primit undă verde să locuiască singur, la trei luni după operație, tatăl lui s-a întors în Franța. Și *a fost* singur foarte mult, din câte ce pare. În afară de DND cu prietenii lui o dată pe lună, nu s-a văzut cu nimeni.

— Un alt an, mai în vârstă și mai înțelept..., îi spun, mișcându-mi gâtul pe când își apasă degetul mare în centrul tălpii mele.

— Și mai chipeș, adaugă el.

Pufnesc.

— *Bineînțele!*

Bo își strânge mâna în jurul călcâiului meu, creează presiune, apoi îi dă drumul. Îmi scapă un geamăt nu atât de subtil, dar mă simt prea bine ca să-mi pese.

— Acolo? întreabă el, tachinându-mă.

— Trebuie să-mi cumpăr încălțări noi pentru muncă.

— *Trebuie* să le spui că ești însărcinată, subliniază Bo.

— O să mă trateze diferit...

— Adică, gen, să-ți dea un scaun să stai pe el? Sau poate pauze mai lungi? Ferească Dumnezeu!

— Ai grijă! Cu ușurință aș putea să te lovesc cu piciorul acum.

Mă las pe spate pe canapea, închizând ochii pe când Bo îmi cuprinde gleznelor umflate cu mâinile lui uriașe și le masează și pe alea.

— Îmi dai voie să-ți stric starea de spirit?

— Întotdeauna, îi răspund.

Si vorbesc serios. Sunt atât de disperată să aflu tot ce ține Bo în el, încât l-aș lăsa să spună orice. Cred că ar putea să dezvăluie cele mai rele părți ale lui și tot aș sta aici, agățându-mă de fiecare cuvânt.

— Mă tot gândesc că, după ziua mea, o să fiu mai bătrân decât a fost mama vreodată. *Urăsc* asta!

Mă ridic încet, aruncând o privire spre el. Ochii îi sunt ațintiți asupra poliței șemineului, aflat în cealaltă parte a camerei, iar cu mâinile îmi masează în continuare gleznelor. Cuget dacă ar trebui să-mi mut picioarele din poala lui, dar mi se pare că asta îi ține mâinile ocupate în timp ce gândurile îi rătăcesc. Ca atunci când arunca pietre pe plajă în urmă cu atâtea săptămâni.

Poate Bo are nevoie de distrageri fizice ca să se deschidă.

— Probabil ți se pare foarte ciudat. Îmi pare rău! îi spun blând.

— E bizar să trăiesc mai mult decât persoana care mi-a dat viață..., zice el pe un ton îndepărtat.

— E un citat?

— Nu, zice și ridică un umăr, iar sprâncenele i se apropie. Doar ceva ce îmi agasa mintea.

„Ești genial”, vreau să-i spun.

— N-am vorbit niciodată despre cum a murit mama ta. Ai vrea să discutăm? îl întreb în schimb.

— Nu acum, dacă e în regulă.

Zâmbește melancolic, întorcându-se spre mine pe când mă bate ușor pe gleznă, semnalând că a terminat.

Îmi trag picioarele de pe el, mă ridic în fund și mă așez turcește. Îmi sprijin obrazul pe mâna care stă pe spătarul canapelei.

— Bineînțeles! Orice ai nevoie.

Se uită la mine cu coada ochiului, recunoscător, dar și parcă cerându-mi ceva. Să schimb subiectul, cred.

— Ești entuziasmat să-l vezi pe tatăl tău?

— Da, sunt! Abia aștept să te cunoască!

Expresia mi se încordează pe când îmi ascund fața în palmă și mi se strânge inima.

— Oh, păi, sper să mă placă!

Bo clatină din cap, scărpinându-și bărbia.

— O să te *adore*!

Acum mă strânge *prea* tare explozia de bucurie din piept. Trebuie să trec cu palma peste el, încercând să mai domolesc senzația. Nu sunt sigură când complimentele drăguțe din partea lui Bo au început să mi se pară dureroase, dar zilele astea așa stau lucrurile. E un fel de dor. O amintire a limitărilor și a parametrilor cărora trebuie să ne supunem. Totuși, e mai bine decât să roșesc.

Cântecul care se aude din sufragerie se estompează, iar apoi pick-upul revine la locul lui, semnalând că e momentul să întoarcem discul.

— Vrei să-l întorc eu? întreb, făcând un semn peste umărul meu spre pick-up.

— Nu, mă duc eu! spune Bo ridicându-se și își așază pantalonii, trăgând de materialul adunat în jurul părții de sus a cavității protezei lui.

În ultima vreme umblă fără proteză prin casă. De obicei după ce își face duș sau imediat după ce se trezește. Îmi place când face asta. Mi se pare că îi crește încrederea în mine.

— Fred? spune Bo, atrăgându-mi atenția spre el.

Privesc pe când așază un disc nou pe pick-up și poziționează acul. Întoarce un buton și muzica începe, o orchestrație de instrumente cu coarde. Se întoarce spre mine, cu o

sclipire în ochi, dar buzele îi sunt strâns lipite. Apoi întinde o mână.

— Vino să dansezi cu mine!

Stomacul meu aproape că mă lasă în urmă, zburând în cealaltă parte a încăperii. Cu atât mai multe motive să spun nu, probabil.

— Eu nu dansez.

— Poftim, de ce? Două picioare stângi? mă întreabă, zâmbind păcătos. Tot mai mult decât am eu.

Îmi dau ochii peste cap în mod exagerat.

— Haide... *Te rog?*

Sunt terminată.

Adevărul înspăimântător al situației e că Bo ar putea să mă facă să spun da la aproape orice m-ar ruga, adăugând doar un „te rog” dulce și sincer la final.

— Nu știu ce să fac, îi spun, apropiindu-mă chiar când Frank Sinatra începe să cânte „Strangers in the Night”.

— Atunci o să conduc eu, spune Bo, cuprinzându-mi mâna mai mică într-a lui și trăgându-mă mai aproape de el. Măcar o dată, mormăie.

Întind mâna ca să-i împing umărul înaintea să îmi așez obrazul pe pieptul lui, lângă mâna mea liberă.

— Așa? întreb.

— Perfect, spune el, punând cealaltă mână în jurul taliei mele.

Ne legănăm dintr-o parte în alta, rotindu-ne încet pe când melodia continuă să cânte.

— Nu e chiar atât de rău, îi șoptesc.

Simt cum pieptul lui Bo se ridică atunci când inspiră adânc.

Când cântecul ajunge la punctul culminant al refrenului, tobele crescând tempoul și trompetele ținând, Bo își

întărește strânsoarea în jurul mâinii mele mici și mă îndepărtează de el, învârtindu-mă în fața lui pe când icnesc și chicotesc surprinsă.

— Ai un talent natural, spune, trăgându-mă din nou spre el în timp ce mâna îi coboară periculos de jos pe spatele meu.

— Să *nu* mai faci asta! îl avertizez și râd cu poftă, lăsându-mă din nou pe el.

E ceva extrem de intim la a fi ținută cu zero așteptări sau motive în afară de a *dori* asta. Ceva atât de natural la felul în care eu și Bo ne mișcăm trupurile în sincron, fără să ne grăbim să ne despărțim. Ceva atât de sigur la a fi în brațele lui.

S-ar putea ca Bo să facă un pas greșit și să mă analizeze din când în când, cu ochii ațintiți asupra mea și cu maxilarul încordat, dar nu a încercat nici măcar o dată ceva de genul ăsta de când am căzut de acord ca relația noastră să rămână platonice. E prea respectuos pentru a face așa ceva. Și sunt sigură că ochii mei au păcătuit *mult mai rău* în ceea ce îl privește în ultimele câteva săptămâni.

Așa că, atunci când mă trage mai aproape, își lasă bărbia pe capul meu și mă învăluie mai mult ca într-o îmbrățișare decât ca într-un dans, îl las, fără ezitare, pe când mă relaxez în înlănțuirea lui caldă și plăcută

— Încă unul? mă întreabă pe un ton răgușit.

Încuviințez din cap la pieptul lui.

Încă un cântec se estompează și se transformă în cinci sau poate mai multe. Am pierdut șirul. În cele din urmă, când pick-upul se oprește, semnalând că trebuie întors discul, niciunul dintre noi nu se mișcă. Dimpotrivă, Bo mă strânge și mai tare lângă el.

— Te simți bine? șoptesc la pieptul lui după câteva clipe de liniște.

— Încerc doar să găsesc cuvintele potrivite, spune, sprijinindu-și obrazul de capul meu, astfel încât nasul îi ajunge la linia părului meu, pe când respiră adânc și lent. Ca să-ți mulțumesc pentru tot.

Felul în care spune *tot* este ca și cum se referă la *fiecare lucru*.

Lacrimile îmi înțepă ochii imediat.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc! Pentru că m-ai lăsat să stau aici, pentru că ești atât de bun cu mine, pentru...

Aproape spun „că mă iubești”, dar mă opresc.

— Pentru că ești un prieten atât de bun! rostesc în schimb.

— Win, nu cred că înțelegi! Mi-am petrecut ultima zi de naștere singur, pe canapea, bând și simțindu-mă nefericit. Am fost atât de singur! Mă simțeam pe jumătate viu. Eu – se îneacă și își drege glasul – mă simțeam fără speranță.

Își trage nasul, iar eu mă lupt cu dorința de a mă îndepărta ca să-l privesc. Să-i șterg lacrimile, dacă îi curg pe obraji.

— Dar apoi ai apărut *tu*, continuă.

— Dacă lucrurile erau atât de rele, de ce te-ai dus la o petrecere tâmpită de Halloween?

Cum de am fost atât de norocoasă?

— Ai fost vreodată atât de jos, încât să nu-ți mai pese? Cred că eram la pământ. Am crezut că nimic nu funcționa, așa că de ce să nu fac ceva înspăimântător într-o noapte în care puteam să fiu oricine altcineva pentru o clipă? Să port un costum ca să râd de toate.

În clipa în care ridic capul să îl privesc, mă trage mai aproape și își sporește strânsoarea. Mă strânge la piept ca pe un animal de pluș sau ca pe o păturică preferată, ghemuindu-mă sub bărbia lui. Îmi răsfir degetele pe spatele lui Bo

și mă lipesc de el, răspunzându-i cu aceeași intensitate. Mă agăț de bărbatul acesta la fel de mult.

— Îmi pare rău că lucrurile au fost îngrozitoare! îi spun încet, simțindu-i puloverul în colțul gurii.

Îmi doresc să te fi cunoscut atunci, gândesc în sinea mea.

L-aș fi întâlnit în perioada lui întunecată. Aș fi stat cu el. Până de curând, și eu am fost acolo. Poate că asta suntem eu și Bo. Două persoane care lasă în urmă ce e mai rău, privind spre viitor pentru binele care urmează să vină. Dar oare el e pregătit să lase *totul* în urmă?

Pentru că eu cred că s-ar putea să fiu.

— Nu-mi pare rău! spune Bo, surprinzător de ferm. Nu-mi mai pare!

Îmi dă drumul și face un pas în spate. Chiar și cu ochii roșii, umflați, *tot* îmi zâmbeste. Și dintre nenumăratele zâmbete pe care mi le-a oferit, ăsta e diferit. E ceva ezitant ce nu ai cum să nu observi la el, dar, în mare parte, speranța care răsare din mijlocul tuturor lucrurilor e ceea ce mă uluiește.

Da, îi spun tăcut prin propriul zâmbet melancolic. Și eu simt. Și da, e absolut înspăimântător. Hai să pretindem că nu o simțim acum! Nu încă! Nu în seara asta! Nu până când nu suntem amândoi siguri!

— Aș face totul din nou ca să fiu la petrecerea aia, spune Bo. Ca să te cunosc. Și să-l avem pe Gus.

Aproape mă dezintegrez, fața mea transformându-se într-o grimasă pe când clatin din cap. Cum aș putea să îl aud spunând asta și să nu mă îndrăgostesc de el pe loc? Cum aș putea să-mi spun că nu e pur și simplu *bun* când spune lucruri din astea?

— Bo..., șoptesc, privind spre picioarele noastre.

— Aș face-o, spune cu încăpățânare, dând din cap de parcă vrea să fac și eu la fel. Tu nu?

— Dacă nu ne-am fi întâlnit... dacă asta nu s-ar fi întâmplat, îi spun, punând mâna pe burta mea mică, cred că aş fi rămas blocată, mergând la sigur pentru totdeauna.

O lacrimă îi cade din ochi şi, fără ezitare, mă întind să i-o şterg cu degetul mare, cuprinzându-i obrazul în palmă.

— Ai fi ieşit în cele din urmă, Win.

Îşi lipeşte colţul gurii de încheietura mea, eliberând o răsuflare tremurătoare.

— Poţi să faci orice, şopteşte în dreptul locului unde mi se simte pulsul.

Şi felul în care spune „orice”, de parcă ce vrea să spună cu adevărat este „orice lucru posibil”...

Şi îl cred.

Cu adevărat!

Simt cum propriile lacrimi vor să cadă încet şi constant. Ca să-mi ascund chipul, mă lipesc de pieptul lui, iar el mă cuprinde imediat, ţinându-mă în braţe protector.

Şi mai dansăm puţin.

Fără muzică, dar în ritmul reţinerii noastre nimicitoare.

Acceptând că *ăsta* e cel mai bun lucru care ni s-ar fi putut întâmpla. Ca să ne scoată din propriile locuri întunecate. Ca să ne dea un scop. Ca să ne găsim unul pe celălalt.

Pentru că, deşi nu suntem *împreună*, nu mai pot să-mi imaginez o versiune a vieţii mele fără Bo în ea. Bo e pur şi simplu adorabil. Simplu, real şi atotcuprinzător.

Aşadar, de ce îmi e încă atât de frică?

Supărată pe mine însămi, mă eliberez de strânsoarea lui. Chicotesc pe când el se prefacă că se luptă cu mine, ţinându-mă mai strâns pe când mă leagă dintr-o parte în alta.

— Nu, nu o face! spune, în vreme ce mâna îi coboară de la umăr la cot. Un alt disc?

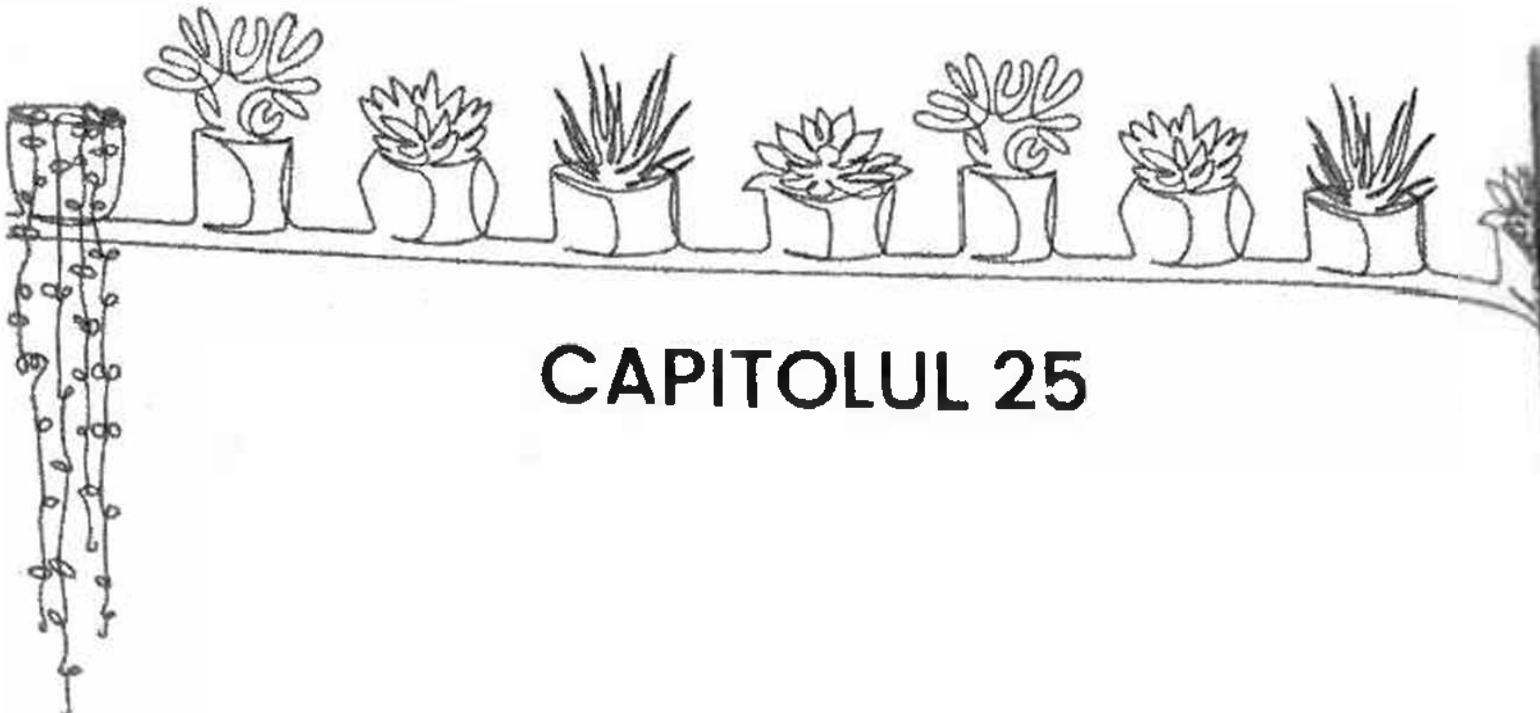
Îl bat pe umăr de cel puțin o duzină de ori în timp ce clatin din cap, neștiind ce altceva să fac ca să nu las sentimentele copleșitoare, adevărurile și fricile să curgă libere. Ochii lui urmăresc mișcările capului meu pe când mai clatin o dată, și oftează, eliberându-mă.

Merg spre baie ca să îmi fac duș fără să mă uit înapoi, lăsându-mi capul în jos și simțindu-mi emoțiile formând un nod în gât.

Lăsându-l pe Bo stând acolo.

Pe la jumătatea dușului, muzica începe din nou să cânte, iar eu mă sprijin de faianță, lăsând apa să alunece pe corpul meu pe când îmi imaginez trupul lui Bo în jurul meu și aici.

Și îmi dau seama că sunt *complet* terminată.

CAPITOLUL 25

— ȘTIAM, LA DRACU'! SPUNE SARAH, ȘOPTIND LA doar câțiva centimetri de fața mea în timp ce își flutură degetele.

— Ce s-a întâmplat cu „bună”? o întreb, uitându-mă pe coridorul pe care m-a tras din clipa în care eu și Bo am pășit pe ușa de la intrare pentru seara de DND.

— Vrei „bună”? Bine! Bună! Ce mai faci? Când ați început voi doi să vă culcați împreună?

Sarah îmi scutură umerii, afișând un zâmbet larg.

— Poftim? Nu facem asta, îi spun, îndepărtând-o. Dă-te înapoi, ciudato! îi țip în șoaptă.

Deschide ușa de la biroul lui Caleb și mă împinge înăuntru.

— Spune-mi tot!

— Efectiv nu s-a întâmplat nimic, Sarah! insist, făcând câțiva pași ca să-mi regăsesc echilibrul după ce am fost împinsă. Te calmezi? La dracu'!

— A fost o *privire*. Am văzut-o.

Face semn spre ochii ei cu furie.

— Ce privire? întreb, prăbușindu-mă pe canapeaua de două locuri de vizavi de biroul lui Caleb, în fața unui perete din lambriuri de stejar întunecate.

— Ați intrat, iar Bo s-a uitat spre masa unde am așezat totul. Apoi s-a consultat cu tine. A înclinat capul și

a zâmbit dulce, apoi tu ai dat din cap. Îți cerea voie să meargă acolo. Asta e privirea unui bărbat în lesă. Fermecat de păsărică!

— *Nu cred că doar ce ai spus „fermecat de păsărică”. Te rog, te rog, te rog, spune-mi că nu ai făcut-o! Îi zic, acope-
rindu-mi fața.*

— Așadar, nu negi, o ține Sarah pe a ei, lăsându-se pe scaunul lui Caleb și aruncându-și picioarele pe biroul din centrul încăperii.

— *Ba neg!* Tot ce-am făcut de la Halloween a fost să ne îmbrățișăm.

Dansatul înseamnă îmbrățișat, doar că în sens larg, nu? Nu se pune.

Sarah mijește ochii suspicioasă.

— Tu oferi îmbrățișări grozave, șoptește ea. Dar nu *atât* de bune!

— Bo e atent. Se asigura doar că sunt în regulă înainte să mă lase ca să-și vadă prietenii. Foarte simplu!

— Deci îmi spui că nu te-am văzut de 40 de ani (*au trecut 12 zile*), pentru că ai stat acasă cu el și *nu* v-ați ciocănit?

Aleg să trec cu vederea utilizarea cuvântului „ciocănit”.

— Ne-am petrecut timpul împreună, spun defensiv. Facem plimbări pe plajă ca să vorbim. Stăm pe canapea și ne uităm la filmele de tocilari care îi plac lui Bo. Eu încă lucrez și cresc un copil. Deci da, asta e tot ce am făcut. Îmi pare rău că te dezamăgesc!

— Cât de mult trebuie să vorbiți înainte să rezolvați totul?

Îi arunc privire feroce.

— Trebuia să ne cunoaștem, nu? Țăsta a fost naibii scopul când ne-am mutat împreună.

— Și? întreabă Sarah.

— Și ce?

— Vă cunoașteți?

Sarah își ridică mâinile în aer, aparent exasperată.

— Da!

— Și?

— Și ce? mă răstesc, strângându-mi brațele la piept.

— E un tip de treabă?

— Da, evident!

— Și?

— Oo, Doamne, ce mai e acum?

— Te simți în siguranță cu el?

— Da!

— Deci?

— Deci ce? tip.

— Ești îndrăgostită de el?

— Da!

Stai, ce?

— Nu! spun, lovită de panică. Nu, nu, nu...

Dar e prea târziu. Sarah e în picioare, lovind biroul cu palmele deschise.

— Răzbunare! strigă, îndreptându-și mâinile ca niște gheare spre tavan.

— Taci din gură! șoptesc, frecându-mi fruntea. Te rog! o implor pe un ton jalnic. Nu!

— Am avut dreptate, spune ea, așezându-se din nou. Winnifred McNulty e *îndrăgostită*.

— Sarah, îl iubesc, dar nu *sunt* îndrăgostită de el.

— Vrajeală! aruncă Sarah, clătinând din cap.

— Vorbesc serios, îi spun, vocea mea urcând involuntar la niște note mai înalte. Vorbesc serios! repet, mai calmă de data asta.

Sarah se uită cu ochii mijiiți la mine, trecându-și limba peste dinți pe sub buzele lipite.

— Bine, atunci! Hai să jucăm „În cel mai rău caz”!

— De ce? oftez.

— Fă-mi pe plac! spune Sarah, împingând scaunul de birou cu roți până când ajunge în fața mea, cu genunchii aproape lipiți de ai mei.

E ridicolă, dar distractivă! Recunosc asta.

— În cel mai rău caz – peste un an. Bebelușul e fericit și sănătos. Gândește-te doar la *tine*! Spune-mi; fără ezitare.

— Păi..., ezit *imediat*.

— Nu! zice și îmi atinge o parte a feței, moment în care îi dau peste mână. Doar vorbește!

La dracu’!

— E stupid! îi spun și îmi strâng brațele și mai mult la piept.

— Te comporti ca un copil. Maturizează-te și recunoaște sentimentele pe care le ai! Îl iubești pe Bo. Ești *îndrăgostită* de Bo. Recunoaște!

— Nu!

— De ce? strigă ea.

— Am fost *rănită*, Sarah! Am fost rănită așa de tare, și tu nici măcar nu știi jumătate din ce s-a întâmplat.

În clipa în care cuvintele îmi ies din gură îmi iese și tot aerul pe care îl țineam în plămâni.

— Atunci *spune-mi*, Win! Spune-mi, la naiba, ca să putem să trecem peste. *Ani* de zile te-am întrebat ce s-a întâmplat. Sau spune cuiva! Oricui. Unui profesionist, de preferat. Sau lui Bo, poate – din moment ce *ar trebui* să știe.

— M-a făcut să mă simt mică, e tot ce reușesc să spun, lacrimile amenințând să se dezlănțuie. Jack m-a făcut să mă

sint mică, proastă și incapabilă, și nu vreau să mă mai simt așa *vreodată*. I-am oferit stima mea de sine pe o nenorocită de tavă de argint și, ca o adevărată tâmpită, am fost surprinsă când a luat-o și a consumat-o în întregime.

— Jack e un dobitoc care o să distrugă tot ce o să construiască vreodată. Tu *nu* o să te numeri niciodată printre acele lucruri, Win.

— Da, știu asta *acum*! Mi-a luat toți anii ăștia de când am terminat-o cu Jack ca să îmi amintesc cine sunt și ce nu sunt. Eu nu... nu vreau să uit din nou.

— N-o s-o faci!

— S-ar putea! Pentru că, aparent, tot uit o grămadă de lucruri! Cum ar fi, de exemplu, faptul că Bo este cel mai probabil *încă* îndrăgostit de cumnata ta. Noaptea aia pe care am petrecut-o împreună a *însemnat* ceva pentru amândoi, dar asta e tot. A fost o *noapte*. A fost cu Cora *ani* de zile. Și chiar dacă i-a frânt inima și l-a lăsat în cea mai rea perioadă din viața lui, încă îi pasă de ea. Încă. Acea loialitate. Acel... tip ce conexiune... Nu pot să mă aștept să simtă mai mult pentru mine după doar câteva luni în care am fost aruncați în situația asta împreună. Nu pot să trăiesc cu gândul că și-ar putea dori ca eu să fi fost ea. Că am fost doar opțiunea disponibilă.

Sarah oftează, fixându-mă cu privirea pe când expiră.

— Win...

— Nu, e în regulă! Mă descurc.

— Win, *trebuie* să vorbești cu el!

— Nu pot! șoptesc, iar vocea mi se frânge. Nu pot s-o fac din nou. Nu pot să vorbesc cu el. Nu pot să-mi pun inima pe altă tavă și să mă aștept la un rezultat diferit.

— Doar spune-mi ceva! Ce *se poate* întâmpla în cel mai rău caz? întreabă Sarah, cu ochii grei și cu buzele țuguiate

într-o expresie concentrată. Peste un an te trezești și..., adaugă, făcându-mi semn să continui.

Asta e chestia înspăimântătoare. La început, am vrut să îi răspund că e să îl las pe Bo să se apropie, doar ca să mi se dovedească faptul că temerile mele erau adevărate. Un tip de adevăr pe care nu mi-l doresc. Că Bo ar fi nepăsător cu inima și cu sentimentele mele și că, într-un an, m-aș trezi și mi-aș da seama că am făcut-o din nou – m-am îndrăgostit de bărbatul nepotrivit. Dar nu e valabil asta.

În cel mai *rău* caz înseamnă să nu ajung să descopăr cum *ar fi* să fiu cu Bo.

— Să-l văd pe Bo îndrăgostit de altcineva. Că o să aibă o iubită frumoasă, care îmi iubește copilul la rândul ei, și că o să meargă împreună în plimbări pe plajă și o să danseze în sufrageria lui și... și că eu o să fiu în altă parte. Singură. Fiindu-mi dor de el. Simțind lipsa a ceea ce ar fi putut să fie. Să-mi dau seama că era pregătit să meargă mai departe... și că eu n-am fost prima lui alegere.

— Chiar crezi că Bo ar lăsa lucrurile să se desfășoare așa dacă ar ști? Pentru că, după părerea mea, bărbatul se uită la tine de parcă tu ai pus luna pe cer. Mai mult decât asta. Și soarele. N-am văzut niciodată pe *cineva* privind o altă persoană în felul ăsta.

— Nu cred că ar intenționa să mă rănească, șoptesc, mai mult pentru mine. Dar nu știm dacă și el simte la fel. Nu știu dacă nu e doar... atracție.

— Nu e dorință în ochii lui, Win. E mult mai mult de atât.

— Și dacă sunt doar hormonii? Dacă e doar o parte primitivă, primară, a creierului meu care îmi spune să stau aproape de bărbatul cu care am procreat? Dacă nasc copilul și, dintr-odată, e o canalie intolerabilă?

— *Chiar* crezi asta, Win? Că femeile sunt doar niște costume de piele conduse de instincte slabe și hormoni? mă întreabă Sarah, care își dă ochii peste cap și își îndreaptă spatele, adoptând o postură bărbătească, cu picioarele depărtate. Femeile sunt *prea conduse de emoții*, spune Sarah pe un ton gutural. Nu pot să fie ele șefele când trupurile lor le fac să o ia razna o dată pe lună.

— Nu! spun apăsător, holbându-mă la ea.

— Și de ce ne comportăm de parcă emoțiile *lui* ar trebui să le dicteze pe ale tale? Te întreb ce simți *tu*. Nu el.

— Corect! Da! abia șoptesc.

— Deci spune-o! Spune-o cu voce tare! Fii sinceră cu tine însăși și cu mine.

Trag aer în piept, îndreptându-mi umerii. Totuși, vocea mi se aude timid și moale.

— Îl iubesc pe Bo.

— Chiar dacă e îndrăgostit de altcineva?

— Da! îi răspund, oricât de jalnic ar fi.

— Chiar dacă nu e pregătit să te iubească la rândul lui la fel de mult?

Dau din cap, uitându-mă în tavan pe când îmi pun mâinile pe gât.

— Dar nu e asta *mai mult* decât stupid?

— Dragostea *este* stupidă, Win, spune ea blând. Așadar, ce o să faci în legătură cu asta?

Mă ghemuiesc, scâncind.

— Chiar crezi că se uită la mine așa? Chiar ai pune pariu...

— Da, Win! Da, și îmi place foarte mult!

Sarah se întinde ca să îmi desfacă brațele strânse în dreptul pieptului. Mă strânge de mâini și le ține într-ale ei.

— Meriți asta! spune ea, scuturându-mă puțin până când îi zâmbesc, oricât de forțat ar părea. Și știu că e și o chestie de la *sarcină*, dar strălucești. Pari mult mai luminoasă. Când ați intrat amândoi împreună, nu a fost ca acum câteva luni. Atunci ați fost ca doi oameni care aveau chimie și un secret sexy. Acum pare că e ceva real.

— Sunt speriată, șoptesc, încrețindu-mi nasul pe când ne uităm una la alta.

— Știu! spune Sarah, trecându-și degetul pe dosul mâinii mele. Dar cred că, dacă îl rogi, o să fie blând cu inima ta.

Dau din cap, trăgând aer în piept.

— Mai cred și că nu mai ești fata cu tava de argint. Ai depășit versiunea aia a ta. Și cred că idioți ca Jack ar profita de orice persoană bună ca tine și ar încerca să o transforme în ceva urât. Asta fac oamenii ca el. Nu e vina ta că ai încercat să vezi ce era mai bun la el. Sau că nu ai vrut să fii singură. Trebuie să te ierți pentru asta.

Îmi dau ochii peste cap, simțind cum îmi alunecă o lacrimă.

— Drăcia naibii! scâncesc, pe jumătate râzând.

— Prea mult? întreabă Sarah, râzând de mine.

Clatin din cap, ridicându-mă de pe canapea și o strâng în brațe.

— Te iubesc! îi spun.

— Te iubesc! repetă și ea. Și asta n-o să se schimbe niciodată.

După ce mă așez din nou, niciuna dintre noi nu vorbește și nu se mișcă. Lăsăm momentul să persiste, aruncându-ne reciproc zâmbete încurajatoare.

— O să încerc! îi spun, trăgându-mi nasul. Nu sunt sigură când, pentru că să fac asta trează o să fie mai mult

decât o provocare. Dar o să-i spun ce simt. În cele din urmă. Curând, dacă pot.

— Și eu o să fiu acolo să-ți spun că ți-am zis eu când bărbatul ăsta o să încerce să te lase însărcinată încă o dată.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu pot să nu rânjesc, imaginându-mi în tot acest timp cum ar putea să fie. În cel mai *bun* caz, asta s-ar întâmpla.

O viață în care eu și Bo mergem de mână spre ceva nou pentru amândoi. Fără grabă, încrezători și delicăți unul cu altul. O viață în care poate *am face* asta intenționat. De *câteva* ori – dacă suntem buni la partea de parenting.

Și pot să o văd, clară ca o amintire. I-am construit copilului o casă în copac în primăvară și am bea vin în serile de vară liniștite pe veranda din spate. Stând apropiați pe leagăn în timp ce privim copilul jucându-se. O viață în care am face dragoste ori de câte ori ne-am dori, cu patos, cu forță și cu pasiune. Ani și ani continuând să ne cunoaștem, dezvoltându-ne și învățându-ne din nou unul pe altul pe măsură ce trec deceniile. Dezvăluind straturile complexe și cele mai adânci locuri până când fiecare colț întunecat este descoperit. Dezordinea, haosul și frumusețea unei vieți bine trăite – ale unei vieți împărtășite.

Mi-ar plăcea foarte mult!

Atât de mult, încât mă sperie și mai tare.

Dar nu suficient ca să nu încerc.

— Poate ai putea să-i spui lui Bo ce simți de ziua lui? Leagă-ți o fundă în jurul sânilor și lasă-l pe el să o desfacă. Probabili *arzi* de nerăbdare să-i aburești ochelarii ăia.

Și s-a întors!

— Am nevoie de ajutorul tău cu asta, de fapt, zic, iar Sarah rămâne cu gura căscată. Nu! îi spun aspru, reducând-o la tăcere. Nu cu *asta*. O petrecere. O să-l rog pe tatăl

lui Bo să-l țină ocupat în timpul zilei ca să pot să aranjez și să-i chem pe prietenii lui. Merită să fie sărbătorit. Mă ajuți?

— Evident! Bo e unul de-al nostru acum. Nu pot să nu mă implic când e vorba de o zi de naștere.

Îi zâmbesc înainte să mă uit absentă prin jur, apoi la ușă, inspirând ca să mă liniștesc.

— Ar trebui să ne întoarcem acolo?

— Nu, lasă-i să ne simtă lipsa! zice și îmi zâmbește neastâmpărat. Oh, am uitat în tot haosul... Vrei să faci o baie cât ești aici? Am luat lucrurile tale preferate, pentru orice eventualitate.

— Te-aș putea săruta acum, îi spun, întinzându-mă ca să o mângâi pe obraz.

— O să iau asta ca pe un „da”, spune și se ridică. Și păstrează sărutul pentru Bo! chicotește, îndreptându-se spre ușă.

CAPITOLUL 26

Însărcinată în 20 de săptămâni.
Bebelușul e cât o banană.

STAU ÎNGHEȚATĂ PE SCĂRILE DE LA INTRARE. AM ZĂBOVIT aici destul timp ca un copil care merge cu bicicleta pe afară să treacă prin spatele meu de două ori.

E surprinzător de cald pentru martie – o păcăleală de primăvară, dacă vrei. Alți canadieni își vor arunca gecile de iarnă și ghetetele, și vor cădea inevitabil într-o depresie neagră, profundă, când zăpada o să se întoarcă săptămâna viitoare. În fiecare an suntem șocați de lucrul ăsta, de parcă memoria colectivă suferă de amnezie. Dar îmi place asta la noi, oamenii. Cât de deliberat de orbi putem fi la realitățile mohorâte din fața noastră.

În realitate, nu suntem în siguranță până în aprilie. Sau poate chiar până după ziua mea, în mai.

Totuși, cel puțin nu sunt înghețată *de-a dreptul* pe scările de la intrare, temându-mă să-l întâlnesc pe tatăl lui Bo.

Cât am fost la muncă, Bo l-a luat pe tatăl lui de la aeroport. Stă cu noi patru zile înainte să se întoarcă în Franța, suficient timp ca să fie prezent la cea de-a treizecea aniversare a fiului său. În seara în care ne-am cunoscut, Bo l-a numit pe tatăl lui, Robert, cel mai bun prieten. Acesta e și singurul membru în viață al familiei lui. Așa că nu simt nicio presiune să-l impresionez pe om. Nu, nici măcar una.

„O să te adore.”

La naiba, chiar sper asta!

Când fetița cu bicicleta trece a treia oară, uitându-se suspicios la mine, decid că e de ajuns.

— Bună? strig, pășind în holul de la intrare.

Aud muzică venind din sufragerie și zumzetul electric al unui aparat din bucătărie. Cred că e un mixer. Avem măcar unul din astea? Doamne, probabil ar trebui să mă ofer să gătesc uneori!

Îmi dau jacheta jos și încălțările și urmez râsetele care vin din bucătărie.

— Bună, sunt doar eu! spun, trecând de colț.

În bucătărie se află cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată... și fiul lui.

Sfântă mamă a lui... Nu, de fapt, *Sfânt tată al lui Bo!*

— Bună! spune Bo, înconjurând blatul de bucătărie ca să vină lângă mine și zâmbind la fel de luminos ca întotdeauna. Win, el e tatăl meu, Robert! Tată, ea e Win!

Bo pronunță *Robert* cu un accent franțuzesc, iar eu aproape leșin. Nu e destul oxigen în cameră. Ar fi trebuit să mă pregătesc. Ar fi trebuit să cer fotografii de familie.

— Îmi pare *foarte* bine să te cunosc, Winnifred! spune Robert cu un accent profund, ridicându-și în aer mâinile pline de făină și aluat. Ți-aș strânge mâna, dar am frământat pâine.

— Tata s-a dus să își facă un sandvici și a văzut că nu mai aveam pâine, spune Bo, aplecându-se ca să-mi șoptească la ureche. Eu m-am oferit să mă duc să cumpăr, dar nu a vrut.

Robert seamănă cu Bo la înălțime, șarm natural și siluetă, dar părul și barba lui sunt presărate cu alb și negru, și tunse scurt. Au și ochii diferiți atât la formă, cât și la culoare – ai lui Bo sunt mari și căprui spre verde, iar ai lui Robert sunt mai mici și de un căprui intens. Liniile adânci și cutele din

jurul ochilor și buzelor lui Robert dovedesc un bărbat, asemenea fiului său, căruia îi place să râdă. Dacă *asta* e o previzualizare a felului în care Bo o să arate peste vreo 30 de ani, atunci aş face bine să pun mâna pe el.

Păcat totuși că Bo nu are accentul.

Deși... mă întreb dacă ar vorbi în franceză în pat dacă l-aş ruga frumos.

Oh, Doamne, Win! Concentrează-te! E rândul tău să vorbești!

— Și eu mă bucur să te cunosc, chițai, înghițind în sec. Bo mi-a spus multe lucruri minunate. Și, te rog, spune-mi Win sau Fred.

Nu-mi scapă rânjetul strâmb al lui Bo când îi propun tatălui lui porecla care, până de curând, nu-mi plăcea. Nu ratez nici afecțiunea caldă din ochii lui Robert pe când își coboară privirea asupra abdomenului meu.

Robert ia bila de aluat și o trece dintr-o mână în alta, ridicând o sprânceană spre fiul lui și afișând același zâmbet strâmb pe sub mustață pe care îl cunosc atât de bine!

— Și el vorbește foarte, *foarte* bine de tine...

Bo își drege glasul.

— Cum a fost la muncă? mă întreabă, în timp ce se îndreaptă spre sufragerie.

Trag cu ochiul după colț și-l văd că trage scaunul de la biroul și-l aduce până în dreptul meu.

— Oh, păi, bine, spun pe când îmi face semn să stau jos.

Mă *omoară* picioarele, dar asta ar putea fi puțin prea exagerat.

— Tipul „la pachet” a venit din nou, îi spun, cedând și așezându-mă.

— E a treia oară săptămâna asta! spune Bo entuziasmat.

Robert se uită de la unul la altul fără să înțeleagă.

— E un bărbat care vine la cafenea și comandă totul la pachet, dar întotdeauna rămâne ore în șir și lucrează.

Imediat ce o spun cu voce tare, îmi dau seama cât de mundană este cu adevărat povestea asta. Când i-am povestit lui Bo despre bărbat, el a preluat cumva povestea și a exagerat-o. Am creat amândoi un fundal complet pentru necunoscutul respectiv. Bo a venit cu teoria că probabil tipul e îndrăgostit în secret unul dintre ceilalți clienți și așteaptă momentul potrivit, iar eu am fost de acord.

Destul de aproape de adevăr, de fapt, dacă stau și mă gândesc.

Oricum, Bo se pricepe la asta. Ia ceva mic și îl face mare și important. La fel cum a făcut cu fiecare etapă a sarcinii. Fiecare răspuns la întrebările noastre din fiecare seară. În viziunea lui Bo, totul merită să fie sărbătorit. Totul merită să fie incitant.

— Dar, da, o zi bună. Mă întorc spre Robert, pe care îl întreb: Cum a fost zborul?

Dă din cap de câteva ori, acoperind bolul de sticlă cu un prosop.

— Bine, bine, bun! Mâncarea din avion a fost oribilă, dar a fost o călătorie lină.

— Observ de unde a moștenit Bo abilitățile de gătit, îi spun, arătând spre bol.

Robert zâmbește profund, cu chipul îndreptat spre podea.

— Ah, ei bine...

— Nu sunt nici pe jumătate la fel de bun, spune Bo, aruncându-și o bucățică de ciocolată în gură și legănând borcanul din cămară la piept.

— Nu știu ce să zic. Încă mă gândesc la supa aia pe care ai făcut-o în prima zi, îi răspund.

— Cea de dovleac? întrebă el, la care dau din cap. De ce nu ai spus așa? Aș fi făcut-o din nou.

— Oh, păi... deja gătești pentru mine în fiecare zi. N-o să încep să fac solicitări.

— O s-o pregătesc săptămâna asta, spune el, aruncând o altă bucătică de ciocolată în aer și prinzând-o între dinți.

Îl aplaud pe când face o plecăciune, cu mâna încă strânsă în jurul borcanului.

Robert râde în barbă, uitându-se repede de la unul la altul. Îmi dau seama imediat că probabil le-am întrerupt timpul împreună și ar trebui să mă fac nevăzută.

— O să vă las acum, spun, împingând brațele scaunului ca să mă ridic.

— *Nu!* decretează Robert, oprindu-mă pe când îmi unește sprâncenele, simțindu-se jignit. Nu, nu, nu! Stai jos, te rog! Te rog! repetă el, deschizând frigiderul. Asta facem eu și Robbie. Vorbim și gătim. Trebuie să rămâi și să ne oferi material proaspăt, spune el, scoțând ouă și lapte. Ce părere ai de quiche?

Mă așez din nou pe scaun. Mâna lui Bo cade pe umărul meu, mângâindu-mă blând înaintea să meargă spre dulap și să scoată un tocător pe care îl așază pe dulap, lângă tatăl lui, și renunță la borcanul cu bucățele de ciocolată.

— Quiche sună delicios, spun, zâmbindu-le ambilor bărbați și băgându-mi picioarele sub mine, pentru a mă așeza mai bine pe scaun.

Quiche-ul a fost delicios. Am devorat trei porții și aș fi putut să mănânc și mai multe dacă stomacul mi-ar fi permis. A durat aproape o oră să îl pregătească după ce Bo l-a convins pe tatăl lui să folosească aluatul pe care îl aveam

în congelator în loc să facă unul de la zero. În tot timpul asta am avut ocazia să observ îndeaproape dinamica familiei lor.

Sunt surprinzător de afectuoși pentru un tată și un fiu. Multe mâini trecute peste umeri ca să se miște unul pe lângă altul și câteva mângâieri ale lui Robert pe obrazul lui Bo ca să-l încurajeze sau ca să-l tachineze în egală măsură.

Robert nu e la fel de timid ca Bo. Are o voce tunătoare, guturală și nu se teme să vorbească cu mâinile. Sau cu tot corpul, că tot veni vorba. Dar are o prezență blândă, la fel ca Bo. Felul în care interacționează mă face să fiu și mai entuziasmată să am un copil pe care să-l arunc în dinamica lor. Ar fi *foarte* amuzant să adaug un al treilea personaj în rutina lor.

După cină, bărbații aleg un disc împreună și încep să facă curat, insistând ca eu să mă odihnesc. Iau o sticlă de oă din camera mea și mă instalez pe podea în fața măsuței de cafea pe când Edith Piaf cântă din camera alăturată.

Dat afară din bucătărie de fiul lui, Robert mi se alătură la scurt timp, ținând în echilibru un pahar cu vin pe când dansează prin cameră. Observ că întregul lui corp e în acord cu solista franceză.

— A fost preferata soției mele, spune el, făcând semn spre cealaltă cameră. Așa am știu că Joanna era aleasa. Gusturi excelente. La bărbați, *evident*, spune Robert, vocea lui creând un ecou în paharul de vin în care vorbește.

Râd și împăturesc un prosop de hârtie ca să-mi pun mâna peste el.

— Bo mi-a spus că tu și Joanna v-ați îndrăgostit foarte repede. Zece zile, nu?

— Da! Doar zece zile au fost necesare ca să trecem de la necunoscuți la căsătoriți. Robert soarbe din vin, iar ochii lui

se uită într-ai mei cu tachinare, așa cum face și fiul lui, în timp ce zice: Mi se pare că voi doi ați adoptat un ritm *mai lent*.

Îmi mușc buza, uitându-mă în jos, la oja de pe masă, și deschizând capacul.

— Da, ignoră comentariile caraghioase ale bătrânului. Foarte înțelept!

Îi zâmbesc, clătinând din cap pe când scufund pensula în oja mov, strângând-o între degetul mare și palma mâinii drepte.

— Ai asta dintr-un accident? Sau e rezultatul unei boli, ca la Bo? întreabă el, arătând spre mâna mea dreaptă.

— Oo, nu! Din naștere!

— Ce amuzant! Bo n-a menționat asta. Chiar dacă vorbește despre tine *foarte mult*.

Ridic o sprânceană la el, în timp ce clatin din cap, punctându-i astfel necuviința.

— Sunt sigură că ar fi venit vorba despre asta.

Dar *ador* că nu a fost cazul.

— *Dieu, j'adore cette chanson!* exclamă Robert, sărind de pe locul lui. *Monte le son, mon fils!*

Am renunțat la franceză după clasa a zecea, dar sunt destul de sigură că Robert doar ce a spus că adoră melodia asta și l-a rugat pe Bo să dea mai tare. Sau că adoră pisicile și i-a cerut lui Bo o bucată de plăcintă. Unul dintre aceste două lucruri. Ținând cont de faptul că Bo apare din bucătărie și dă volumul mai tare, cred că am înțeles bine din prima.

Bo aruncă un prosop de bucătărie peste umăr și se sprijină de arcada spre bucătărie, rânjind la Robert în timp ce cântă cu entuziasm.

Robert dansează până la Bo, punând o mână pe umărul lui pe când piesa urcă spre refren. Apoi ambii bărbați

încep să cânte, sau mai degrabă să *strige* refrenul împreună. Robert reușește cumva să nu verse niciun pic de vin pe când agită ambele mâini deasupra capului, folosindu-se de întregul lui corp ca de un instrument.

Râd, mișcându-mi capul în ritmul muzicii, în timp ce Robert și Bo încep să danseze un soi de cancan îngrozitor unul lângă celălalt.

— Vezi tu, trebuie să-ți imaginezi cum am fi făcut asta cu toate cele patru picioare! strigă Robert la mine ca să îl aud peste muzică. Dar și penele, și bijuteriile și toate celelalte, adaugă, gesticulând spre bustul lui.

Bo îl lovește tare cu proteza, iar Robert se uită cu gura căscată la fiul lui și tresare când acesta râde.

— Mi se pare că lovește bine, spune Bo, îndepărtându-se de el și întorcându-se în bucătărie pe când zâmbește în sinea lui.

Închid capacul ojei și încep să suflu pe unghii. Robert pozește lângă pick-up, trecând cu degetul peste colecția soției sale, scotând câteva discuri și analizându-le.

Când muzica se oprește, Robert și Bo mi se alătură în living. După câteva povești despre trupa de jazz alături de care cântă la Paris și niște comentarii sugestive care fac aluzie la relația dintre mine și Bo – sau la lipsa ei –, Robert se scuză, spunând că se duce la culcare și pretinzând că a evitat suficient de mult diferența de fus orar.

Acesta este momentul în care observ perna și păturile așezate pe fotoliul din colț și îmi dau seama că Robert are camera lui Bo pentru următoarele câteva zile. Până acum, nu m-am gândit la cum o să dormim în timpul vizitei, dar în niciun caz Bo nu are cum stea pe canapea. Nu o să încapă.

— Nu iei în considerare în mod serios să dormi pe canapea, nu?

— Nu te prefacă că nu ai descoperit puterile magice ale canapelei.

— Pentru un pui de somn, poate, dar nu e suficient de mare ca să dormi tu pe ea. O să te doară spatele.

— Chiar mi-am dorit să pot să-mi detașez ambele jumătăți de jos ale picioarelor.

Bo râde, ducându-și la buze un pahar cu apă.

— Serios, totuși, n-o să te odihnești deloc.

— O să mă duc la magazin după programarea noastră de mâine și o să cumpăr o saltea gonflabilă.

— Pot să dorm eu pe canapea în seara asta, mă ofer.

— Poftim? În niciun caz!

Îmi dau ochii peste cap la refuzul lui imediat.

— De ce nu?

— Nu știu, spune, dând pe dinafară de sarcasm, poate pentru că n-o s-o fac pe însărcinata mea...

Se oprește și se încordează, apoi clatină scurt din cap și începe din nou. A fost mai puțin de o secundă pentru o serie de mișcări, dar le observ pe toate în detaliu. Ce *urma* să spună? A *mea* ce?

— N-o să las o femeie însărcinată să doarmă pe canapea, spune ferm.

Haide, Win! Trei secunde de curaj. O ofertă suficient de inocentă. Poți să faci asta.

— Păi, am putea să împărțim patul..., spun, forțându-mi vocea să pară indiferentă.

Bo mă analizează mult prea intens. Cu sprâncenele unite și capul înclinat într-o parte. Și simt că lupt să nu îmi retrag cuvintele sau să le alung cu o notă obosită.

— Am *putea*, spune Bo, încuviințând, dar continuă să mă privească cu ochii mijiți. Ești sigură? Nu te-ar deranja?

Cred că pot să găsesc bunătatea din inima mea ca să împart patul cu tine, desigur.

— Da, de ce nu?

— Foarte sigură?

— Da! îi spun și tușesc.

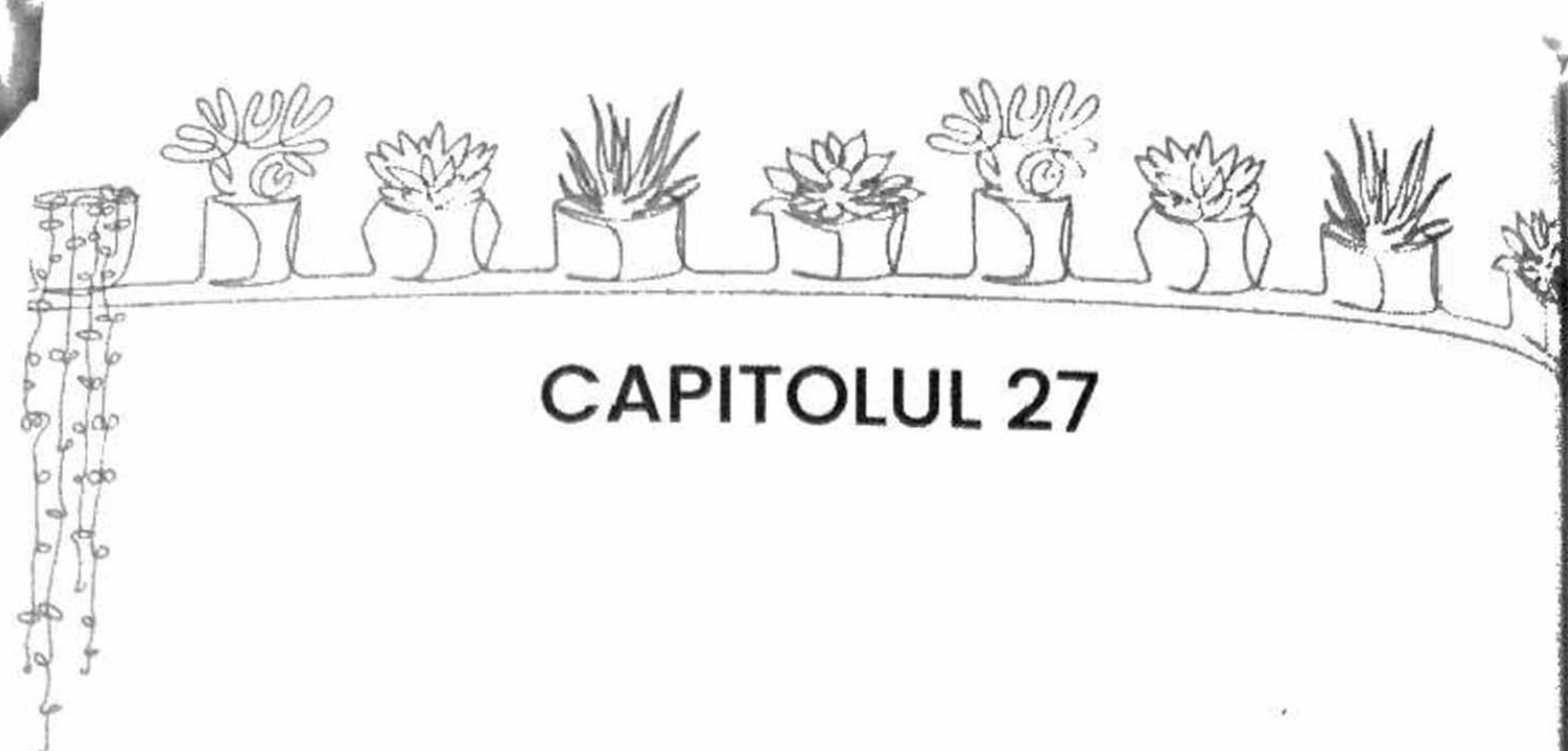
— Cel puțin până mâine, când mă duc la magazin.

Ridic dintr-un umăr.

— Sună bine... Mă duc să fac un duș înainte de culcare.

Poti... poți să îți pui lucrurile în camera mea. O să dorm ghemuită la perete – îmi place mai mult așa.

Trebuie să îmi opresc picioarele în mod conștient să nu o ia la fugă spre baie după ce termin de vorbit.

CAPITOLUL 27

MĂ SPĂL PE DINȚI DE DOUĂ ORI ȘI ÎMI FAC O RUTINĂ de îngrijire a pielii mult mai lungă decât de obicei ca să îmi ofer niște timp să mă liniștesc. Singurul lucru care mă scoate din baie este gândul îngrijorător că, cu cât stau mai mult aici după duș, cu atât sunt mai mari șansele ca Bo să creadă că evit să împart patul cu el.

Ceea ce fac, dar nu din motivele pe care le-ar putea crede el.

Bat ezitant la ușa dormitorului, chiar și după ce m-am grăbit pe coridor în nimic altceva decât într-un prosop.

Aud un „îm-hm” din cealaltă parte a ușii, așa că intru, adunându-mi cât de multă încredere pot.

Dormitorul meu e luminat difuz de lampa de pe noptieră, aruncând o nuanță suavă, strălucitoare. Bo e întins pe pat lângă noptieră, sub pătura lui de un gri pal. O mână ține cartea cu sudoku, iar cealaltă îi este în păr, scărpinându-se deasupra urechii. Are un creion între dinți, care face ca buzele să îi fie o linie dreaptă, subțire. Poartă un tricou mov-închis, pantaloni scurți negri și ochelarii. *Să fiu a naibii*, ochelarii ăia! Observ că proteza e sprijinită de perete, lângă dulapul meu și grămada de haine pe care am uitat să le strâng în după-amiaza asta.

Sper să nu mă judece prea aspru pentru asta.

— Care-i treaba? spune cu o voce exagerată pe când își scoate creionul din gură, notează ceva, apoi îl așază din nou între dinți.

Încă nu s-a uitat la mine ca să mă salute, dar și zâmbesc în sinea mea, văzându-l instalat atât de confortabil. De parcă e complet natural pentru el să fie aici.

Îmi face plăcere ce se întâmplă în clipa în care ridică privirea și o ațintește asupra mea, probabil întrebându-se de ce sunt atât de tăcută. Creionul îi cade din gură și se prăbușește pe podea pe când Bo se holbează, cu gura căscată și cu ochii practic de două ori mai mari. Se scutură, iar apoi închide gura strâns, incapabil să își liniștească ochii care se mișcă între prosopul înfășurat în jurul corpului meu și cel de pe cap.

— Vrei să...?

Face semn spre ușă, uitându-se *vag* peste umărul meu, de parcă e într-un fel de disociere auto-impusă.

— Nu, e în regulă! îi spun, îndreptându-mi umerii. Doar închide ochii o clipă!

Mă ascultă, așa că dau drumul prosopului și scot singura pijama *oarecum* sexy pe care o am. E doar un furou negru, dar e cel mai apropiat lucru de lenjerie dintr-un sertar altminteri ocupat de tricouri largi, rupte, și pantaloni scurți.

Nu e ca și cum aș *crede* că s-ar putea întâmpla ceva dacă port „cămașa asta de noapte”. Fără o conversație înainte, mă îndoiesc că Bo o să facă vreo mișcare bruscă și să se apropie de mine după ce am stabilit și menținut limite atât de clare. Iar eu sigur n-o să fac asta. Mă folosesc deja de tot curajul doar ca să împart o cameră cu el. E mai mult un fel de amintire...

Hei, am un corp. Ți place, nu?

Când mă întorc, Bo are ochii strâns închiși și își lovește fruntea în repetate rânduri cu guma de șters din capătul creionului pe care l-a recuperat de jos.

Ți place, în regulă!

— Gata! îl anunț, lipindu-mi buzele ca să nu râd de expresia lui torturată în secunda în care își deschide ochii și vede cămașa de noapte.

Privirea lui, înainte să o corecteze, este cel mai mic, dar și cel mai minunat semn al dorinței pe care am simțit-o cu atâtea luni în urmă. Tot ce pot să fac e să sper că îmi vrea inima la fel de mult pe cât se pare că îmi dorește corpul.

Bo își drege glasul, forțându-se să își întoarcă atenția spre cartea din mâna lui, în vreme ce bate în colțul ei cu creionul într-un ritm rapid, neregulat.

Încerc să mă urc în pat cât de delicat pot, trecând peste bază și îndreptându-mă spre perna mea. Mă las pe partea stângă, stând cu fața la Bo, sprijinită pe numărul ridicol de mare de perne pe care dorm acum ca să evit arsurile la stomac pe timpul nopții.

Trag pilota peste picioare și îmi întind gâtul să văd grila cu care își face de lucru.

— Patru..., arăt spre un loc gol. Nu?

— Oh, da, spune Bo, distras. Mulțumesc! adaugă, completând imediat.

Când mă îndepărtez, ochii lui mă urmăresc, coborând ca să-mi admire spațiul dintre sâni. Își mușcă buza și aşază mai bine pătura, ridicându-se ca să se sprijine mai bine de tăblia patului.

— Te deranjează lumina? întreabă pe un ton puțin răgușit. Pot să o sting.

— E în regulă, îi spun, scoțându-mi telefonul.

— Aproape am terminat!

Abia când casc a treia oară decid să ridic privirea din telefon. Cartea cu sudoku a lui Bo stă închisă în poala lui, iar el are un zâmbet tăcut și leneș pe când se uită la mobilul meu.

M-am uitat la lucruri pentru bebeluși, alcătuind o listă pe care Sarah a insistat că trebuie să o fac pentru un fel de registru de cadouri. Îmi era groază de asta, sincer, dar m-a captivat din clipa în care mi-am dat seama cât de *real* a făcut să pară totul. Privind toate lucrurile în care bebelușul nostru ar putea fi îmbrăcat, ținut sau înfășat. A devenit mai mult despre August și mai puțin despre mine.

— Îmi pare rău! Am dispărut în propria mea lume. Ești gata de culcare? întreb.

— Aștia sunt drăguți, spune Bo, arătând spre o pereche de pantofiori croșetați.

Dezbăteam dacă aș putea să-i fac eu însămi înainte să-mi amintesc de pătura pe care trebuie să o continui.

— Verde oliv sau salvie? Nu pot să mă decid.

— Oliv, cred.

Îi adaug pe listă.

— Ți-am trimis un link ca să poți să adaugi lucruri aici. Nu trebuie, dar...

— Cum ne oprim să nu cumpărăm pur și simplu toate astea? întreabă Bo, luându-mi telefonul din mână. Uită-te la ursul ăsta! Gus *are nevoie* de ursul ăsta, spune și apasă pe *adaugă în lista de dorințe*.

— Oh, stai! Trebuie să îți arăt ce am găsit..., zic și iau telefonul înapoi, apoi răsfoiesc lista înainte să-l întorc din nou spre el.

— ABC-ul D&D, citește Bo, zâmbetul lui mărimdu-se. Ai adăugat asta deja?

— *Evident!*

Se uită la mine cu ochii sclipind chiar și în camera luminată difuz.

— Mulțumesc!

Îmi închid telefonul și îl întind spre el.

— Poți să bagi ăsta la încărcat, te rog?

— Sigur!

Mă ridic, îmi așez pernele și mă întorc cu fața la perete, ghemuindu-mă în jurul pernei pentru corp care e lipită de perete.

Poate că trupul lui Bo o să-l găsească instinctiv pe al meu în toiul nopții. Un trup căutând căldura altuia. Sau eu o să-mi adun curajul să-mi împing fundul în vintrele lui și o să spun că a fost un accident. Ne pricepem la astea.

Bo stinge lampa, apoi se lasă mai jos, băgându-se sub pătura pe care a adus-o cu el. În cameră se așterne o tăcere discretă, anostă. Niciun greiere nu se aude afară sau vreun pic de trafic. Doar sunetul capetelor care ating pernele umplute cu pene și foșnetul păturilor pe când amândoi ne așezăm confortabil în pat.

— Hei..., șoptește Bo în camera întunecată. N-am pus nicio întrebare azi.

Mă întorc, punându-mi o mână sub obraz. Ochii mi se acomodează cu întunericul suficient ca să vadă că fețele noastre sunt la același nivel. Părul ciufulit al lui Bo și expresia moale, somnoroasă, sunt îndreptate spre mine.

— Nu, presupun că nu, șoptesc la rândul meu. Ai una?

— O să mă gândesc la ceva. Bo bagă o mână sub pernă, sprijinindu-se de ea pe când cascadează, apoi adaugă: Nu e amuzant că n-am făcut asta? Să dormim unul lângă altul? O să avem un copil și locuim împreună, dar nici măcar nu știu dacă sforăi.

— Nu sforăi.

Și nici n-aș descrie situația asta ca fiind amuzantă.

— Sau poate vorbești în somn, spune el.

— Dar tu? întreb, evaluând mica distanță și așternuturile care ne despart.

— Bănuiesc că o să afli, mă tachinează el. Cum te simți?
 În privința zilei de mâine? mă întreabă.

— În privința ecografiei?

Bo încuviințează din cap.

— În mare parte entuziasmată, dar și puțin neliniștită că
 ceva ar putea merge prost, ca întotdeauna. Tu?

— Și eu, răspunde și dă drumul unei râsuflări profunde și
 în care se ghicește teama. Sunt sigur că o să fie bine, totuși.

Chiar atunci, o senzație ca o fluturare se petrece în abdomenul meu. Oarecum ca atunci când stomacul mă anunță că îi e foame, dar mai puțin răscolitor și mai degrabă ca un spasm mai slab al mușchilor. Se întâmplă din nou și pun mâna ca să simt. Abia a treia oară îmi dau seama că nu trupul meu face asta.

— Cred... cred că bebelușul s-a mișcat.

— Stai, serios?

Bo vorbește de parcă șoptește, dar face asta *foarte* tare.

Îmi mușc buza în timp ce zâmbesc stânjenitor de larg.

— Da, așa cred! Dar nu sunt sigură.

Mă întorc pe spate, așezându-mi ambele mâini de-o parte și de alta a burții.

Fă-o din nou! strig prin canalul pe care nu pot să-l numesc din interiorul meu care pare conectat la bebeluș, precum două cutii dintr-un capăt și din celălalt al unui șnur. Când se întâmplă din nou, suspin.

— Da, categoric se mișcă!

— Te doare?

— Nu, deloc! E ca și cum... îmi pocnesc bule sub piele. Îmi apăs mâna pe un alt loc, urmărind senzația pe când se mută, apoi adaug: Vrei să simți?

— Pot?

Se ridică imediat, aruncând pătura. Îi iau mâna din aer și o cobor ca să simtă. Mâna lui Bo e caldă și grea pe mine.

Și *dureros* de plăcută. Chipul lui pare precaut, de parcă încearcă să nu sperie bebelușul mișcându-se sau vorbind. O expresie entuziasmată de anticipare, cu ochii mari, îi cuprinde trăsăturile, iar inima mea își dorește să se întâmple din nou.

După un minut în care așteptăm tăcuți, îmi retrag mâna de pe a lui, dar el nu o ia pe a lui de pe burtă.

— Cred că s-a oprit momentan. Îmi pare rău.

— Încă un minut? întreabă, cu o voce îngrozitor de mică. În caz că...

Disperarea lui face ceva în inima mea. O răsucire mică, ca atunci când storci o cârpă umedă. Îl iubesc atât de mult, încât e *cu adevărat* dureros. De parcă de fiecare dată când rezist impulsului de a-i spune ce simt atunci când adevărul fierbe atât de aproape de suprafață, o bucățică din mine se ofilește și moare.

— Desigur! accept blând.

Câteva clipe mai târziu, August decide să facă spectacolul vieții sale – lovind mult mai tare decât înainte, chiar sub palma lui Bo.

Și decid să comand ursulețul de pluș mâine la prima oră.

— Asta, asta a fost? întreabă Bo, uitându-se de la mine la mâna lui.

— Asta a fost, îi răspund cu însufletire.

— Drăcia naibii... Bună! Hei! strigă la abdomenul meu. Sușui la el, chicotind.

— Scuze, scuze! îngaimă Bo, care apoi se lasă pe spate, râzând pe când își trece ambele mâini prin păr. A fost o nebunie! Nu pot să cred asta!

— E o persoană întreagă acolo, îi spun.

— Uneori uit cât de nebunesc e asta. Ce face trupul tău. Ce faci *tu*. E uimitor...

— Știi ce am descoperit zilele trecute? îl întreb, întorcându-mă astfel încât să fim față în față. Dacă bebelușul are ovare, asta înseamnă că îi port și pe toți copiii *săi* viitori. Sunt ca o păpușă rusească care adăpostește oameni acum.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, spune Bo uimit. Am creat o nouă *linie* de oameni, potențial. Un arbore genealogic. Am putea avea *descendenți*.

Râd și îmi bag mâinile sub pernă.

— Vezi ce-ai fi ratat dacă erai acolo, pe canapea? Lovituri ale bebelușului, informații amuzante...

— Da! răspunde Bo, pe un ton mult mai serios decât a fost gluma mea. Nu o iau de bună, Win. Mă simt foarte onorat că pot să fac asta cu tine.

— Ce, să dormi în patul meu? îl tachinez, simțindu-mă îngrozitor de timidă.

Pot să *aud* cum își dă ochii peste cap.

— Nu! spune el. Să fiu aici, cu tine. Să nu ratez lucrurile astea. Puteai să nu-mi spui despre copil, darămite să îți dezrădăcinezi viața ca să te muți aici. Mă bucur că ai făcut-o. *Întotdeauna* o să mă bucur că ai făcut-o.

— Și eu mă bucur că am făcut-o... și pentru tine.

— Prietenia ta înseamnă foarte mult pentru mine, Win, spune Bo pe nerăsuflăte. *Tu* însemni foarte mult pentru mine!

Închid ochii strâns. *Acum! Fii curajoasă! Spune-i ce simți!*

— Eu...

— Asta e întrebarea pe care voiam să o adresez în seara asta, mă întrerupe Bo. Cine contează cel mai mult pentru tine pe lumea asta?

— Tu, îi răspund simplu, rugându-l să mă *audă*.

Ce am spus și ce înseamnă.

— Tu! repetă el. Tu este și răspunsul meu. Cu un al doilea *foarte* apropiat, adaugă și privește spre burta mea.

Vreau să fiu mai curajoasă decât sunt. Vreau să-l întreb ce înseamnă asta pentru el. Ce înseamnă pentru noi. Dacă simte dorința asta dintre noi la fel de intens, la fel de deplin și din abundență, dacă și el a început să creadă că avem su-flete la urma urmei.

Pur și simplu pentru că *ceva* din mine este în întregime *al lui*. Ceva ce știu că o să mă urmeze în viața următoare sau dincolo de asta, chiar dacă mi-aș lăsa corpul în urmă.

Dar nu o fac. Pentru că inima mea și-a luat zborul de parcă are aripi când a auzit mărturisirea lui, și n-aș risca să o dobor din aer.

Pentru seara asta, să știu că eu contez cel mai mult pentru el e suficient. Păi, *aproape* suficient.

Mă dau mai aproape de el, aliniindu-mi genunchiul îndoit cu coapsa lui, și îl privesc intens, cerându-i permisiunea tăcut. Bo se mișcă și el, până când piepturile noastre se ating prin pături. Îmi împing pătura mai jos de coapse, iar Bo ridică un colț dintr-a lui ca un fel de aripă, învăluindu-mă în ea cu brațul pe spatele meu.

Căldura corpului său radiază prin bumbacul tricoului lui și mătasea cămășii mele de noapte. Mă ghemuiesc la pieptul lui până când fruntea mi se odihnește pe pernă, alături de el, iar nasurile noastre sunt la doar câțiva milimetri depărtare. Trag aer în piept, respirându-i aroma – scorțișoara și moscul amestecate cu mirosul curat al tricoului său. O fac din nou fără rușine, respirându-l ca și cum ar fi ceva mult mai bun decât oxigenul.

Brațul i se curbează în jurul spatelui meu, cotul i se sprijină de talia mea, iar mâna între omoplați. Vârfurile degetelor lui

îmi ard pielea cu o atingere delicată, în timp ce palma îi este în mare parte apăsată pe mătasea dintre omoplați.

— E bine? mă întreabă în șoaptă.

Mormăi o aprobare tăcută, somnoroasă, în locul cuvântului „perfect”.

Și mă ține așa.

Degetul lui mare se mișcă în cercuri, de parcă nu se grăbește. De parcă nu se așteaptă la mai mult.

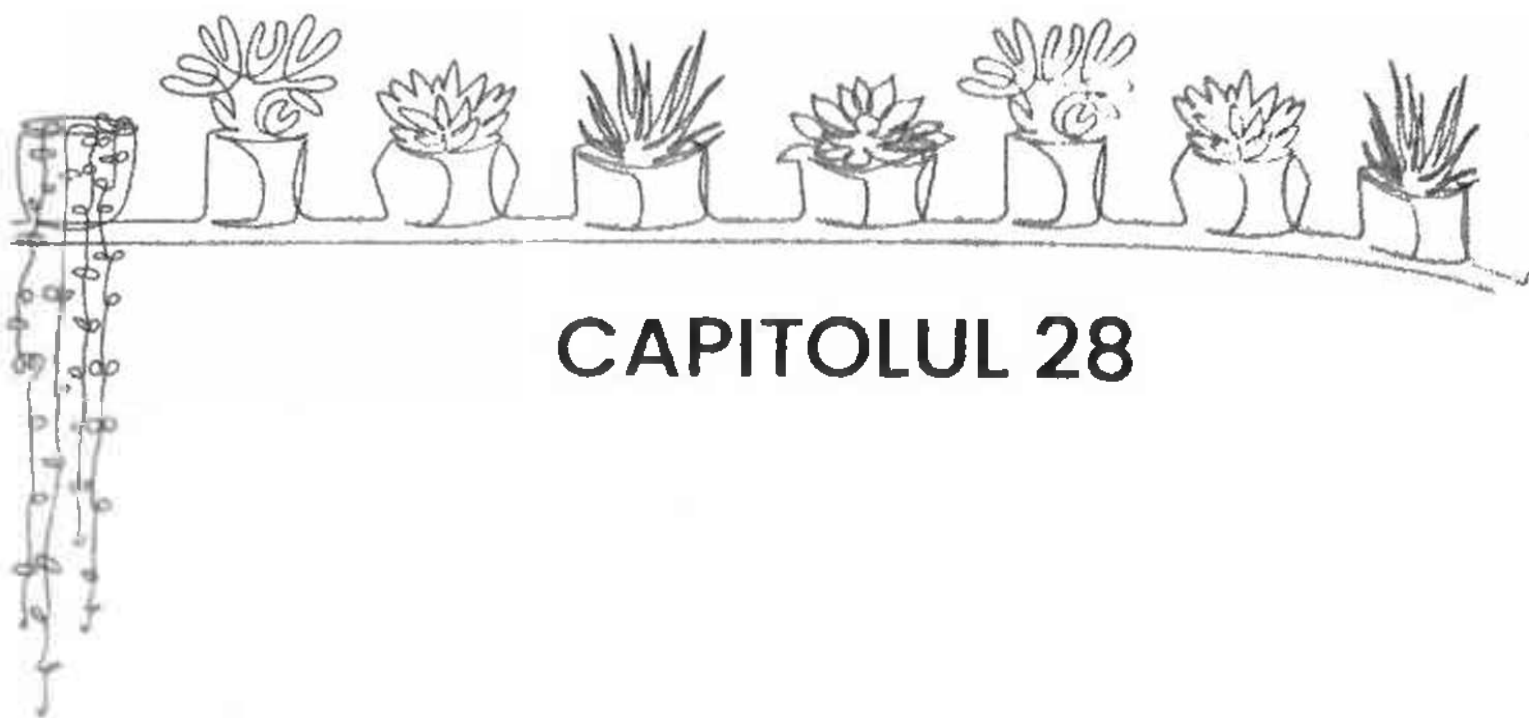
Fără cuvinte care trebuie să fie spuse. Fără promisiuni care urmează să fie făcute.

Și eu las lucrurile așa.

Îmi dau voie să mă simt mulțumită. Îmi dau voie să mă simt mai puțin singură. Îmi dau voie să mă simt în siguranță. Pentru că *sunt*.

— Te iubesc! șoptesc când sunt absolut sigură că a dormit, căci respirația i se aude regulată, tare și guturală.

Și mă simt mai ușoară pe măsură ce adorm.

CAPITOLUL 28

MĂ TREZESC SINGURĂ, FĂRĂ ALTĂ DOVADĂ A NOPTII precedente decât ochelarii lui Bo pe noptieră și proteza lui încă sprijinită de perete.

O să se întoarcă după astea, îmi spun în sinea mea. Așa că mă întind căscând și îmi las ochii să se închidă încă o dată.

Dar nu rămân închiși prea mult timp. Mă trezesc auzind zgomot de oale și cratițe din capătul holului, iar celelalte simțuri mi se activează la lumina care vine dinspre fereastră și la mirosul de vanilie care plutește prin casă.

Sunetul slab al apei care curge îmi spune că cineva e la duș. Mă gândesc la care dintre bărbații Durand ar putea să fie și cine ar putea să gătească. Decid că cel mai probabil Bo e la duș, având în vedere ce-a lăsat în urmă.

Mă fac covrig în jurul pernei mele, înfășurată în conul cald, hotărându-mă să aștept ca Bo să se întoarcă înainte să mă duc să-l salut pe tatăl lui. Dar, după ce trec câteva minute, stomacul și curiozitatea devin mai importante decât confortul.

Arunc pe mine niște pantaloni și un hanorac înainte să mă duc la bucătărie, unde îl găsesc pe Bo în timp ce toarnă aluat în aparatul de vafe.

— 'Neața! îi spun, frecându-mă la ochi. Am crezut că ești în duș.

Bo se ține de blat că să își găsească echilibrul.

— 'Ncața! spune el, închizând aparatul de vafe în timp ce scoate limba afara, concentrându-se. Am vrut să mă trezesc înaintea tatei ca să evit orice fel de... întrebări.

Face un semn cu bărbia spre dormitorul meu, afișând un zâmbet sfios.

— Nu e subtil, așa cum ai observat deja.

— Am înțeles!

— *Bonjour!* spune Robert când intră în bucătărie purtând negru din cap până în picioare și trecându-și un prosop prin păr pe când se îndreaptă spre living.

— *Bonjour!* spun, zâmbind timid spre Bo, de parcă avem un secret mult mai interesant decât faptul că ne-am petrecut noaptea îmbrățișați.

Tai niște fructe pe când Bo termină vafele și face o carafă de cafea. Mâncăm toți micul-dejun pe canapea în timp ce Robert îl dojenește pe Bo pentru că nu are o masă. Bo insistă că nu e suficient loc acolo între pick-up și biroul lui.

Se ciondănesc pe când înghit îmbucătură după îmbucătură din deliciosul mic-dejun, intervenind în conversație doar ocazional ca să-l aprob pe Robert, sperând să-i intru astfel în grații.

După aceea, ne pregătim toți ca să plecăm de acasă. La cererea sa, îl lăsăm pe Robert la o piață locală de fermieri înainte ca eu și Bo să ne îndreptăm spre spital pentru ecografie.

Bo ține deschise toate ușile dintre parcare și clinică. Mă întreb dacă m-ar ține de mână dacă m-aș preface agitată?

Nu că ar trebuie să mă prefac *cu adevărat*.

— Te simți bine? mă întreabă, deschizând ușa clinicii.

— Da! răspund din reflex și îmi spulber șansele.

Intrăm înăuntru și mă îndrept spre recepționera din spațiile unui panou de sticlă.

— Ecografie pentru doi, îi spun, strecurându-mi documentele prin fanta îngustă.

Femeia clipește la mine, iar expresia ei goală spune multe pe când oftează pe nas.

— Corect! mormăi și îmi scot cartea de identitate. Sunt aici pentru ecografia de 20 de săptămâni, îi spun și îi dau actele.

Ea o ia și începe să tasteze în liniște.

— Public dificil, îmi șoptește Bo la ureche. O să fie mai bine data viitoare!

Dă din cap sarcastic, ridicând degetul mare.

Îl plesnesc cu dosul mâinii.

— Sala de așteptare este a treia pe stânga. O să vină cineva să vă preia de acolo. O să intrați singură și după aceea o să-l aducă pe soțul dumneavoastră când termină cu măsurătorile.

— Mulțumesc! îi spun, luându-mi cartea de identitate.

Mă uit peste umăr și îl văd pe Bo zâmbind larg.

— După tine, *soție*!

Zicând acestea, își întinde brațul, arătând spre sala de așteptare.

Îmi dau ochii peste cap și o pornesc înainte.

Stăm unul lângă altul pe ultimele două locuri libere din încăperea foarte aglomerată. Bo se joacă cucu-bau cu o fetiță care stă pe scaunul de vizavi. Mama ei îi mulțumește cu ochi dulci, mult prea apreciativi.

Într-o încercare de contracarare, îmi pun mâna pe brațul lui Bo, aplecându-mă ca să vorbesc cu el. Doar că o fac fără să mă gândesc la ce să-i spun și acum e nemișcat, așteptând să zic ceva, cu capul înclinat spre mine.

— Sunt neliniștită, spun.

Parțial pentru că e adevărat, dar și pentru că nu sunt atât de promptă.

— Ce pot să fac? mă întreabă. Cucu-bau?

Rânjesc, clătinând din cap.

— Spune-mi ceva! O poveste despre tine. Una distractivă. Dă din cap, punând picior peste picior.

— Bine..., spune și se apleacă spre mine. Vrei să auzi despre primul meu sărut?

— A fost stânjenitor?

— Puțin.

— Atunci, *da*, categoric.

Râde, apoi își umezește buzele înainte să vorbească:

— Aveam 16 ani și eram singurul dintre prietenii mei care nu se sărutase încă. Nu m-am gândit să mint în legătură cu asta, dar, privind retrospectiv, mă gândesc că ar fi trebuit, pentru că m-au tachinat *fără încetare*. Oricum, la câteva luni după ce am intrat în clasa a unșpea, a avut loc o strângere de fonduri la școală care a presupus ca toți cei din ultimii doi ani să doarmă la școală o noapte.

Pufăi. *Cine ar crede că asta e o idee bună?*

— Știu, spune Bo, cine ar fi putut crede că *aia* era o idee bună?

Hei, asta am spus și eu!

— Deci sunt la strângerea de fonduri, singur în sala de muzică, pentru că toți prietenii mei sunt beți și rătăcesc pe altundeva, și nu știam ce altceva să fac. În cele din urmă, am început să mă joc cu instrumentele. Speram că o tânără drăguță o să treacă pe lângă și că o să fie atrasă de abilitățile mele la saxofon.

— Normal! punctez.

El pufnește și își trece o mână peste față.

— Și chiar au venit niște fete. Pe una dintre ele am recunoscut-o din orchestra elevilor din anii mari. Dar nu vorbiserăm niciodată. Stătea într-un colț cu prietenele ei, care mă ignorau în mare măsură, dar *ea* continua să se uite la mine. Așa că am continuat să cânt. După o oră, prietenele ei au plecat, iar ea a rămas în urmă. A rupt liniștea,

complimentându-mi tehnica. Drăguț, nu? întrebă el, iar stânjeneala evidentă pentru orice urmează face ca un râs agitat să-i scape printre buze.

— Da..., spun precaută. Oh, Doamne, ce ai spus?

Bo se uită la cer, făcând o grimasă.

— Am spus... „Vrei să vezi ce altceva pot să facă buzele astea?”

Îcnesc.

— Nu!

— Da! zice cu ochii închiși și dă din cap a încuviințare.

— Și a... *funcționat*?

— A funcționat, îmi confirmă Bo, care se lasă pe spate și își încrucișează brațele în dreptul pieptului. Înainte de Halloween, *aia* a fost cea mai rapidă cucerire.

— Oh, m-ai *cucerit*, ha?

Ochii îi alunecă prin încăpere, la rânjetul meu strâmb, apoi la abdomenul meu, ridicând din sprânceană.

— Al naibii de sigur că așa pare.

— Păi, ai face bine să te stăpânești, iubărețule! Fără alte sarcini neașteptate pentru tine.

Pufnește puternic din adâncul gâtului.

— Dar tu? Cum a fost primul tău sărut?

— Păi, numele lui era Trent, și s-a întâmplat la un parc de skateboarding.

— Deci se dădea cu placa?

— Da!

— I-ai spus *See you later, boy*¹?

Gem în palmă, zâmbind.

— Avril Lavigne ar fi atât de dezamăgită, dar nu, n-am spus asta.

— Deci, ce s-a întâmplat?

¹ „Ne vedem mai târziu, băiete”, vers al cunoscutei piese „Sk8er Boi” a cântăreței Avril Lavigne (n. red.).

— L-am rugat să-mi arate câteva scheme după școală. Eram mai bună decât el, de fapt. M-am prefăcut că nu eram, totuși, ceea ce a fost prostesc, *dar* era o mișcare clasică pe atunci. Mi-a spus că pot să-i mulțumesc pentru lecție cu un sărut și așa am făcut. N-am mai ieșit cu adevărat împreună după aceea. Nu-mi amintesc de ce. Cu excepția faptului că sărutul nu a fost ceva despre care să scriu acasă.

— Câți ani aveai?

— Paisprezece.

— Crezi că am fi fost prieteni? În liceu? întreabă el.

— Așa cred. Probabil te-ai fi alăturat legiunii de tocilari a lui Caleb, iar eu și Sarah te-am fi cunoscut prin intermediul lui.

— Aș fi fost cu un an mai mare decât voi, totuși.

— Da, dar atunci aș fi putut spune că ieșeam cu un tip mai mare. Mi-ar fi oferit puncte importante la capitolul cât de mișto sunt.

Chipul lui Bo se luminează pe când își ȋtuguie buzele într-un efort de a nu rânji și dă din cap ca o figurină.

— Oh, *serios?* spune el, alungind fiecare silabă. Deci am fi ieșit împreună, ha?

Rabat, am spus asta?

— Poftim?

— Ai spus „ieșeam”.

— Nu, nu cred că am spus asta.

Închid ochii și mă uit în altă parte pe când simt cum roșeața îmi acoperă pielea.

— Categorie ai spus, ciripește Bo. Ai fi ieșit cu mine în liceu.

— Cu mișcările alea la saxofon? Bineînțeles! îi spun, întorcând atenția asupra lui.

Nu funcționează. Fir-ar să fie, zâmbetul lui Bo strălucește mai puternic decât soarele și e al naibii de contagios.

Stânjeneala se risipește când îi văd expresia veselă, plină de speranță. Se pare că mica mea scăpare ar putea duce la o mărturisire din parte lui Bo, precum o săgeată neon ce arată spre o ușă deschisă.

Dintr-odată, mă simt pe marginea unei prăpastii, pe punctul de a mi se înmâna o parașută sau o nicovală. Și, după expresia lui Bo, mi se pare că are o parașută cu numele meu pe ea. Și una cu numele lui.

Tu sari, sar și eu.

Unul dintre noi trebuie pur și simplu să sară.

— Știi... încă mai am sax...

— Winnifred McNulty? strigă o asistentă de la intrare.

Bo își drege glasul, iar zâmbetul îi șovăie pe când își ține capul plecat o secundă.

Mă ridic, făcându-i cu mâna asistentei și mă întorc peste umăr să-l privesc și să-i zâmbesc lui Bo. Se uită după mine pe când mă îndepărtez în timp ce bătaie din genunchi și afișează un zâmbet ferm, încurajator.

— Urmează-mă! spune asistenta pe un ton dulce pe când mă apropii de cadrul ușii.

După 30 de minute, asistenta termină de luat măsurătorile necesare și de analizat imaginile și se scuză ca să meargă să-l aducă pe Bo din sala de așteptare.

N-am văzut încă bebelușul și nu i-am auzit nicio bătaie de inimă, din moment ce ecranul a rămas poziționat spre asistentă pe tot parcursul procedurii. Am discutat politicos, ocazional, dar ecografia asta a fost mult mai clinică față de ultima. Categorie mi se pare că bebelușul este pacientul acum, iar eu sunt mai mult ca un incubator ambulant. E un sentiment tulburător, sincer.

Îmi rotesc degetele mari, privind spre tavanul alcătuit din pătrate, când aud draperia din fața încăperii cum foșnește când e împinsă deoparte.

Bo o depășește în înălțime pe asistentă pe când intră împreună.

— În regulă, tăticule, poți să stai pe scaunul de acolo! îi spune ea, arătând spre partea dreaptă a patului pe când ea se îndreaptă spre stânga.

Bo dă din cap în semn de mulțumire, așezându-se pe scaun.

— Totul e în regulă? întreabă el cu un zâmbet încordat.

— Așa cred, îi șoptesc. Am stat aici în timp ce ea și-a făcut treaba. N-a spus nimic.

Bo încuviințează din cap, frecându-și neliniștit buzele una de alta.

— Hei, îi spun, atrăgându-i atenția. E în ordine! îl asigur, zâmbind. Sunt sigură că totul e bine.

— Asta ar trebui să fie replica mea, spune el, schițând un rânjet.

— În regulă! spune asistenta, întorcând ecranul spre noi. Să trecem la treabă!

Pe urmă ridică sonda, descâlcește firul din jurul biroului ei și o așază pe burta mea umflată, apăsând pe gelul rece. Cu apăsarea unui buton, bebelușul apare imediat pe ecran. O siluetă aproape perfectă, așa cum te-ai aștepta. Nu mai e un bob sau o chestie de forma unui extraterestru, ci o persoană mică și completă, cu un cap disproporționat de mare.

Și jur că nimic n-a fost vreodată mai frumos.

Îmi apăs obrazul pe pat, încercând să nu-i blochez vederea lui Bo.

— Ia uite-l! spune Bo, râsuflând ușurat.

Întind mâna spre el fără să-mi iau ochii de la ecran, iar el îmi cuprinde mâna mai mică în ambele lui mâini.

— Vreți să aflați sexul azi?

— Nu, vrem să fim surprinși, răspunde Bo pentru amândoi.

Asistenta dă din cap, mișcând sonda din nou.

— Bebelușul are tot ce ne dorim să vedem în etapa asta, spune asistenta, arătând spre ecran. Coloana vertebrală arată grozav.

Apoi își rotește încheietura și apasă pe un buton, și dintr-odată ne uităm la fiecare detaliu al coloanei vertebrale.

Sincer, e destul de scârbos.

Cu fiecare buton apăsat și cu fiecare mișcare a sondei, ni se arată fiecare organ al bebelușului. Bo pune niște întrebări, dar eu nu reușesc să mă concentrez complet la ei, captivată de fiecare mișcare mică de pe ecran.

Mă îndoiesc că o să pot să concep că toate astea se întâmplă în *interiorul* corpului meu, dar, *la naiba*, mă face să mă simt puternică doar când mă gândesc.

Cameră se îndepărtează și se oprește pe chipul bebelușului, o siluetă albă pe un fundal negru.

— Bebelușul se dă în spectacol și își sughe degetul, spune asistenta, arătând spre ecran. E atât de drăguț când fac asta! gângurește ea.

Mă ridic fără să-mi dau seama, aplecându-mă mai aproape de ecran. Perna care îmi susținea umerii se mișcă și cade pe podea. Bo îmi dă drumul la mână ca s-o ridice și s-o așeze lângă mine pe saltea.

— Te simți bine? întreabă el, așezându-și mâna pe genunchiul meu.

— Nu pot să văd... Nu pot să disting forma mâinii.

— Doamnă McNulty? spune asistenta, cu ochii pe mine. Retrage sonda și o așază în suportul de lângă monitor.

Mă scutur și mă las din nou pe saltea.

— Îmi pare rău...

— Totul e în ordine?

Simt ceva în stomac, precum greața, dar mult mai rău. Neliniștea mi se răspândește în abdomen, strângându-mi pieptul și adunându-se la baza gâtului, făcând ca următoarele cuvinte pe care le rostesc să sune ca o scuză.

— Are degete? La... la ambele mâini?

— Oh! spune asistenta, iar tonul ei vesel rămânând intact. Da! Toate cele zece degete de la mâini și de la picioare.

Tastează ceva pe calculator înainte să-l închidă. Apoi ia diagrama de pe biroul ei și o pune la subraț.

Înghit o scuză iar și iar, și simt cum fața îmi arde. *De ce am întrebat asta?*

— O să vă dăm niște imagini când plecați, iar doctorul dumneavoastră o să vă contacteze în următoarele câteva zile dacă e nevoie să mai verificăm ceva, dar – își înclină capul, încercând să-mi surprindă privirea – bebelușul se dezvoltă bine, spune, dând din cap pe când privește de la Bo la mine. Nu aveți de ce să vă îngrijorați!

— Mulțumim! spune Bo din spatele meu.

Privesc pe când asistenta se îndreaptă spre perete, apasă pe aparatul pentru dezinfectant și apoi se întoarce spre mine, frecându-și mâinile.

— Mult noroc! îmi spune înainte să pășească după draperie și să iasă din cameră.

Îmi închid ochii strâns, încercând să-mi reglez respirația tremurătoare.

Am crezut, până azi, că știu ce însemna expresia *dulce-amar*. Foarte multe din ultimele câteva luni au fost așa. Minunate, cu un strat dureros ascuns dedesubt.

Dar asta... *asta* este ceea ce înseamnă dulce-amar.

„Toate cele zece degete de la mâini și de la picioare.”

Orice senzație de ușurare este urmată îndeaproape de rușine.

Fiecare val de rușine este întâmpinat de confuzie.
Confuzia face loc vinovăției.

Imediat vreau să mă asigur că nu mi-aș fi iubit mai puțin copilul dacă ar fi avut mâna mea. Că nu mă iubesc *pe mine* mai puțin decât aș fi făcut-o dacă aș fi avut două mâini dezvoltate complet. Chiar dacă știu că acele lucruri sunt adevărate, tot simt nevoia să mi le repet iar și iar.

Dar reacția mea inițială a *fost* una de ușurare.

Mă bucur că bebelușul nu o să se chinuie în felurile în care am făcut-o eu.

Mă simt fericită pentru el. Apoi iau în considerare dacă n-ar trebui.

După aceea, mă simt tristă pentru experiența de viață pe care o va rata.

Că n-o să știe niciodată cum faptul că există într-un corp pe care lumea nu e creată să îl accepte poate crea atât de multe căi pentru a simți empatie pentru ceilalți, experimentând același lucru din diverse motive. Hotărârea și rezistența care provin din asta. Comunitatea pe care o creează.

Legătura unică pe care am fi putut s-o împărtășim.

Cu gândul ăsta vine o altă înțepătură de vină. Pentru că deplâng, chiar și pentru o milisecundă, pierderea asemănării. Narcisismul inherent de a-mi dori ca bebelușul să fie *ca mine*. Pentru că asta ar trebui să facă părinții, nu? Să își separe copiii de ei înșiși și de propriile experiențe ca să aibă loc să își dezvolte propriile personalități. Să îi accepte și să le ofere iubire necondiționată pe tot parcursul.

Acum îmi dau seama că depinde de mine și de Bo să facem restul. Fără un curs intensiv al unei experiențe la primă mână, vom fi nevoiți să fim cei care îl învață pe copilul nostru cum să navigheze prin lume cu empatia aia. Să își vadă privilegiul ca pe un instrument pe care să îl folosească în binele celorlalți.

Dar și să nu lăsăm ca poverile noastre să îl copleșească.
Un echilibru delicat.

Odată ce gândurile, confuzia și vina se liniștesc și mi se reglează și respirația, decid să am încredere că ne ridicăm la înălțimea provocării.

Deschizând ochii, întind mâna spre prosopul de lângă mine și îmi șterg abdomenul de gel. Apoi mă întorc spre Bo, oferindu-i un zâmbet timid, rușinos.

— Păi..., oftează Bo, iar tonul lui e înșelător de serios, în contrast cu zvâcnitul buzelor. Tot o să-l iubim, bineînțeles. Chiar dacă, știi tu – face o grimasă –, are patru membre.

Expir lung, recunoscătoare pentru felul în care îmi distrage atenția.

— Dezamăgit? îl întreb, lăsându-mi în jos bluza și ridicându-mă în fund în pat.

Buzele lui Bo se curbează într-un zâmbet melancolic pe când îmi ia mâna dreaptă de pe saltea și o strânge o dată.

— Nu..., dar nu sunt nici ușurat.

— Așa mă simt și eu, îi spun, clipind des pentru că simt că lacrimile amenință să cadă.

— N-ar fi făcut vreo diferență pentru mine, spune Bo, trecând cu degetul mare peste încheietura mâinii mele. Știi asta, nu?

Dau din cap, trăgându-mi nasul pe când îmi scapă un suspin.

— Mă simt prost că am întrebat.

Bo se ridică și se așază pe marginea patului, cu fața spre mine.

— Hei..., spune încet. E în regulă că ai vrut să știi. Încerci doar să fii pregătită.

Bo mă ține de încheietura mâinii mici și se holbează la ea. Își trece degetul mare peste palma mea, uitându-se la ea cu o privire concentrată.

— Am mințit, spune el, râzând amar.

Chipul i se înmoaie pe când trasează conturul degetului mare, apoi îl trece din nou.

— Cred că s-ar putea să fiu *puțin* dezamăgit.

Îmi trag nasul, scuturându-mă pe când un zâmbet își găsește drum pe buzele mele.

— Haide, nu vorbești serios!

— Ești perfectă, Win! spune Bo, la fel de ușor pe cât respiră. Bineînțeles că mi-aș dori să aibă fiecare parte din tine.

E șocant cât de puternic mă lovesc cuvintele lui în piept. Aș putea să leșin dacă nu mi-aș dori atât de mult să mențin contactul vizual dintre noi.

Momentul seamănă cu un fel de margine a prăpastiei. E evident că urmează să mă sărute. E în ochii lui. Privirea mijită, fixă, pe care am mai văzut-o. Secunda în care se uită la gura mea. Mă pregătesc pentru asta, umezindu-mi buzele și înghițind. Dar nu se întâmplă.

Cu fiecare secundă apăsătoare care trece, pare din ce în ce mai puțin probabil. În cele din urmă, își încordează maxilarul și se ridică, așezându-mi blând mâna pe saltea.

Mi-e dor de el, chiar dacă e chiar în fața mea!

— Probabil ar trebui să plecăm, spune, uitându-se la draperie și la ușa de dincolo de ea. Tata m-a ținut la curent cu ce face, spune scărpinându-se în bărbie, cu privirea pierdută. O să mâncăm ca regii în următoarele câteva zile. A cumpărat jumătate din piață.

Bo îmi ia jacheta și geanta din cuierul de pe perete și mi le așază alături, fără să se uite *la* mine, ci doar în jurul meu.

— Cred că s-ar putea să hoinărească prin centru cu ho-mari vii în pungă...

Încuviințez, râzând slab pe când mă dau jos și rămân lângă marginea patului, ținându-mă strâns de el ca să-mi găsesc echilibrul, căci mă simt amețită.

— Te simți bine? mă întreabă, punând mâna pe antebrațul meu ca să mă susțină.

Încuviințez, îndepărtându-mă de strânsoarea lui ca să îmi pun jacheta. Îmi trag părul când rămâne blocat în spate și mă uit în jur, ca picată din lună, după geanta mea înainte să-mi dau seama că Bo o ține deja întinsă spre mine. Mă forțez să zâmbesc, luând-o de la el pe când mă privește cu o îngrijorare crescândă.

— Mă simt bine. E doar... simt că..., îngaim, râd și îmi trec mâna peste față. Nu știu. Cred că, poate, mi-e doar foame, îl mint.

La o adică, nu e o minciună. Îmi e foame. Asta e întotdeauna adevărat zilele astea.

El dă din cap, trecându-și dinții peste buza de jos.

— Bine! O să luăm ceva în drum spre casă.

Rahat!

— Oh, de fapt...

Am uitat complet să-i spun că trebuie să mă lase la Sarah după programare. Mă duce la magazin ca să cumpărăm tot ce ne trebuie pentru petrecerea lui Bo de mâine și apoi ne întoarcem la ea ca să facem un tort.

— Am planuri cu Sarah în după-amiaza asta. Crezi că ai putea să mă lași acolo? După ce-l luăm pe tatăl tău și pe noii lui homari de companie?

— Oh, sigur!

Lui Bo îi cade fața, iar buzele i se curbează în jos.

Simt o greutate în stomac, privindu-l cum se încruntă pe când ochii lui privesc spre podeaua dintre noi.

Dar niște spațiu ne-ar putea prinde bine amândurora. Știu că mie, una, mi-ar folosi o baie și o discuție lungă cu Sarah.

— De asemenea..., spun, înghițind în sec, s-ar putea să rămân acolo peste noapte.

Bo deschide gura și o închide la fel de repede. Înghite cu greu pe când își unește sprâncenele.

— Deci o să te văd mâine? Pentru, ăăă..., ezită, uitându-se la tavan de parcă nu-i vine să creadă că urmează să spună următoarea parte cu voce tare. Pentru ziua mea?

Scopul unei petreceri surpriză este, *bineînțeles*, să faci să fie o surpriză. Dar e nevoie de *totul* din mine ca să nu o stric atunci când văd expresia plată cu care se forțează să își înlocuiască dezamăgirea evidentă.

— Am jurat să păstrez secretul, dar tatăl tău a plănuit ceva pentru voi doi mâine.

Ceea ce l-am rugat eu să facă.

— O să fiu acasă când vă întoarceți.

Și alte șase persoane alături de mine.

— Promiți? mă întreabă mult prea repede ca să fi fost o acțiune intenționată.

Îmi unesc sprâncenele pe când dau din cap.

— Da, normal...

— Bine, spune, zâmbind slab, cu privirea tot spre podea. Sună bine, continuă, ridicându-și capul și privind peste umăr spre ușă. Ești gata?

— Da, sunt de acord! zic, iar vocea mi se aude mult mai frântă decât mi-ar plăcea.

CAPITOLUL 29

— CALEB, JUR PE CE AM MAI SFÂNT CĂ, DACĂ MAI mănânci o ruladă înainte ca Bo să ajungă aici, tu și Win o să aveți degete asemănătoare! spune Sarah, așezând o carafă de limonadă pe masă.

Caleb își bagă mâna în buzunar și se îndepărtează încet de masa cu mâncare.

— O să ajungă în două minute, anunț pentru toți oaspeții, punându-mi telefonul lângă tortul pe care eu și Sarah l-am decorat ca să arate ca ușa unui Hobbit, iar în mijloc am pus un 30 mare.

Bo a fost în oraș cu tatăl lui încă de dimineață. Știu că au început prin a mânca în oraș și au sfârșit la o berărie, dar nu sunt sigură pe unde au fost între cele două. Singurul indiciu pe care îl am este poza pe care Bo mi-a trimis-o cu el pe scaunul frizerului, acoperit cu prosoape albe și cu un text care spunea: *Eu sunt mumia acum.*

M-am uitat la poză mult prea mult, chiar și în mijlocul haosului de a organiza petrecerea.

Il iubesc pe tociarulul ăsta!

Și o să-i spun. În seara asta.

Eu și Sarah am vorbit despre tot seara trecută, iar un lucru a devenit clar. Fizic nu pot să rezist să locuiesc aici cu el încă o secundă fără să-i spun. Trebuie doar să sar orbește și să sper că și el simte la fel.

Și chiar dacă Bo nu a trecut complet peste ultima lui relație, cred că o să fie dispus să încerce ceva nou. Au fost prea multe momente ieri când pur și simplu am *știut* că poate să simtă ceea ce simt și eu. Sala de așteptare, dezamăgirea când l-am rugat să mă lase la Sarah, privirea lui când mi-a spus că sunt *perfectă*.

Cred că aș putea să fiu mulțumită, chiar dacă inima lui Bo ar fi în două locuri. Sincer, în momentul ăsta, cred că m-aș mulțumi fericită și cu jumătate din afecțiunea lui. Simt că Bo m-ar iubi mai bine la jumătate din capacitate decât ar face-o vreodată oricine altcineva.

Kevin și Jeremiah dau buzna pe ușă, cerându-și scuze pentru că au întârziat pe când devin o avalanșă de fulare și jachete ce sunt date jos.

— I-am văzut intrând pe stradă, dar nu ne-au zărit. Am parcat după colț așa cum ni s-a spus, zice Kevin, dându-i o farfurie cu mâncare lui Jeremiah pe când își smulge dramatic încălțăările, le aruncă în dulap și vine țintă spre mine.

— Unde vrei să pun astea? întreabă Jer pe când soțul lui mă strânge în brațe.

— Pe masă, te rog, chițai din interiorul îmbrățișării strânse a lui Kevin.

— Cum ești? întreabă Kevin, eliberându-mă.

— Bine!

Mă analizează cu un zâmbet cunoscător.

— Pari agitată.

— Vreau ca Bo să adore petrecerea...

— Petrecerea... *sigur*, spune Kevin, bătându-mă pe umăr. Sarah! strigă, îndreptându-se spre ea. Am făcut scoicile învelite în bacon despre care îți spuneam...

Nu mai pot să mă concentrez asupra conversației în care sunt prinși în spatele meu când Walter ridică mâna, arătând spre fereastră.

— Sunt aici! spune el, lăsând draperia să cadă la loc.

Adamir stinge luminile pe când eu pun pauză la muzică, iar toată lumea se ascunde după mobilă sau pereți.

Mă mut în mijlocul arcadei dintre sufragerie și living, și aștept cu inima bătându-mi în urechi.

Tatăl lui Bo deschide ușa și intră cu pași grăbiți, ascunzându-se în cealaltă parte a arcadei, ghemuit în interiorul livingului. Îmi zâmbeste larg cu un entuziasm anticipativ pe chip.

Îi fac cu ochiul, zâmbetul meu vesel crescând cu fiecare secundă.

— Tată? strigă Bo de pe scările de la intrare.

Aproape râde, dar în mare parte e confuz pe când intră în holul din față.

Apoi mă vede, purtând coiful de petrecere și rochia de bumbac violet, iar umerii lui se relaxează și zâmbeste vesel.

Secundele mi se par minute pe când ne uităm unul la altul din colțuri opuse ale camerei.

Dar haosul explodează în jurul nostru foarte repede, odată ce Sarah repornește muzica și toată lumea strigă „Surpriză!” pe când iese din ascunzătoare.

Bo sare înapoi, aproape căzând în fund. Se prinde de piept râzând în timp ce își recâștigă echilibrul punând o mână pe perete.

— Oh, Doamne! exclamă, respirând greu, aplecat de mijloc. Bună, tuturor..., continuă, îndreptându-și spatele, cu ochii ațintiți asupra mea.

— La mulți ani? îi spun, strâmbându-mă.

El clatină din cap, zâmbind larg pe când vine în linie dreaptă spre mine, trecând peste mobila și oamenii din calea sa. Fără avertizare, Bo mă ridică și mă cuprinde în brațe, strivindu-mă la pieptul lui într-o îmbrățișare caldă pe când picioarele îmi atârnă fără să atingă podeaua.

— Mă bucur foarte mult că ești aici! șoptește cu gura înclinată în golul gâtului meu.

Îmi strecor brațele în jurul umerilor lui și îl țin și eu.

— Ți-am spus că o să fiu, îi șoptesc la rândul meu.

— Tu ai făcut toate astea? mă întreabă pe un ton mai puțin încordat, dar nu chiar ce trebuie.

— Da!

Oftează, iar răsuflarea lui e caldă pe gâtul meu.

— Mulțumesc!

— Deci *asa* e aici, sus, îi zic, admirând priveliștea peste umărul lui Bo. Îmi place!

— Mi-a fost dor de tine! spune și mă lasă să stau pe picioarele mele.

Caut cu mâna în spatele meu după un coif și mă întind spre el.

— A fost doar o noapte! îi amintesc.

Bo se apleacă, dându-mi voie să-i pun coiful.

— La mulți ani! repet, doar pentru el de data asta.

— Nu mi-ai răspuns la mesaj, spune, iar buzele îi tremură într-un rânjet neliniștit. Am crezut că erai...

Mijesc ochii la el, observând posomorârea neobișnuită de pe chipul lui și părul ciufulit sălbatic care de obicei îi dă de gol neliniștea. Barba i-a fost aranjată și scurtată, dar mă bucur că nu l-a lăsat pe frizer să se atingă de părul lui. Îmi place mai lung.

— Îmi pare rău! Am fost ocupată cu asta și am uitat să răspund.

— Nu, să nu-ți pară! E uimitor. Eu..., se scutură și se întinde spre mine. Bună! spune și mă trage din nou la pieptul lui.

Eu râd, îmbrățișându-l.

— Bo, ești bine? Sunt și alți oameni aici care...

— Sunt puțin beat, zice în timp ce își îndreaptă spatele și își șterge fruntea cu mâneca puloverului gri. N-am băut de când mi-ai spus de copil. Solidaritate, știi? Dar cred că acum mi-am ieșit din mână? Înghite și își lasă bărbia în jos, apoi adaugă: Am băut două halbe ca moștră, iar tata a fost nevoit să conducă până acasă.

Bo își scarpină maxilarul, privind în jur cu un zâmbet politicos.

— Toată lumea *se uită* aici..., șoptește.

Dau din cap cu înțelegere, încercând să nu rânjesc.

— O să fii bine, uriașule?

Încuviințează din cap, umezindu-și buzele.

— O să mănânc ceva! O să mă ajute!

— Bună idee!

Îl bat pe spate în timp ce se îndreaptă spre masa cu mâncare, salutându-și prietenii pe când își pregătește o farfurie și bagă în gură câteva lucruri diferite deodată.

Sarah face ochii mari la mine și schițează un zâmbet pe când mă îndrept spre ea în bucătărie.

— A fost o intrare pe cinste!

— Se pare că e puțin amețit.

Fac o grimasă, râzând.

— Am crezut că o să te care în brațe toată petrecerea ca pe o jucărie preferată, zice Sarah și îmi dă un pahar de vin plin cu limonadă. Părea puțin torturat când te-a văzut. Probabil ar trebui să-i curmi suferința. Sau nu, dacă *îți place* genul ăsta de lucruri.

— A crezut că sunt supărată pe el, îi explic. Nu i-am răspuns la mesaj și... după ieri, cred că probabil se simte la fel de neliniștit ca mine.

— Păi, categoric ar trebui să-i arăți că *nu* ești supărată, spune Sarah, rânjind în paharul ei de merlot.

— Va trebui să-și revină mai întâi, îi răspund și izbucnesc în râs.

Kevin ni se alătură, sorbind din băutura lui pe când toți trei îl privim pe Bo prezentându-și tatăl lui în fața lui Walter, Jeremiah și Adamir.

— Tatăl lui Bo este *incredibil* de sexy, nu? șoptește Kevin.

— E puțin supărător, sincer, răspund, iar mâna de pe gât îmi alunecă la piept.

— Te-ai simți aiurea dacă l-aș invita să fie al treilea? întreabă Sarah, întorcându-și rânjetul spre mine. Cred că aș putea să-l conving pe Caleb.

— Taci odată! îi spun, improșcând cu băutura mea.

— Cred că aș risca prietenia noastră pentru el, șoptește ea.

— Oh, așa ai face, ha?

— *Oui, oui*, zice Sarah, chicotind în vinul ei.

Petrecerea a avut un succes *uriaș*.

Bo s-a plimbat toată seara printre prietenii lui, totodată devorând cantități cu adevărat uimitoare de mâncare. Sarah l-a provocat pe Walter la o luptă de cântat playback și și-a luat bătaie cu un vot de șase la unu. Caleb, bineînțeles, a votat cu inima.

Robert și-a petrecut mare parte din seară cu Jeremiah și Kevin, discutând despre bucătăria franțuzească. Eu și Adamir ne-am creat o legătură datorită iubirii noastre pentru plante și l-am trimis acasă cu o duzină de pui când a plecat devreme.

Apoi, după câteva ceasuri cu adevărat minunate, petrecerea s-a spart la puțin timp după miezul nopții. Jeremiah și Kevin l-au luat și pe Walter cu ei. Caleb și Sarah au rămas să ajute la curățenie. Nu că Sarah ar fi de vreun ajutor în starea ei actuală.

— A fost grozav, Win! spune Caleb, cărând un sac de gunoi.

— M-am distrat, îi spun, zâmbind în chiuvetă pe când spăl paharele de vin. Sper că și Bo.

— Cu siguranță așa pare, zice Caleb, trăgând cu ochiul în living. Cred că ar trebui să plecăm, totuși. Te descurci?

— Da, bineînțeles! O să fac restul mâine, îi spun, uscându-mi mâinile pe un prosop. Mulțumesc pentru ajutor!

— Oricând, îmi răspunde, punând un braț în jurul meu pe când trecem de colțul care dă spre living.

Mă las lângă Sarah pe canapea și încep să-i îndepărtez părul de pe față.

— E timpul să pleci, iubito, îi șoptesc. Poți să dormi în patul tău drăguț și cald.

Sarah se ridică, gemând.

— Ești gata, iubire? spune Caleb, aplecându-se peste partea din spate a canapelei.

Sarah merge împleticit până la el, apoi îi mângâie fața pe când Caleb își scutură capul cu afecțiune.

— Da, ești gata! Bine, hai să mergem!

O conduce în holul de la intrare cu o mână pe mijlocul ei și o ajută să se îmbrace cu haina și să se încalțe.

— Paaa! strigă ea, făcând cu mâna din dreptul ușii cu ochii în mare parte închiși. Robert, mă bucur *foarte* mult că te-am cunoscut! Bo, la mulți ani! Ești grozav! Win...

Sarah deschide un ochi, uitându-se la mine cu un zâmbet moale, leneș.

— Mult noroc cu toate demersurile tale viitoare, sughiță ea.

— I-ai dat gata! spune Caleb blând, frecând-o pe spate. Pa, dragilor! La mulți ani, omule!

— Mulțumesc! le spune Bo. Mulțumesc că ați venit! repetă.

— Vă iubesc! strig după ei pe când Caleb închide ușa.

— Ai un grup frumos de prieteni, Robbie, spune tatăl lui Bo, oftând. Mă bucur să văd asta.

Mă uit de la un bărbat la altul, dar amândoi se întorc încet spre mine, zâmbind apreciativ.

— Sunt foarte norocos! spune Bo încet, cu ochii ațintit asupra mea.

Mă îmbujorez, dar sper că încăperea slab luminată este suficient de întunecată ca să îmi deghizeze roșeața.

— O să fac un duș înainte de culcare, spune Bo. Te simți bine? mă întreabă.

— Bineînțeles! îi răspund, zâmbind.

Imediat ce Bo iese din cameră, Robert se ridică și se mută în cealaltă parte a canapelei.

— Mulțumesc! îmi spune cu sinceritate. Îmi place să știu că cineva are grijă de fiul meu.

— Ah, păi, e doar o petrecere.

— Nu, nu e! E fericit acum. *Nu* a fost fericit anul trecut. Cine l-ar putea condamna?

— Uneori îmi doresc să-l fi cunoscut atunci! recunosc. Urăsc să mă gândesc că s-a simțit atât de singur.

Robert își pune capul în palmă, ascultându-mă cu un rânjel care emană căldură – aproape o expresie mândră.

— Joanna te-ar fi iubit, să știi. Ai aceeași... grijă a ei. Pot să-mi dau seama că viața nu a fost ușoară sau bună întotdeauna cu tine, dar nu ai lăsat-o să te împietrească. Nu ești ca o piatră. Ai devenit ca apa. Te miști cu toate care vin peste tine. Ești blândă..., dar puternică.

Imediat trebuie să clilesc ca să-mi îndepărtez lacrimile, clătinând din cap.

— Oh! spun, trăgându-mi nasul. Asta e... ăăă...

— Cugetările ciudate ale unui francez beat, *ouï*.

— Nu, adică... E foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc! Din ce mi-a spus Bo, Joanna a fost o persoană fantastică. Cu siguranță îi admir gustul în materie de muzică, îi spun, făcând puțin haz.

— Ce ți-a spus Bo despre mama lui?

Mă crispez, sperând că nu-l fac pe Bo să pară rece sau nepăsător. Dar nici nu vreau să mint.

— Nu prea multe, sincer. Doar... cum v-ați cunoscut voi. Cât de mult vă lipsește amândurora. Muzica și...

— Cum a murit? mă întrerupe Robert.

Nu, spun fără vorbe, clătinând din cap.

El murmură, dând din cap încet.

— Joanna s-a chinuit în felul în care mulți artiști o fac. Sentimentele ei păreau prea copleșitoare. Prea scăpate de sub control. Dar au făcut-o să fie *grozavă*. Pasionată de muzica ei. Robert își umezește buzele, sprijinindu-se de spătarul canapelei, și începe să îmi povestească: Când am decis să avem copii, eram deja împreună de opt ani. Aveam un apartament drăguț în Toronto. Cântam împreună în fiecare zi și eram foarte fericiți. Bucurie și hohote de râs, și... Am crezut că ce e mai bun urmează să vină.

Lui Robert i se frânge vocea și imediat își duce mâna la gât. Fac și eu la fel fără să mă gândesc. Inima începe să-mi bată cu putere, așteptând fiecare cuvânt.

— Pe atunci, nu exista un cuvânt real pentru felul în care Joanna părea că se pierde pe ea însăși în timpul sarcinii. A devenit... ca o fantomă. Am încercat să ajut. Am încercat să *obțin* ajutor, dar... Robert oftează, clătinând din cap spre tavan: A fost prea mult pentru ea. A lăsat un bilet, spunând că îi pare rău. Că ne iubea. Că nu putea să explice de ce nu mai putea să stea și... și-a luat viața. Bo avea doar 12 săptămâni.

Trag aer în piept brusc, acoperindu-mi gura pe când buzele îmi tremură.

— Îmi pare atât de rău! șoptesc. Eu... eu habar n-am avut. Îmi pare...

— Îmi doresc în fiecare zi să fi putut să o ajut mai mult.

— Sunt sigură că ai făcut tot ce era posibil.

Îmi pun mâna pe genunchiul lui.

Mă bate ușor de două ori pe mână. Observ că degetele îi tremură. Își duce mâna la bărbie, frecând înainte și înapoi.

— La câteva veri după ce a murit – Robbie era încă mic (doar ce împlinise cinci ani) –, l-am lăsat cu sora Joannei pentru o săptămână. Aveam un spectacol în afara Canadei în care trebuia să cânt și am crezut...

Vocea lui Robert își pierde forța pe când trage aer în piept.

— Femeia aia oribilă i-a spus ce s-a întâmplat. I-a spus adevărul despre cum a murit Joanna. Și... am simțit, de atunci, că Robbie s-a agățat de o responsabilitate. Că simte că e parțial vinovat. Regret și asta!

Îmi tremură bărbia, apoi se oprește pe când lacrimile amenință să curgă, gândindu-mă la băiețelul care a crescut și a devenit bărbatul pe care îl cunosc. Conștientizarea motivului pentru care *fiecare* pas al acestei sarcini a avut o asemenea greutate pentru Bo. Sentimentele mele, găzduirea mea, finanțele mele, sănătatea mea. Toate din cauza a ceea ce i s-a întâmplat mamei lui. Din cauza vinei pe care o simte.

Îmi doresc să-mi fi spus, dar înțeleg de ce nu a făcut-o sau de ce *n-a putut*. E imposibil de imaginat o astfel de durere.

— Când m-a sunat să-mi spună despre copil... despre *time*..., cred că a simțit că i s-a oferit o altă șansă. Am încercat să vorbesc cu el despre asta. Am încercat să-i spun că nu

e povara lui, ci a mea. Dar e greu să faci asta. Robbie întotdeauna și-ar face griji mai degrabă pentru altcineva decât pentru el însuși. Întotdeauna a fost așa.

— Eu... eu sunt bine, totuși, îi spun, pentru că o parte din mine crede că și Robert are nevoie să audă asta. Nu am nevoie ca el să...

— Da! e el de acord. Bănuiesc că la început a crezut că trebuie să te țină aproape pentru binele tău. Ca trecutul să nu se repete. Dar acum? Acum e diferit. Cred că *el* are nevoie de *tine*.

— Bo... Bo e... e minunat!

— Este, consimte Robert. Dar are o inimă *bună*, ca mama lui. Ca tine. Trebuie să fiți blânzi unul cu altul, bine?

O inimă bună și ca a tatălui său, se pare.

— Da, sunt de acord, dar vocea abia mi se aude.

— Bun..., oftează Robert, ridicându-se încet. Mă tem că am stricat seara acum, cu toate aiurelile mele triste.

— Oh, nu... Nu, tu...

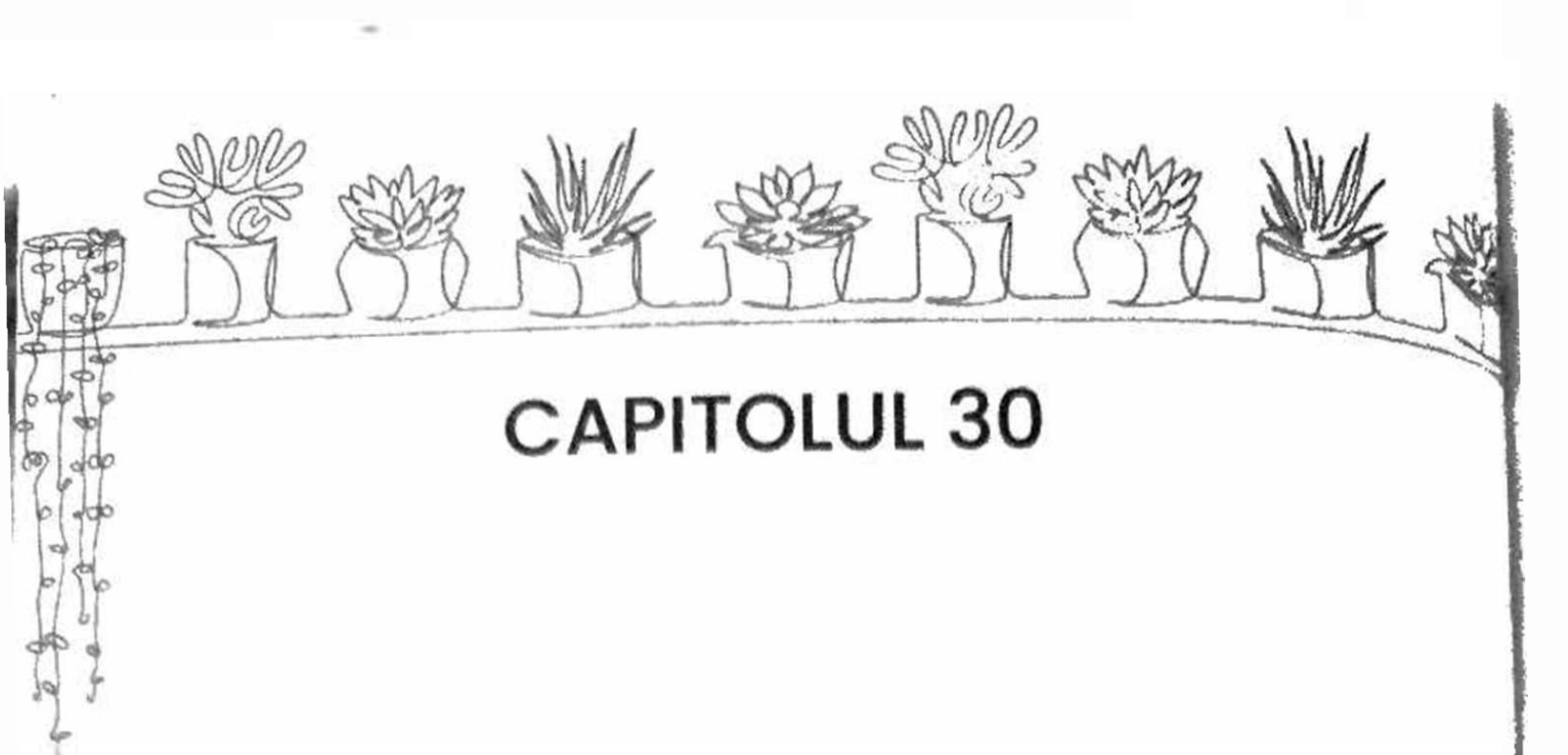
— Îmi e dor de ea, mai ales azi. Sunt 30 de zile de naștere pentru băiatul nostru. Ar trebui să fie aici.

— Poate că e? Într-un fel în care n-o putem vedea?

— Poate, zice Robert, clătinându-se pe când pune o mână pe spatele canapelei ca să se sprijine. Mulțumesc pentru seara asta, Win! Dar mai important, pentru că i-ai oferit lui Robbie un motiv să sărbătorească din nou.

— Noapte bună! îi spun, uitându-mă peste umăr pe când Robert ocolește canapeaua și se îndreaptă spre dormitorul lui Bo.

Și îmi șterg ochii, hotărâtă să-l găsesc pe Bo și să-l țin în brațe cât de mult îmi permite.

CAPITOLUL 30

CÂND BO VINE ÎN CAMERĂ DUPĂ DUȘ, POARTĂ COMBINAȚIA lui obișnuită de hanorac bej și pantaloni scurți negri, ochelari și părul proaspăt spălat, uscat doar cu prosopul. Mă găsește stând în fund pe pat, așteptându-l, având pe mine un pulover alb la baza gâtului și pantaloni scurți negri.

— Bună! șoptește, uitându-se la mine pe când îmi sprijină proteza lângă dulapul meu. Credeam că ai adormit.

— Bună, voiam să vorbesc cu tine mai întâi, îi spun.

— Totul e în regulă? mă întreabă, lăsându-se pe marginea patului cu spatele la mine.

Îl privesc pe când își scoate ochelarii și îi așază pe noptieră, lângă telefonul lui.

Inspir adânc și mă arunc spre el, cuprinzându-i talia cu brațele și lipindu-mi capul de pieptul lui.

— Hei! spune blând, întorcându-și gâtul atât cât poate peste umăr. Ce se întâmplă?

— Nimic, răspund cu vocea înăbușită de puloverul lui. Aveam nevoie să te îmbrățișez.

— Bine! spune, așezându-și o mână peste a mea în dreptul coastelor. Lasă-mă să mă întind, apoi putem să stăm așa. Dau din cap, îndepărtându-mă.

Bo se rotește și se întinde pe spate, apoi îmi face semn să mă ghemuiesc lângă el cu brațul întins. În schimb, mă urc peste el, încălecându-i coapsele și îngropându-mi chipul în pieptul lui.

— Win..., spune Bo pe când mâinile lui mari se răsfiră pe umerii mei, mângâindu-mă pe spate de sus în jos. Vorbește cu mine, scumpo! Ce se petrece? S-a întâmplat ceva?

— Când ai intrat la duș, eu și tatăl tău am vorbit puțin.

— A spus ceva ce te-a supărat?

— Nu..., îi zic, întorcându-mi capul într-o parte.

Îmi șterg fața cu mâneca puloverului și îmi trag nasul ca să-mi opresc lacrimile.

— Dar mi-a povestit despre mama ta, spun, iar vocea mea prinde o notă înaltă, aproape frângându-se. Despre cum a murit și... Bo, îmi pare rău!

— Oh! răsufală, iar mâinile i opresc pe spatele meu. Urma să-ți spun, Win. Eu doar...

— Nu, nu! spun și mă ridic, privindu-l cu ochii înlăcrimați.

Când fac asta, expresia lui nu e ceea ce mă așteptam. Pare speriat, aproape. Nu trist. Nu îndurerat. Ci speriat. Maxilarul îi e încordat, iar ochii blânzi se uită la mine cu o îngrijorare care mă face să vreau să-i netezesc linia dintre sprâncene cu degetul. Mai mult de atât, de fapt. Mi-aș dori să-i scot sufletul și să-l netezesc și pe el, să scot fiecare încrețitură, adâncitură și pată și să i-l ofer ca nou.

— Nu sunt supărată că nu mi-ai spus. Eu doar... Îmi doresc să fi știut! Ca să pot să ajut cumva.

Bo se ridică, forțându-mă să mă mut de pe abdomenul lui inferior mai jos, ca să își sprijine spatele de tăblia patului. Dau să mă mut pe saltea lângă el, dar mă trage din nou pe genunchii lui cu mâinile pe șoldurile mele.

Cu fețele noastre la doar câțiva centimetri distanță, Bo își mută mâna pe gâtul meu, degetul lui mare trasându-mi cu tandrețe linia maxilarului până aproape de ureche pe când mă privește intens.

„Lasă-mă să mă apropii”, vreau să-i spun în mijlocul liniștii. „Iubește-mă! Ai încredere în mine! N-o să te dezamăgesc. Jur!”

— M-am temut că, dacă îți spun cum a murit mama, o să crezi că fac toate astea din motive greșite, spune Bo, cu pieptul ridicându-i-se și ochii înlăcrimați ațintiți asupra maxilarului meu. N-am vrut să crezi că te-am rugat să te muți aici doar ca să pot să te *monitorizez* sau ceva de genul. Și..., oftează, lăsându-și fruntea să cadă pe bărbia mea pe când își trage nasul ca să nu plângă.

— E în regulă..., îi spun, punând o mână după gâtul lui și trecând-o prin păr. Nu trebuie să-mi explici. E în ordine...

— M-am convins că nu ai fi sinceră cu mine despre ce simți dacă ai ști ce s-a întâmplat. Niciodată n-am vrut să-ți risc siguranța pentru că ai fi fost mai îngrijorată pentru sentimentele mele decât pentru ale tale.

Îi simt mâinile mișcându-se pe șoldurile mele și presiunea puloverului pe când îl strânge în pumni de-o parte și de alta a mea.

— Dar am vrut să-ți spun, Win. Nu vreau să existe secrete între noi. Nu mai vreau!

Dau din cap, iar buzele îmi tremură în dreptul părului lui. El se scutură cu un suspin moale, iar umerii i se lasă în față.

— E în regulă..., îi repet. Ce s-a întâmplat nu e vina ta. Nu e vina nimănui. Erai doar un bebeluș. Nu ești responsabil.

— Cred..., își drege glasul, ridicându-se, astfel încât chipul îi este la același nivel cu al meu. Cred că August mă ajută să-mi dau seama de asta.

Nările i se dilată când trage puternic aer în piept, iar o lacrimă îi alunecă pe obrazul stâng, dar o șterge repede pe umăr.

— Bun! zic și îmi pun mâna pe obrazul lui, forțându-l să se uite la mine și să mă audă. Pentru că noi n-am da *niciodată* vina pe el, nu e așa?

Clatină din cap, privindu-mă fix în ochi.

— Mi-ai oferit atât de multe, Win!

— Nu...

— De când te-am cunoscut, e ca și cum fiecare parte din mine s-a vindecat câte puțin. Știi asta? Știi că faci asta pentru oameni?

Dau din cap. Nu pentru că sunt de acord, ci pentru că înțeleg.

— Cred că amândoi aveam nevoie de un început nou. Cred că ne-am oferit asta unul altuia.

Măinile lui Bo încep să se miște pe șoldurile mele, degetele lui mari trecând peste partea de jos a abdomenului meu pe când privește între noi.

— E mai mult de atât, Win! spune și ridică ușor capul ca să se uite la mine, cu ochi rugători. Cel puțin, este pentru mine.

Înghit în sec, cu mâinile încă pe ceafa lui.

— Nu sunt sigur cum să-mi găsesc ritmul aici. Cum să încetinesc ca să mă prinzi din urmă, șoptește el.

— Să te prind din urmă? întreb, tremurând.

— Cred că amândoi știm cum o să se termine asta, spune pe o voce groasă. Încerc doar să-mi dau seama cum să ajungem acolo în același timp.

— Dar... cum rămâne cu Cora? mă bâlbâi.

Bo se lasă pe spate, analizându-mi chipul cu buzele țuguiate și cu sprâncenele ridicate.

— Care-i *treaba* cu Cora?

Mă uit în jos între noi, lăsându-mi mâinile să coboare de pe gâtul lui.

— În ziua aia, pe plajă... ai spus că o *iubești*. Ai spus că nu ai avut parte de încheiere. *Suna* ca și cum tu încă...

— Am sunat-o imediat ce ne-am întors acasă, Win, mă întrerupe.

— Poftim? mă bâlbâi.

— Am ajuns acasă de pe plajă și nu puteam să mă gândesc la altceva decât că iată-mă aici, la începutul a ceva nou și frumos, iar eu încă sunt blocat în trecut. Mi-am dat seama că nu pot să continui să-i gădesc scuze. Că nu puteam să las lucrurile nerezolvate doar de dragul liniștii. Tu meriți mai mult de atât. Bebelușul merită mai mult de atât. M-ai făcut să-mi dau seama că *eu* merit mai mult de atât. Așa că am sunat-o.

— N-am... n-am știut.

Bo își umezește buzele și își concentrează privirea pe ceva dintr-o parte.

— Am vorbit câteva ore. I-am cerut scuze pentru că m-am agățat de ceva ce s-a terminat de mult timp doar pentru că îmi era frică, iar ea mi-a cerut scuze la rândul ei pentru... păi, tot restul. Cred că se aștepta să o sun. Părea pregătită pentru asta. Amândoi ne-am spus ce aveam de zis, apoi m-a întrebat cum mă simt. Și atunci... am vorbit despre tine.

— Despre mine?

Bo clatină din cap, zâmbind.

— Am vorbit despre tine cu aproape oricine mă ascultă și fac asta de luni de zile, râde încet. Am crezut că știi, Win. Am crezut că e atât de dureros de evident ce simt pentru tine. Ce îmi doresc aici. Am crezut că din cauza asta ai stabilit limite atât de clare. Am crezut că nu simți la fel.

Îmi duc mâna la gură, acoperindu-mi zâmbetul ezitant.
Mă vrea pe mine.

— M-am agățat de fiecare cuvânt al tău, sperând că o să-mi dai undă verde. Nu vreau să te forțez. Nu vreau să te simți *vreodată* inconfortabil, dar... nu cred că pot să mă mai prefac prea...

Îl sărut. Pentru că *trebuie*. Pentru că pot. Pentru că e ceea ce *trebuie*.

Și el mă sărută înapoi, feroce, dar blând, și e ca și cum miile de ore petrecute *dorindu-ne* se revarsă între noi. Măinile lui trec de la șoldurile mele în păr, agățându-se de mine.

— Ești sigură? mă întrebă, trăgându-se înapoi.

Chicotesc în dreptul buzelor lui.

— Sunt sigură, Bo. Mi-am dorit asta de mult.

— Bine... Vorbim după?

— După, sunt de acord, încă râzând veselă, ușurată și atât de efervescent de fericită.

Sărutul nostru se transformă repede într-unul febril, cu o intensitate pe care n-am simțit-o înainte.

Nu pun la îndoială dacă își dorește sau nu asta, pentru că mi-a spus că își dorește. Nu mă gândesc dacă este o decizie bună sau una rea și nu mă îngrijorez că ar putea strica totul. Pentru că atunci când iubești pe cineva *atât* de mult, când i-ai văzut durerea și inima, și le recunoști ca fiind ale tale, nu ai altă opțiune decât să te oferi pe tine. Și m-am săturat să fiu speriată. Tânjesc să fiu iubită de un bărbat ca Bo. Tânjesc să-l iubesc așa cum merită.

Cred că sufletele noastre au fost legate cu mult timp în urmă. Doar că în sfârșit am recunoscut asta.

Bo se răsucește și se lasă pe spate pe lungime față de tăblia patului, păstrându-mă deasupra lui cu o strânsoare fermă. Amândoi zâmbim când buzele ni se întâlnesc din nou, dar asta se sfârșește când mâna lui Bo se curbează pe ceafa mea, trăgându-mă și mai aproape de el.

Și eu simt asta, dorința de a ne uni trupurile – nevoia de a fi o singură *ființă*.

Mă ridic, apucând tivul puloverului, dar el îl dă jos de pe mine, aruncându-l prin cameră. Bâjbâi cu hanoracul lui pe

când se chinuie să se ridice suficient ca eu să îl apuc bine. Amândoi râdem încet, trăgând, împungând și mișcându-ne până când suntem amândoi la bustul gol și lipiți unul de altul încă o dată. Bo ne rotește astfel încât eu să fiu pe spate și el între picioarele mele.

— Sunt *foarte* sensibili acum, șoptesc, ținându-mi sânii pe când îmi dă jos pantalonii și lenjeria.

Bo îmi ridică piciorul pe umărului lui și începe să mă sărute pe interior.

— Și e de bine? mă întreabă, mușcând ușor interiorul genunchiului meu și urmărindu-mi mâinile cu nerăbdare.

— E *grozav*, îi spun, ridicându-mi sfârcurile. Într-un fel în care mi-am imaginat că le atingi în fiecare noapte.

Zâmbetul lui Bo se înfierbântă, iar ochii i se opresc pe sânii mei pe când își umezește buzele. Continuă să mă sărute pe interiorul coapsei, ținându-mi piciorul pe umărul lui și își croiește drum spre centrul meu. Își lasă cealaltă mână să coboare pe sân, palma acoperind vârful de carne și strângând fără delicatețe.

Se trage înapoi, ținându-mi gamba cu ambele mâini pe când clatină din cap, iar ochii îi alunecă peste fiecare parte a corpului meu.

— Doamne, nu pot să mă hotărăsc de unde să încep! Mi-a fost foarte dor de trupul tău! Îmi doresc să am mai multe mâini.

Ridic o sprânceană, iar el dă din cap, cu buzele strânse.

— Am auzit.

— Avem timp, îi spun cu răsuflarea întretăiată. Dar atinge-mă *undeva*.

Bo dă din cap, lăsându-se pe podea la marginea patului.

Se întinde peste saltea, tendoanele brațelor sale ieșind în relief când îmi prinde carnea de pe șolduri și se folosește de ea ca să mă tragă pe margine.

Încerc, mușcându-mi buza pe când îi zâmbesc, recunoscătoare pentru asprimea lui.

— M-am decis! șoptește, mușcând cealaltă coapsă, și îmi depărtează picioarele cu mâinile.

— Da! îi șoptesc. Bună alegere...

Râde puternic cu gura pe miezul meu. Apoi își trece limba expert de la intrarea mea umedă la clitoris.

Strig, acoperindu-mi gura cu antebrațul.

— Da! îi spun. Chiar acolo!

Suge și își trece limba peste același loc până când gâfâi, apucând ba așternutul, ba părul lui. Eliberându-mă într-un dezastru complet, desăvârșit.

Îndepărtându-și gura, apasă două degete în interiorul meu și le îndoaie, mișcându-le într-un ritm dureros de perfect. Răspund fiecărei mișcări cu suspine, țipete și gemete incontrolabile.

— Oh, Doamne! gem, arătându-mi dinții pe când se formează presiunea.

— Da, la dracu'!

Vocea lui Bo e gravă și controlată, în contrast total față de senzația de plutire pe care o am.

— Ai idee cât de sexy ești? Cât de dulce ești? Cât de mult m-am gândit la tine fix așa?

Scâncesc, mușcându-mi buza de jos în timp ce încerc să ajung și mai aproape de acea uitare dulce.

— M-am gândit cum ar fi să-mi aud numele ieșind de pe buzele astea perfecte în *fiecare* noapte de când te-am auzit din capătul holului. Te rog, Win! *Te rog!* Spune-mi numele!

— Bo! rostesc ca o promisiune. Bo! mă forțez să scot din adâncul sufletului. Trage-mi-o! îl implor. Te rog! scâncesc, trăgându-mă înapoi.

— Nu încă, scumpo. Nu până când nu termini pe degetele mele mai întâi. *Mor* să o fac. Crede-mă! Dar am nevoie

de asta de la tine mai întâi. Am nevoie să te privesc. Bo pune o mână pe umflătura abdomenului meu, iar ochii îi devin mai întunecați și zice: Eram obsedat de corpul tău înainte, dar acum, cred că... cred că nu mai am scăpare. Uită-te la tine! Al naibii de *perfectă*.

— Sunt... sunt aproape, îi spun, încleștându-mi dinții pe când picioarele mele se luptă să se apropie.

Bo îmi ține genunchii depărtați cu umărul, menținându-mă deschisă pentru el pe măsură ce încep să tremur.

— Asta e, scumpo! Termină! Te rog!

Termin atât de tare, încât îmi țiuie urechile, trupul meu se predă și se contractă, iar eu simt spasme peste tot. Țip în dreptul încheieturii, reducându-mă la tăcere cât de bine pot.

Odată ce trupul meu se liniștește și reușesc să respir mai încet, Bo începe să-mi sărute tandru sexul care pulsează. *Aproape* că e prea mult, dar îmi lipsesc buzele și mă forțez să mă relaxez.

Bo scoate niște sunete mici, guturale, lacome în timp ce culege fiecare strop al eliberării mele.

— Doamne, ai un gust fantastic, spune înainte să-mi sărute clitorisul o ultimă dată, transmițând un șoc de suprastimulare prin întregul meu organism.

— Arată-mi! îi propun, întorcându-mi gâtul ca să-l văd. Sărută-mă! îi spun, afișând un zâmbet satisfăcut.

— Bucuros, zice Bo, folosindu-și brațele ca să se ridice de jos.

Mă rotesc ca să stau pe lungimea patului și îi fac loc ca să se așeze lângă mine. După ce se întinde, mă trag peste pieptul lui și îl sărut pe îndelete.

— Lucrul meu preferat din lume, spune în dreptul buzelor mele, trecându-și degetul peste obrazul meu, apoi coborându-și un deget pe gâtul meu spre piept, unde îmi atinge spațiul rozaliu dintre sâni.

— Mi-a fost teamă că n-o să mai am ocazia să văd acest tip de roșeață din partea ta.

Mă aplec ca să-l sărut din nou. El îmi cuprinde o parte a feței pe când îi ciugulesc buza de jos, trăgând-o între dinți și eliberând-o când mă îndepărtez, lipindu-mi fruntea de a lui. Gem frustrată, supărată că nu reușesc să fiu și mai *aproape* decât atât.

— Îmi doresc să pot să..., spun, neștiind unde vreau să se sfârșească acea propoziție.

Ce vreau să spun e că îl vreau *în* mine. Dar nu doar în felul în care o să fie în curând în mod inevitabil. Ci impregnât în mine. Așa cum fulgerul lovește un copac și pornește un foc din interior. Îl vreau pe el, viața lui, lecțiile lui, sufletul lui și impresiile lui – pe toate le vreau înfierate sub pielea mea.

„Te mănânc” sunt cele mai apropiate cuvinte pe care le găsesc.

— Asta nu e de bine, scumpo, spune Bo când îmi trec piciorul peste genunchii lui ca să-l încălesc.

— M-ai lăsa? îl întreb în vreme ce îmi cuprinde mijlocul, iar apoi își coboară mâinile spre fese, iar degetele i se înfig în carnea mea. Dacă te-aș ruga frumos?

— Știi că aș face-o, spune, râzând.

Mă aplec ca să-l sărut și mai mult, sfârcurile mele zgâriindu-i pieptul în cel mai incredibil fel posibil.

— Întoarce-te, spune Bo, cu dinții pe maxilarul meu. Vreau să te coborî pe mine, apoi să te lași pe spate pe mine, bine?

Dau din cap și îmi schimb poziția. Mâna lui Bo îmi cuprinde talia pe când se ridică sub mine. Îmi sărută umărul, împingându-și fruntea în ceafa mea, iar eu mă ridic pe genunchi și mă scufund pe toată lungimea lui.

— *La naiba!* șoptesc, deschizând buzele odată ce trag aer în piept.

Indiferent de câte ori mi-am amintit de noaptea petrecută împreună, știam, în adâncul sufletului, că niciodată n-a fost pe aproape de chestia reală. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru cât de incredibil se simte din nou.

— Win! geme Bo, fără suflare. Cum de e chiar mai bine de data asta?

— Pentru că acum suntem *noi*, îi răspund, șoptind printr-o ceață deasă de dorință.

Fac așa cum mi-a spus și mă las pe pieptul lui. Brațele lui Bo mă cuprind într-o îmbrățișare strânsă, o mână coborând pe abdomenul meu și ținându-mă de acolo. Cealaltă îmi strânge sânul. Mă folosesc de glezne și de genunchii apăsați în saltea ca să mă mișc deasupra lui.

— Așa?

Bo șuieră printre dinți în urechea mea.

— Da! spune ascuțit. Drăcia naibii...

Își coboară încet mâna de la abdomenul meu până între picioare, lăsând pielea de găină în urma lui.

— Prea mult, îi spun pe când începe să se joace cu clitorisul meu, iar mișcările îmi devin agitate. Nu pot să mă mișc când faci asta. E prea bine!

— Atunci nu te mișca! îmi comandă categoric. Trebuie să simt cum termini în jurul sculei mele înainte să-mi pierd naibii mintea.

— Bo! suspin, ridicându-mi mâna ca să mă joc cu sânul meu. Sunt atât de *plină*..., îi spun, simțind cum zvâcnesc și mă strâng în jurul lui.

Îmi dau capul pe spate, lăsându-l să cadă pe clavicula lui.

— Asta e, scumpo! Relaxează-te! Te țin eu, spune el, lipindu-și colțul buzelor pe fruntea mea.

Încep să-mi rotesc șoldurile în cercuri mici, împingându-mi fundul în abdomenul lui Bo.

Bo geme puternic și aspru, eliberând o răsuflare caldă pe părul meu.

— Poți să termini odată cu mine? Îi întreb, înghițind cu greu și simțind cum o picătură de sudoare îmi alunecă printre omoplații mei.

Bo râde scurt, fără prea mult umor.

— Win, asta e tot ce-am încercat să *nu* fac.

— Te rog, te implor! Te rog, sunt aproape! Vreau. Împreună!

Bo pune mai multă presiune pe clitorisul meu, menținându-și mișcările constante pe când continui să-mi rotesc șoldurile. Își lipește nasul de părul meu, respirând adânc, și geme din nou.

— E *atât* de bine! spune, iar vocea îi pare un suspin.

— Aproape..., îi spun, gâfâind.

— Aproape, repetă el neregulat.

— Da! gem.

Bo geme, împingându-se în mine de jos.

Stomacul mi se tensionează pe când simt *căderea* anticipativă, iar inima îmi tresare înainte ca trupul să-mi fie copleșit de plăcere.

— Acum! strig printre răsuflări întretăiate.

— Win! spune Bo, despărțindu-mi numele în două silabe.

Apoi îi simt căldura vărsându-se în interiorul meu și trimițându-mă mai departe în extaz.

Tremur lipită de el și mă strânge mai tare la pieptul lui.

— *Rabat!* geme el înainte să se prăbușească pe spate, luându-mă cu el.

Spatele lui cade pe saltea, iar eu deasupra lui. Transpirația care mi s-a prelins pe spate se întâlnește cu pielea fierbinte a abdomenului lui de sub mine.

— Uau! exclam, trăgându-mi sufletul, și îmi lipesc urechea de gâtul lui.

Inima îi bate aproape la fel de repede ca a mea.

Bo scoate un hohot de râs.

— *La naiba!*

— Da, sunt de acord, zâmbind în sinea mea, iar ochii mi închid cu fiecare expirație.

Îi simt răsuflarea grea pe spate și îmi ridic mâinile deasupra capului ca să-i ating chipul.

— Ai lucrat excelent, *scumpule!*

Îi arunc alintul pe când îl mângâi pe obraz.

— Cine a spus că am terminat? întreabă el în râs, ridicându-și șoldurile ca să-mi amintească că e *încă* în mine și se întărește cu fiecare clipă care trece. Am tot așteptat asta... *scumpo!*

CAPITOLUL 31

AM REUȘIT SĂ MAI FACEM DOUĂ RUNDE ÎNAINTE SĂ cer un duș și niște odihnă. Bo a cedat, cu condiția să dorm dezbrăcată și deasupra lui. Fără îndoială, a fost cel mai odihnitor somn din viața mea. Când ne-am trezit de dimineată, camera era încă întunecată, iar afară ploua torențial.

Niciodată nu m-am simțit mai puternică!

Bo se mișcă lângă mine, cu nasul îndesat în pernă pe când clipește ca să se trezească, apoi își lasă ochii să se închidă din nou. Îl privesc dormind fără rușine, observând tresărirea delicată a sprâncenelor lui, respirațiile surprinse și constante, ridicarea și coborârea pieptului lui. Îi memorez fiecare detaliu al feței. Arcuirea buzei pe sub o presărare moale de păr facial auriu, cei douăzeci și unu de pistrii de pe frunte, obraji și nas. Cei câțiva de pe pleoape care sunt preferații mei.

Apoi, după ce m-am uitat pe săturate, mă ridic lângă el, cu spatele sprijinit de tăblia patului și cu pătura înfășurată în jurul bustului. Îl trezesc, atingându-i blând barba. Deschide un ochi, iar zâmbetul lui e somnoros când ridică privirea și mă găsește.

— Bună dimineată, frumoaso! îmi șoptește cu vocea răgușită.

Își trece un braț peste genunchii mei, ținându-mă de șold, apoi se trage peste mine, iar capul îi ajunge pe coapsele mele.

— Încă cinci minute! Îngaimă și cască, ghemuindu-se pe picioarele mele.

Nu sunt sigură dacă proximitatea vocii lui în dreptul abdomenului meu sau felul în care inima începe să-mi bată captează atenția bebelușului, dar e treaz acum. Salutându-mă cu mici lovituri fluturătoare în partea stângă. Așez o mână acolo unde pare că se află bebelușul și una pe o parte a capului lui Bo, folosindu-mă de degetele mici ca să îi mângâi părul.

Și mă gândesc în sinea mea că viața nu a fost *niciodată* atât de bună cum e în momentul ăsta. Singurul lucru care mi-a mai rămas de făcut e să-i spun cât de mult îl iubesc... și nu sunt pregătită să aștept încă cinci minute.

— Bo? îi rostesc numele așa cum nu i l-am rostit *niciodată* până acum, de parcă e străin pe buzele mele cu toate aceste sentimente noi și profunzimea pe care o poartă. Bo, trebuie să-ți spun ceva!

— Va trebui să aștepți, spune el, mormăie, vorbindu-mi de pe partea care e strivită de picioarele mele. Vreau să spun eu primul, dar sunt prea obosit să o fac cum trebuie acum. Mai târziu!

Zâmbesc atât de larg, încât îmi dau capul pe spate, îndreptându-mi fața spre tavan.

— *Ce* să spui primul? îl întreb, dându-i părul pe spate și trecându-mi degetul de la partea de sus a urechii lui spre gât.

— Două cuvinte mari, importante. Le știi, da?

— Nu, îmi pare rău, nu-mi sunt cunoscute! Mai bine te trezești și mi le spui.

— Meriți mai mult decât o mărturisire de dormitor. Ar trebui să fie spectacol, spune el, zâmbind mai mult pentru sine, cu ochii încă strâns închiși. *Pizza*, adaugă, oftând.

— Nu am *nevoie* de spectacol.

Am nevoie doar de *tine*.

Bo geme pe când se ridică, capul atârându-i între noi până când își rotește gâtul și îmi oferă acel rânjet băiețesc clasic și neastâmpărat care mă omoară de fiecare dată.

— 'Neața! spune, trăgând pătura peste genunchi ca să își acopere partea de jos.

— Oh, bună dimineța! șoptesc, aplecându-mă ca să-i prind buzele într-un sărut leneș. Te-a trezit ceva?

— Hmm, geme el, frecându-și ochiul cu podul palmei. N-am crezut că o să fiu mahmur. M-am simțit treaz când m-am dus la culcare.

— Ah, iubire, dar ai 30 de ani acum.

Își înclină capul ușor, iar părul îi cade într-o parte.

— Îmi place asta! spune, zâmbind.

— Ce anume?

— Fata visurilor mele este în pat cu mine, spunându-mi „iubire”.

— Fata visurilor, ha? îl tachinez, trăgând pătura mai sus, până în dreptul pieptului, când observ că ochii lui coboară.

Am nevoie ca el să se concentreze.

— Cum de ești atât de trează? mă întreabă, făcând ochii mari și clipind lent. Eu simt că am înghițit pietre.

— Eu *chiar* sunt trează, îți amintești? Toată treaba cu bebelușul? îl tachinez, mângâindu-i umărul și gâtul, apoi îi dau capul pe spate ca să se uite la mine. Trezește-te!

Am nevoie ca el să-mi spună ce simte. Pentru că simt că sunt pe cale să explodez.

— Dacă n-o să spui tu primul, o s-o fac eu!

Bo chicotește și își lasă capul să cadă din nou între noi.

— Știi, ai un fel foarte interesant de a mă ține în priză. M-am luptat cu toate impulsurile în preajma ta pentru că

tu ai spus că nu trebuie să fim altceva decât prieteni. Apoi, după o noapte împreună, vrei toate cărțile pe masă. Știi cât de greu a fost să nu-ți spun în fiecare zi? Poate că eu ar trebui să te fac *pe tine* să aștepti, spune, mijind ochii jucăuș.

Are dreptate! Eu am condus în tot acest timp. Au fost limitele și regulile mele. El m-a urmat blând și respectuos la fiecare pas. Probabil ăsta e unul dintre multele motive pentru care sunt așa de îndrăgostită de el. Și aș *putea* să-l las să mă chinuie puțin, din moment ce l-am ținut ca pe ace în tot timpul ăsta fără să știu.

Dar el e o persoană mai bună decât sunt eu.

Mă întind și îl iau pe Bo de mână, înfășurându-mi palma în jurul degetelor lui și strâng. Zâmbetul lui e leneș, dar ochii îi sunt mai limpezi acum. Aștept să-mi dea permisiunea cu o privire, cu o mică ridicare a cozii ochiului...

— Te iubesc! îi spun, strângându-i degetele din nou. Sunt complet, nebunesc, profund și indiscutabil îndrăgostită de tine!

Umerii lui Bo se lasă pe când trage aer în piept, de parcă îmi absoarbe cuvintele. Chipul lui e mulțumit, îngăduitor și foarte, *foarte* fericit.

— Mi-a fost *atât* de frică să-mi dau voie să simt asta din nou! Mi-am pus la îndoială judecata, intențiile și rațiunea de când ne-am întâlnit, dar în tot timpul ăsta mi-ai arătat prin mici gesturi, în fiecare zi, că pot să mă bazez pe tine. Iar acele doze mici de bunătate, generozitate, sprijin și blândețe au ciobit zidul gros pe care îl construisem în jurul inimii mele. Niciodată nu mi-ai cerut mai mult. Nu m-ai grăbit niciodată. Tu...

Înghit și îmi dreg glasul cât de bine pot din cauza emoțiilor care mi s-au adunat în gât.

— Tu m-ai văzut. M-ai înțeles așa cum nu am fost niciodată înțeleasă. Și acum te văd și eu. Văd cât de încântător

ești cu adevărat. Mai important, cred asta. Cu tot sufletul, cred că o să fii blând cu inima mea.

Bo clipește repede, cu ochii fluturând în vreme ce se uită în jos, între noi, și îmi trage mâna spre gura lui, sărutând fiecare deget. Își pune chipul în palma mea, iar eu îl cuprind și simt că îi tremură maxilarul.

— Te iubesc, Win! Te iubesc atât de mult, încât mi se pare că am detestat orice altceva din viața mea până acum. Nimic nu se compară cu ce simt pentru tine. Nu e nici măcar pe aproape.

— Mulțumesc! îi șoptesc, sprijinindu-mi fruntea de a lui.

— Eu îți mulțumesc *ție*! îmi răspunde.

Vreau să țip. Vreau să dansez. Vreau să stau în brațele lui toată ziua, tot anul. Mai mult, vreau să îi sărut fiecare centimetru din corpul lui și să-i arăt cât de mult îl iubesc iar și *iar*.

— Sărută-mă! îi spun.

Sărutul lui dulce de după mărturisire se întâlnește cu foamea mea fierbinte, vorace. Râde în dreptul gurii mele, pe când încep să îi presar săruturi pe gât.

— Deja, scumpo?

— Obişnuiește-te cu asta, *scumpule*!

Bo dă deoparte păturile din dreptul pieptului meu și de pe genunchii lui înainte să mă tragă spre el cu o asemenea forță, încât chicotesc la impact.

— Bine! spune, ridicându-mă cu două mâini puternice puse pe umerii mei, și mă așază în poala lui. Hai să vedem de câte ori putem să facem *asta* înainte de micul-dejun.

Bo își strecoară brațele sub coapsele mele, ridicându-mă pe când își prinde mâinile pe spatele meu, susținându-mi greutatea.

— Ți-am zis cât de mult te iubesc? îl tachinez în timp ce se poziționează la intrarea mea și îmi dau capul pe spate.

— O să cânti asta în curând dacă o fac cum trebuie!

Fug pe hol spre baie, acoperită doar de un prosop, în timp ce Bo verifică dacă tatăl lui e treaz deja. Dacă e, Bo va avea și niște explicații de dat. Și niște scuze de oferit, cel mai probabil. Casă veche, pereți subțiri și toate astea.

În orice caz, nu e treaba mea conversația asta. Îi scriu lui Sarah ca să o pun la curent cu felul în care mi-am petrecut noaptea și dimineața înainte să intru în dușul fierbinte. Privesc cu bucurie cum telefonul îmi bâzâie și se aprinde de atât de multe ori pe blatul de la baie, încât alunecă și cade în chiuveta goală.

După ce termin, îmi usuc părul, mă dau cu cremă pe burta care crește încet, mă spăl pe dinți și merg pe vârfuri până în capătul holului. Când ajung acolo, găsesc o cană de cafea proaspăt făcută de Bo pe dulapul meu. A făcut până și patul. Nu cred că mi-am făcut *vreodată* patul, dar apreciez atenția.

Mă îmbrac în colanți groși, negri, bluza mea preferată de la Westcliff de un verde smarald și o pereche de șosete din lână. Îmi prind părul într-un coc ciufulit și, cu cafeaua în mână, mă îndrept spre aroma a ceva delicios care vine din celălalt capăt al holului.

— Neața! spun, strecurându-mă în bucătărie.

— Sunt doar eu, îmi răspunde Bo, întorcând o clătită pe aragaz. Cred că tata a băut prea mult.

— Ar trebui să-l trezim? Când e zborul lui?

— Îl las la nouă la aeroport. E un zbor de noapte. Hai să-l lăsăm să doarmă!

— Ai vorbit cu el să ne viziteze după ce se naște bebelușul? îl întreb, umplând un pahar cu gheață de la frigider.

— Nu! De fapt, mă gândeam... Poate ne ducem noi acolo, O mică vacanță de familie... Ai fost vreodată la Paris? Radiez, clătinând din cap. *Familie*. Exact asta suntem!

— Întotdeauna mi-am dorit, dar nu. Poate am putea porni într-un mic tur al lumii? Să ne oprim și la mama?

— Încă nu e sigură că vine în august?

— Nu... A zis ceva cum că e nevoită să plătească o taxă de intrare pentru afacerea asta nouă pe care o începe. Jură că o să câștige banii în scurt timp, dar cine știe? spun și ridic din umeri.

— Mama ta știe... de...

Bo face un semn între noi doi cu spatula.

Rânjesc în cana mea de cafea, sorbind lung.

— A știut înaintea ta, de fapt. Am cam mințit de la bun început, când n-am clarificat care e *natura* cauzei pentru care locuim împreună. Dar acum, presupun că pot să-i spun manifestare, îi zic, ridicându-mă pe vârfuri ca să-l sărut pe obraz.

Bo întoarce o clătită, încuviințând din cap.

— Păi, m-am gândit...

Sarcastic, mă uit de la baia din capătul holului la el.

— În ultimele zece minute? Te-am lăsat singur prea mult?

— Mi-ar plăcea să renunți la cafenea.

— Bo! zic și îmi dau ochii peste cap cu afecțiune. Și mie îmi place să fiu acasă, dar tot trebuie să strâng bani pentru tabără și să plătesc partea mea de aici.

Îmi trec mâna peste gâtul lui, masându-i umărul. Ador că pot să-l ating pur și simplu acum! Ador că simt că întotdeauna o să pot s-o fac!

— Și te-ar concedia din cauza mea..., îi spun murmurat. Puloverele alea pe care le porți la muncă și ochelarii? Mă dau gata.

Bo râde cu poftă pe când ridică o clătită din tigaie și o transferă pe o farfurie deja plină, apoi oprește focul.

— Tot ai lucra. Doar că nu la cafenea.

— Consider că serviciile sexuale sunt un mod decent de a-ți câștiga existența, dar frumosule, asta n-o să se întâmple.

Bo se apleacă pe blatul din bucătărie, cu palma răsfirată pe el.

— Am primit un e-mail de la James Burrough, investitorul, în dimineața asta. De fapt, aseară. Dar am fost *ocupat* atunci, adaugă în timp ce îmi face cu ochiul. L-am văzut de dimineață.

Îmi pun cana pe blat, aproape ciobind obiectul cu viteza cu care fac asta.

— Și..., zic și gesticulez spre el cu ambele mâini.

— Și vrea să investească. Oferă 78% din ce avem nevoie.

Îmi ridic mâinile la față, acoperindu-mi suspinul.

— E uimitor!

Îmi arunc brațele în jurul umerilor lui Bo și îl strâng tare la piept. El rămâne nemișcat, dar se apleacă și-și lasă bărbia pe gâtul meu.

— Dar stai! Asta înseamnă că tot...

— Vreau să investesc restul, Win. Dar..., spune, bătând cu degetele pe blat. Vreau să știu că *investiția* mea n-o să se epuizeze alergând între două joburi. Mai ai patru luni până când vine bebelușul, și cred că, dacă ai putea să te concentrezi pe planul cu tabăra, ai putea să faci progrese foarte mari.

— Bo, asta e...

Încerc să fac calculele în minte, dar nu reușesc.

— E...

— Exact 138 600 de dolari.

— Nu ai atâția bani! exclam cu gura deschisă.

— Nu? își țuguie buzele. Hm... puteam să jur că am.

— Bo..., șoptesc, uitându-mă cu coada ochiului la el.

Ești bogat?

— Mă descurc bine.

— „Mă descurc bine” pare ceva ce ar spune o persoană bogată. Știu că ai o slujbă foarte bună, dar ăștia sunt *mulți* bani.

— Am avut noroc cu niște investiții. Adamir m-a abordat pentru niște sfaturi când a terminat școala și am ajuns să mă asociez cu el la o aplicație pe care a creat-o. S-a vândut în urmă cu un an cu puțin sub trei milioane.

— Și când spui *asociat*, vrei să spui...?

— Am obținut 30% din asta.

Îmi pun mâna la frunte, râzând fără zgomot.

— E prea multă matematică în dimineața asta.

Bo își ia mâna de pe blat și o pune pe mijlocul meu, trăgându-mă mai aproape de el.

— Au fost mult lucruri pe care am vrut să le fac și să le spun în ultimele câteva luni, dar am așteptat *nu* foarte răbdător. Țasta e unul dintre ele. Acum, că ai încredere în mine, zice pe când îmi ridică bărbia spre el când mă uit în jos, între noi, vreau să mă lași să te ajut, bine?

Bo dă din cap, cu ochii fixați asupra mea, de parcă încercă să mă determine să fac la fel.

— E rândul tău acum, Win.

— Rândul meu? întreb cu o voce distantă.

— Tot ce ai pus în relația ta cu acel..., începe Bo, iar ochii i se aprind, însă pe urmă respiră ușor, liniștindu-se. Nu știu totul încă – și chiar mi-ar plăcea să vorbim mai

multe despre asta când ești pregătită —, dar, când mi-ai povestit că l-ai susținut pe idiotul ăla în timpul școlii doar ca să nu primești nimic la schimb, m-a distrus. Așa că da, e rândul tău, Win. Să recuperezi timpul ăla. Să ajungi unde îți dorești să fii. Unde meriți să fii. Și nu doar pentru că meriți. Ci și pentru că puști precum Henry merită. Puști ca *noi* au nevoie de tabăra asta. Așa că, te rog, lasă-mă să fac parte din asta!

— Nu e treaba ta să repara greșelile lui Jack...

— Nu, spune Bo, aplecându-se ca să mă sărute încă o dată și frecându-și nasul de al meu. Dar *e* treaba mea să te iubesc așa cum meriți să fii iubită de acum înainte.

Zicând aceasta, își lipește fruntea de a mea, respirând încet.

— Lasă-mă să fac asta, scumpo!

— Bine! șoptesc, respirându-i aroma.

Bo își îndreaptă spatele, continuând să se uite la mine.

— Juri că nu faci asta doar pentru că am făcut sex în sfârșit? îi întreb, crispându-mă.

Bo râde, jucându-se cu părul de pe umărul meu și răsucindu-l la întâmplare.

— Oricât de bun e sexul, nu. E mult mai mult de atât!

— Deci... așa, pur și simplu? Renunț la job? îl întreb, cuprinzându-i mijlocul cu brațele, apoi îmi așez bărbia pe pieptul lui și mă uit adorator spre el. Chiar ți-ai dorit o femeie întreținută. Am avut dreptate.

— Cu cât demisionezi mai repede, cu atât te poți concentra mai curând pe tabără, spune Bo. În plus, n-o să fim *doar noi* prea mult timp. Oricât de entuziasmat aș fi că o să-l avem pe August, mi-ar plăcea mai mult timp doar noi doi până atunci.

— Hmm. Și somn! aprob eu.

— Și asta.

— Păi și... îi dăm e-mail lui James? Îi spunem planul?

— Mai întâi trebuie să mai facem niște matematică, pentru că *niciunul* dintre celelalte planuri nu mai contează. Dar apoi, da.

— *Ador* când îmi vorbești murdar, îi spun, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Prima dată, micul-dejun. Bo se rotește în îmbrățișarea mea și îmi dă o farfurie, apoi îmi face cu ochiul cu șiretenie: Trebuie să fii hrănită, spune, frecându-și nasul de tâmpla mea. Pentru mai târziu.

Am senzația că o să-mi placă *mai târziu* foarte mult.

— Da, pentru toată matematica aia!

— Exact!

CAPITOLUL 32

Însărcinată în 26 de săptămâni.

Bebelușul e cât o vânăta.

— TE COMPORȚI RIDICOLI! STRIG, MĂRȘĂLUIND PE CORIDOR după Bo. Ziua păcălelilor a fost în urmă cu *două* săptămâni, deci, dacă asta e un fel de glumă, nu este amuzantă și *nici* bine sincronizată!

Bo se întoarce brusc în camera lui. Scuze, camera *noastră*. Trebuie să-mi tot amintesc asta.

Îl urmez, privind cum se îndepărtează de mine. E suficient de îndrăzneț încât să *râdă*.

— Dacă vrei să te cerți cu mine, e în regulă, dar poate să aștepte până *după* ce pleacă instalatorii? În felul ăsta putem cel puțin să facem sex de împăcare când n-o să mai fii supărată.

Se oprește când ajunge lângă perete. Îl încolțesc, împunându-l în piept cu degetul.

— Ai. Spus. Gata. Cu. Cadourile! îi zic, rostind fiecare cuvânt cu câte o înțepătură în mușchii lui.

Îmi îndepărtează mâna, prinzând-o strâns, și îmi sărută palma, zâmbind în ea.

— Eu n-am spus asta niciodată. *Tu* ai spus.

— Robert! zic și îmi trag mâna, căzând o clipă în capcana lui dulce, ademenitoare, de săruturi tandre.

— Winnifred! râde el, iar pielea din jurul ochilor i se încrețește.

Ce *tupeu* are bărbatul ăsta.

— Nu! îi spun, strângându-mi brațele la piept.

Mă muștră cu o răsuflare blândă, chipul lui devenind puțin mai serios, dar tot nu la fel de sincer pe cât mi-ar plăcea să fie. Își trece o mână prin păr, lăsând-o să-i cadă pe față.

Nu s-a mai tuns de când îl cunosc, și trebuie să recunosc că îmi place *foarte mult cum arată* cu părul mai lung. Am de ce să mă țin în pat sau cu ce să mă joc când stă cu capul în poala mea pe canapea, când ne uităm la un alt film în timpul căruia inevitabil adorm.

— Scumpo, e o cadă! Avem nevoie de așa ceva. Chiar ai de gând să-i facem baie lui August în chiuvetă pentru următorii patru ani? Într-o găleată? Tu o vrei, eu o vreau. Ce așa mare chestie?

— Marea chestie e că nu mi-ai spus dinainte ca să am opțiunea de a-ți spune *nu*. De fiecare dată când faci ceva de genul, mă simt din ce în ce mai aproape de a deveni o prințesă răsfățată fără job și cu...

— Ai un job, intervine, așezându-și o mână pe abdomenul meu.

Știe că atunci când mă aprind așa, August lovește, și, la naiba, îmi e mult mai greu să continui să fiu supărată când zâmbește spre burta mea, ascultându-mă absent pe când așteaptă mișcările bebelușului.

— Fără *niciun* venit, mă corectez, mișcându-i mâna mai jos, spre locul unde bebelușul *deja* lovește. Servită regește și care nu contribuie cu nimic. Continui să faci lucrurile astea extravagante pentru mine și nu mă simt confortabil. *Ți-am spus asta*. Mai întâi a fost împrumutul pentru tabără...

— Nu un împrumut. O investiție, susține Bo, răsfirându-și degetele și mai mult pe burta mea.

— Apoi a fost *magazia*.

Folosesc ghilimelele în aer în mod agresiv în jurul cuvântului „magazia”, încercând comic să le fac și cu degetele mici.

Când Bo a anunțat că o să cumpere o magazie pentru curtea din spate ca să fie folosită pentru grădinărit și depozitare, nu m-am gândit prea mult la asta. Cu toate că am avut o suspiciune că avea legătură cu toate întrebările mele despre ce o să înflorească în grădină în primăvară. Mi-am făcut planuri să încep o *mică* grădină de legume și, dintr-odată, iată-mă proprietara mândră a unei sere. *Nu* o magazie. O seră de sticlă *frumoasă* cu apă și electricitate.

Pentru că bărbatul ăsta e *ridicol*.

— În apărarea mea, asta a avut motivații egoiste. *Unele* dintre plantele din living s-au mutat afară, ceea ce...

— Acum o afurisită de cadă! răcnesc, apoi trag adânc aer în piept, ca să mă calmez pe când el încearcă în mod enervant să nu râdă de răbufnirea mea. Bo, aveai un duș drăguț. Un duș în care puteai să intri direct. Unul care era creat ca să se potrivească nevoilor tale. Asta e absurd. Nu e sigur, îi spun, ochii căzându-mi pe burta mea, unde mâinile lui Bo se odihnesc confortabil.

— Fred..., spune Bo, ridicând o mână ca să-mi cuprindă maxilarul și să-mi ridice fața spre el spre el și spre rânjetul lui stupid de drăguț, dar îngâmfat. E o cadă cu ușă în care intri direct, insistă, accentuând partea cu „intri direct”. Ceea ce e bine pentru toată lumea. Ai nevoie de băile tale, scumpo. Eu și Sarah...

— Și ăsta e un alt afurisit de lucru! spun, împungându-i bărbia.

Bo se uită în jos, la degetul meu, cu sprâncenele unite și scoate un hohot de râs ascuțit, șocat.

— Nu mai vorbi cu Sarah despre toate lucrurile astea *înainte* să vorbești cu mine! Ei *îi* place să fie răsfățată. Asta e dinamica ei și a lui Caleb – nu a noastră.

— Nu. Este. Un. Cadou! insistă Bo, aplecându-se să mă sărute pe frunte ca o ciocănitoare după fiecare cuvânt. Un cadou ar fi ceva ce îți dorești, nu ceva de care ai nevoie, spune, mișcându-se spre colțul camerei, unde am pus o plantă care seamănă un palmier. Asta e nouă?

Mormăi, întorcându-mă cu spatele la el și mă arunc pe patul nostru ca o stea-de-mare dramatică.

Bo închide ușa tăcut. Apoi se așază lângă mine pe marginea patului. Nu spune nimic, fără îndoială așteptând să mă uit la el. Dar refuz să o fac.

— Dacă într-adevăr vrei, îi trimit acasă. Dar există posibilitate să fie prea târziu. Sunt destul de sigur că am văzut ușa vechiului duș cum e cărată afară.

Îmi acopăr fața, gemând în palme.

Ador băile! Îmi e dor de băi! Recunosc că abia aștept să fac o baie *aici*, în casa *mea*. Vreau ca Bo să stea acolo cu mine și să dezlege sudoku în timp ce mă scufund și mă înmoi, ascultând muzică și povestindu-ne despre cum ne-a fost ziua. Vreau să se uite la mine și să se roage ca spuma să se transforme într-o peliculă albă, fină, ca să poată să vadă mai mult din trupul meu prin apă. Vreau să mă scoată de acolo doar ca să mă usuce cu limba. Vreau să mă cufund în apă caldă când intru în travaliu, așteptând primele contracții în locul unde mă simt cea mai liniștită.

Doar că nu vreau balanța asta înclinată.

Scorul ăsta inegal. Raportul ăsta care încă nu sunt convinsă că nu se pune la socoteală. Darurile, gesturile blânde și generozitatea în comparație cu ale mele. Competiția pe care simt că o pierd.

— Nu vreau să-i trimiți acasă, îi spun, vocea fiindu-mi înăbușită de mâinile de pe față.

— Deci ce vrei? O gustare, poate?

— Nu sunt morocănoasă pentru că mi-e foame, protestez, dându-mi mâinile de pe față ca să mă uit la el.

Își țuguie buzele și dă din cap sarcastic.

— Nu, tu? Niciodată!

— Spune-mi cum să te răsfăț la rândul meu, îi zic, bosumflându-mă. Și nu spune sex oral...

Bo închide gura la fel de repede pe cât a deschis-o, zâmbind timid pe când se scarpină deasupra sprâncenei.

— Vreau ca asta să fie cinstit, Bo. Asta e tot ce mi-am dorit.

Bo își așază palma pe burta mea încă o dată și oftează, răsuflând lung, greu. Își trece degetul înainte și înapoi, mototolind și întinzându-mi tricoul în drumul lui. Păi, de fapt, tricoul *lui*. Majoritatea hainelor mele nu îmi mai vin confortabil de când burta a crescut. Refuz să cumpăr ceva nou. Îmi place să port hainele lui Bo pentru că se aprinde foarte mult din cauza asta. Cred că e deoarece e aproape ca și cum ar anunța în fața lumii că sunt *a lui*. Femeia *lui* care poartă copilul *lui* în hainele *lui*.

Și îmi place că miros ca el.

— Știu, Win. Dar, pentru mine, *niciodată* n-o să fie cinstit. Indiferent de cât de multe fac, tu ești cea care poartă...

— Chestia asta cu tabăra o să dureze ani, Bo. *Ani*. Dacă *chiar* se întâmplă – pentru că cine știe? Lucrurile ar putea merge prost. Poate nu putem să găsim o proprietate. Poate deschidem și nu vine nimeni. Poate o să eșueze. Atunci ce?

— Eu cred în tine și în ideea asta, spune Bo, apropiindu-se. Dar, dacă nu se întâmplă, nu ți-aș purta pică *niciodată*. Vreau asta pentru *noi*. Și pun pariu că, într-o zi foarte curând, o să câștigi mai mult decât mine făcând ceea ce ți-ai dorit mereu să faci.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă răsfăț.

— Vreau să adori să stai aici la fel de mult pe cât ador eu să te am aici.

— Și apreciez asta, dar lucrurile astea mi se par ca niște amintiri nu prea subtile ale faptului că atât de puține de oferit!

— Scumpo, zice Bo și râde, dar nu e pic de umor în râsul, iar privirea îi este rugătoare. Îmi oferi *totul*.

— Doar... vorbește cu mine înainte să decizi să faci ceva atât de important, bine? Nu cu Sarah, nu cu tatăl tău, nu cu Caleb și nu cu ceilalți băieți, ci cu *mine*. Surprizele nu mi se par distractive.

— Asta a fost însă, nu-i așa? spune Bo, lăsându-și bărbia pe burta mea și privindu-mă cu ochi dulci de cățeluș pe când își întoarce obrazul pe mine.

Îmi dau ochii peste cap, luptându-mă cu un zâmbet.

— Da! consimt, încăpățânată.

— Și... seara trecută... *aia* a fost o surpriză, spune Bo, umezindu-și buzele și ridicându-se deasupra mea, croindu-și drum în sus depunând săruturi pe trupul meu prin haine.

Vorbește, bineînțeles, de noua jucărie pe care mi-a cumpărat-o. Mă rog, *ne-a cumpărat-o*. După ce Bo mi-a spus că m-a auzit din capătul holului, n-am mai putut să mă uit la vibratorul meu în același mod. În cele din urmă, l-am aruncat pur și simplu. Dar se pare că Bo avea o fantezie în legătură cu asta, așa că mi-a cumpărat unul nou-nouț, putând astfel să mă privească în timp ce îl foloseam. Voia să vadă dacă imaginația lui se ridică la înălțimea realității.

Ținând cont de felul nebunesc în care s-a comportat după aceea, cred că s-a ridicat.

Apoi a fost rândul meu să trăiesc fantezia pe care mi-am negat-o, folosind sfoara neagră, mătăsoasă, pe care o avea

Bo în dressingul lui. Se pare că a cumpărat-o pentru un fel de costum, dar e irelevant. Și-a făcut treaba *bine*.

— Un compromis, îi spun, jucându-mă cu părul lui când îmi depune săruturi pe burtă. Surprizele sub 50 de dolari sunt permise.

— Ce zici de 500?

— Ce-ai făcut? îl întreb în timp ce mă ridic, forțându-l să dea înapoi într-atât, încât aproape cade de pe pat.

— Nimic! spune defensiv.

Ridic o sprânceană.

— Nimic ce aş putea să returnez...

— Regulă nouă! Începând de azi, 50, îi spun, lăsându-mă din nou pe spate pe saltea.

El zâmbește neastâmpărat în vreme ce se urcă pe trupul meu, apoi își coboară gura peste a mea.

— De acord, șoptește pe buzele mele. *Ador* să văd cât îți ia până îți încalci propriile reguli, spune, presărând săruturi în jos pe gâtul meu până pe piept.

Imediat mi se întăresc sfârcurile și îi cerșesc atenția prin straturile subțiri formate din sutienul meu de bumbac și tricou. La naiba cu hormonii ăștia! Zilele astea oscilez între a fi agitată și excitată, fără prea multe lucruri intermediare.

Între timp, trupul îmi e dureros și umflat peste tot. Totuși, Bo face să fie evident că nu ar putea să fie mai atras de mine decât e deja. Cred că de fapt tipul mă preferă însărcinată.

— O să ne audă..., îi spun, gâfâind, pe când Bo ridică o mână ca să-mi cuprindă un sân și își folosește limba ca să încercuiască sfârcul celuilalt, umezind materialul.

Îmi strâng coapsele, încercând să reduc dorința copleșitoare de a-l avea *chiar* acum.

— Păi, atunci, asigură-te că-mi spui numele clar, scumpo. Vreau să știe cine te face să scoți toate acele sunete drăguțe.

Se ridică și-mi trage colanții dintr-o singură mișcare. Apoi îmi pune picioarele peste umerii lui și se lasă în genunchi la marginea patului.

— Nu, vino aici! îl implor. Am nevoie de tine. Tare și repede.

— Te grăbești undeva? spune Bo, cu gura poposindu-i deasupra clitorisului, tachinându-mă.

Ochii îi sunt întunecați și plini de dorință. Îmi rotesc coapsele în mod inconștient, ridicându-mă ca să-l întâlnesc. Dar atunci îmi amintesc că într-adevăr trebuie să ajung undeva.

— Da! îi răspund fără suflare. Programarea pe care ai făcut-o...

— Oh, treaba cu căruciorul? întreabă, sărutându-mi interiorul coapsei.

— Da! îi zic, chicotind când îmi gădilă piciorul cu barba. Oprește-te! scâncesc.

— Poți să întârzii puțin, susține înainte să-și treacă limba peste clitorisul meu.

Murmură în vreme ce își apasă gura pe mine, trimițându-mi un fior pe șira spinării.

Mă ridic și privesc cum își dă ochii peste cap înainte să-i închidă strâns.

— Și tu ar trebui să lucrezi acum, îi spun, trecându-mi mâna prin părul lui.

Mă atinge cu limba, zîmbindu-mi.

— Încerc să fac cea mai bună treabă.

Mă ridic mai sus pe pat și departe de el.

— Te rog! îi cer drăguț. Te vreau în mine. Vreau să te simt. Vreau... Vreau tare!

Mă pun în genunchi în mijlocul patului, scoțându-mi tricoul.

Bo se ridică și își desface nasturii blugilor înainte să-i dea jos și să-i arunce deoparte.

— Bine, fie cum vrei tu!

Se apropie cu un pas, în timp ce zâmbește, iar privirea îi e înnebunitoare pe când își deschide brațele.

— Vino aici, scumpo! spune pe un ton arogant, făcându-mi semn să îl urmez.

— Pu-putem? îl întreb, mușcându-mi buza de jos.

Știu că pentru Bo e mult mai confortabil în picioare acum, că și-a primit noua proteză, dar n-am încercat încă să facem sex în picioare. În plus, eu nu sunt chiar atât de ușoară pe cât am fost la un moment dat, căci sunt în al treilea trimestru.

— Hai să aflăm! zice, ridicând un umăr pe când se apleacă peste pat, încercând să mă tragă spre el.

— Să nu mă scapi! îi spun, îndreptându-mă spre el entuziasmată.

Bo mă ridică fără efort, iar eu îmi pun picioarele în jurul soldurilor lui și brațele după gât. El face apoi câțiva pași în spate în timp ce ne sărutăm, întorcându-ne în așa fel încât spatele meu se lovește de perete cu o forță perfectă.

Odată echilibrați, se freacă de mine, iar eu suspin, copleșită de nevoia amețitoare pe care o simt pentru el. Bag mâna între noi să îmi trag chiloții într-o parte, apoi îl strâng prin boxeri. Îl mângâi cu mâna până simt că se întărește și tresare sub mine. În tot acest timp mă sărută pe față, pe gât și pe umăr. Devin nerăbdătoare și aproape furioasă pe stratul subțire de bumbac care mă separă de ceea ce-mi doresc.

Îmi arunc mâna pe după umărul lui Bo și îmi întăresc strânsoarea ca să mă țin sus.

— Dă-i jos *acum*!

Bo încuviințează, îndepărtându-și chipul de gâtul meu pentru o jumătate de secundă înainte ca boxerii lui să

lovească podeaua, iar mâinile i se întorc pe coapsele mele, ridicându-mă ca să ne potrivim poziția.

— Ești pregătită, scumpo? mă întrebă, ținându-mi miezul atât de aproape de el, încât efectiv încep să tremur din cauza anticipării.

Își rotește soldurile, împingându-se în intrarea mea. Scâncesc jalnic, implorându-l.

— Am întrebat, ești pregătită? Pentru că nu am de gând să fiu blând cu tine.

— Da, da, sunt pregătită! Te rog! îi răspund, cu ochii strâns închiși, așteptându-l.

— Uită-te la mine! îmi ordonă. Deschide ochii!

Îmi deschid ochii, dar îi simt grei, la fel că răsuflarea.

— Te rog! îi șoptesc, umezindu-mi buzele. Oprește-te! scâncesc când mă tachinează din nou.

— Spune-mi că vrei cada! îmi zice, iar chipul lui are o expresie dură. Spune-mi că o *adori*.

Deschid gura ca să vorbesc, dar doar un suspin îmi scapă pe când mă lasă în jos, într-un unghi în care mă apăs pe duritatea lui. Minunat în sine, dar *nu* ceea ce îmi doresc. Nu e el în mine.

— Bo..., șoptesc, frecându-mă de el.

— Știu că nu ești obișnuită, dar atâta timp cât sunt prin preajmă, o să am grijă de tine, îmi zice pe un ton grav și răgușit. Consider că e treaba mea și privilegiul de acum înainte. Vrei ca lucrurile să fie cinstite? La fel și eu. Ai încredere în mine că știu ce e cinstit. Ai încredere în mine că o să am grijă de tine, Win. Ai încredere în mine că o să am grijă de tine în felul în care am eu nevoie.

Mă ridică, apoi intră în mine, umplându-mă, moment în care mi se taie respirația.

— Spune-mi! geme pe gâtul meu pe când îmi las capul pe spate. Spune-mi cine o să aibă grijă de tine! zice cu gura apăsată pe obrazul meu.

— Tu! îi spun, râsuflând greu. Tu o să ai.

Îmi mut mâna pe chipul lui, întorcându-l ca să mă sărute. Bo iese din mine, mă ridică, apoi își unește mâinile în spattele genunchilor mei, desfăcându-mi coapsele și mai mult pentru ca să-și strecoare soldurile între ele.

— Ține-te de mine, scumpo! mă îndeamnă, împingându-se în mine încet.

— La naiba...! gem, mușcându-mi buza de jos. Da! scâncesc cu fiecare centimetru delicios al lui ce se strecoară înăuntru.

— Ține minte, zice Bo între gemete de efort sau poate reținere, dacă o să ne audă careva, lasă-l să-mi audă numele. Spune – geme cu dinții pe maxilarul meu – cine are grijă de tine!

Îmi mușc buza până când simt că s-ar putea să-mi dea sângele pe când Bo începe să se miște neobosit în mine, atingând punctul ăla adânc, încât mi se pare aproape *prea* bine.

— La naiba! strig, dar sunetul e înăbușit de gâtul lui.

Pielea îmi e fierbinte, iar roșeața se întinde peste tot. Sunt rușinată, dar în egală măsură încântată să știu că s-ar putea să fim auziți. Îmi înfig dinții în umărul lui, folosindu-mă de el ca să estompez sunetele de plăcere ce amenință să se reverse.

Bo geme, ținându-mă aproape de el, și pășește spre dreapta. Cu o mână în jurul coapsei mele, se folosește de cealaltă ca să curețe dulapul. O duzină de obiecte cad pe podea, dar niciunuia dintre noi nu-i pasă.

Mă așază pe suprafața dură, iar spatele mi se lovește de perete. Își rotește șoldurile în sus și în jos, agonizant de încet, ochii lui întunecându-se și fixându-se asupra locului unde suntem uniți, cu o mână sub genunchiul meu, ținându-mă deschisă.

Apoi mă surprinde.

Îmi acoperă gura cu mâna liberă cu putere, împingându-mi capul în perete. Ochii lui întunecați îi găsesc pe cei șocați ai mei. Îmi așteaptă semnalul.

Dau din cap. Spunând pe mutește „da, domnule”.

— Nu vrei să audă? mă întreabă, aplecându-se atât de aproape, încât ochii mei trebuie să se mărească ca să-l vadă.

Clatin din cap.

— Bine! spune, mângâindu-mi chipul. Te țin eu, continuă, ieșind complet din mine. Ține-te, *prințesă*.

Bo începe să mi-o tragă atât de tare, încât și mai multe lucruri cad pe podea, iar dulapul se lovește de perete cu fiecare împingere. Vocea îi e încordată lângă urechea mea pe când mă laudă. Un solilocviu plin de cele mai murdare fraze: „Ce fată bună!” „Mă iei atât de bine!” „Pizda ta e perfectă!” „Ești perfectă!” „Te iubesc!”

Rostite de Bo, mi se par poezie. Laude atât de frumoase, autentice și sincere, încât le adun pe toate și le închid în sufletul meu.

Îmi îndoi degetele de la picioare când plăcerea mi se adună ca o furtună în abdomen. Privirea intensă de pe chipul lui Bo în vreme ce se folosește de trupul meu mă umple de o dorință adâncă, dureroasă. Fără avertizare, își ia mâna de pe gura mea și o mută pe șold, apucându-mi carnea pe când pompează în mine.

— Te rog! imploră el.

Știu ce vrea. Poate că m-a futut până am rămas fără rușine, dar nu-mi mai pasă. Dau din cap spre el și îmi zâmbesc în timp ce mă trage pe marginea dulapului, într-un unghi ideal.

Scâncesc și îmi dau capul pe spate când simt cum un orgasm ca o adiere caldă se revarsă asupra mea – subtil, dar atât de al naibii de *perfect*. Genul de eliberare pe care o simți în oase, până în vârful firelor de păr, posedându-ți trupul și mintea.

— Bo! strig, suspinând la senzația imediată a eliberării lui pe când tremură și rămâne nemișcat între picioarele mele înainte să se retragă.

Privesc, cu capul între noi, cum Bo își împinge sperma înapoi în mine cu două degete.

Nu sunt sigură *de ce* mi se pare atât de sexy, dar așa e. E ceva atât de primitiv la asta! Dorința de a mă umple, chiar dacă sunt deja însărcinată. De parcă spune, nu foarte subtil, că ar face-o din nou dacă ar putea. Că e bucuros că se întâmplă toate astea.

Își retrage degetele, iar eu deschid gura, zâmbind neastâmpărat pe când el le împinge printre buzele mele, iar eu le sug.

Râde într-un fel dulce-amar. Într-un fel „Nu pot să cred că asta e viața mea” care îmi face umerii să se ridice de mândrie.

— Deci..., îi spun răsufând greoi și zâmbesc spre tavan în timp ce mi se ridică pieptul. *Putem* să facem asta în picioare.

Pieptul lui Bo se mișcă repede cu fiecare respirație, dar tot zâmbesc strălucitor, cu fața spre tavan.

— Așa se pare..., șoptește, mai mult de la epuizare decât de nevoia de a fi tăcut.

Asta nu mai e valabil de mult.

Când își lasă capul spre mine, arătând mult prea mulțumit, cu un rânjet băiețesc și o aroganță satisfăcută în ochi, îl sărut.

Îl sărut pentru că sunt recunoscătoare, chiar dacă deseori nu mă pricep să o arăt.

Îl sărut pentru că își dorește cu adevărat să aibă grijă de mine.

Îl sărut pentru că mă gândesc că o să-l las.

Îl sărut pentru că îl iubesc.

Din ce în ce mai mult în fiecare zi.

CAPITOLUL 33

Însărcinată în 33 de săptămâni.
Bebelușul este cât un ananas.

TRAG AER ÎN PIEPT, LINIȘTINDU-MI FRUSTRĂRILE, PE când mă privesc cu atenție în oglindă.

Port rochia drăguță, cea pe care Sarah a insistat să o cumpăr de la raionul cu haine pentru gravide și care mi se potrivește *de fapt* pe silueta în creștere. E lungă până în pământ și de un verde salvie cu flori albe, țesute manual. Se leagă la spate, creând iluzia unei talii mici deasupra burții acum proeminente. Și îmi pune în valoare noii sâni – cu două mărimi mai mari decât erau.

Și eu, și Bo suntem *mari* fani.

M-am și machiat. Cu toate că, jalnic de-a dreptul, aplecatul peste chiuvetă ca să aplic rimelul m-a făcut să gâfâi.

Ce mă frustrează e părul meu.

Am visat să îl împletesc, ținându-l la distanță de fața mea într-un fel finuț, care să se potrivească cu aerul boem al rochiei, dar pur și simplu nu se întâmplă.

M-am răsucit și m-am contorsionat în toate direcțiile, încercând să mă văd în oglindă pe când mă întind peste umăr. Dar, indiferent ce fac, mâna mea dreaptă nu vrea să coopereze, și scap a treia șuviță de fiecare dată.

După ce i-am spus lui Bo că nu mai vreau surprize, mi-a mărturisit una pe care el și Sarah au copt-o încă de la ziua *lui*. O petrecere pentru ziua mea. Deși, cunoscându-mă așa cum mă cunosc ei, au decis că aș prefera să

împuşc doi iepuri dintr-o lovitură şi să am o petrecere combinată între una pentru copil şi una pentru ziua mea de naştere.

Bo a insistat că în felul *ăsta* aş putea să-mi spun că petrecerea e pentru August şi cumva şi pentru el, aşa că am cedat.

Dar acum probabil am întârziat deja şi arăt de parcă n-am ținut niciodată o perie în mână în toți cei 29 de ani de viață. Sunt pe cale să-mi prind părul într-o coadă, să-mi înjur fruntea pătrată şi să termin cu asta când Bo bate încet la uşa pe jumătate deschisă a băii.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? mă tachinează, sprijinindu-se de cadrul uşii.

Îmi dau ochii peste cap, zâmbind spre reflexia lui pe când vine în spatele meu. Poartă o cămaşă din tricot cu mânecă lungă de culoare gri şi blugi negri, arătând superb, ca întotdeauna.

— Clasic! îi spun şi clatin din cap.

— Nu se demodează niciodată, zice şi mă sărută pe obraz.

— Încercam să-mi împletesc părul şi acum arăt aşa, îi spun făcând un semn spre dezastrul pe care l-am creat. Niciodată n-am putut să împletesc. Nu ştiu de ce am crezut că azi o să fie diferit.

Bo îşi odihneşte bărbia pe capul meu, încrucişându-şi braţele în dreptul pieptului meu pentru a mă ține aproape de el.

— Eşti frumoasă, *Fred*!

— Trebuia să strici complimentul, nu? îi spun, lăsându-mi mâinile să-i mângâie antebraţele. O să încep să-ţi spun Bob.

— Eşti frumoasă, uimitoare şi de-a dreptul diafană, *Fred*!

— S-ar putea să mă rad în cap, mă plâng, bosumflându-mă. M-ai iubi în continuare dacă m-aş rade în cap?

— Asta e ca întrebarea cu viermele de săptămâna trecută? Există şi un răspuns corect despre care ar trebui să ştiu? Da, tot te-aş iubi chiar dacă ai fi un vierme sau cheală sau...

— Când trebuie să plecăm? îl întreb, întrerupându-l.

— Cam acum.

— Cam?

— Probabil că acum zece minute. Dar ai voie să întârzi.

Își lipește buzele de capul meu, apoi își mută mâinile din jurul meu în păr și mi-l trage pe tot peste umeri.

— Pot să încerc?

Dau din cap, timidă.

Bo îmi separă părul în trei părți, pieptănându-le cu degetele lui lungi. Apoi începe să le împletească. Deschid gura ca să întreb cum, dar îmi ia vorba din gură:

— În școala generală am învățat să fac brățări ale prieteniei pentru că în clasa mea era o fată drăguță care se pricepea la ele. Presupun că n-am uitat niciodată.

— Ce lucruri facem pentru iubire..., oftez, admirându-mă în oglindă pe când Bo se întinde peste umărul meu după elasticul de pe blatul din baie.

— Gata! zice Bo, lăsând coada împletită să-mi cadă pe spate. Cred că e bine, nu?

A făcut o treabă perfectă. A lăsat chiar și câteva șuvițe lejere, subțiri, fix unde trebuie. Aș putea să plâng.

De fapt, sunt *foarte* însărcinată și *foarte* îndrăgostită de tipul ăsta, așa că plâng.

— Încă un lucru! spune și mă lasă în baie singură cu ochii înlăcrimați.

Mă adun, ciufulindu-mi bretonul în oglindă înainte să mă întorc într-o parte ca să îmi văd burta crescută. Pun ambele mâini pe ea și o masez ușor înainte și înapoi, liniștindu-mă, sper, atât pe mine, cât și pe August. În fiecare zi, mă simt mai mare decât am fost și din ce în ce mai pregătită să îl întâlnesc. Cu fiecare mică adăugire, eu și Bo devenim și mai pregătiți.

După ce mi-am mutat câteva dintre lucruri în dormitorul principal – și unele dintre lucrurile lui Bo în altă parte ca să fac loc –, am găsit o cale de mijloc cu restul casei. Decorând ca să ni se potrivească amândurora și să combine ambele noastre stiluri într-unul singur. După aceea, am început să aranjăm camera copilului.

Bo a montat un pătuț pe care l-am comandat online, făcut din bambus sustenabil, și am văruiat pereții într-un verde-deschis. Am pus dulapul meu vechi de culoarea lavandei acolo și am cumpărat cel mai comod balansoar gri în care amândurora ne place să tragem câte un pui de somn. În plus, bineînțeles, unele dintre plantele mele s-au mutat și ele acolo. Bo a montat polițe pentru cărți, iar eu am cumpărat articole mici de decor de-a lungul timpului. Chiar prinde contur.

Bo îl numește micul bârlog al Hobbitului, în timp ce eu cred că seamănă mai mult cu o cabană inspirată de natură. În orice caz, amândoi câștigăm.

Și presupun că, după ziua de azi, o să avem mult mai multe lucruri cu care să umplem această cameră..

Îmi trec un deget din punctul unde burta e cea mai mare până la piept, zâmbind în sinea mea pe când fac asta. Când ridic privirea, îl găsesc pe Bo sprijinit de cadrul ușii, ținând un buchet uriaș de flori sălbatice.

— Trebuia să ți le dau mai târziu, dar – scoate niște fire de floarea-miresei, rupe patru crenguțe și apoi se mută în spatele meu – cred că astea o să ți se potrivească în păr.

Una câte una, inserează cu atenție mici buchețele de flori albe între șuvițele cozii mele împletit.

— Perfect! spune, îndreptându-și spatele și băgându-și mâinile în buzunare.

— Îmi ador coafura! îi zic, răsucindu-mă ca să o admir cât de bine pot în oglindă și observ că și Bo face la fel. Dar

și tu ai nevoie de ceva, zic, apoi scot o floare mov de piciorul-cocoșului din buchet, îi rup tulpina scurt și mă întind ca să o pun după urechea lui Bo. Gata! îl anunț și îl sărut o dată. Acum ne potrivim!

El zâmbeste, ochii lui sclipind spre mine.

— Gata de plecare?

— Gata!

Ieșim afară, mână de mână, întâmpinând o frumoasă zi de mai. Păsările cântă, cerul e albastru cu o împrăștiere perfectă de nori, iar vântul care adie aduce un miros proaspăt. De iarbă proaspăt tăiată și raze de soare filtrate prin copacii înfloriți. După ceea ce ni s-a părut o iarnă lungă, sunt incredibil de recunoscătoare să văd primăvara de fiecare dată când pășim afară!

Totuși, sunt foarte recunoscătoare și pentru ceea ce mi-a adus iarna *asta*.

Bo conduce cu radioul pornit, dar vorbim peste el ca de obicei. În fiecare zi pare că vorbim despre toate și nimic în același timp. Fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare amintire povestită până când secăm. Continuăm să-i dezvăluim celuilalt totul. Până când poveștile și istoriile noastre încep să devină mai mult ca o tapiserie țesută decât o tablă goală. Ne povestim chiar și nimicurile. Observațiile nesemnificative și întâmplările caraghioase care n-ar conta pentru nimeni altcineva. Acelea sunt la fel de importante!

Când tragem pe aleea din fața casei lui Sarah și a lui Caleb, îmi trec o mână prin părul lui Bo și pe obrazul lui. Desfătându-mă cu simpla noțiune că *e* real. Că cineva ar putea să mă iubească *atât* de mult. Că alege să mă umple în loc să mă stoarcă. Că aprinde un foc care să îmi țină de cald în loc să mă ardă.

Uneori, mi se pare că să spun te iubesc nu este suficient. Nu de când viața mea s-a schimbat datorită acestui bărbat.

Bo mă iubește fără să aștepte nimic în schimb.

Fără așteptări. Fără cereri. Fără niciun gram de egoism.

Te iubesc, îmi zic în gând, mișcându-mi degetul mare pe obrazul lui pe când îmi zâmbeste timid.

Și eu te iubesc, spune el, tăcut, când îmi face cu ochiul înainte să deschidă portiera lui și să se grăbească să o deschidă pe a mea înainte să apuc eu.

— Sarah nu știe că știu, nu e așa? îi șoptesc în timp ce mergem pe aleea lor.

— Nu, ea chiar a vrut să fie o surpriză!

— Bine! spun, oprindu-mă la câțiva pași de veranda lor. Cum e asta? întreb înainte să afișez cea mai șocată față, cu o mână așezată blând în fața buzelor deschise.

Bo râde, iar gâtul îi tremură pe când urcă câte două trepte odată.

— Grozav! Foarte convingător!

Apasă pe sonerie și așteptăm *multă* vreme înainte să se deschidă ușa.

Dar nu e Sarah de cealaltă parte.

— Mamă? întreb șocată, acoperindu-mi buzele cu o mână tremurătoare.

— Da, chiar așa arătai, șoptește Bo mai mult pentru el.

Mama, care mi-a spus recent că nu poate să vină până de Crăciun, stă în fața mea. Cu părul ei blond decolorat aranjat în bucle lungi, bronz portocaliu, și îmbrăcată într-o rochie strâmtă, albă. Cu aceeași căldură familiară în zâmbet, încât mă întreb dacă vreodată n-o să-mi fie dor de el.

— Bună, iubito! mă salută mama, deschizând brațele, iar eu mă grăbesc spre ele.

— Ce... Cum... Când...

— Întreabă-ți bărbatul! râde ea, strângându-mă în brațe și clătinându-ne dintr-o parte în alta.

Mă uit peste umărul ei și văd un Bo îngâmfat, făcându-ne o poză înainte să își bage telefonul în buzunar.

— Când? îl întreb.

— Îți amintești de achiziția despre care ți-am spus în ziua în care ne-au montat noua cadă? Cea despre care am spus că nu pot să o returnez *înainte* de acordul nostru despre surprize?

Mă dau cu un pas în spate, cu mâinile pe umerii mamei. E puțin mai scundă decât mine, dar tocurile o fac să fie aproape de aceeași înălțime. Mă uit la ea din cap până în picioare.

— Ești frumoasă, mamă! îi spun, admirând-o.

— Ah, păi, trebuia să fac impresie bună.

Își înclină capul spre Bo.

— Oh, da, îmi pare rău! Bo, ea e mama mea, June. Mamă..., spun și fac un pas ca îmi pun brațul în jurul lui Bo. El e... Bo *al meu*.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă McNulty, spune Bo, întinzând mâna.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești *stupid* de înalt? întreabă mama, râzând, și îi strânge mâna cu căldură.

— Fiica dumneavoastră, de câteva ori pe zi.

— Și, te rog, poți să-mi spui June. Suntem o familie acum!

Mama zâmbește pe când îl admiră pe Bo puțin *prea* intens. Observ că încă nu i-a eliberat mâna și rânjește spre picioarele mele.

— Știi, Win nu a menționat cât de superb...

— Chiar mă bucur să te văd, mamă, spun și îi trag brațul, punându-l în jurul meu. Mi-a fost dor de tine, zic, oftând și fiind sinceră cu fiecare cuvânt pe care îl spun mai mult decât aș fi crezut.

Mama se oprește, iar ochii îi aleargă pe chipul meu, în timp ce îmi dăruiește un zâmbet dulce pe care nu l-am văzut prea mult. Mândrie, cred.

— Arăți așa de bine, dulceată! Așa de... *strălucitoare!*
Îmi apasă ușor nasul cu degetul.

— Mulțumesc c-ai venit! Îi spun, încrețindu-mi nasul în timp ce încerc să nu plâng. Îmi pare rău, asta se întâmplă acum! Îi spun, făcându-mi vânt cu mâinile și expirând lung. Am plâns mult mai mult zilele astea.

— Nu plânge, iubito! O să-ți strici machiajul.

Râd, puțin trist, dar în mare parte amuzată. Mama nu s-a schimbat.

— Cum te simți? mă întreabă cu ochii pe burta mea.

— Foarte, foarte însărcinată, îi răspund sincer, obținând un chicot de la Bo.

Acesta a fost uimitor, dar al treilea trimestru nu e de joacă. Îmi simt tot corpul delicat și dureros. Morocănos și umflat, și tot timpul înfometat și irascibil. Totuși, Bo ia totul cu calm. Fiecare schimbare de dispoziție și poftă.

Ea încuviințează.

— Hai să te așczăm pe un scaun.

— Stați, spun dintr-odată, făcându-i pe mama și pe Bo să înțepenească pe loc. Cât de intens e totul acolo?

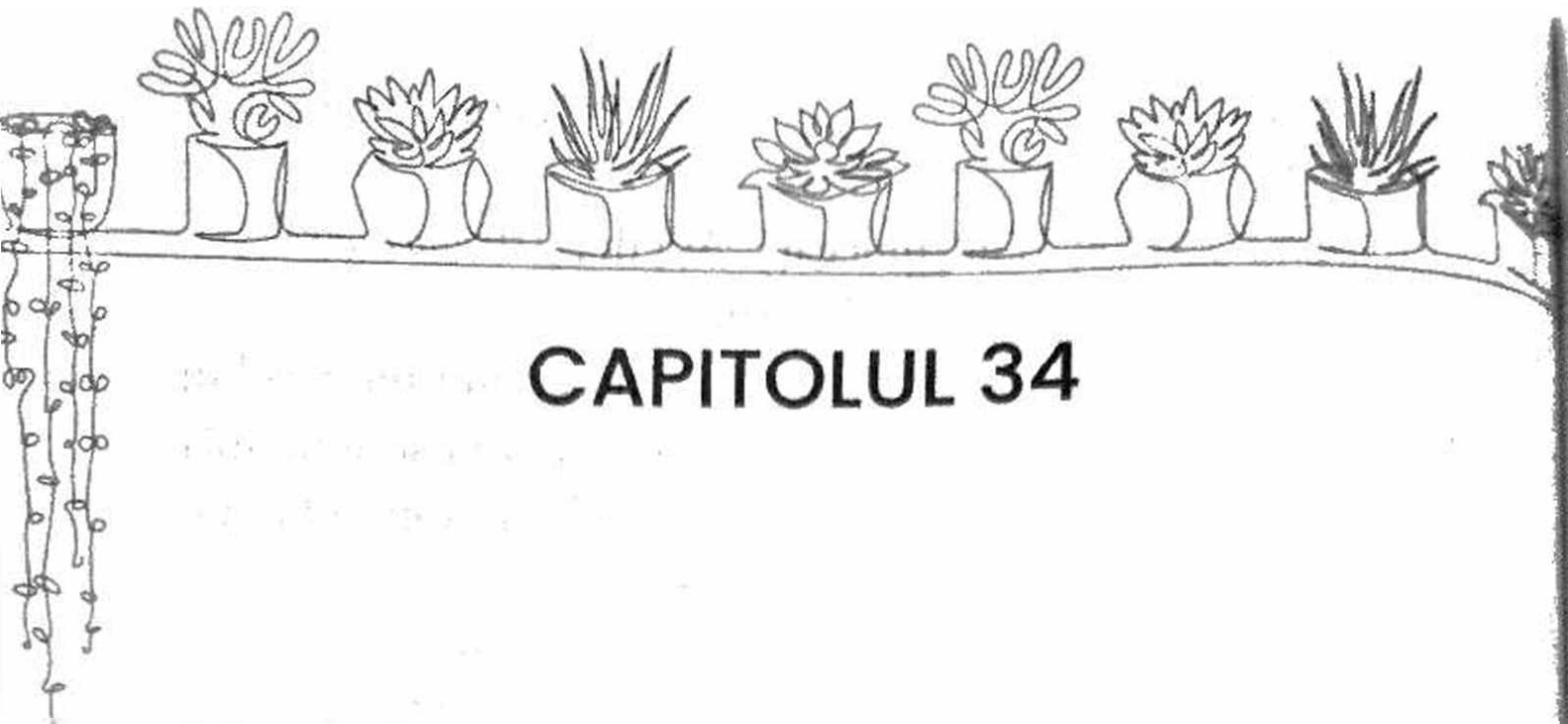
Zâmbetul mamei zvâcnește.

— Sarah a făcut ce face de obicei, dar ai ajuns devreme. Cred că a vrut să fii aici înaintea tuturor ca să poți să intri în atmosferă înaintea lor. Și ne-am instalat în curtea din spate. A crezut că o să-ți placă asta.

Mă lupt *din nou* cu lacrimile. Pentru că Sarah adoră spectacolul. Momentul-*surpriză* al unei petreceri-surpriză. Însă m-a lăsat să am câteva clipe cu mama la ușă și timp ca să mă acomodez.

Dau din cap, îndreptându-mi spatele.

— Sunt gata!

CAPITOLUL 34

ULUITĂ, MĂ UIT PRIN CURTEA DIN SPATE A LUI SARAH.

— Win! spune ea, venind în pas săltat spre noi, într-o rochie roz, strălucitoare. Surpriză!

Nu răspund. *Nu pot* să răspund încă. Bo își ține mâna pe mijlocul meu, dar, în afară de asta, simt că plutesc pe deasupra pământului pe când privesc totul. E *atât* de frumos!

O singură masă lungă pentru nu mai mult de 20 de persoane e acoperită cu flori sălbatice și fețe de masă de un verde-deschis. O colecție de salopete pentru bebeluși și o arcadă din baloane de un verde pal se află deasupra unei mese pentru mâncare și băuturi. O masă în mare parte goală, cu excepția unui cadou împachetat ce stă pe ea.

— Sarah, eu...

— Înainte să spui ceva, ar trebui să știi că voiam să fac ceva *mult* mai mare de atât și am dat înapoi. Așa că, dacă spui că e prea mult, o să mă năpustesc asupra ta.

— O ador! îi spun, admirând ochii înlăcrimați ai celei mai bune prietene pe care o am. Urma că spun că o ador. Mulțumesc! E perfect.

— Serios? Zâmbetul ei e mândru, dar puțin nesigur când mă întreabă: Atât de ușor?

Dau din cap, zâmbind larg.

— E frumos, Sar! îi spun și o trag într-o îmbrățișare. Mulțumesc! îi șoptesc peste umăr.

— N-am fost doar eu, să știi, îmi aduce Sarah la cunoștință la despărțire.

Se uită la Bo cu o sprânceană ridicată, apoi din nou la mine.

Intru în joc, uitându-mă la el cu ochii mijiți.

— Știai despre asta? îl întreb, încercând să nu zâmbesc.

— Vinovat, spune Bo, ridicând mâinile în aer și uitându-se timid la Sarah.

— El s-a ocupat de micile atenții, anunță Sarah, ridicând una și înmânându-mi-o.

Florile lui Fred e scris de mâna lui Bo pe o cutie mică, albă. O întorc pe toate părțile în mână.

— Tu ai făcut astea? îl întreb, surprinsă *cu adevărat*.

El ridică din umeri, zâmbind timid.

— Eu voiam o temă cu pirați, dar Sarah a spus nu.

— N-am crezut că ați vrea să explicați gluma *aia* a voastră de nenumărate ori, spune Sarah, rânjind. În plus, i-am oferit *un* lucru de pirați, adaugă, arătând spre masa cu cadouri pe care se află cuburi cu litere care formează cuvintele „ahoi, baby”.

— E uimitor, spun, zâmbind de la unul la altul. Serios, e exact ce aș fi ales! Mulțumesc!

— Facem o echipă bună, spune Sarah, împingând umărul lui Bo.

— Asta pentru că execut ce mi se poruncește, îmi șoptește Bo în ureche.

— Da, ești un băiat foarte bun! îi șoptesc la rândul meu, mângâindu-l pe obraz.

După-amiaza a trecut într-o ceață dulce, animată, delicată. Oaspeții au ajuns treptat la puțin timp după 12. Mama s-a ocupat să-i primească și să-i conducă spre curtea din spate, prezentându-se mândră drept bunica June. Toți

prietenii lui Bo, care sper că au devenit și ai mei, s-au integrat bine printre cei câțiva prieteni de-ai mei de la Westcliff și foști colegi de la cafenea pe care Sarah și Bo au reușit să-i contacteze. Henry și părinții lui, Tonya și James, au venit și ei, iar Henry a făcut impresie bună fiind singurul copil de la petrecere. Sarah a făcut briose frumoase, fiecare decorată ca o floare diferită. Iar Caleb a făcut ce face el cel mai bine, a ajutat oriunde a fost nevoie. Adică, în mod convenabil lângă masa cu mâncare, alături de Bo, mare parte din după-amiază.

Am reușit să roșesc doar de vreo șase ori în timp ce deschideam cadourile cu Bo. Și a fost foarte, foarte plăcut. Să simt toată iubirea pentru bebelușul pe care urmează să-l cunoască. Care, așa cum a spus Bo în timpul discursului său, era o surpriză binevenită și necesară.

Pe măsură ce soarele după-amiezii s-a transformat într-o seară de primăvară răcoroasă, cei câțiva dintre noi care încă au mai rămas am dus petrecerea înăuntru, nedorindu-ne ca ziua să se încheie. L-am sunat pe tatăl lui Bo ca să-i arătăm cât de mult i-am simțit lipsa și i-am făcut cunoștință cu mama. Ea a acaparat telefonul o vreme pe când s-a așezat confortabil pe canapea alături de Sarah. Evident, a făcut mult prea multe glume despre faptul că amândoi sunt buni singuri și sexy. Sau GILFs¹, așa cum a spus ea, spre amuzamentul lui Sarah.

În cele din urmă, eu și Bo ne-am luat rămas bun, ne-am umplut mașina cu un număr absolut *absurd* de cadouri și am condus acasă singuri, mama insistând să rămână la Sarah. Recunosc că am fost ușurată. Mă bucur foarte mult că mama e aici, dar îmi dau seama că eu și ea ne descurcăm mai bine în doze mici.

¹ Acronim pentru Grandparent I'd Like to Fuck (n. tr.).

— Te-ai simțit bine? mă întreabă Bo, cu mâna pe coapsa mea pe când intrăm pe strada noastră.

— Foarte, *foarte* bine, îi spun, întorcându-mă spre el ca să-i zâmbesc. Dar tu?

— Da! spune, intrând cu mașina pe alee. Și eu!

— Am un cadou pentru tine, îl anunț mândră. M-am gândit că o să mă dea de gol dacă îl luam cu noi, dar mi-am dorit să ai și tu ceva.

— Și eu am ceva pentru tine, zice Bo, oprind motorul.

— Pun pariu că al meu e mai bun, îl tachinez, scoțându-mi centura.

Bo rânjește, clătinând din cap pe când iese din mașină și vine în dreptul portierei mele, ajutându-mă să cobor. Mergem de mână pe alee și intrăm în casă.

Bo mă privește cu ochi blânzi, dar și un zâmbet serios, în timp ce îmi dau pantofii jos și mă trântesc pe canapea.

— Ce e? întreb, mijindu-mi ochii spre el.

— Tu, zice el, admirându-mă gânditor. O să oprească vreodată? întreabă încet.

— Ce anume? îl tachinez, așezându-mi mâinile pe burtă. Creșterea? zic printre hohote de râs, în timp ce mă las pe spate. Nu văd cum aș putea să fiu și mai mare de atât.

— Nu, spune el, oprindu-se lângă canapea. Îmi ridică picioarele, se așază, apoi le lasă la el în poală și continuă: Nu asta.

— Atunci ce? întreb.

— Să te doresc atât de mult.

Ridic o sprânceană.

— Vrei să se oprească?

El clatină din cap înainte să-și pună urechea pe burta mea. Ridic o mână și o trec prin părul lui cu dragoste.

— Atunci nu cred că o să se întâmple asta.

— E obositor, spune cu buzele strivite de burta mea.

— Ah, păi, îmi pare foarte rău! zic și râd cu poftă.

— Nu, nu mă refer în felul ăla. Simt că inima îmi e undeva în afara corpului, zice cu o voce joasă. Și îmi e dor de tine atât de mult, chiar și când ești la doar câțiva pași distanță. Mă gândesc la tine în fiecare secundă a zilei și mă chinui să mă gândesc la altceva. Am vorbit serios cu ce am spus în prima noapte. *Ești înnebunitoare.*

Îmi trec degetele prin părul lui, lăsându-l să cadă pe dosul lor.

— Știu! Și eu simt asta. Dar e și minunat, nu?

Bo se ridică după ce depune un sărut pe burta mea, apoi întinde mâna sub măsuța de cafea și scoate o cutie. E cât o cutie de pantofi, dar din lemn, cu o închizătoare bej-închis și auriu.

— Ce e asta? întreb, ridicându-mă entuziasmată și răsucindu-mă ca să-mi pun picioarele pe podea.

— E... Păi, presupun că suntem noi, spune și îmi dă cutia. Până acum.

O țin în poală, mângâind lemnul cu ochii și cu palma.

— Când mi-ai spus prima dată despre copil, am început să mă gândesc mult mai mult la mama. Cu toate că nu aveam prea multe amintiri, tata avea toate aceste... rămășițe ale ei. A păstrat totul. Așa că, de fiecare dată când aveam nevoie de o bucată din mama, știam că puteam să mă duc la el și mi-ar fi arătat ceva nou.

Bo se întoarce, așezându-și genunchiul pe canapea ca să fie cu fața la mine.

— Avea sub patul lui o cutie plină cu poze și bijuterii. Lucruri ne semnificative precum nasturii care îi căzuseră de la haină sau monedele pe care le adunase de pe stradă. Toate caietele mamei pline cu muzica pe care o scrisese...

jurnale, notițe, scrisori..., spune Bo, uitându-se spre sufragerie peste umărul meu.

Întind mâna dreaptă, așezând-o pe genunchiul lui și strângând cât de bine pot.

Bo îmi zâmbește melancolic, inspirând adânc, apoi ochii lui se întorc spre mine.

— Și prin lucrurile acelea, prin acele mici bucățele din ea, am aflat că povestea ei nu a constat doar în felul în care s-a sfârșit. Am învățat despre viața ei. Am văzut toate acele părți din ea pe care tata le-a păstrat și mi-am dat seama cât de profund s-au iubit, adaugă Bo, care înghite în sec, umezindu-și buzele. Mi-am dorit ca bebelușul nostru să aibă asta. Chiar dacă *noi* nu eram îndrăgostiți. Chiar dacă bebelușul a fost neașteptat... Mi-am dorit să aibă ceva de care să se agățe. Amintiri tangibile. Ceva semnificativ în cazul în care *unul* dintre noi..., spune, lăsându-și bărbia în jos și pe un ton tremurător. Dacă *eu* m-aș îmbolnăvi din nou și...

Îmi pun mâna pe obrazul lui, mângâindu-i blând linia bărbii cu deget.

— Nu pleci nicăieri, îi spun categoric, dând din cap ca să facă și el la fel.

Zâmbește și își înclină capul astfel încât buzele lui să-mi atingă mâna.

— Știu! N-am voie.

— Să fii sigur, șoptesc, iar vocea îmi e șovăitoare.

— În orice caz, mi-am dorit să aibă asta, zice Bo, arătând spre închizătoarea cutiei. Dar acum, cred că vreau să o vezi și tu. Pentru că... întotdeauna m-am întrebat dacă mama știa că tata a păstrat toate lucrurile astea. Că a iubit-o atât de nebunește și că a fost immortalizată chiar dinainte ca ea să nu mai fie.

Desfac încuietoarea și deschid cutia, dezvăluind comoara de obiecte din interior.

— În mare parte sunt doar prostii..., spune Bo, frecându-și ceafa pe când scot un bon și îl citesc.

— De la... de la cafeneaua de pe Cosgrove? întreb.

— Ziua în care mi-ai spus despre copil.

Bag mâna în cutie și scot un borcan plin de pietre și sticlă turcoaz de mare.

— Din plimbările noastre pe plajă, îmi explică.

Râd, iar lacrimile cad nestingherite când scot poza cu noi de la prima radiografie – zâmbetul meu năucit, confuz, într-un contrast hilar cu entuziasmul luminos al lui Bo din holul clădirii medicale. Sub ea e o poză cu mine, una pe care nici nu știam că a făcut-o. Grădinăresc în curtea din spate, am pământ pe față, iar burtica îmi iese de sub tricou. Probabil a fost cu mai puțin de o săptămână în urmă.

— Și asta? întreb, râzând în timp ce îi arăt o mică piesă dreptunghiulară.

— S-ar putea să fi luat niște piese de *Catan*... din acea primă noapte de jocuri, zice Bo, ridicând un umăr. Nu-i spune lui Sarah!

Scot cartea pentru *viitori tătici* pe care Sarah i-a oferit-o, acum cu notițe pe margini și pagini marcate cu un roz intens. O răsfoiesc, dându-mi seama că a lăsat notițe pentru bebeluș printre pagini. Spunându-i cât de entuziasmat este pentru următoarea etapă. Cât de mult așteaptă să-l întâlnească. „Mama ta face o treabă grozavă și se pricepe să te crească”, citesc. „O să fie o mamă incredibilă.”

Fiecare obiect mic pe care îl scot după aceea îmi umple inima din ce în ce mai mult. Pachetul cu cele douăzeci de întrebări, cu forme scurte ale răspunsurilor noastre scrise pe

spatele fiecărei întrebări. Copiile lui cu ecografiile, bucăți de hârtie, mai multe instantance cu mine – burta mea trecând de la neobservabilă la debordantă.

— E un cadou frumos, Bo! îi spun, ștergându-mi lacrimile.

Mut cutia pe canapea lângă mine și îl iau în brațe.

— Îmi pare rău! îi șoptesc, plângând. Eu ți-am făcut doar șosete.

— Ador șosetele.

— Te iubesc! îi spun.

— Mai e un lucru pe care l-am scos de acolo.

— Hmm? întreb, lăsându-mă pe spate și ștergându-mi lacrimile.

— Îți amintești că în prima zi ți-am spus că am ascuns ceva astfel încât să nu poți să-l găsești în timp ce cotrobăiai? Bo bagă mâna într-o parte a canapelei în timp ce continuă: Am băgat-o aici mai devreme, apropo. Nu aici am ascuns-o.

— Atât de misterios..., îi spun, zâmbetul meu devenind confuz pe când scoate... *Oh!*

— Asta nu pot să explic, spune, ținând bandana roșie pe care am pierdut-o de Halloween. Asta am păstrat-o înainte să știu *ceva* despre copil. Înainte să știu cât de mult aveam să te iubesc. Pentru că, evident, o parte din mine deja o știa.

Îmi acopăr gura, uitându-mă la mâna lui, strânsă în jurul bandanei, în vreme ce creierul îmi prinde din urmă inima care zboară.

— Cred că știam că aveam nevoie de o bucată din *tine* de care să mă agăț. Ieșeam din cameră și am văzut asta pe scaunul de lângă ușă și... nu știu. Aveam nevoie să iau cu mine o parte din noaptea aia.

— Dar... dar ai plecat.

— Ai spus că voiai ceva *ocasional*, Win.

— Chiar trebuie să nu mă mai asculți, îi spun, lacrimile curgându-mi în voie *din nou*.

— Am notat, spune Bo, rânjind, apoi trage aer în piept, mai calm de data asta, pe când îmi caută ochii. În fiecare zi, timp de *săptămâni* după aceea, m-am gândit la tine. M-am gândit la zâmbetul tău. Râsul tău. Ochii tăi... Gura ta. Aproape că l-am rugat pe Caleb să-mi dea numărul tău, dar mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă după tot ce s-a întâmplat cu Cora, cu cancerul... cu toate astea, că nu eram de ajuns. Că nu aş fi fost de ajuns ca să treci de la *ocasional* la mai mult.

Clatin din cap, *refuzând* să accept că a simțit vreodată asta, dorindu-mi să fi știut, și îmi pun mâna într-a lui, strângând cu putere.

— Apoi, într-o zi oarecare de decembrie, mi-ai dat mesaj. Am simțit că am câștigat la loterie.

Râd și îmi dau ochii peste cap în vreme ce Bo îmi duce mâna la gură și îmi sărută încheietura.

— De atunci, m-am îndrăgostit din ce în ce mai mult de tine. De inima ta, bunătatea, puterea, bucuria, lipsa ta de egoism.

Se întinde pe lângă mine și lasă bandana în cutie alături de restul poveștii noastre frumoase, dar neconvenționale.

— Bo, eu...

El se întoarce și bagă mâna în canapea din nou, zâmbind neastâmpărat.

— Încă un lucru...

— O să caut în canapea de acum, îi spun, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz. Va trebui să găsești alt loc pentru ascuns.

Se întoarce – palma lui ascunde ceva ce și-a pus în poală. Ceva, suspectez eu, ce e strălucitor și într-o cutie mai mică decât cea care stă lângă mine. Pun o mână pe abdomenul meu în mod involuntar, simțind cum bebelușul lovește odată cu ritmul intensificat al inimii mele.

— Bo! îngaim.

— Tu ești scopul sufletului meu, Win. Să te cunosc, să te iubesc, să construiesc o familie cu tine, să îmi petrec fiecare zi având grijă de tine, să te privesc strălucind și obținând toate lucrurile bune pe care le meriți în viața asta.

Bo își lasă capul în jos și dezvăluie cutia mică de piele din mâinile lui, deschizând-o ca să-mi arate cel mai uluitor, dar simplu inel de aur.

— Da! spun involuntar, uitându-mă la el. Da! repet.

El chicotește ușor, clătinând din cap.

— Pot să întreb mai întâi?

— Oh, da! Scuze!

Fac un semn din mână, zâmbind pe când lacrimi mari îmi cad pe lângă colțurile ridicate ale gurii.

— Winnifred June McNulty, iubirea vieții mele și mama copilului meu, vrei, *te rog*, să te căsătorești cu mine?

— Da! îi spun, aruncându-mă spre el. Da, și o să te cer și eu pe tine.

— Doar așa e corect, spune, iar buzele îi tremură pe ale mele.

— E frumos, îi zic, sărutându-l neîndemânatic când încearcă să-mi pună inelul pe deget. Dar e mult prea mic, scumpule! Sunt *foarte* însărcinată.

— O să-l modificăm când îi punem o piatră, afirmă el, ținând inelul spre mine.

Strecor inelul pe degetul inelar de la mâna dreaptă, dar e mult prea mare pentru acel deget.

— A fost al mamei, zice Bo, punând mâna mea dreaptă între noi în timp ce o mângâie cu degetul mare. Sper că e în regulă.

— Absolut! îi confirm, sărutându-l. N-aș vrea să fie în alt fel.

Pentru restul serii, port inelul pe degetul mic, refuzând să-l dau jos. Mâncăm în pijamale ce a rămas de la petrecerea bebelușului și dansăm pe melodiile lui Frank Sinatra în sufragerie, burta mea împungându-se între noi.

Toată seara mă uit prin casă, la logodnicul meu, la burta mea, zâmbind cu atât de multă recunoștință, încât e aproape dureros. Gândindu-mă că abia aștept orice urmează. Cât de *capabilă* mă simt să înfrunt totul cu Bo lângă mine.

August Durand s-a născut la ora 23:56 pe 31 iulie, la doar patru minute de luna cu numele ei. Mama ei a decis să-i pună Sarah ca al doilea prenume, iar tatăl ei a decis că nu o să mai fie niciodată martorul unei experiențe atât de formidabile cum a fost să își vadă viitoarea soție în timpul travaliului. A fost o naștere scurtă, dar intensă – abia reușind să ajungă la spital în timp –, dar s-au ținut de mână în tot acest timp și și-au întâmpinat fata cu lacrimi curgând pe obrajii lor ridicați de zâmbete. De altfel, noii părinți au plâns mult mai mult decât micuța August pe când asistentele au așezat-o pe pieptul mamei pentru prima dată. Au stat unul lângă altul, ghemuiți și îmbrățișați în patul îngust de spital și și-au privit fata cu venerație – complet fermecați de fiecare pârțică perfectă din ea. Piciorușele ei drăguțe, puțin vineții. Capul ei fără păr și ochii închiși la culoare, lăsându-i să ghicească cu cine va semăna cel mai

mult. Au apreciat cu voce tare în acele câteva momente că niciun bebeluș nu a fost și nici nu o să fie la fel de înțelept precum August. Au privit-o pe când se părea că analizează împrejurimile, cu ochii larg deschiși și surprinzător de conștientă, și și-a ridicat capul cu mușchi ce le-au șocat chiar și pe asistente. „E deșteaptă ca tatăl ei”, a spus mama ei încet. „E puternică ca mama ei”, a spus tatăl ei suficient de tare ca să audă oricine ar fi ascultat. „Te iubim”, i-au șoptit iar și iar și iar. „Mulțumesc”, a adăugat tatăl ei, sărutându-i mama. „Am făcut-o”, a șoptit mama, sărutându-l la rândul ei.

EPILOG

Zece ani mai târziu

— GUS! STRIG, ÎMPIEDICÂNDU-MĂ DE ÎNCĂLȚĂRILE EI Converse violet în timp ce intru pe ușă. Adidașii tăi... din nou!

Charlie, în vârstă de cinci ani, vine tropăind imediat ce pășesc înăuntru. Dau din drum încălțările ca să închid ușa cu șoldul și să-mi las valiza.

— Ai nevoie de ajutor? mă întreabă, ridicând două mânuțe.

Îi zâmbesc, încrețindu-mi nasul pe când face și ea la fel. Are pistrui ca tatăl și ca sora ei mai mare. Uneori aș vrea să îi pictez pe mine înainte să ies din casă ca să ne asortăm. Joey, în vârstă de doi ani, seamănă mai mult cu mine cu părul ei negru, ochii albaștri și fără pistrui încă. Precum și cu saliva-tul și afinitatea pentru glumele cu caca, așa cum îi place lui Bo să evidențieze.

— Bună, iubito! Mulțumesc!

Las punga de hârtie maro plină de cumpărături în brațele lui Charlie, care i aproape cade din cauza greutateii. Ești sigură că te descurci? Tata e...

— Aici! spune Bo, apărând în living cu Joey lipită de șoldul lui ca întotdeauna.

Ea are un zâmbet larg plin de glazură de ciocolată, iar Bo are făină pe puloverul bleumarin și pe pantaloni.

— Am întârziat puțin. Fetele voiau să mă ajute să îți facem un tort de bun-venit acasă, dar apoi Joey a fost singura care a rămas. Niciuna nu e îmbrăcată cu costumul încă, iar August, aparent, nu vrea să fie pirat anul ăsta. Așa că acum tortul încă se coace și nimeni nu e îmbrăcat și gata de plecare, iar eu nici măcar nu sunt sigur unde...

Mă ridic pe vârfuri ca să-l sărut, cuprinzându-i fața cu mâna ca să-l trag în jos spre mine.

— Aniversare frumoasă! dragul meu! zic și îi mângâi obrazul, căutându-i ochii până când trage aerul mult necesar în piept. Mi-a fost dor de tine!

Bo se liniștește, iar pieptul îi coboară.

— Bună, scumpo! Îmi pare rău! Se apleacă să mă sărute din nou, apoi mă întreabă: Cum a fost călătoria? Ne-ai lipsit! *Mie* mi-ai lipsit!

— Mama acasă! spune Joey, mâinile ei murdare întinzându-se spre mine.

O iau, sărutându-i toată fața până când chițăie. Bo vine în spatele meu și îmi dă părul într-o parte ca ea să nu ajungă măcar la acea parte din mine și să o umple de glazură de ciocolată. Nu avem timp pentru dușuri înainte de petrecerea de Halloween a lui Sarah.

— Am cumpărat mai multe bomboane ca să le lăsăm pe verandă, spun și fac un semn spre punga pe care Charlie se chinuie să o târască pe podea spre bucătărie. Cineva ar trebui s-o ajute probabil..., mormăi, urmându-l pe Bo în bucătărie.

El se apleacă și o ridică pe Charlie cu tot cu pungă în drumul lui. Ea chicotește, zbatându-se ca un pește în brațele lui.

— Deci, călătoria ta? întreabă peste umăr, lăsând punga pe blat, dar îmbrățișând-o pe Charlie strâns.

Nu avem preferate, bineînțeles. Dar Charlie este geamăna lui Bo în toate felurile. Deși au același păr auriu, aceeași ochi căprui-verzui și pistrui ca August, temperamentul lui Charlie este *în întregime* ca al lui Bo. August are energia *puternică* a primei născute. De la naștere, fata asta ne-a condus casa. La naiba, ne-a condus viețile *dinainte* să se nască.

Dar Charlie e fata noastră liniștită, săritoare, curioasă. Pune un milion de întrebări în fiecare zi, în special înainte de culcare. E o tactică ca să întârzie ora de culcare, bineînțeles, dar toate sunt întrebări atât de interesante, încât nu putem să nu cedăm. Bo, în special. Se întinde lângă ea, cu trupul lui lung înghesuit în micul ei pat, și cugetă împreună la misterele vieții.

„De ce există atât de mulți oameni pe Pământ?” „O să fie vreodată prea mulți oameni?” „Există oameni pe alte planete?” „Galaxii?” „Și ei au ciocolată?”

Are și afinitatea lui pentru dulciuri.

Dar toate au asta.

— Scumpo? întreabă Bo, zâmbind dulce. Călătoria ta?

Mă scutur de gândurile rătăcitoare.

— Scuze, da! A fost grozavă! Tabăra Piyette e *uluitoare*. Am fotografiat niște lucruri pe care cred că ar trebui să încercăm să le introducem în bugetul pentru vara următoare. De asemenea, doar ce s-au extins și au deschis în toate anotimpurile, și *cred* că ar trebui să ne gândim serios...

— Mamă? spune August, scoțându-și căștile la jumătatea drumului dintre baie și dormitorul ei. Când ai ajuns acasă? Vine în fugă spre mine.

— Bună! îi spun pe când se lovește de șoldul meu, pe partea cealaltă față de surioara ei mai mică.

August îmi cuprinde talia cu brațele și strânge. Pentru că, dintr-odată, e suficient de mare să își cuprindă mama cu totul și să facă asta.

Am clipit, poate de trei ori mai mult, și acum ea e fetița asta mare și puternică cu atât de multe gânduri inteligente și păreri puternice.

— Și mie mi-a fost de tine, puștoaico! îi zic, odihnindu-mi bărbia pe capul ei. Patru zile au fost prea mult.

— Stai! Și eu! spune Charlie, trăgându-l de guler pe Bo.

El vine spre noi și râde în timp ce mi-o așază pe Charlie pe umeri.

— Halloween fericit, micii mei spiriduși! spun, chicotind pe când jonglez cu toate trei. V-ați purtat frumos cu tata? Încă mergem la petrecerea mătușii Sarah din seara asta?

Mă uit la Bo pentru răspuns.

El zâmbește mândru, cu bărbia ridicată, în timp ce își admiră toate fetele.

— A fost o stare critică pentru o clipă. Am avut un incident cu o mușcătură, arată spre Joey, afișând o încruntătură nesinceră, și *altcineva* nu mi-a spus despre tema ei la matematică decât cu o noapte înainte să o predea.

— August Sarah Durand, *știi* că îl doare pe tatăl tău când ascundem matematica de el.

August își dă ochii peste cap.

— Doar am uitat. Totuși, am luat un 10 la ea.

— Normal că așa ai făcut, istepto. Și cum rămâne cu domnișoara Charlie? spun, mișcându-mi umerii ca să o fac să sară. Ea ce-a făcut?

— Charlie a fost Charlie, spune Bo, râzând cu gura până la urechi. Ea a pus pe toată lumea la punct.

— Am găsit și un cuib de păsări în curtea din spate. E gol... deocamdată, îmi povestește Charlie de deasupra capului meu.

— Un cuib de păsări? E uimitor!

— Pot să cobor acum? îl întreabă pe Bo, care dă din cap și vine spre noi, ridicând-o și așezând-o pe podea.

Charlie fuge țopăind spre dormitorul ei. O așez pe Joey mai bine pe șoldul meu, dar ea se întinde spre Bo, care are o cârpă pregătită și așteaptă să o curețe.

— Deci..., spun, întorcându-mi întreaga atenție spre August. Am auzit că nu vrei să fii pirat anul ăsta? o întreb, dându-i părul de pe față.

Urmăresc cu degetul micuța cicatrice, care aproape că nu se mai vede, de pe fruntea ei. A alergat cu capul înainte în măsuta noastră de cafea la scurt timp după ce a împlinit un an. Bo a transformat-o mobila respectivă în lemne de foc chiar în ziua următoare. Eram niște părinți atât de lipsiți de experiență! Atât de sensibili la fiecare tăietură, lovitură și vânătăie! Aia, totuși, *a fost* îngrozitoare.

— În sfârșit am crescut, încât nu mai ținem mica noastră tradiție?

— O să vă supărați? întreabă August, uitându-se precaută de la Bo la mine.

— Nu, bineînțeles că nu, scumpo. Dar în ce o să te deghizezi? E puțin cam târziu să mergem la cumpărături.

— Mă gândeam la o fantomă. Dacă e în regulă pentru tine să tai un cearceaf...

Îi simt imediat ezitarea. Atitudinea de „fă-o mai întâi, cere iertare după aceea” pe care jur că a moștenit-o cumva de la mătușa ei, Sarah. Eu și Bo ne uităm unul la altul din poziția lui ghemuită pe podea pe când o șterge pe Joey.

Se strâmbă, iar eu observ imediat că lipsește foarfeca din suportul de cuțite de pe blat.

— Păi, asta depinde, scumpo. Ai tăiat *deja* cearceaful?

— Poate.

Zâmbește năstrușnic, răsucindu-se dintr-o parte în alta. Seamănă atât de mult cu chipul vinovat al tatălui ei, încât îmi e *foarte* greu să fiu la fel de enervată pe cât ar trebui probabil să fiu. Dar doar ce am ajuns acasă. Nu pot să fiu polițistul cel rău *chiar* acum. Și aș fi spus da *dacă* m-ar fi întrebat înainte.

Închid ochii, clătinând din cap, în timp ce trag aer în piept.

— Îmi pare rău! se scuză ea încet. *Era* unul vechi, din dulap.

— Întreabă mai întâi data viitoare, puștoaico. Du-te să te pregătești! Ar trebui să plecăm de aici în zece minute, zic, apoi o sărut pe frunte și mă aplec să iau o Joey goală și curată de pe podea. Și hai să te pregătim pe *tine*, păstârnac!

Bo scoate din cuptor tortul care miroase delicios în timp ce eu o duc pe Joey în capătul holului spre dormitorul pe care ea și Charlie îl împart. În interiorul camerei lor portocalii cu o explozie de flori o găsesc pe Charlie deja îmbrăcată pe jumătate în colanții ei cu dungi albe și negre, trăgându-și rochia de pirat peste cap.

— Ahoi, căpitane Charlie!

— Ahoi, mami! îmi răspunde, chicotind în timp ce își scoate o sabie imaginară din golul din curea.

— Sabia ta e în dulap, îi spun.

— Win? strigă Bo, tocmai din bucătărie. A sunat mama ta. Vrea să vadă costumele fetelor.

— O îmbrac pe Joey! îi spun, forțând-o pe Joanna să rămână nemișcată, ținându-o între genunchi.

E mult mai activă decât au fost celelalte fete la vârsta ei – jur că ar escalada un perete dacă ar avea ocazia.

— Spune-i că o sunăm când sunt toate îmbrăcate!

Bo apare în dreptul ușii, ținând un telefon în mână, și îl îndreaptă spre noi, cerându-mi scuze tăcut printr-un rânjet.

— Oh, bună, mamă! Scuze, suntem puțin *ocupate* acum, îi spun, uitându-mă la Bo cu un zâmbet letal.

— Charlie June, *iar* te îmbraci în pirat? întreabă mama.

Întotdeauna îi zice Charlie June. În clipa în care am anunțat-o că June este al doilea ei prenume, bunica June a decis că Charlie are două prenume.

— Da, bunico, spune Charlie, alergând la telefon. Dar nu și August. Ea e fantomă de data asta.

— Și Joey?

— Un papagal, îi spun, ridicând-o în dreptul ecranului.

E vorba de costumul iubit pe care fiecare dintre fetele noastre dragi l-a purtat la primele câteva petreceri de Halloween.

— Categorie e ultimul an în care le mai cuprinde pe oricare dintre ele, mă bosumflu spre Bo, departe de ecran. Abia am reușit să închid fermoarul.

— Presupun că va trebui să facem altul, spune, dându-i telefonul lui August pe când trece prin spatele lui pe hol.

Cu două găuri pentru ochi, tăiate nu chiar în locurile potrivite, Gus ia telefonul și se îndepărtează, discutând animată cu bunica ei.

— Și unde să o punem, mai exact? întreb, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

Deja am umplut *căsuța* asta mică cu cât de multă mobilă, copii și dragoste poate să susțină. Dar suntem oameni

sentimentali. Niciunul dintre noi nu vrea să părăsească locuința unde ne-am îndrăgostit sau unde ne-am adus fetele. Am marcat înălțimea fetelor pe ușa de la baie de când au putut să stea în picioare. Am plantat un măr în curtea din spate, deasupra căsuței lor din copac improvizate, care doar ce a început să dea fructe. Sera a fost învăluită de iederă, pământul revendicând-o din nou. Și eu mă simt la fel, revendicată de casa asta.

Bo murmură, ghemuindu-și chipul în gâtul meu și înspirându-mi parfumul.

— Mi-a fost dor de tine.

— Nu evita întrebarea, îi spun în vreme ce depune săruturi pe maxilarul meu. Și nici nu mă distrage, chicotesc.

— N-ai auzit? Am o soție șmecheră. Ar putea să ne cumpere o casă nouă și extravagantă, spune el, iar mâinile îi coboară pe spatele meu.

— Oh, ar putea, nu-i așa? întreb, înclinându-mi capul ca să-l sărut.

— Poate dacă aș ruga-o drăguț..., spune, trăgându-mi buza între dinții lui. Sau *nu* atât de drăguț?

— Și mie mi-a fost dor de tine! îi spun, dându-i părul de pe față.

A continuat să-și lase părul și barba să crească de-a lungul anilor, și *chiar* îmi place atât de lung. I se potrivește. A renunțat și la lentilele de contact, purtând ochelari tot timpul – după ce l-am implorat câțiva ani.

— Dar nicio casă nouă. Eu rămân aici. Asta e căminul nostru. Cum am putea să plecăm? E suficient de rău când trebuie să stăm în tabără toată vara.

— Bine, o să sap pivnița.

— Da! Și o să avem copii în pivniță.

— O să se maturizeze ca vinul bun, zice el, zâmbind. Nu mai vrei încă unul? întrebă, apucându-mi plinătatea soldurilor de parcă e pregătit să-i dăm drumul la treabă.

— Chiar crezi că mai facem față la încă unul? Doar ce ți-ai petrecut patru zile singur cu ele – chiar îți dorești mai mulți?

— Știi că da, scumpo, zice în timp ce își freacă nasul de al meu, apoi buzele. Vrei să jucăm „În cel mai rău caz”? întrebă, iar gura îi trece blând peste a mea. Sau... „În cel mai bun caz”?

După ce tabăra a fost un succes răsunător pentru al cincilea an la rând – și Bo n-a putut să nu mă lase însărcinată pentru a treia oară –, a decis să renunțe la viața corporatistă și a devenit tată cu normă întreagă. N-a fost niciodată mai fericit. Totuși, trei copii sunt deja *mulți* copii.

Îmi verific ceasul și gem, sărutându-l o ultimă dată. Dar el nu se prinde.

— Bo, hei, îi spun între săruturi, zâmbind în dreptul gurii lui. Termină. O să întârziem!

— Lasă-mă să te ajut să te îmbraci, atunci, spune el, luându-mă în brațe și aruncându-mă peste umărul lui pe când râd cu poftă. Cred că îmi amintesc că au fost niște ciorapi cu plasă într-un an. Putem să-i aducem înapoi? întrebă, trecând de colț și intrând pe hol.

— Dada! strigă Joey, stând lângă Charlie, care mijește ochii la mine. Nu!

— Am fost zăriți, îi șoptesc, ținându-mă cu toate puterea de Bo, care începe să fugă încet.

— Pune-o pe mami jos! spune Charlie, chicotind pe când flutură sabia în dreptul gambelor lui Bo.

— Niciodată! strigă el.

Da, e haos! Și da, avem mâinile pline. Dar e o viață perfectă. O viață frumoasă, mulțumită. Ore petrecute lângă apă când putem. Zile lejere pe canapea când avem nevoie de ele. Dansat în sufragerie oricând vrem.

Și când August trece de colț, sprijinindu-se de perete în timp ce își clatină capul la cât de *ridicol* se comportă părinții și surorile ei, îi mulțumesc, tăcut, pentru tot ce mi-a oferit.

Pentru tot ce m-a învățat. Pentru că ne-a adus împreună pe mine și pe tatăl ei. Pentru că m-a făcut să-mi dau seama *cât* de capabilă sunt. Pentru fiecare lucru minunat care s-a întâmplat de când a intrat în viețile noastre și le-a dat peste cap.

Și știu sigur că aș face totul din nou.

**O aventură toridă de-o noapte - și o sarcină neașteptată -
conduc o tânără în brațele unei persoane pe care în stăruie
se poate baza în acest roman emoționant semnat de
Hannah Bonam-Young, autoare virală pe TikTok.**

Winfred „Win” McNulty a fost întotdeauna extrem de independentă și nu a lăsat ca malformația pe care o are la una dintre mâini să o țină pe loc. Tânara și-a petrecut cea mai mare parte a vieții încercând să demonstreze că poate face totul de una singură. Cu câteva mici excepții, s-a descurcat bine.

Flirtul de la o petrecere cu fermecătorul Bo schimbă însă totul. Curând, Win descoperă că a rămas însărcinată și hotărăște să păstreze copilul. În vreme ce Bo este surprinzător de încântat de această provocare, Win nu este sigură dacă poate face față.

Împreună, Win și Bo decid să se cunoască unul pe altul ca prieteni și nimic mai mult, în timp ce pornesc în această călătorie parentală. Dar, așa cum ar fi trebuit să-și dea amândoi seama până acum, rareori viața merge conform planului, iar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg.

„Este genul de carte care ți se strecoară în suflet
și vindecă răni pe care nici nu știai că le ai. Win și Bo
mi-au furat inima, și recomand această poveste
oricui dorește să simtă căldură și iubire!”

SARAH ADAMS, autoarea romanului *Evadare la Roma*

„Hannah Bonam-Young trebuie să fie pe lista priorităților
când vine vorba de romane de dragoste!”

HANNAH GRACE, autoarea romanului *Icebreaker*

18+

ISBN: 978-606-088-653-2

9 786060 886532

www.edituracorint.ro